

ספר דברים
DEUTERONOMY

Formatting by Nathan Kasimer

With the Targum, 1917 JPS Translation, and Rashi

©Nathan Kasimer, 2021 (5782). This text may be re-used under the terms of the Creative Commons Sharealike 2.0 license (CC-BY-SA), the terms of which are available here: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/>. This book includes the following texts:

- Miqra According to the Masora
 - License: CC-BY-SA
 - Source: https://he.wikisource.org/wiki/מקרא_על_פי_מסורה
- Targum Onkelos, vocalized according to the Yemenite Taj
 - License: CC-BY-SA
 - Source: https://he.wikisource.org/wiki/תרגום_אונקלוס
- Rashi Chumash, Metsudah Publications, 2009
 - License: CC-BY

All these texts were retrieved from Sefaria. It was typeset and formatted using L^AT_EX, using the Shlomo font by Shlomo Orbach from <https://sites.google.com/site/orlaeinayim/download> and the EB Garamond font by Georg Duffner from <http://www.georgduffner.at/ebgaramond/index.html>. Both of these were used under the terms of the SIL Open Font License.

תוכן העניינים

v	Introduction
vi	Usage Guide
1	פרשת דברים
17	פרשת ואתחנן
36	פרשת עקב
54	פרשת ראה
75	פרשת שופטים
91	פרשת כי תצא
108	פרשת כי תבוא
126	פרשת נצבים
133	פרשת וילך
138	פרשת האזינו
149	פרשת וזאת הברכה
158	עשרת הדברות והאזינו
158	עשרת הדברות בטעם עליון
158	האזינו
161	הפטרות
161	הפטרת דברים
163	הפטרת ואתחנן
165	הפטרת עקב
167	הפטרת ראה
169	הפטרת שופטים

171	הפטרת כי תצא
172	הפטרת כי תבוא
174	הפטרת נצבים
176	הפטרת שובה
178	הפטרת האזינו
181	הפטרת וזאת הברכה
184	הפטרת שבת שובה
186	הפטרת האזינו
189	מפטיר לשבת ראש חודש
190	הפטרת שבת ראש חודש
192	הפטרת שבת מחר חודש

Introduction

This ḥumash is intended primarily for learning *Shnayim Mikra veEchad Targum*, but to be versatile enough to be usable in a synagogue. To that end, it includes multiple texts used as the “Targum”—Targum Onkelos itself, the commentary of Rashi, and a translation into English. For Haftarot, special Maftir portions, and Shabbat Minḥa readings, only Hebrew and English are printed, since these sections are included for ease of use in synagogues rather than for study use.

The text of the Torah itself is from the *Mikra al pi Masorah* project. The text was selected for its open licensing, extensive source documentation, and accuracy in presenting the masoretic text. The text of Targum is the Wikisource Targum, which is based on Yemenite texts (particularly the 1901 edition of the Tāj). It was selected for its accurate vocalization. The English translation is the 1917 JPS translation, and text of Rashi is from the Metsudah edition. All these texts were retrieved from Sefaria. Data for aliya divisions, haftarot, and lengths of parshiyot was pulled from Hebcal. Information on which special *Maftir* and *Haftarot* can occur on which Sabbaths is from the Koren Shabbat Chumash. Sedarim data was pulled from *Mikra al pi Masorah*.

I hope this text will be helpful to those who use it.

Usage Guide

This text has minimal notations about various textual differences in the Masoretic text of the Torah. For information where this text varies from others, see the notes of the *Mikra al pi Masorah* project, or notes in *Minḥat Shai*. The *Mikra al pi Masorah* project also has information in its notes about variations in customs about where to divide aliyot. Only differences that affect the consonantal text as it appears in a Seder Torah are noted. Kamatz Katan is indicated with a special symbol for the text of the Torah, but not in the text of the Targum. *Paseq* is indicated with a vertical bar with a space on both sides, but the line indicating a *munaḥ legarme* has no space between the line and the preceding word.

To reduce confusion, different numbering systems used for running verse references are numbered differently. Roman numerals are used for chapters, Hindu-Arabic numerals for verses, and Hebrew letters for Sedarim. In verse references in notes, however, chapters are listed in Hindu-Arabic numerals. Where there are attested seder divisions that are not included in the traditional 154-seder count, the number is printed with an asterisk, indicating that it is a seder break but the seder number has not increased. Instances where there are variations in tradition for the start of a seder are in brackets or parentheses.

Names of parshiyot, aliyot, and the number of verses in each parsha are noted in Rashi script. The weekday aliyot can be assumed to end where the second aliya begins. The ending is noted if that is not the case. לוי and ישראל indicate the weekday aliyot. Aliyot for doubled parshiyot are in parentheses.

Parsha breaks are indicated with a פ or ס in parentheses. A petuḥa is a paragraph break that ends a line, a setuma is a break where a blank space is left mid-line. Keri ukhetiv instances are noted with brackets and letters indicating which text is the kerī and which is the ketiv.

Large/small letters are printed in the text. Note that in an actual Seder Torah the large/small letters have the top of the letter aligned with the rest of the text. They are printed aligned with the bottom line here due to typesetting considerations. Other special letters are indicated with parenthetical notes.

I	These are the words which Moses spoke unto all Israel beyond the Jordan; in the wilderness, in the Arabah, over against Suph, between Paran and Tophel, and Laban, and Hazeroth, and Di-zahab.	אלֵּין פִּתְּגַמִּיא דְּמַלִּיל מֹשֶׁה עִם כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֵבְרָא דִּינְרָדְנָא אוֹכַח יְתָהוֹן עַל דְּחִבּוּ בְּמִדְבָּרָא וְעַל דְּאַרְגִּיזוּ בְּמִישְׁרָא לְקַבִּיל יָם סוּף בְּפֶאֶרְן וּבִין־תַּפֵּל וּלְבָן וְחֶזְרֹת וְדִי־זָהָב: וּבְחֲצִירוֹת אֲרִגִּיזוּ עַל בְּשָׂרָא וְעַל דְּעַבְדוּ עֵיגֵל דְּדָהָב:	אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבָּר בְּעֶרְבָה מִזֹּל סוּף בֵּין־ פָּאֶרָן וּבֵין־תַּפֵּל וּלְבָן וְחֶזְרֹת וְדִי־זָהָב: וּבְחֲצִירוֹת אֲרִגִּיזוּ עַל בְּשָׂרָא וְעַל דְּעַבְדוּ עֵיגֵל דְּדָהָב:	דברים א
2	It is eleven days journey from Horeb unto Kadesh-barnea by the way of mount Seir.	מִהֹרֵב חַד עֶשְׂרֵי יוֹמִין מַחוּרָב אוֹרֶחַ טוֹרָא דְשַׁעִיר עַד רָקִם גִּיאָה:	אֶחָד עֶשְׂרֵי יוֹם מַחוּרָב דֶּרֶךְ הַר־שַׁעִיר עַד קָדֵשׁ בַּרנֶע:	2
3	And it came to pass in the fortieth year, in the eleventh month, on the first day of the month, that Moses spoke unto the children of Israel, according unto all that the LORD had given him in commandment unto them;	וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בְּעֶשְׂתִּי־ עֶשְׂרֵי חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכָל כֹּל דְּפִקִּיד יְיָ יְהִיָּה לְוָתָהוֹן:	וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בְּעֶשְׂתִּי־ עֶשְׂרֵי חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֱלֹהִים:	3
4	after he had smitten Sihon the king of the Amorites, who dwelt in Heshbon, and Og the king of Bashan, who dwelt in Ashtaroth, at Edrei;	בְּתַר דְּמַחַא יְתָ סִיחוֹן מֶלֶכָא אֲמוֹרִיָּא דִּיתִיב בְּחֶשְׁבּוֹן וְיָתָ עוֹג מֶלֶכָא דְּמַחַנֵּן דִּיתִיב בְּעֶשְׂתִּירוֹת בְּאֶדְרֵי:	אַחֲרֵי הִפְתּוּ אֶת סִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן וְאֶת עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן אֲשֶׁר־יוֹשֵׁב בְּעֶשְׂתִּירוֹת בְּאֶדְרֵי:	לוי

(1) אלה הדברים. לפי שהן דברי תוכחות (ספרי א), ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום זה, לפיכך סתם את הדברים והזכירן בזמנו, מפני כבודן של ישראל: אל כל ישראל. אילו הוכיח מקצתן, היו אלו בשוק אומרים, אחת הייטם שומעים מנן עמרם ולא השיבות דבר מכך וכך, אילו היינו שם היינו משיצין אותו, לכך כנסם כולם ואמר להם הרי כלכם כאן, כלמי שיש לו תשובה ישיב: במדבר. לא צמדצר היו אלא צערצות מואב, ומהו צמדצר, אלא צשזיל מה שהכעיסוהו צמדצר, שאמרו מי יפן מותנו וגו' (שמות טז, ג): בערבה. צשזיל הערבה, שחטאו צצצל פפור צשטים צערצות מואב: מול סוף. על מה שהמרו צים סוף צצואס לים סוף, שאמרו המצלי אין קצרים צמצי: (שם יד, יא), וכן צנסעס מחוץ הים, שנאמר וימרו על ים צצים סוף (תהלים קו, ז), כדאיחא צערכין (טו, ו): בין פארן ובין תפל ולבן. אמר רבי יוחנן, חזרונו על כל המקרא, ולא מצינו מקום ששמו תופל ולבן, אלא הוכיחון על הדברים שחפלו על המן שהוא לבן, שאמרו ונפשונו קצה צלקס הקלקל (צמדצר כא, ה), ועל מה שעשו צמדצר פארן ע"י המרגלים: וחצרות. צמחלוקתו של קרח. דבר אחר, אמר להם, היה לכם ללמוד ממה שעשיתי למרים צחצרות צשזיל לשון הרע (ספרי א), ואחם נדברתם צמקום: ודי זהב. הוכיחון על העגל, שעשו צשזיל רוב זה צהיה להם, שנאמר וקסף הרצייתי לה ונהצ עשו לצעל (הושע ב, י):

(2) אחד עשר יום מחורב. אמר להם משה, ראו מה גרמחם, אין לכם דרך קצרה מחורב לקדש צרנע דרך הר שעיר, ואף הוא מהלך י"א יום, ואחם הלכתם אותו צשלה ימים. שהרי צעשרים צאייר נסעו מחורב, שנאמר ויהי צשנה השנית צחצש השני צששעים צחצש וגו' (צמדצר י, יא), וצכ"ט צסיון שלחו את המרגלים מקדש צרנע (תענית כט,). לא מהם שלשים יום שעשו צקצרות התאווה, שחלנו הצשר חדש ימים, וצשעה ימים שעשו צחצרות להסגר שם מרים, נמצא צג' ימים הלכו כל אותו הדרך, וכל כך הייתה השכינה מתלצט צשזילכם למהר ציאחכם לארך, וצשזיל שקלקלתם, הסב אחכם צציצות הר שעיר מ' שנה:

(3) ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חדש באחד לחדש. מלמד שלא הוכיחון אלא סמוך למיתה, ממי למד, מיעקב שלא הוכיח את צניו אלא סמוך למיתה, אמר, ראובן צני, אני אומר לך, מפני מה לא הוכחתך כל השנים הללו, כדי שלא תניחני ותלך ותצק צעשו אחי, ומפני ד' דברים אין מוכיחין את האדם אלא סמוך למיתה, כדי שלא יהא מוכיחו וחורו ומוכיחו, ושלא יהא חצירו רואהו ומצביי ממנו כו', כדאיחא צספרי (ב), וכן יהושע לא הוכיח את ישראל אלא סמוך למיתה, וכן שמואל, שנאמר הגני עני צי (שמואל א ג, ג), וכן דוד את שלמה צנו (מ"א ב, א):

5	beyond the Jordan, in the land of Moab, took Moses upon him to expound this law, saying:	בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מוֹאב הוֹאִיל מֹשֶׁה בְּאֶרֶץ אֶת־הַתּוֹרָה הַזֹּאת לֵאמֹר:	5
6	The LORD our God spoke unto us in Horeb, saying: 'Ye have dwelt long enough in this mountain;	יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּחֹרֵב לֵאמֹר רַב־לָכֶם שָׁבַת בְּהָר הַזֶּה:	6
7	turn you, and take your journey, and go to the hill-country of the Amorites and unto all the places nigh thereunto, in the Arabah, in the hill-country, and in the Lowland, and in the South, and by the sea-shore; the land of the Canaanites, and Lebanon, as far as the great river, the river Euphrates.	פָּנּוּ וְסַעוּ לָכֶם וּבֵאוּ הָרָאִי וְאֶל־כָּל־שְׁכֵנֵיכֶם בְּהָר וּבְשִׁפְלָה וּבְנֶגֶב וּבְחֹף הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְבָּנוֹן עַד־הַנָּהָר הַגָּדֹל נְהַר־פָּרָת:	7
8	Behold, I have set the land before you: go in and possess the land which the LORD swore unto your fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob, to give unto them and to their seed after them.'	רְאֵה נָתַתִּי לִפְנֵיכֶם אֶת־הָאֶרֶץ בָּאוּ וּרְשׁוּ אֶת־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵתֶת לָהֶם וּלְזֶרְעָם אַחֲרֵיהֶם:	ישראל 8
9	And I spoke unto you at that time, saying: 'I am not able to bear you myself alone;	וְאָמַר אֲלֵכֶם בַּעֲת הַהוּא לֵאמֹר לֹא־אֹכֵל לְבַדִּי שְׂאת אֶתְכֶם:	9

(4) אחרי הכותו. אמר משה, אם אני מוכיחם קודם שיכנסו לקצה הארץ, יאמרו מה לזה עלינו, מה הטיב לנו, אינו צא אלא לקחת ולמנוח עליה, שאין צו כח להכניסנו לארץ, לפיכך המתין עד שהפיל סיחון ועוג לפניהם והורישם את ארצם, ואחר כך הוכיחם (ספרי ג): סיחון וגור אשר יושב וגור. אילו לא היה סיחון קשה והיה שרוי בחשבון, היה קשה, שהמדינה קשה, ואילו היתה עיר אחרת וסיחון שרוי צמודה, היתה קשה, שהמלך קשה, על אחת כמה וכמה, שהמלך קשה והמדינה קשה (שם): אשר יושב בעשתרות. המלך קשה והמדינה קשה: עשתרות. הוא לשון זקין וקושי כמו עשתרות קרנים, ועשתרות זה, הוא עשתרות קרנים שהיו שם רפאים שהכה אמרפל, שנאמר ויבן את רפאים צעשפלת קרנים (בראשית יד, ה), ועוג נמלט מהם, והוא שנאמר ויבן הפליט (שם יג), ואומר כי רק עוג מלך הצנן נשאר מיתר הרפאים (לקמן ג, יא): באדרעי. שם המלכות:

(5) הואיל. התחיל, כמו הנה לא הולטי (בראשית יח, כז): באר את התורה. בצענים לשון פירשה להם: (6) רב לכם שבת. כפשוטו, ויש מדרש אגדה, (ספרי ה) הרבה גזלה לכם ושכר, על שישתכס צהר הזה, עשיתם משכן מנורה וכלים, קצלתם תורה, מניחם לכם סנהדרין שרי אלפים ושירי מאות: (7) פנו וסעו לכם. זו דרך ערד ומרמה: ובאו הר האמורי. כמשמעו: ואל כל שכניו. עמון ומואב והר שעיר: בערבבה. זה מישור של יער: בהר. זה הר המלך: ובשפלה. זו שפלת דרום: ובנגב ובחוף הים. אשקלון ועזה וקסרי וכו', כדאיתא בספרי (ו): עד הנהר הגדול. מפני שנוכר עם ארץ ישראל קורא גדול, משל הדיוט אומר, עצד מלך מלך, הדבק לשמור וישמחו לך, קרב לגבי דהינא ואידהן (שבעות מז): (8) ראה נתתי. צייניכם אחס רואים, איני אומר לכם מאומד ומשמועה: באו ורשו. אין מערער בדבר, ואינכם צריכים למלחמה, אלו לא שלחו מרגלים, לא היו צריכים לכלי זין: לאבתיכם. למה הזכיר שוב לאברהם ליצחק וליעקב, אלא אברהם כדאי לעצמו, יצחק כדאי לעצמו, יעקב כדאי לעצמו:

10	the LORD your God hath multiplied you, and, behold, ye are this day as the stars of heaven for multitude.—	יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הֵרְבָה אֶתְכֶם וְהִנֵּה הַיּוֹם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב:	יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֵסֵי יִתְכוֹן וְהָאֵי תִיכוֹן יוֹמָא דִּין כְּכּוֹכְבֵי שָׁמַיָא לְסֵגִי:
11	The LORD, the God of your fathers, make you a thousand times so many more as ye are, and bless you, as He hath promised you!—	יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתְכֶם יִסַּף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פַּעַמִּים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם:	יְיָ אֱלֹהָא דְאַבְהָתְכוֹן יוֹסִיף עֲלֵיכוֹן כְּכֶם אֶלְפָּא זְמַנִּין וַיְבָרִיךְ יִתְכוֹן כְּמָא דְמַלְלִי לָכוֹן:
12	How can I myself alone bear your cumbrance, and your burden, and your strife?	אֵיכָה אֲשָׂא לְבַדִּי טַרְחֵכֶם וּמַשְׁאָכֶם וְרִיבְכֶם:	אֵיכְדִין אֲסֻבֵּר בְּלַחֲדִי טוּרְחֵיכוֹן וְעַסְקֵיכוֹן וְדִינְכוֹן:
13	Get you, from each one of your tribes, wise men, and understanding, and full of knowledge, and I will make them heads over you.’	הָבּוּ לָכֶם אַנְשִׁים חֲכָמִים וְנִבְנִים וִידְעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאֲשִׁימֵם בְּרָאשֵׁיכֶם:	הָבוּ לָכוֹן גּוֹבְרִין חֲכִימִין וְנִבְנִין וִידְעִין וְאֲמַנִּין לְשִׁבְטֵיכוֹן וְאֲמַנִּין רִישֵׁין עֲלֵיכוֹן:
14	And ye answered me, and said: ‘The thing which thou hast spoken is good for us to do.’	וַתַּעֲנֵנוּ אֹתִי וַתֹּאמְרוּ טוֹב הַדְּבָר אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ לַעֲשׂוֹת:	וַתֵּאָתְּבוּנִי יְתִי וַתֹּאמְרִיתוֹן תִּקְיִן פְּתִיגָמָא דְמַלְלִיתָא לְמַעַבְדָּא:

(9) ואומר אליכם בעת ההוא לאמר. מהו לאמר, אמר להם משה, לא מעצמי אני אומר לכם, אלא מפי הקד"ה: לא אוכל לבדי וגו'. אפשר שלא היה משה יכול לדון את ישראל, אדם שהזיזם ממנצרים, וקרע להם את הים, והוריד את המן, והגיו את השליו, לא היה יכול לדונם, אלא כך אמר להם, ה' אלהיכם הרבה אתכם, הגדיל והרים אתכם על דייניכם, נטל את העונש מכם ונתנו על הדיינים. וכן אמר שלמה, פי מי יוכל לשפט את עמך הפדד הזה (מלכים"א ג, ט), אפשר מי שכתוב בו ויפסם מכל הקדם (שם ה, יא), אומר מי יוכל לשפוט, אלא כך אמר שלמה, אין דייני אומה זו כדייני שאר האומות עובדי אלילים, שאם דן והורג ומכה וחונק ומטה את דינו וגו' אין צדק כלום, אני אם חייבתי ממון שלא כדין, נפשות אני נחצה, שנאמר וקצע את קצעיך נפש (משלי כב, כג):

(10) והנכם היום ככוכבי השמים. וכי כוכבי השמים היו באותו היום, והלא לא היו אלא ששים רבוא, מהו והנכם היום, הנכם משולים כיום, קיימים לעולם כחמה וכלבנה וכוכבים:

(11) יוסף עליכם ככם אלף פעמים. מהו שזו ויצרך אתכם כאשר דבר לכם, אלא אמרו לו, משה, אתה נותן קצבה לצרכתנו, כבר הצטיח הקד"ה את אצרהם אשר הם יוכלו איש למנות וגו' (צדאשית יג, טז), אמר להם זו משלי הוא, אצל הוא יצרך אתכם כאשר דבר לכם:

(12) איכה אשא לבדי. אם אומר לקבל שכר לא אוכל, זו היא שאמרתי (ס"א שאמרנו) לכם, לא מעצמי אני אומר לכם אלא מפי הקד"ה: טרחכם. מלמד שהיו ישראל טרחנים, היה אחד מהם רואה את צעל דינו נוטח צדין, אומר יש לי עדים להציא, יש לי ראיות להציא, מוסיף אני עליכם דיינים: ומשאכס. מלמד שהיו אפיקורסין, הקדים משה לנאם, אמרו מה ראה בן עמרם לנאם, שמה אינו שפוי בתוך ביתו, איחר לנאם, אמרו מה ראה בן עמרם שלא לנאם, מה אתם סבורים, יושב ויועץ עליכם עלות רעות וחושב עליכם מחשבות (ס"א מלות וחשבוניות): וריבכם. מלמד שהיו רוגזים:

(13) הבו לכם. הזמינו עצמכם לדבר: אנשים. וכי תעלה על דעתך נשים, מה תלמוד לומר אנשים, צדיקים: חכמים. כסופים: ונבונים. מצינים דבר מתוך דבר. זה ששאל אריוס את ר' יוסי, מה בין חכמים לנבונים, חכם דומה לשולחני עשיר, כשמצאין לו דינרין לראות רואה וכשאין מציאין לו יושב ותוהה, נבון דומה לשולחני תגר, כשמצאין לו מעות לראות רואה, וכשאין מציאין לו הוא מסור ומציא משלו: וידועים לשבטיכם. שהם ניכרים לכם, שאם בא לפני מעוטף בטליחו, איני יודע מי הוא, ומאיזה שבט הוא, ואם הגון הוא, אצל אתם מכירים בו, שאתם גדלתם אותו, לכן נאמר וידועים לשבטיכם: בראשיכם. ראשים ומכובדים עליכם, שמהיו נהגין צהם כבוד ויראה: ואשכנז. חסר יו"ד, למד שאשמותיהם של ישראל תלויות בראשי דייניהם, שהיה להם למחות ולכוון אותם לדרך הישרה:

(14) ותענו אותי וגו'. חלמטם את הדבר להנאכסם, היה לכם להשיב, רבינו משה, ממי נאה ללמוד ממך או מתלמידך, לא

- 15 So I took the heads of your tribes, wise men, and full of knowledge, and made them heads over you, captains of thousands, and captains of hundreds, and captains of fifties, and captains of tens, and officers, tribe by tribe.
- 16 And I charged your judges at that time, saying: 'Hear the causes between your brethren, and judge righteously between a man and his brother, and the stranger that is with him.
- 17 Ye shall not respect persons in judgment; ye shall hear the small and the great alike; ye shall not be afraid of the face of any man; for the judgment is God's; and the cause that is too hard for you ye shall bring unto me, and I will hear it.'
- וַאֲקָח אֶת־רָאשֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וַיִּדְעוּם וַאֲתַן אוֹתָם רָאשִׁים עֲלֵיכֶם שְׂרֵי אֲלָפִים וְשְׂרֵי מֵאוֹת וְשְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרֵת וְשֹׁטְרִים לְשֻׁבֹּטֵיכֶם:
- וַאֲצַוָּה אֶת־שֹׁפְטֵיכֶם בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר שְׁמַע בֵּין־אֲחֵיכֶם וּשְׁפֹטֶתֶם צֶדֶק בֵּין־אִישׁ וּבֵין־אָחִיו וּבֵין גֵּרֹו:
- לֹא־תִכְרֹו פָנִים בַּמִּשְׁפָּט כִּקְטָן כְּגֹדֹל תִּשְׁמָעוּן לֹא תִגְוְרוּ מִפְּנֵי־אִישׁ כִּי הַמִּשְׁפָּט לַאלֹהִים הוּא וְהִדְבַּר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרְבוּן אֵלַי וְשָׁמַעְתִּיו:
- וַדְּבַרִּית יֵת רִישֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם גּוֹבְרִין חֲכָמִים וּמִדְעֵן וּמִנִּיתִי יִתְהוֹן רִישֵׁן עֲלֵיכֶן רִבְנֵי אֲלָפֵי וּרְבֵנֵי מֵאוֹתָא וּרְבֵנֵי חֲמִשִּׁין וּרְבֵנֵי עֶשְׂוֹרִיתָא וְסֹרְבִין לְשֻׁבֹּטֵיכֶן:
- וּפְקִידִית יֵת דִּינִיכֶן בְּעֵדְנָא הַהוּא לְמִימַר שְׁמַעוּ בֵּין־אֲחֵיכֶן וּתְדִינוּן קוּשְׁטָא בֵּין גּוֹבְרָא וּבֵין אֲחוּהִי וּבֵין גֵּיּוֹרָא:
- לֹא תִשְׁתַּמּוּדְעוּן אִפִּי בְּדִינָא מְלִי זַעֲרָא כְּרַבָּא תִשְׁמָעוּן לֹא תִדְחִלוּן מִן קֶדָם גּוֹבְרָא אֲרִי דִינָא דִּי הוּא וּפְתִגְמָא דִּיקְשֵׁי מִנְכֶּן תִּקְרְבוּן לְוֹתִי וְאִשְׁמַעֲנִיהָ:

ממך שננטערת עליה, אלא ידעתי מחשבותיכם, שהייתם אומרים עכשיו יתמנו עלינו דיינין הרבה, אם אין מכירנו אנו מביאין לו דורון והוא נושא לנו פנים (ספרי יד): לעשות. אם הייתי מתעצל, אם אתם אומרים עשה מהרה: (15) ואקח את ראשי שבטיכם. משקטים בדברים, אשריכם, על מי באתם להתמנות, על בני אברהם יצחק ויעקב, על בני אדם שנקראו אחים ורעים, חלק ונחלה, וכל לשון חזה: אנשים חכמים וידועים. אבל נבונים לא מלאכי, זו אחת משבע מדות שאמר יתרו למשה, ולא מלא אלא שלשה, אנשים נדיקים, חכמים, וידועים (ספרי טו עיין בחוקוני): ראשים עליכם. שנתהגו זהם כבוד, ראשים במקח, ראשים בממכר, ראשים במשא ומתן, נכנס (מביטו ל"ה) אחרון ויוצא ראשון: שרי אלפים. אחד ממונה על אלף: שרי מאות. אחד ממונה על מאה: ושוטרים. מניתי עליכם לשבטיכם אלו הכופתין והמכין ברכושה על פי הדיינין:

(16) ואצווה את שפטיכם. אמרתי להם הו ממונים דין, אם בא דין לפניך פעם אחת שמים ושלש, אל תאמר כבר בא דין זה לפני פעמים הרבה, אלא היו נושאים ונותנים בו (ספרי טז): בעת ההוא. משפטיים אמרתי להם, אין עכשיו כלשעבר, לשעבר הייתם צרשות עצמכם, עכשיו הרי אתם משועבדים לנצור (ספרי שס): שמוע. לשון הוה, אודני"ט בלע"ז (הערענד), כמו נבחר (שמות כ, ז) ונמור (להלן ה, יב): ובין גרו. זה בעל דינו, שאוגר עליו דברים, (ספרי) דבר אחר ובין גרו, אף על עסקי דירה, בין חלוקת אחים, אפילו בין תנור לכיריים (סנהדרין ז):

(17) לא תכירו פנים במשפט. זה הממונה להושיע הדיינין, שלא יאמר איש פלוני נאה או גבור אושיבנו דין, איש פלוני קרובי אושיבנו דין בעיר, והוא אינו צדיק צדיק, נמצא מחייב את הזכאי ומוכח את החייב, מעלה אני על מי שמונהו כאלו הכיר פנים דין (ספרי יז): בקטן כגדול תשמעון. שיהא חביב עליך דין של פרוטה כדין של מאה מנה, שאם קדם ובא לפניך, לא תסלקנו לאחרון (סנהדרין ח). דבר אחר כקטן כגדול תשמעון כהרגומו, שלא תאמר, זה עני הוא, וחבירי עשיר ומנוה לפרנסו, אזכה את העני ונמצא מתפרנס בנקיות. דבר אחר, שלא תאמר, היאך אני פוגם בכבודו של עשיר זה בשביל דינר, אזכנו עכשיו, וכשיצא לחוץ אומר אני לו, תן לו שאתה חייב לו: לא תגורו מפני איש. לא תיראו (ספרי יז). דבר אחר לא תגורו, לא תכניס דברך מפני איש, לשון אגר בקין (משלי י, ה): כי המשפט לאלהים הוא. מה שאתה נוטל מזה שלא כדין, אתה מוזיקני להחזיר לו, נמצא שהטית עלי המשפט (סנהדרין ח). תקרבו אל. על דבר זה נסתלק ממנו משפט בנות נלפחד (ספרי יז), וכן שמואל אמר לשאול אֲנִי הִנֵּה הָרָאָה (שמואל א ט, יט), אמר לו הקב"ה, חייך שאני מודיעך שאין אתה רואה, ואימתי הודיעו, כשצא למשוח את דוד, ויצא את אליאב ויאמר אך נגד ה' משיחו (שם טז, ו), אמר לו הקב"ה, ולא אמרת אנכי הרואה, אל תצטק אל מלאהו (שם ז):

18	And I commanded you at that time all the things which ye should do.	וּפְקִידִית יִתְּכֹן בְּעֵדְנָא הָהוּא ית כל פתגמא דתעבדון:	וְאֶצְוָה אֶתְכֶם בְּעֵת הַהוּא אֵת כָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:	18
19	And we journeyed from Horeb, and went through all that great and dreadful wilderness which ye saw, by the way to the hill-country of the Amorites, as the LORD our God commanded us; and we came to Kadesh-barnea.	וּנְטַלְנָא מִחוּרֵב וְהִלִּיכְנָא ית כל מדברא רבא ודחילא הָהוּא דְחִזִּיתֹן אוּרַח טוּרָא דְאַמּוֹרֵאָה כְּמָא דְפִקִּיד יי אֱלֹהֵנָא יִתְּנָא וְאִתְּנָא עַד רָקִם גִּיאָה:	וּנְסַע מִחוּרֵב וְנָלַךְ אֵת כָּל-הַמִּדְבָּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הָהוּא אֲשֶׁר רִאִיתֶם דֶּרֶךְ תֶּרֶם הָאֲמֹרִי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲתָנוּ וּנְבֹא עַד קֶדֶשׁ בַּרנֶּעַ:	19
20	And I said unto you: 'Ye are come unto the hill-country of the Amorites, which the LORD our God giveth unto us.	וְאִמַּרְתִּי לְכוּן אֲתִיתֹן עַד טוּרָא דְאַמּוֹרֵאָה דִּי אֱלֹהֵנָא יְהִיב לָנָא:	וְאִמַּר אֲלֵכֶם בְּאִתְּתֵי תֶרֶם הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ:	20
21	Behold, the LORD thy God hath set the land before thee; go up, take possession, as the LORD, the God of thy fathers, hath spoken unto thee; fear not, neither be dismayed.'	חֲזִי דִּיהִב יי אֱלֹהֵיךָ קִדְמָךְ ית אַרְעָא סָא אַחֲסִין כְּמָא דְמַלִּיל יי אֱלֹהָא דְאַבְרָהָם לְךָ לֹא תִדְחַל וְלֹא תִתְּבַר:	רְאֵה נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ אֶת-הָאָרֶץ עֲלֶה רֶשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לְךָ אֶל-תִּירָא וְאַל-תַּחַת:	21
22	And ye came near unto me every one of you, and said: 'Let us send men before us, that they may search the land for us, and bring us back word of the way by which we must go up, and the cities unto which we shall come.'	וּקְרִיבִיתֹן לְנֹתִי כּוֹלְכוּן וְאִמַּרְתֹּן נִשְׁלַח גּוֹבְרִין קִדְמָנָא וַיֵּאלֶלוּן לָנָא ית אַרְעָא וַיִּתִּיבוּן יִתְּנָא פִתְגָמָא ית אוּרַח דְנִסְק בַּהּ וַיִּתְּ קִרְוִיא דְנִיעוּל לְהוֹן:	וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּלְכֶם וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלַח אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ וַיָּשִׁבוּ אֲתָנוּ דְבַר אֶת-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלָה-בָּהּ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר נָבֹא אֲלֵיהֶן:	שלישי 22
23	And the thing pleased me well; and I took twelve men of you, one man for every tribe;	וּשְׁפַר בְּעֵינֵי פִתְגָמָא וּדְבָרִית מְנַכּוֹן תִּרִי עֲשֶׂר גּוֹבְרִין גּוֹבְרָא חַד לְשִׁבְטָא:	וַיִּיטֵב בְּעֵינֵי הַדָּבָר וַאֲקַח מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְטוֹ:	23

(18) את כל הדברים אשר תעשון. אלו י' דברים שצין דיני ממונות לדיני נפשות:

(19) המדבר הגדול והנורא. שהיו צו נחשים כקורות, ועקרצים כקשמות:

(22) ותקרבון אלי כלכם. צערבוציא, ולהלן הוא אומר ופקרבון אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם, ונאמרו הן הר'אנו וגו' (לקמן ה, כ), אומה קריזה היתה הוגנת, ילדים מכבדים את הזקנים ושלחם לפנייהם, וזקנים מכבדים את הראשים ללכת לפנייהם, אזל כאן, ומקרבון אלי כולכם, צערבוציא, ילדים דוחפין את הזקנים וזקנים דוחפין את הראשים: וישיבו אתנו דבר. צאיזה לשון הם מדברים (ספרי כ): את הדרך וגו'. אין דרך שאין זה עקמימות: ואת הערים אשר נבוא אליהן. תחלה לכבוש:

(23) וייטב בעיני הדבר. צעיני ולא צעיני המקום, ואם צעיני משה היה טוב למה אמרה בתוכחות, משל לאדם שאומר לחצירו מכור לי חמורך זה, אמר לו הן, נותנו אתה לי לנסיון, אמר לו הן, זהרים וגבעות, אמר לו הן, כיון שראה שאין מעכבו כלום, אמר הלוקח צלצו, בטוח הוא זה שלא אמלא צו מוס, מיד אמר לו טול מעותיך ואיני מנסהו מעתה, אף אני הודיתי לדבריכם, שמא תחזרו צכם כשתראו שאיני מעכב, ואתם לא חזרתם צכם: ואקח מכם. מן הצוררים שצכם, מן המסלטים שצכם: שנים עשר אנשים איש אחד לשבט. מגיד שלא היה שצט לוי עמהם (שם כא):

24	and they turned and went up into the mountains, and came unto the valley of Eshcol, and spied it out.	וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הָהָרָה וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֲשַׁכּוֹל וַיִּרְגְּלוּ אֹתָהּ: וַתֵּיָאֵר:	וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הָהָרָה וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֲשַׁכּוֹל וַיִּרְגְּלוּ אֹתָהּ: וַתֵּיָאֵר:
25	And they took of the fruit of the land in their hands, and brought it down unto us, and brought us back word, and said: 'Good is the land which the LORD our God giveth unto us.'	וַיִּקְחוּ בְיָדָם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וַיֵּרְדּוּ אֵלֵינוּ וַיֵּשְׁבוּ אִתָּנוּ דָּבָר וַיֹּאמְרוּ טוֹבָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ:	וַיִּקְחוּ בְיָדָם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וַיֵּרְדּוּ אֵלֵינוּ וַיֵּשְׁבוּ אִתָּנוּ דָּבָר וַיֹּאמְרוּ טוֹבָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ:
26	Yet ye would not go up, but rebelled against the commandment of the LORD your God;	וְלֹא אָבִיתֶם לַעֲלֹת וַתִּמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְלֹא אָבִיתֶם לַמָּסַק וְסָרִיבְתֶּן עַל מִצְוַת דִּי אֱלֹהֵיכֶם:	וְלֹא אָבִיתֶם לַעֲלֹת וַתִּמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְלֹא אָבִיתֶם לַמָּסַק וְסָרִיבְתֶּן עַל מִצְוַת דִּי אֱלֹהֵיכֶם:
27	and ye murmured in your tents, and said: 'Because the LORD hated us, He hath brought us forth out of the land of Egypt, to deliver us into the hand of the Amorites, to destroy us.	וַתִּרְגְּנוּ בְּאָהֳלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ בְּשָׁנָאת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לָתֵת אִתָּנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידָנוּ: וַתִּרְגְּנוּ בְּאָהֳלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ בְּשָׁנָאת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לָתֵת אִתָּנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידָנוּ:	וַתִּרְגְּנוּ בְּאָהֳלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ בְּשָׁנָאת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לָתֵת אִתָּנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידָנוּ:
28	Whither are we going up? our brethren have made our heart to melt, saying: 'The people is greater and taller than we; the cities are great and fortified up to heaven; and moreover we have seen the sons of the Anakim there.'	אָנֹכִי אֲנַחְנוּ עֹלִים אֲחֵינוּ הִמָּסוּ אֶת־לִבָּבָנוּ לֵאמֹר עַם גָּדוֹל וָרָם מִמֶּנּוּ עָרִים גָּדֹלֹת וּבְצוּרֹת בַּשָּׁמַיִם וְגַם־בְּנֵי עֲנָקִים רָאִינוּ שָׁם: לֹאן אֲנַחְנָא סֻלְקִין אֲחֵנָא תִּבְרוּ יֵת לִבָּנָא לְמִימַר עִם רַב וְחִשּׁוּף מִנְּנָא קְרוּיִן רִבְרָבִין וּבְרִיכִין עַד צִית שְׁמַיָא וְאִף בְּנֵי גִבְרָא חֲזִינָא תַּמָּן:	אָנֹכִי אֲנַחְנוּ עֹלִים אֲחֵינוּ הִמָּסוּ אֶת־לִבָּבָנוּ לֵאמֹר עַם גָּדוֹל וָרָם מִמֶּנּוּ עָרִים גָּדֹלֹת וּבְצוּרֹת בַּשָּׁמַיִם וְגַם־בְּנֵי עֲנָקִים רָאִינוּ שָׁם:
29	Then I said unto you: 'Dread not, neither be afraid of them.	וַאֲמַרְתִּי לָכֵן לֹא תִתְּבֹרֶן וְלֹא תִדְחַלֹּן מִנְּהוֹן:	וַאֲמַר אֲלֵכֶם לֹא־תִעַרְצוּן וְלֹא־תִירָאוּן מֵהֶם:
30	The LORD your God who goeth before you, He shall fight for you, according to all that He did for you in Egypt before your eyes;	יְיָ אֱלֹהֵיכֶם דְּמַדְבֵּר קִדְמֵיכֶם מִיַּמְרֵיהּ יִגִּיחַ לָכֵן כָּכָל דְּעֵבַד עִמָּכֶן בְּמִצְרַיִם לַעֲיִיבֹכֶן:	יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הִחֲלָךְ לִפְנֵיכֶם הוּא יִלָּחֶם לָכֶם כָּכָל אֲשֶׁר עָשָׂה אֲתֶכֶם בְּמִצְרַיִם לַעֲיִיבֵיכֶם:

(24) עד נחל אשכול. מגיד שנקרא על שם סופו: וירגלו אותה. מלמד שהלכו זה ארצעה אומנין שמי ופרכ (שם כז):

(25) ויורדו אלינו. מגיד שארץ ישראל גבוהה מכל הארצות: ויאמרו טובה הארץ. מי הם שאמרו טובה, יהושע

וכלל (שם כג):

(26) ותמרו. לשון התרסה, התרחסס כנגד מאמרו:

(27) ותרגנו. לשון הרע, וכן דרגי נקנן (משלי יח, ט), אדם המוציא דבה: בשנאת ה' אתנו. והוא היה אוהב אתכם, אזל

אתם שונאים אותו, משל הדיוט אומר, מה דצלצץ על רחמון מה דצלציה עלך: בשנאת ה' אתנו הוציאנו מארץ מצרים.

הוצאנו לשנאה היתה, משל למלך אשר ודס שהיו לו שני צנים, ויש לו שתי שדות אחת של שקי'א ואחת של צעל, למי שהוא אוהב

נותן של שקי'א, ולמי שהוא שונא נותן לו של צעל, ארץ מצרים של שקי'א היא, שנילוס עולה ומשקה אותה, וארץ כנען של צעל,

והוציאנו ממצרים לתת לנו את ארץ כנען:

(28) ערים גדולות ובצורות בשמים. דברו הכתובים לשון רבאי:

(29) לא תערצון. לשון שצירה כתרוממו, ודומה לו צערון נקלים לשון (איוב ל, ו), לשצור נחלים:

(30) ילחם לכם. צצילכם:

31	and in the wilderness, where thou hast seen how that the LORD thy God bore thee, as a man doth bear his son, in all the way that ye went, until ye came unto this place.	וּבַמִּדְבָּר אֲשֶׁר רָאִיתָ אֲשֶׁר נִשְׁאַף יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּאִישׁ יִשְׂאֵאִישׁ אֶת־בְּנוֹ בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הִלַּכְתֶּם עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה:	וּבַמִּדְבָּרָא דְחֻזִּיתָא דְסוּבְרָךְ יי אֱלֹהֶךָ כְּמָא דְמִסּוּבְרָ גּוֹבְרָא יְת בְּרִיהַ בְּכָל אֹרְחָא דְחִלְיָתוֹן עַד מִיִּתְיֻכּוֹן עַד אַתְרָא הַדִּין:
32	Yet in this thing ye do not believe the LORD your God,	וּבַדְּבָר הַזֶּה אֵינִיכֶם מֵאֱמִינִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם:	וּבַפְתָּגְמָא הַדִּין לִיִּתְיֻכּוֹן מְהִימְנִין בְּמִימְרָא דִּיִּי אֱלֹהֵכּוֹן:
33	Who went before you in the way, to seek you out a place to pitch your tents in: in fire by night, to show you by what way ye should go, and in the cloud by day.	הַחֹלֶץ לִפְנֵיכֶם בַּדֶּרֶךְ לְתוֹר לָכֶם מָקוֹם לְחַנּוּתְכֶם בָּאֵשׁ לַיְלָה לְרֹאשְׁתְּכֶם בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ־בָהּ וּבַעֲנָן יוֹמָם:	דְּמַדְבֵּר קְדָמִיכּוֹן בְּאֹרְחָא לְאַחְקָנָא לְכוֹן אַתְר בֵּית מִשְׁרֵי לְאַשְׁרִיּוּתְכּוֹן בְּעִמּוּדָא דְאִישְׁתָּא בְּלִילְיָא לְאַחְזִיּוּתְכּוֹן בְּאֹרְחָא דְתַחְכוֹן בֵּהּ וּבְעִמּוּדָא דְעֲנָנָא בִּימָמָא:
34	And the LORD heard the voice of your words, and was wroth, and swore, saying:	וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹל דְּבָרֵיכֶם וַיִּקְצֹף וַיִּשָּׁבַע לֵאמֹר:	וַשְׁמִיעַ קְדָם יי יְת קֹל פְּתָגְמִיכּוֹן וּרְגִיז וְקִיָּים לְמִימֵר:
35	‘Surely there shall not one of these men, even this evil generation, see the good land, which I swore to give unto your fathers,	אִם־יִרְאֶה אִישׁ בְּאַנְשֵׁים הָאֵלֶּה הַדּוֹר הַרְעָה הַזֶּה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָתֵת לְאַבְתִּיכֶם:	אִם יַחְזִי גִבֵּר בְּגוֹבְרִיָא הָאֵלִין דְּרָא בִּישָׁא הַדִּין יְת אֶרְעָא טְבָתָא דְקִיָּיִמִית לְמַתָּן לְאַבְתְּחִיכּוֹן:
36	save Caleb the son of Jephunneh, he shall see it; and to him will I give the land that he hath trodden upon, and to his children; because he hath wholly followed the LORD.	זוֹלָתִי כָלֵב בֶּן־יִפְנֶה הוּא יִרְאֶנָּה וְלֹא־אֶתֶּן אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר דָּרַךְ־בָּהּ וּלְבָנָיו יֵעַן אֲשֶׁר מָלֵא אַחֲרָי יְהוָה:	אֱלֹהִין כָּלֵב בֶּר יִפְנֶה הוּא יַחְזִינָה וְלִיה אֶתֶּן יְת אֶרְעָא דְדֶרֶךְ בֵּהּ וּלְבָנֵהּ חִלְף דְּאַשְׁלִים בְּתֵר דְחִלְתָּא דִּיִּי:
37	Also the LORD was angry with me for your sakes, saying: Thou also shalt not go in thither;	גַּם־בִּי הִתְאַנֵּף יְהוָה בְּגִלְלָכֶם לֵאמֹר גַּם־אֶתָּה לֹא־תָבֹא שָׁם:	אַף עָלֵי הוּה רָגַז מִן קְדָם יי בְּדִילְכוֹן לְמִימֵר אַף אַתָּ לֹא תִיעוֹל לְתַמָּן:

(31) ובמדבר אשר ראית. מוסב על מקרא שלמעלה הימנו, ככל אשר עשה אחכס צמזרים, ועשה אף צמדצר אשר ראית אשר נשאך וגו'. כאשר ישא איש את בנו. כמו שפירשתי אצל ויָסַע מִלֶּאךָ הָאֵלֶּהִים הַלֵּךְ לִפְנֵי מַתְנֶה יִשְׁרָאֵל וגו' (שמות יד, יט), משל למהלך צדק וצנו לפניו, צאו לסטים לשצותו וכו'.

(32) ובדבר הזה. שהוא מצטיחכם להציאכם אל הארץ, אינכם מאמינים בו:

(33) לראותכם. כמו להראותכם, וכן לנחמכם הדֶּרֶךְ (שם יג, כא), וכן לשמע עֲקוֹל חוֹדָה (תהלים כו, ז), וכן לָלֶכֶת לְגִיד צִיָּוְעָל (מלכים ב, ט, טו):

(36) אשר דרך בה. מצרון, שנאמר וַיֵּצֵא עַד קְצָרוֹן (צמדצר יג, כב):

(37) התאנף. נתמלא רוגז:

38	Joshua the son of Nun, who standeth before thee, he shall go in thither; encourage thou him, for he shall cause Israel to inherit it.	יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון הָעֹמֵד לְפָנָיִךָ הוּא יָבֵא שָׁמָּה אֹתָם חֹזֵק בְּיָדָא וַיַּנְחֵלָנָה אֶת-יִשְׂרָאֵל׃	יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נון דְּקָאִים קְדָמְךָ הוּא יִיעֹל לְתַמָּן יִתִּיה תַּקִּיר אַרִי הוּא יַחֲסִנְנָה לְיִשְׂרָאֵל׃
39	Moreover your little ones, that ye said should be a prey, and your children, that this day have no knowledge of good or evil, they shall go in thither, and unto them will I give it, and they shall possess it.	וּטַפְכֶּם אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבָזִי יִהְיֶה וּבְנֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ הַיּוֹם טוֹב וָרָע הֵמָּה יָבֹאוּ שָׁמָּה וְלָהֶם אֶתְנַנָּה וְהֵם יִירְשׁוּהָ׃	וּטַפְלִכוֹן דְּאָמַרְתּוֹן לְבָזָא יִהּוֹן וּבְנֵיכוֹן דְּלֹא יָדְעוּ יוֹמָא דִּין טַב וּבִישׁ אַנּוּן יִיעֲלֹן לְתַמָּן וְלִהּוֹן אֶתְנַנָּה וְאַנּוּן יִירְתּוּנָה׃
40	But as for you, turn you, and take your journey into the wilderness by the way to the Red Sea.'	וְאַתֶּם פָּנּוּ לָכֶם וּסְעוּ הַמִּדְבָּרָה דֶּרֶךְ יַם-סוּף׃	וְאַתּוֹן אַתְפְּנוּ לָכוֹן וּטּוּלוּ לַמִּדְבָּרָא אוּרְחָ יָמָא דְסוּף׃
41	Then ye answered and said unto me: 'We have sinned against the LORD, we will go up and fight, according to all that the LORD our God commanded us.' And ye girded on every man his weapons of war, and deemed it a light thing to go up into the hill-country.	וַתַּעֲנוּ וַתֹּאמְרוּ אֵלַי חֲטֵאנוּ לַיהוָה אֲנַחְנוּ נַעֲלֶה וְנִלְחַמְנוּ כְּכָל אֲשֶׁר-צִוָּנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וַתַּחַגְרוּ אִישׁ אֶת-כְּלֵי מִלְחָמָתּוֹ וַתִּהְיוּ לַעֲלֹת הַהָרָה׃	וְאַתְיַבְתּוֹן וְאַמַּרְתּוֹן לִי חֲבָנָא קְדָם יְיָ אֲנַחְנָא נִסְק וְנִגִּית קְרִב כָּכֵל דְּפַקְדָּנָא יְיָ אֱלֹהֵנָא וְזִרְיָתּוֹן גְּבַר יֵת מְאִנִּי קְרִבִּיה וְשִׁרְיָתּוֹן לְמַסַּק לְטוּרָא׃
42	And the LORD said unto me: 'Say unto them: Go not up, neither fight; for I am not among you; lest ye be smitten before your enemies.'	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֲמַר לָהֶם לֹא תַעֲלֹוּ וְלֹא-תִלָּחֲמוּ כִּי אֲנִי בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִנָּגְפוּ לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם׃	וְאַמַּר יְיָ לִי אֵימַר לְהוֹן לֹא תַסְקוֹן וְלֹא תִגִּיחוֹן קְרִב אַרִי לִית שְׂכִינָתִי בֵּינִיכוֹן וְלֹא תַתְּבְרוּן קְדָם בְּעָלֵי דְבְּבִיכוֹן׃
43	So I spoke unto you, and ye hearkened not; but ye rebelled against the commandment of the LORD, and were presumptuous, and went up into the hill-country.	וַאֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וַתִּמְרֹוּ אֹתִי-יְהוָה וַתִּזְדּוּ וַתַּעֲלֹוּ הַהָרָה׃	וּמְלִילִית עִמָּכוֹן וְלֹא קִבִּילְתּוֹן וּסְרִיבְתּוֹן עַל מִימְרָא דִּיִּי וְאַרְשַׁעְתּוֹן וּסְלִיקְתּוֹן לְטוּרָא׃
44	And the Amorites, that dwell in that hill-country, came out against you, and chased you, as bees do, and beat you down in Seir, even unto Hormah.	וַיֵּצֵא הָאֲמֹרִי הַיּוֹשֵׁב בְּהָר הַהוּא לְקִרְאָתְכֶם וַיִּרְדְּפוּ אֹתְכֶם כַּאֲשֶׁר תַּעֲשִׂינָה הַדְּבָרִים וַיִּכְּתּוּ אֹתְכֶם בְּשִׁעִיר עַד-חֶרְמָה׃	וַנִּפֵּק אֲמוּרָאָה דִּיתִיב בְּטוּרָא הַהוּא לְקִדְמוּתְכוֹן וּרְדְּפוּ יַתְכוֹן כְּמָא דְנִתְּזוֹן דְּבְרִיתָא וּטְרָדוּ יַתְכוֹן בְּשִׁעִיר עַד חֶרְמָה׃

- (40) פנו לכם. אמרתי להעביר אתכם דרך רוחב ארץ אדום לזד צפון ליכנס לארץ, קלקלתם וגרמתם לכם עכוב: פנו לכם. לאחורכם, ותלכו במדבר לזד ים סוף, שהמדבר שהיו הולכים צו לדומה של הר שעיר, היה מפסיק צין ים סוף להר שעיר, עתה המשכו לזד הים ותסבצו את הר שעיר כל דרומו מן המערב למזרח:
- (41) ותדינו. לשון הַנְּיָו וְעָלִינוּ אֶל הַמָּקוֹם (במדבר יד, מ), זה הלשון שאמרתם לשון הן, כלומר נודמנתם:
- (42) לא תעלו. לא עלייה תהא לכם אלא ירידה:
- (44) כאשר תעשינה הדבורים. מה הדבורה הזאת, כשהיא מכה את האדם מיד מטה, אף הם כשהיו נוגעים בכס מיד מתים:

45	And ye returned and wept before the LORD; but the LORD hearkened not to your voice, nor gave ear unto you.	וַתָּשָׁבוּ וַתִּבְכּוּ לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא שָׁמַע יְהוָה בְּקוֹלְכֶם וְלֹא הִאָזִין אֲלֵיכֶם:	45
46	So ye abode in Kadesh many days, according unto the days that ye abode there.	וַתָּשָׁבוּ בְּקֶדֶשׁ יָמִים רַבִּים כַּיָּמִים אֲשֶׁר יִשְׁבַּתֶּם:	46
II	Then we turned, and took our journey into the wilderness by the way to the Red Sea, as the LORD spoke unto me; and we compassed mount Seir many days.	וַנִּפֶן וְנִסַּע הַמִּדְבָּרָה דֶּרֶךְ יַם-סוּף כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלַי וְנָסַב אֶת-הַר-שְׁעִיר יָמִים רַבִּים: (ס)	II
2	And the LORD spoke unto me, saying:	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:	חמישי ב
3	'Ye have compassed this mountain long enough; turn you northward.	רַב-לָכֶם סָב אֶת-הַהָר הַזֶּה פָּנּוּ לָכֶם צָפֹנָה:	3
4	And command thou the people, saying: Ye are to pass through the border of your brethren the children of Esau, that dwell in Seir; and they will be afraid of you; take ye good heed unto yourselves therefore;	וְאֶת-הָעָם צִו לֵאמֹר אַתֶּם עֹבְרִים בְּגִבּוֹל אֲחֵיכֶם בְּנֵי-עֵשָׂו הַיֹּשְׁבִים בְּשְׁעִיר וַיִּירָאוּ מִכֶּם וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד:	4
5	contend not with them; for I will not give you of their land, no, not so much as for the sole of the foot to tread on; because I have given mount Seir unto Esau for a possession.	אֲלֹתֵתְגִירוּ בָּם כִּי לֹא-אֶתֵּן לָכֶם מְאָרְצָם עַד מִדְּרֹךְ כַּף-רֶגֶל כִּי-יִרְשֶׁה לַעֲשׂו נְתַתִּי אֶת-הָר שְׁעִיר:	5

(45) ולא שמע ה' בקולכם. כזיכול עשיתם מדת רחמיו כאלו אכזרי:
(46) ותשבו בקדש ימים רבים. י"ט שנה, שנאמר כימים אשר ישבתם, זשאר המסעות, והם היו ל"ח שנה, י"ט מהם עשו בקדש, וי"ט שנה הולכים ומטורפים וחזרו לקדש, כמו שנאמר וינעם צמדך (שם לז, יג). כך מצאתי צסדר עולם:
(1) ונפן ונסע המדבר. אילו לא חטאו, היו עוזרים דרך הר שעיר ליכנס לארץ מן דרומו לזפנו, ובשזיל שקלקלו, הפכו לזד המדבר, שהוא בין ים סוף לדרומו של הר שעיר, והלכו אלז דרומו מן המערב למזרח. דרך ים סוף. דרך יליאתן ממזרים שהוא במקצוע דרומית מערבית, משם היו הולכים לזד המזרח: ונסב את הר שעיר. כל דרומו עד ארץ מואב:
(3) פנו לכם צפנה. סוצו לכס לרוח מזרחית, מן הדרוס לזפון פניכס לזפון, נמצאו הולכין את רוח מזרחית, וזהו שנאמר ויצא ממזרח שמש לזרץ מואב (שופטים יא, יח):
(4) ונשמרתם מאד. ומהו השמירה, אל תתגרו צס:
(5) עד מדרך כף רגל. אפילו מדרך כף רגל, כלומר אפילו דריסת הרגל איני מקשה לכס לעצור צארצס שלא צרשות. ומדרש אגדה (תנחומא ישן דצרים הוספה ו), עד שיצא יוס דריסת כף רגל על הר הזיתים, שנאמר ושמדו רגליו וגו' (זכריה יד, ד): ירשה לעשו. מצצרהס, עשרה עממים נחמלו, שצעה לכס, וקיני וקיניזי וקדמוני הן עמון ומואב ושעיר (צ"ד מד, כג), אחד מהס לעשו, ושנים לצני לוט, צשכר שהלך אמו למזרים ושחק על מה שהיה אומר על אשמו אחרות היא, עשאו כצנו:

6	Ye shall purchase food of them for money, that ye may eat; and ye shall also buy water of them for money, that ye may drink.	אָכַל תִּשְׁכְּרוּ מֵאֲתָם בַּכֶּסֶף וְאָכְלֵתֶם וְגַם מַיִם תִּכְרוּ מֵאֲתָם בַּכֶּסֶף וְשָׁתִיתֶם: עֲבוּרָא תִזְבְּנוּ מִנְהוֹן בְּכֶסֶף וְתִכְלוּן וְאִף מַיָּא תִזְבְּנוּ מִנְהוֹן בְּכֶסֶף וְתִשְׁתוּן:	6
7	For the LORD thy God hath blessed thee in all the work of thy hand; He hath known thy walking through this great wilderness; these forty years the LORD thy God hath been with thee; thou hast lacked nothing.'	כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדְךָ יָדַע לִכְתָּךְ אֶת־הַמִּדְבָּר הַגָּדֹל הַזֶּה וְהוּא אֲרַבְעִים שָׁנָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ לֹא חָסַרְתָּ דָבָר: אֲרִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ בְּכָל עֹבְדֵי יָדְךָ סוּפִיק לְךָ צוּרְכְךָ בְּמַהְרָךְ יֵת מִדְּבָרָא רַבָּא הֲדִין דָּנוּ אֲרַבְעִין שָׁנִין מִימְרָא דִּי אֱלֹהֶיךָ בְּסַעְדְךָ לֹא חָסַרְתָּ מִדָּעַם:	7
8	So we passed by from our brethren the children of Esau, that dwell in Seir, from the way of the Arabah, from Elath and from Ezion-geber. And we turned and passed by the way of the wilderness of Moab.	וַנַּעֲבֹר מֵאֶת אֶחָיו בְּנֵי־עִשָׂו הַיֹּשְׁבִים בְּשֵׁעִיר מִדְּרָךְ הָעֲרָבָה מֵאֵילַת וּמִעֲצֹן גִּבֹר (ס) וַנַּעֲבֹר דֶּרֶךְ מִדְּבָר מוֹאָב: וַעֲבַרְנָא מֵלוֹת אַחְנָא בְנֵי עִשָׂו דִּיתְבִּין בְּשֵׁעִיר מֵאוֹרֶחַ מִיִּשְׂרָא מֵאֵילַת וּמִעֲצֹן גִּבֹר ס וְאַחְפְּנִנָא וַעֲבַרְנָא אוֹרֶחַ מִדְּבָרָא דְּמוֹאָב:	8
9	And the LORD said unto me: 'Be not at enmity with Moab, neither contend with them in battle; for I will not give thee of his land for a possession; because I have given Ar unto the children of Lot for a possession.—	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אַל־תִּצְרֹאֶת מוֹאָב וְאַל־תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה כִּי לֹא־אֶתֶּן לְךָ מֵאַרְצוֹ יְרֵשָׁה כִּי לְבְנֵי־לוֹט נָתַתִּי אֶת־עַר יְרֵשָׁה: וַאֲמַר יְיָ לִי לֹא תִצְוֹר עַל מוֹאָבָא וְלֹא תִתְגַּרִי לְמַעַבַד עִמּוֹהוֹן קָרֵב אֲרִי לֹא אֶתֶּן לְךָ מֵאַרְעֵהוֹן יְרוּתָא אֲרִי לְבְנֵי לוֹט יְהִבִית יֵת לְחֵית יְרוּתָא:	9
10	The Emim dwelt therein aforetime, a people great, and many, and tall, as the Anakim;	הָאֱמִים לִפְנִים יָשְׁבוּ בָהּ עַם גָּדוֹל וְרַב וְרַם כְּעֲנָקִים: אִימְתָנִי מִלְקַדְמִין יְתִיבוּ בָהּ עַם רַב וְסִגִּי וְתִשְׁרִף כְּגִבְרִיא:	10
11	these also are accounted Rephaim, as the Anakim; but the Moabites call them Emim.	רִפְאִים יִחְשְׁבוּ אֹרְהֵם כְּעֲנָקִים וְהַמּוֹאָבִים יִקְרְאוּ לָהֶם אֱמִים: גִּבְרִיא מִתְחַשְּׁבִין אִף אֲנִין כְּגִבְרִיא וּמוֹאָבָא קִרְן לַהוֹן אִימְתָנִי:	11

- (6) תכרו. לשון מקח, וכן אשר קריתי לי (בראשית ג, ה), שכן בצרכי הים קורין למכירה כירה (ר"ה כו.).
- (7) כי ה' אלהיך ברכך. לפיכך לא תכפו (ס"א תכפּוּ) את טוֹבַתוֹ לַהֲרֹאֹת כֹּאִילוֹ אֶתֶם עֲנִיִּים, אלא הראו עמכם עשירים:
- (8) ונפן ונעבור. ללד נפון, הפכנו פנים להלון רוח מזרחית:
- (9) ואל תתגר וגו'. לא אסר להם על מואב אלא מלחמה, אבל מִיִּקְרָאִים היו אותם וגראים להם כשהם מזויינים, לפיכך כתיב וַיִּגַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם (במדבר כג, ג), שהיו שוללים וצוויים אותם, אבל צבני עמון נאמר וְאֵל תִּתְּנָהּ דָּם (להלן פסוק יט), שום גרוי, בשכר זניעות אדם, שלא פרסמה על אציה כמו שעשתה הבכירה, שקראה שם צנה מואב (צ"ק לח): ער. שם המדינה:
- (10) האמים לפנים וגו'. אתה סבור שזו ארץ רפאים שנחתי לו לאברהם, לפי שהאמים שהם רפאים ישצו זה לפנים, אבל לא זו היא, כי אותם רפאים הורשתי מפני צני לוט, והושצתם תחתם:
- (11) רפאים יחשבו וגו'. רפאים היו נחשבים אותם אמים, כענקים הנקראים רפאים, על שם שכל הרואה אותם ידיו מתרפות: אמים. על שם שאימתם מוטלת על הבריות, וכן וצשעיר ישצו החורים ונחתי לצני עשו:

12 And in Seir dwelt the Horites aforetime, but the children of Esau succeeded them; and they destroyed them from before them, and dwelt in their stead; as Israel did unto the land of his possession, which the LORD gave unto them.—	ובשעיר יתבו חוראי מלמדמין ובני עשו תריכונון ושציאונון מן קדמיהון ויתבו באתרהון כמא דעבד ישאל לארע ורותתיה דיהב יי להון:	12 ובשעיר ישבו החורים לפני ובני עשו יירשום וישמידום מפניהם וישבו תחתם כאשר עשה ישראל לארץ ירשתו אשר נתן יהוה להם:
13 Now rise up, and get you over the brook Zered.' And we went over the brook Zered.	13 פען קומו ועברו לכון ית נחלא דזרד ועברנא ית נחלא דזרד:	13 עתה קמו ועברו לכם את-נחל זרד ונעבר את-נחל זרד:
14 And the days in which we came from Kadesh-barnea, until we were come over the brook Zered, were thirty and eight years; until all the generation, even the men of war, were consumed from the midst of the camp, as the LORD swore unto them.	14 ויהימים אשר הלכנו מקדש ברנע עד אשר עברנו את-נחל זרד שלשים ושמנה שנה עד- תם כל-הדור אנשי המלחמה מקרב המחנה כאשר נשבע יהוה להם:	14 והימים אשר הלכנו מקדש ברנע עד אשר עברנו את-נחל זרד שלשים ושמנה שנה עד- תם כל-הדור אנשי המלחמה מקרב המחנה כאשר נשבע יהוה להם:
15 Moreover the hand of the LORD was against them, to discomfit them from the midst of the camp, until they were consumed.	15 ואף מחא מן קדם יי הות בהון לשיציותהון מגו משריתא עד דשלימו:	15 וגם יד-יהוה היתה פם להם מקרב המחנה עד תמם:
16 So it came to pass, when all the men of war were consumed and dead from among the people,	16 והנה כד שלימו כל גוברי מגיחי קרבא לממת מגו עמא:	16 ויהי כאשר-תמו כל-אנשי המלחמה למות מקרב העם: (ס)
17 that the LORD spoke unto me saying:	17 ומליל יי לי למימר:	17 וידבר יהוה אלי לאמר:
18 'Thou art this day to pass over the border of Moab, even Ar;	18 את עבר יומא דין ית תחום מואב ית לחית:	18 אתה עבר היום את-גבול מואב את-ער:
19 and when thou comest nigh over against the children of Ammon, harass them not, nor contend with them; for I will not give thee of the land of the children of Ammon for a possession; because I have given it unto the children of Lot for a possession.—	19 ותקרב לקביל בני עמון לא תצור עליהון ולא תתגרי למעבד עמהון קרב ארי לא אתין מארע בני עמון לך ירחא ארי לבני לוט יתבתה ירחא:	19 וקרבת מול בני עמון אל- תצורם ואל-תתגר בם כי לא- אתן מארץ בני-עמון לך ירשה כי לבני-לוט נתתיה ירשה:

- (12) יירשום. לשון הווה, כלומר נחית זהם כח שהיו מורשים אותם והולכים:
(15) היתה בם. למהר ולהומם צוחך מ'שנה, שלא יגרמו לצניהם עוד להעכב צמדצר:
(16) ויהי כאשר תמו וגר וידבר ה' אלי וגר. אצל משילוח המרגלים עד כאן לא נאמר צפרשה זו וידבר, אלא ויאמר, ללמדך שכל ל"ח שנה שהיו ישראל נזופים, לא נתיחד עמו הדבור בלשון חצה פנים אל פנים וישב הדעת, ללמדך שאין השכינה שורה על הנביאים, אלא בשביל ישראל: אנשי המלחמה. מנן עשרים שנה היוצאים בצבא:
(18) אתה עובר היום את גבול מואב וגר וקרבת מול בני עמון וגר. מכאן שארץ עמון ללד נפון:

27	'Let me pass through thy land; I will go along by the highway, I will neither turn unto the right hand nor to the left.	אָעֲבֹרָה בְּאַרְצְךָ בְּדֶרֶךְ אֲלֵךְ לֹא אָסוּר יָמִין וּשְׂמֹאל: אָעֲבֹר בְּאַרְעֶךָ בְּאוֹרְחָא בְּאוֹרְחָא אֲיִזֵּל לֹא אֶסְטִי לְיַמִּינָא וְלְשְׂמֹאלָא:
28	Thou shalt sell me food for money, that I may eat; and give me water for money, that I may drink; only let me pass through on my feet;	אָכַל בִּכְסֵּף תִּשְׁבְּרֵנִי וְאָכְלִיתִי וּמִים בִּכְסֵּף תִּתֶּן-לִי וְשָׁתִיתִי רַק אָעֲבֹרָה בְּרַגְלִי: עֲבוּרָא בְּכֶסֶּף תִּזְבִּין לִי וְאֵיכֹל וּמֵיָא בְּכֶסֶּף תִּתִּין לִי וְאֶשְׁתִּי לְחוּד אָעֲבֹר בְּרַגְלִי:
29	as the children of Esau that dwell in Seir, and the Moabites that dwell in Ar, did unto me; until I shall pass over the Jordan into the land which the LORD our God giveth us.'	כַּמָּא דְעֲבָדוּ לִי בְנֵי עֲשׂו הַיִּשְׁבִּים בְּשַׁעִיר וְהַמּוֹאָבִים הַיִּשְׁבִּים בְּעַר עַד אֲשֶׁר-אָעֲבֹר אֶת-הַיַּרְדֵּן אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר- יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ: כַּמָּא דְעֲבָדוּ לִי בְנֵי עֲשׂו דִּיתְבִּין בְּשַׁעִיר וּמוֹאָבָא דִּיתְבִּין בְּלַחֲתִי עַד דְאָעֲבֹר יַת יַרְדֵּנָא לְאַרְעָא דִּי אֱלֹהֵנָא יְהִיב לָנָא:
30	But Sihon king of Heshbon would not let us pass by him; for the LORD thy God hardened his spirit, and made his heart obstinate, that He might deliver him into thy hand, as appeareth this day.	וְלֹא אָבָה סִיחוֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבּוֹן הָעֲבָרְנוּ בּוֹ כִּי-הִקְשָׁה יְהוָה אֶל-לִיָּד אֶת-רוּחוֹ וְאָמַץ אֶת- לִבּוֹ לִמְעַן תִּתְּנוּ בְיָדְךָ כִּיּוֹם הַזֶּה: (ס) וְלֹא אָבָה סִיחוֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבּוֹן דְּחֶשְׁבּוֹן לְמַשְׁבַּקְנָא לְמַעַבְר בְּתַחוּמֵיהּ אַרִי אַקְשִׁי יְיָ אֱלֹהֶיךָ יַת רוּחִיהּ וְתַקִּיף יַת לִבִּיהּ בְּדִיל לְמַמְסְרִיהּ בְּיָדְךָ כִּיּוֹמָא הַדִּין:
31	And the LORD said unto me: 'Behold, I have begun to deliver up Sihon and his land before thee; begin to possess his land.'	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי רְאֵה הִחַלֹּתִי תַּת לְפָנֶיךָ אֶת-סִיחוֹן וְאֶת-אַרְצּוֹ הִחַל רֹשׁ לָרֶשֶׁת אֶת-אַרְצּוֹ: וַיֹּאמֶר יְיָ לִי חֲזִי דְשִׁרִיתִי לְמַמְסֵר קֳדָמְךָ יַת סִיחוֹן וְיַת אַרְעֵיהּ שְׂרִי לְתַרְכוּתֵיהּ לְמִירַת יַת אַרְעֵיהּ:
32	Then Sihon came out against us, he and all his people, unto battle at Jahaz.	וַיֵּצֵא סִיחוֹן לְקָרְאֲתָנוּ הוּא וְכָל- עַמּוֹ לְמַלְחָמָה יַהֲזָה: וַיִּפֶּק סִיחוֹן לְקֳדָמוּתָנָא הוּא וְכָל עַמִּיהּ לְאַגְחָא קֶרְבָּא לְיָהֶץ:
33	And the LORD our God delivered him up before us; and we smote him, and his sons, and all his people.	וַיִּתְּנֵהוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ וַנַּךְ אֹתוֹ וְאֶת-בָּנָיו וְאֶת-כָּל- עַמּוֹ: וּמַסְרִיהּ יְיָ אֱלֹהֵנָא קֳדָמָנָא וּמַחֲינָא יִתִּיהּ וְיַת בְּנוֹהֵי וְיַת כָּל עַמִּיהּ:

הקצ"ה ליתנה לישראל חזר אותה על עשו וישמעאל, וגלוי לפניו שלא יקבלוה, ואעפ"כ פתח להם בשלום, אף אני קדמתי את סיוחן בדברי שלום. דבר אחר ממדבר קדמות, ממך למדתי שקדמת לעולם, יכול היית לשלוח צרק אחד ולשרוף את המזריים, אלא שלחתיני מן המדבר אל פרעה, לאמר שלח את עמי בְּמַחֲנוֹן:

(29) כאשר עשו לי בני עשו. לא לענין לעצור את ארצם, אלא לענין מכר אוכל ומים: עד אשר אעבור את הירדן. מוסב על אעברה בארץך:

(31) החלתי תת לפניך. כָּפָה שר של אמוריים של מעלה חתח רגליו של משה והדריכו על נוארו:

(32) ויצא סיוחן. לא שלח בשביל עוג לעזור לו, ללמדך שלא היו זריכין זה לזה:

(33) ואת בניו. בנו כחב, שהיה לו בן גבור כמותו:

34	And we took all his cities at that time, and utterly destroyed every city, the men, and the women, and the little ones; we left none remaining;	וּבְשָׁנָא יֵת כָּל קְרוּוֹהִי בַעֲדָנָא הָהוּא וְנַחֲרָם אֶת-כָּל-עִיר מִתָּם וְהַנָּשִׁים וְהַטָּף לֹא הִשְׁאַרְנוּ שְׂרִיד:	34
35	only the cattle we took for a prey unto ourselves, with the spoil of the cities which we had taken.	לְחוּד בַּעֲרִיא בִזְנָא לָנָא וְעַדִּי קְרוּיָא דִּכְבָּשָׁנָא:	35
36	From Aroer, which is on the edge of the valley of Arnon, and from the city that is in the valley, even unto Gilead, there was not a city too high for us: the LORD our God delivered up all before us.	מַעְרֵעַר אֲשֶׁר עַל-שְׂפַת-נַחַל אַרְנוֹן וְהָעִיר אֲשֶׁר בְּנַחַל וְעַד-הַגִּלְעָד לֹא הָיְתָה קְרִיָּה אֲשֶׁר שָׂנֵבָה מִמֶּנּוּ אֶת-הַכָּל נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ:	36
37	Only to the land of the children of Ammon thou camest not near; all the side of the river Jabbok, and the cities of the hill-country, and wheresoever the LORD our God forbade us.	לְחוּד אֶל-אַרְצָן בְּנֵי-עַמּוֹן לֹא קָרַבְתָּ כָּל-יָד נַחַל יַבֹּק וְעַרְבֵי הַהָר וְכָל אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:	37
III	Then we turned, and went up the way to Bashan; and Og the king of Bashan came out against us, he and all his people, unto battle at Edrei.	וְנָפְנָן וְנָעַל דְּרֹךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן לִקְרָאתָנוּ הוּא וְכָל-עַמּוֹ לְמִלְחָמָה אֲדָרְעִי:	III
2	And the LORD said unto me: 'Fear him not; for I have delivered him, and all his people, and his land, into thy hand; and thou shalt do unto him as thou didst unto Sihon king of the Amorites, who dwelt at Heshbon.'	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אַל-תִּירָא אַתָּה כִּי בִידִי נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ וְאֶת-אַרְצוֹ וְעַשִּׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עַשִּׂיתָ לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן:	2
3	So the LORD our God delivered into our hand Og also, the king of Bashan, and all his people; and we smote him until none was left to him remaining.	וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּיָדֵנוּ גַם אֶת-עוֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ וַנִּכְּהוּ עַד-בִּלְתִּי הִשְׁאִיר-לוֹ שְׂרִיד:	3

(34) מתם. אנשים, בצצית סיוחן נאמר בזזנו לנו, לשון ציזה, שהיתה חציצה עליהם ובזזים איש לו, וכשצאו לצצית עוג כזר היו שצעים ומלאים, והיתה בזזיה צעיניהם, ומקרעין ומשליכין בהמה ובגדים ולא נטלו כי אם כסף וזהב, לכך נאמר צזזנו לנו לשון צזיון, כך נדרש בספרי (צלק קלא) צפ' וַיֵּצֵא יִשְׂרָאֵל בָּשָׁטִים (במדבר כה, א):

(37) כל יד נחל יבק. כל אצל נחל יבק: וכל אשר צוה ה' אלהינו. שלא לכבוש, הנחנו:

(1) ונפן ונעל. כל צד נפון הוא עלייה:

(2) אל תירא אותו. (נדה סא). ובסיוחן לא הוצרך לומר אל תירא אותו, אלא מחיירא היה משה שלא תעמוד לו זכות שמש לאברהם, שנאמר וַיֵּצֵא הַפְּלִיט (בראשית יד, יג), והוא עוג:

4	And we took all his cities at that time; there was not a city which we took not from them; threescore cities, all the region of Argob, the kingdom of Og in Bashan.	וּנְלָכְדָּ אֶת־כָּל־עָרָיו בְּעֵת הַהוּא לֹא הָיְתָה קְרִיָּה אֲשֶׁר לֹא־לָקַחְנוּ מֵאַתָּם שְׁשִׁים עִיר כָּל־תְּכַל אֲרָגֹב מִמְּלֶכֶת עֹג בְּבָשָׁן:
5	All these were fortified cities, with high walls, gates, and bars; beside the unwallled towns a great many.	כָּל־אַלֶּה עָרִים בְּצֻרֹת חוֹמָה גְּבוּהָה דְּלָתִים וּבָרִיחַ לְבַד מְעַרְי הַפְּרוֹי הַרְבֵּה מְאֹד:
6	And we utterly destroyed them, as we did unto Sihon king of Heshbon, utterly destroying every city, the men, and the women, and the little ones.	וַנַּחֲרֵם אוֹתָם כַּאֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְסִיחֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבֹּן הַחֲרַם כָּל־עִיר מֵתָם הַנָּשִׁים וְהַטָּף:
7	But all the cattle, and the spoil of the cities, we took for a prey unto ourselves.	וְכָל־הַבְּהֵמָה וְשִׁלְל הָעָרִים בְּזִנּוּנוֹ לָנוּ:
8	And we took the land at that time out of the hand of the two kings of the Amorites that were beyond the Jordan, from the valley of Arnon unto mount Hermon—	וַנִּשְׁלַח בְּעֵת הַהוּא אֶת־הָאָדָם מִיַּד שְׁנֵי מְלָכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִנַּחַל אַרְנוֹן עַד־הָר הַחֶרְמוֹן:
9	which Hermon the Sidonians call Sirion, and the Amorites call it Senir—	צִידֹנִים יִקְרָאוּ לַחֶרְמוֹן שִׁרְיֹן וְהָאֱמֹרִי יִקְרָאוּ־לוֹ שְׁנִיר:
10	all the cities of the plain, and all Gilead, and all Bashan, unto Salcah and Edrei, cities of the kingdom of Og in Bashan.—	כָּל־עָרֵי הַמִּישֹׁר וְכָל־הַגִּלְעָד וְכָל־הַבָּשָׁן עַד־סֹלֶכָה וְאֶדְרֵי עָרֵי מִמְּלֶכֶת עֹג בְּבָשָׁן:

(4) חבל ארגב. מתרגמינן דית פלך טרכונא, וראיתי תרגום ירושלמי (תרגום שני א, ג) במגלת אסתר קורא פלטין טרכונין, למדתי חזל ארגוב הפרכיא היכל מלך, כלומר שהמלכות נקראת על שמה, וכן את הארגוב דמלכיס, אכל היכל מלך בקרגו פקח בן רמליהו לפקחיה (מלכיס-צ טו, כה), למדתי שכן נקראת שם ההפרכיא:
(5) מערי הפרזי. פרזות ופתוחות בלא חומה, וכן פקזות תשז ירושלם (זכריה ב, ח):
(6) החרם. לשון הוה, הלוח וכלות:
(8) מיד. מרשות:
(9) צידנים יקראו לחרמון וגו'. ובמקום אחר הוא אומר ועד הר שאין הוא קרמון (לקמן ד, מה), הרי לו ארבעה שמות, למה הוטרבו ליכתב, להגיד שזה ארץ ישראל שהיו ארבע מלכיות מתפארות בזה, וזו אומרת על שמי יקרא וזו אומרת על שמי יקרא: שניר. הוא שלג בלשון אשכנז (שנעע) ובלשון כנעני:

- 11 For only Og king of Bashan remained of the remnant of the Rephaim; behold, his bedstead was a bedstead of iron; is it not in Rabbah of the children of Ammon? nine cubits was the length thereof, and four cubits the breadth of it, after the cubit of a man.—
- 12 And this land we took in possession at that time; from Aroer, which is by the valley of Arnon, and half the hill-country of Gilead, and the cities thereof, gave I unto the Reubenites and to the Gadites;
- 13 and the rest of Gilead, and all Bashan, the kingdom of Og, gave I unto the half-tribe of Manasseh; all the region of Argob—all that Bashan is called the land of Rephaim.
- 14 Jair the son of Manasseh took all the region of Argob, unto the border of the Geshurites and the Maacathites, and called them, even Bashan, after his own name, Havvoth-jair, unto this day.—
- 15 And I gave Gilead unto Machir.
- 16 And unto the Reubenites and unto the Gadites I gave from Gilead even unto the valley of Arnon, the middle of the valley for a border; even unto the river Jabbok, which is the border of the children of Ammon;
- 17 the Arabah also, the Jordan being the border thereof, from Chinnereth even unto the sea of the Arabah, the Salt Sea, under the slopes of Pisgah eastward.
- כִּי רַק-עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן נִשְׁאַר מִיֵּתֵר הַרְפָּאִים הִנֵּה עָרְשׁוֹ עָרֵשׁ בְּרָזֶל הִלָּה הוּא בְּרֶכֶת בְּנֵי עַמּוֹן תִּשַׁע אַמּוֹת אָרְכָּה וְאַרְבַּע אַמּוֹת רָחְבָּהּ בְּאַמַּת אִישׁ
- וְאֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת יִרְשְׁנוּ בְּעֵת הַהוּא מֵעֲרֹעֵר אֲשֶׁר-עַל-נַחַל אַרְנוֹן וְחֲצֵי הַר-הַגִּלְעָד וְעָרָיו נָתַתִּי לְרֵאוּבֵנִי וּלְגָדִי
- וְיֵתֵר הַגִּלְעָד וְכָל-הַבָּשָׁן מִמַּלְכַּת עֹג נָתַתִּי לְחֲצֵי שֵׁבֶט הַמְּנַשֶּׁה כָּל חֶבְל הָאָרֶז גַּב לְכָל-הַבָּשָׁן הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ רְפָאִים
- יָאִיר בֶּן-מְנַשֶּׁה לָקַח אֶת-כָּל-חֶבְל אֶרֶז עַד-גְּבוּל הַגִּשּׁוּרִי וְהַמַּעַתִּית וַיִּקְרָא אֹתָם עַל-שְׁמוֹ אֶת-הַבָּשָׁן חֲוֹת יָאִיר עַד הַיּוֹם הַזֶּה
- וּלְמַכִּיר נָתַתִּי אֶת-הַגִּלְעָד וּלְרֵאוּבֵנִי וּלְגָדִי נָתַתִּי מִן-הַגִּלְעָד וְעַד-נַחַל אַרְנוֹן תּוֹךְ הַנַּחַל וּגְבֹל וְעַד יַבֵּק הַנַּחַל גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן
- וְהָעֲרָבָה וְחִירְדֵּן וּגְבֹל מִכְנֶזֶת וְעַד יָם הָעֲרָבָה יָם הַמֶּלַח תַּחַת אֲשֶׁרֶת הַפִּסְגָּה מִזְרָחָה
- וּמִיִּשְׂרָאֵל וּיְרֵדָנָה וְתַחֲנוּמִיָּה מִגְנִיסֵר וְעַד יָמָא דְּמִיִּשְׂרָאֵל יָמָא דְּמִלְחָא תַּחֲזוֹת מִשְׁפַּד מִי רְמַתָּא מִדְּנַחָא

(11) מיתר הרפאים. שהרגו אמרפל וחזיריו צעשמות קרנים, והוא פלט מן המלחמה, שנאמר ויצא הפליט (צראשית יד, יג), זהו עוג (נדה סא). באמות איש. צאמת עוג:
 (12) ואת הארץ הזאת ירשנו בעת ההוא. האמורה למעלה, מנחל ארנון ועד הר חרמון: מערער אשר על נחל ארנון. אינו מחובר לראשו של מקרא אלא לסופו, על נחמי לראובני ולגדי, אצל לענין ירושה עד הר חרמון היה:
 (13) ההוא יקרא ארץ רפאים. היא אומה שנחמיל לנצחיהם:
 (16) תוך הנחל וגבול. כל הנחל ועוד מעבר לשפתו, כלומר עד ועד בכלל ויותר מכאן:

18 And I commanded you at that time, saying: "The LORD your God hath given you this land to possess it; ye shall pass over armed before your brethren the children of Israel, all the men of valour.	וַאֲצִוְךָ אֶתְּכֶם בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ חִלּוּצִים תַּעֲבֹרוּ לִפְנֵי אֲחֵיכֶם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּל-בְּנֵי-חֵיל:	18 וַאֲצִוְךָ אֶתְּכֶם בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ חִלּוּצִים תַּעֲבֹרוּ לִפְנֵי אֲחֵיכֶם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּל-בְּנֵי-חֵיל:
19 But your wives, and your little ones, and your cattle—I know that ye have much cattle—shall abide in your cities which I have given you;	רְק נְשִׁיכֶם וְטַפְכֶם וּמִקְנֵכֶם יֵדְעֵתִי כִּי־מְקַנָּה רַב לָכֶם יֵשְׁבוּ בְּעָרֵיכֶם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם:	19 רְק נְשִׁיכֶם וְטַפְכֶם וּמִקְנֵכֶם יֵדְעֵתִי כִּי־מְקַנָּה רַב לָכֶם יֵשְׁבוּ בְּעָרֵיכֶם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם:
20 until the LORD give rest unto your brethren, as unto you, and they also possess the land which the LORD your God giveth them beyond the Jordan; then shall ye return every man unto his possession, which I have given you.	עַד אֲשֶׁר־יָנִית יְהוָה לְאַחֵיכֶם כָּכֶם וַיֵּרְשׁוּ גַם־הֵם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וּשְׁבָתָם אִישׁ לִירֻשָּׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם:	עַד אֲשֶׁר־יָנִית יְהוָה לְאַחֵיכֶם כָּכֶם וַיֵּרְשׁוּ גַם־הֵם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וּשְׁבָתָם אִישׁ לִירֻשָּׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם:
21 And I commanded Joshua at that time, saying: "Thine eyes have seen all that the LORD your God hath done unto these two kings; so shall the LORD do unto all the kingdoms whither thou goest over.	וְאֶת־יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר עֵינֶיךָ הִרְאִית אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְשְׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה בְּךָ יַעֲשֶׂה יְהוָה לְכָל־הַמְּמַלְכוֹת אֲשֶׁר אָתָּה עֹבֵר שָׁמָּה:	וְאֶת־יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר עֵינֶיךָ הִרְאִית אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְשְׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה בְּךָ יַעֲשֶׂה יְהוָה לְכָל־הַמְּמַלְכוֹת אֲשֶׁר אָתָּה עֹבֵר שָׁמָּה:
22 Ye shall not fear them; for the LORD your God, He it is that fighteth for you.'	לֹא תִירָאוּם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם: (ס)	לֹא תִירָאוּם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם: (ס)

The Haftara is Isaiah 1:1 - 1:27 on page 161. This is the Third Haftara of Rebuke.

23 And I besought the LORD at that time, saying:	וַאֲתַחֲנֶן אֶל־יְהוָה בְּעֵת הַהוּא וְצִלִּיתִי קֶדֶם יְיָ בְּעֶדְנָא הַהוּא לֵאמֹר:	וַאֲתַחֲנֶן אֶל־יְהוָה בְּעֵת הַהוּא וְצִלִּיתִי קֶדֶם יְיָ בְּעֶדְנָא הַהוּא לֵאמֹר:

(17) מכנרת. מעבר הירדן המערבי היה, ונחלת בני גד מעבר הירדן המזרחי, ונפל בגורלם רוחצ הירדן כנגדם ועוד מעקר לשפתו עד כנרת, וזהו שנאמר והירדן וגבול, הירדן ומעקר לו:
(18) ואצו אחכם. לבני ראובן ובני גד היה מדבר: לפני אחיכם. הם היו הולכים לפני ישראל למלחמה, לפי שהיו גזורים ואויזים נופלים לפנייהם, שנאמר וסרף ורוע סף קדקד (לקמן לג, כ):
(23) ואתחנן. אין חנון בכל מקום אלא לשון מחנה חנם, אע"פ שיש להם לצדיקים לחלות במעשיהם הטובים, אין מבקשים מאת המקום אלא מחנה חנם, לפי שאמר לו וסנתי סת אשר סתן (שמות לג, יט), אמר לו בלשון ואתחנן. דבר אחר, זה אחד מעשרה לשונות שנקראת חפלה, כדאיתא בספרי (כו): בעת ההיא. לאחר שכבשתי ארץ סיחון ועוג דמיטי שמא הותר הנדר (ספרי ס): לאמר. זה אחד משלשה מקומות שאמר משה לפני המקום, איני מניחך עד שמודיעני אם תעשה שאלתי

24	'O Lord God, Thou hast begun to show Thy servant Thy greatness, and Thy strong hand; for what god is there in heaven or on earth, that can do according to Thy works, and according to Thy mighty acts?	אֲדַנִּי יְהוָה אַתָּה הַחֲלוֹת לְהַרְאוֹת אֶת־עֲבֹדְךָ אֶת־גְּדֹלְךָ וְאֶת־יָדְךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וְכַגְּבוּרָתְךָ:	24
25	Let me go over, I pray Thee, and see the good land that is beyond the Jordan, that goodly hill-country, and Lebanon.'	אֶעְבְּרָה־נָּא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוֹן:	25
26	But the LORD was wroth with me for your sakes, and hearkened not unto me; and the LORD said unto me: 'Let it suffice thee; speak no more unto Me of this matter.'	וַיִּתְעַבֵּר יְהוָה בִּי לְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי רַב־לָךְ אֶל־תּוֹסֵף דִּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדִבְרֵי הַזֶּה:	26
27	Get thee up into the top of Pisgah, and lift up thine eyes westward, and northward, and southward, and eastward, and behold with thine eyes; for thou shalt not go over this Jordan.	עֲלֶה וְרֹאשׁ הַפְּסִגָּה וְשֹׂא עֵינֶיךָ יָמָה וְצָפְנָה וְתִימָנָה וּמִזְרָחָה וּרְאֵה בְּעֵינֶיךָ כִּי־לֹא תַעְבֵּר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה:	27
28	But charge Joshua, and encourage him, and strengthen him; for he shall go over before this people, and he shall cause them to inherit the land which thou shalt see.'	וְצַו אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקָהוּ וְאַמְצָהוּ כִּי־הוּא יַעְבֵּר לִפְנֵי הָעָם הַזֶּה וְהוּא יַנְחִיל אוֹתָם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:	28

אס לאו:

(24) ה' אלהים. חוס צדין: אתה החלות להראות את עבדך. פתח להיות עומד ומתפלל אע"פ שגזרה גזירה, אמר לו ממך למדתי, שאמרתי לי ועסקה הניקה לי (שמות לב, י), וכי תופס הייתי כך, אלא לפתוח פתח שזי היה תלוי להתפלל עליהם (ספרי כז), כמו כן הייתי סבור לעשות עכשיו: את גדלך. זו מדת טובך, וכן הוא אומר, וְעַתָּה יִגְדַּל נָא פֶּחַ אֱלֹדִי (במדבר יד, יז): ואת ידך. זו ימין, שהיא פשוטה לכל צאי עולם: החזקה. שאתה כובש צרחמים את מידת הדין החזקה: אשר מי אל וגו'. אינך דומה למלך בשר ודם, שיש לו יועצין וסנקסדרין, הממחין בידו כשרוצה לעשות חסד ולעצור על מדותיו, אתה אינך מי ימחה בידך אס תמחול לי ותצטל גזירתך. ולפי פשוטו, אתה החלות להראות את עבדך, מלחמת סיחון ועוג, כדכתיב רָאֵה הַמַּלְחֵמָה לְפָנֶיךָ (דברים ז, לא), הראני מלחמת ל"א מלכים:

(25) אעברה נא. אינך נא אלא לשון בקשה: החר הטוב הזה. זו ירושלים: והלבנון. זה בית המקדש (יומא לט): (26) ויתעבר ה'. נתמלא חמה (ספרי כט): למענכם. בשלכם, אתם גרמתי לי, וכן הוא אומר, וַיִּקְלְפוּ עַל מִי מְרִיבָה וַיִּרְעוּ לְמַשָּׁה צְעָרוֹס (תהלים קו, לב): רב לך. שלא יאמרו הרב כמה קשה, והתלמיד כמה סרכן מפני. דבר אחר רב לך, הרבה מזה שמור לך, רב טוב הנפול לך (ספרי פנחס קלה): (27) וראה בעיניך. בקשת ממני ואלה את הארץ הטובה, אני מראה לך את כולה, שנאמר וַיִּקְרָאוּ ה' אֵת כָּל הָאָרֶץ (לקמן לד, א):

(28) וצו את יהושע. על הטרדות ועל המשאות, ועל המריבות: וחזקה ואמצה. בדצריך, שלא ירך לבו לומר, כשם שנענש רבי עליהם כך סופי ליענש עליהם, מצטיחו אני, כי הוא יעבור והוא ינחיל: כי הוא יעבר. אס יעצור לפנייהם

29	So we abode in the valley over against Beth-peor.	וַנֵּשֶׁב בְּגֵיאַ מוֹל בֵּית וַיְתִיבְנָא בְּחִלְתָּא לְקַבִּיל בֵּית פְּעוֹר: (פ)	29
IV	And now, O Israel, hearken unto the statutes and unto the ordinances, which I teach you, to do them; that ye may live, and go in and possess the land which the LORD, the God of your fathers, giveth you.	וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל שְׁמַע אֶל-הַחֲקִים וְאֶל-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנִי מְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחְיוּ וּבֹאתֶם יְיָשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נָתַן לָכֶם:	IV
2	Ye shall not add unto the word which I command you, neither shall ye diminish from it, that ye may keep the commandments of the LORD your God which I command you.	לֹא תִסְפוּ עַל-הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם וְלֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ לְשֹׁמֵר אֶת-מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם:	2
3	Your eyes have seen what the LORD did in Baal-peor; for all the men that followed the Baal of Peor, the LORD thy God hath destroyed them from the midst of thee.	עֵינֵיכֶם הִרְאֹת אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה יְהוָה בְּבַעַל פְּעוֹר כִּי כָל-הָאִישׁ אֲשֶׁר הִלֵּךְ אַחֲרַי בְּעַל-פְּעוֹר הִשְׁמִידוּ יְהוָה אֱלֹהֵי מִקְרָב:	3
4	But ye that did cleave unto the LORD your God are alive every one of you this day.	וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם:	4
5	Behold, I have taught you statutes and ordinances, even as the LORD my God commanded me, that ye should do so in the midst of the land whither ye go in to possess it.	רְאוּ לִמְדַתִּי אֶתְכֶם חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים כְּאֲשֶׁר צֻוֵּי יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת כֵּן בְּקֶרֶב הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם בָּאִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:	5

ינחלו, ואם לאו לא ינחלו. וכן אתה מוצא כששלח מן העם אל העי, והוא יצא, ויפז מהם אנשי העי וגו' (יהושע ז, ה), וכיון שנפל על פניו, אמר לו קם לך (שם פסוק י), קם לך כתיב, אתה הוא העומד במקומך ומשלח את בני למלחמה, למה זה אתה נופל על פניך, לא כך אמרתי למשה רבך, אם הוא עוזר עוזרין ואם לאו אין עוזרין:

(29) ונשב בגיא וגו'. ונצמדס לעבודת אלילים, ואעפ"כ ועתה ישראל שמע אל החקים, והכל מחול לך, ואני לא זכיתי לימחל לי (ספרי פנחס קלו):

(2) לא תוסיפו. כגון חמש פרשיות בתפילין, חמשת מינין בזלזל, וחמש זיכיות, וכן לא תגרעו (ספרי ראה פז):

6	Observe therefore and do them; for this is your wisdom and your understanding in the sight of the peoples, that, when they hear all these statutes, shall say: 'Surely this great nation is a wise and understanding people.'	וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם כִּי הוּא חֻמַּתְכֶם וּבִינְתְּכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֵת כָּל-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ רַק עִם-חֻכְם וְנִבְּוֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה:
7	For what great nation is there, that hath God so nigh unto them, as the LORD our God is whensoever we call upon Him?	כִּי מִי-גֹוִי גָדוֹל אֲשֶׁר-לוֹ אֱלֹהִים קְרִבִּים אֵלָיו כִּי הוּא יִקְרָאנוּ אֵלָיו:
8	And what great nation is there, that hath statutes and ordinances so righteous as all this law, which I set before you this day?	וּמִי גֹוִי גָדוֹל אֲשֶׁר-לוֹ חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים צְדִיקִים כָּכָל-הַתּוֹרָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם:
9	Only take heed to thyself, and keep thy soul diligently, lest thou forget the things which thine eyes saw, and lest they depart from thy heart all the days of thy life; but make them known unto thy children and thy children's children;	רַק הִשָּׁמֶר לָךְ וּשְׁמֹר נַפְשְׁךָ מֵאֵד פֶּן-תִּשְׁכַּח אֶת-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר-רָאוּ עֵינֶיךָ וּפֶן-יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ וּלְבְנֵי בְנֵיךָ:
10	the day that thou stoodest before the LORD thy God in Horeb, when the LORD said unto me: 'Assemble Me the people, and I will make them hear My words that they may learn to fear Me all the days that they live upon the earth, and that they may teach their children.'	יּוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בְּאֶמֶר יְהוָה אֵלַי הִקְהֵל-לִי אֶת-הָעָם וְאֶשְׁמַעֵם אֶת-דְּבָרֵי אֲשֶׁר יִלְמְדוּן לִירְאָה אֹתִי כָּל-הַיָּמִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל-הָאָרֶץ וְאֶת-בְּנֵיהֶם יִלְמְדוּן:

(6) ושמרתם. זו משנה: ועשיתם. כמשמעו: כי הוא חכמתכם ובינתכם וגו'. זאת תִּקְשְׁצוּ חכמים ונבונים לעיני העמים:

(8) חקים ומשפטים צדיקים. הגוים ומקוצלים:

(9) רק השמר לך וגו' פן תשכח את הדברים. אז, כשלא תשכחו אותם ותעשו על אמתתם, תחשבו חכמים ונבונים, ואם תעומו אותם מתוך שכחה, תִּקְשְׁצוּ שומרים:

(10) יום אשר עמדת. מוסב על מקרא שלמעלה ממנו, אשר ראו עיניך, יום אשר עמדת בחורב, אשר ראיתם את הקולות ואת הלפידים: ילמדו. ילפון לעצמם: ילמדו. ילפון לאחרים:

11	And ye came near and stood under the mountain; and the mountain burned with fire unto the heart of heaven, with darkness, cloud, and thick darkness.	וַתִּקְרְבוּ וַתַּעֲמִדוּן תַּחַת הַהָר וַהֲהָר בָּעֵר בְּאֵשׁ עַד-לֵב הַשָּׁמַיִם חֹשֶׁךְ עָנָן וְעָרָפֶל: וּקְרִיבִיתוּן וְקָמְתוּן בְּשָׁפּוֹלִי טוֹרָא וְטוֹרָא בָּעֵר בְּאִישְׁתָּא עַד צִית שְׁמִיָּא חֲשׂוּכָא עֲנָנָא וְאִמְטָתָא:	11
12	And the LORD spoke unto you out of the midst of the fire; ye heard the voice of words, but ye saw no form; only a voice.	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֲלֵיכֶם מִתּוֹךְ הָאֵשׁ קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם שְׁמָעִים וַתִּמְוָנָה אֵינְכֶם רֹאִים זוּלָּתִי קוֹל: וּמִלִּיל יְיָ עֲמֻכּוֹן מִגּוֹ אִישְׁתָּא קָל פִּתְגָּמִין אַתּוּן שְׁמַעִין וְדַמּוּ לִיתִיכּוֹן חֲזַן אֱלֹהִין קָלָא:	12
13	And He declared unto you His covenant, which He commanded you to perform, even the ten words; and He wrote them upon two tables of stone.	וַיַּגֵּד לָכֶם אֶת-בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת עֲשֵׂרֵת הַדְּבָרִים וַיִּכְתְּבֵם עַל-שְׁנֵי לְחוֹת אֲבָנִים: וְחֹזִי לָכוֹן יְת קִמְיָה דְּפָשִׁיד יִתְכוֹן לְמַעַבֵּד עֲשָׂרָא פִּתְגָּמִין וּכְתַבְנוּן עַל תַּרְיִן לִוְחֵי אֲבָנִיָּא:	13
14	And the LORD commanded me at that time to teach you statutes and ordinances, that ye might do them in the land whither ye go over to possess it.	וְאֵתִי צִוָּה יְהוָה בְּעֵת הַהִוא לְלַמֵּד אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים לַעֲשׂוֹתָם אַתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: וַיְתִי פָשִׁיד יְיָ בְּעֵדָנָא הַהוּא לְאַלְפָּא יִתְכוֹן קִימִין וְדִינִין לְמַעַבְדְּכוֹן יִתְחַוֵּן בְּאֶרְעָא דְּאַתּוּן עֹבְרִין לְתַמָּן לְמִירְתָּהּ:	14
15	Take ye therefore good heed unto yourselves—for ye saw no manner of form on the day that the LORD spoke unto you in Horeb out of the midst of the fire—	וּנְשַׁמְרֵתֶם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם כִּי לֹא רִאִיתֶם כָּל-תִּמְוָנָה בְּיוֹם דְּבָר יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּחָרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: וְתִסְתַּמְרוּן לְחַדָּא לְנַפְשְׁתְּכוֹן אֲרִי לֹא חֲזִיתוּן כָּל דְּמוֹ בְּיוֹמָא דְּמִלִּיל יְיָ עֲמֻכּוֹן בְּחָרֵב מִגּוֹ אִישְׁתָּא:	15
16	lest ye deal corruptly, and make you a graven image, even the form of any figure, the likeness of male or female,	פֶּן-תִּשְׁחָתוּן וַעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תִּמְוָנַת כָּל-סִמָּל תִּבְנִית זָכָר אִו נְקֵבָה: דְּלִמָּא תַחְבְּלוּן וַתַּעֲבְדוּן לָכוֹן צִילִם דְּמוֹת כָּל צוּרָא דְּמוֹת דְּכָר אִו נְיֻקְבָּא:	16
17	the likeness of any beast that is on the earth, the likeness of any winged fowl that flieth in the heaven,	תִּבְנִית כָּל-בְּחֵמָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ תִּבְנִית כָּל-צִפּוֹר כָּנָף אֲשֶׁר תָּעוּף בַּשָּׁמַיִם: דְּמוֹת כָּל בְּעִירָא דְּבָאֶרְעָא דְּמוֹת כָּל צִפּוֹר גָּפָא דְּפָרַח בְּאִוִּיר רְקִיעַ שְׁמִיָּא:	17
18	the likeness of any thing that creepeth on the ground, the likeness of any fish that is in the water under the earth;	תִּבְנִית כָּל-רֶמֶשׂ בְּאֶדְמָה תִּבְנִית כָּל-דָּגָה אֲשֶׁר-בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: דְּמוֹת כָּל רֶחֶשׂא דְּבָאֶרְעָא דְּמוֹת כָּל נוּיָא דְּבִמְיָא מְלַרְע לָאֶרְעָא:	18

(14) ואני צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם. מורה נעלפה:

(16) סמל. מורה:

19	and lest thou lift up thine eyes unto heaven, and when thou seest the sun and the moon and the stars, even all the host of heaven, thou be drawn away and worship them, and serve them, which the LORD thy God hath allotted unto all the peoples under the whole heaven.	וּפֶן-תִּשָּׂא עֵינֶיךָ הַשְׁמִימָה וְרָאִיתָ אֶת-הַשָּׁמַשׁ וְאֶת-הַיָּרֵחַ וְאֶת-הַכּוֹכָבִים כָּל צֶבֶא הַשָּׁמַיִם וְנִדְחָתָ וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לָהֶם וְעַבַדְתֶּם אֲשֶׁר חָלַק יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֹתָם לְכָל הָעַמִּים תַּחַת כָּל-הַשָּׁמַיִם:	19
20	But you hath the LORD taken and brought forth out of the iron furnace, out of Egypt, to be unto Him a people of inheritance, as ye are this day.	וְיִתְּכֹן קָרִיב יְיָ לְדַחֲלָתָהּ וְאֶפְסִים יִתְּכֹן מִכּוּרָא דְבִרְזָלָא מִמְצָרִים לְמַהוּי לִיהָ לְעַם אַחְסָנָא כְּיוֹמָא הַדִּין:	20
21	Now the LORD was angered with me for your sakes, and swore that I should not go over the Jordan, and that I should not go in unto that good land, which the LORD thy God giveth thee for an inheritance;	וַיִּהְיֶה הַתְּאַנָּף-בִּי עַל-דְּבָרֵיכֶם וַיִּשָּׁבַע לְבַלְתִּי עֲבָרִי אֶת-הַיַּרְדֵּן וּלְבַלְתִּי-בֹא אֶל-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה:	21
22	but I must die in this land, I must not go over the Jordan; but ye are to go over, and possess that good land.	כִּי אֲנֹכִי מֵת בָּאָרֶץ הַזֹּאת אֵינֶנִּי עֹבֵר אֶת-הַיַּרְדֵּן וְאַתֶּם עֹבְרִים וִירִשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת:	22
23	Take heed unto yourselves, lest ye forget the covenant of the LORD your God, which He made with you, and make you a graven image, even the likeness of any thing which the LORD thy God hath forbidden thee.	הַשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן-תִּשְׁכַּחוּ אֶת-בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּכֶם וַעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	23
24	For the LORD thy God is a devouring fire, a jealous God.	כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֶלֶת הוּא אֵל קַנָּא: (פ)	24

(19) ופן תשא עיניך. להסתכל בדבר, ולחמל לצלשוצל טעות אחריהם: אשר חלק ה'. להאיר להם. דבר אחר, לאלוהות, לא מנען מלטעות אחריהם, אלא החליקם בדברי הצליהם לטורדס מן העולם (ע"ז נה.), וכן הוא אומר, כִּי הִסְלִיק אֵלָיו צַעֲיָיו לְמַלְא עֹזוֹ לְשָׂא (תהלים לו, ג):

(20) מכור. הוא כלי שמוקקיס צו את הזהב:

(21) התאנף. נתמלא רוגז: על דבריהם. על אודותיהם על עסקיהם:

(22) כי אנכי מת וגר אינני עובר. מאחר שמת מהיכן יעבור, אלא אף ענמותי אינם עוזרין:

(23) תמונת כל. תמונת כל דבר: אשר צוה ה'. אשר נזך שלא לעשות:

(24) אל קנא. מקנא לנקום אנפרדמנ"ט צלע"ז (אייפער) מתקרה על רוגזו להפרע מעכו"ם:

25	When thou shalt beget children, and children's children, and ye shall have been long in the land, and shall deal corruptly, and make a graven image, even the form of any thing, and shall do that which is evil in the sight of the LORD thy God, to provoke Him;	כִּי־תוֹלִיד בָּנִים וּבָנֵי בָנִים וְנוֹשְׁנָתָם בָּאָרֶץ וְהִשְׁחָתָם וַעֲשִׂיתָם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל וַעֲשִׂיתָם הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְהַכְעִיסוֹ:	*ד אֲרִי תִלְדוּן בָּנִין וּבָנֵי בָנִין וְתִתְעַתְּקוּן בָּאֲרֶעָא וְתַחֲבִלּוּן וְתַעֲבְדוּן צִלָם דְּמוּת כּוּלָא וְתַעֲבְדוּן דְּבִישׁ קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְאַרְגָּזָא קְדָמוּהִי:
26	I call heaven and earth to witness against you this day, that ye shall soon utterly perish from off the land whereunto ye go over the Jordan to possess it; ye shall not prolong your days upon it, but shall utterly be destroyed.	הַעֲיֵדְתִּי בָכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ כִּי־אֶבְדַּ תְּאֲבֹדוּן מִהָרַ מֵעַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא־תֵאָרִיכּוּ יָמִים עָלֶיהָ כִּי הַשְׁמַד תִּשְׁמְדוּן:	אֶסְהִידִית בְּכוּן יוֹמָא דִּין יָת שְׁמַיָא וְיָת אֲרֶעָא אֲרִי מִיבְדַּ תִּיבְדוּן בְּפָרִיעַ מֵעַל אֲרֶעָא דְּאֵתוּן עֲבְרִין יָת יַרְדֵּנָא לְתַמָּן לְמִירְתָּהּ לֹא תִירְכּוּן יוֹמִין עָלֶיהָ אֲרִי אֲשִׁיצָאָה תִשְׁתִּיצוּן:
27	And the LORD shall scatter you among the peoples, and ye shall be left few in number among the nations, whither the LORD shall lead you away.	וְהַפִּיץ יְהוָה אֶתְכֶם בְּעַמִּים וְנִשְׁאַרְתֶּם מִתִּי מִסֹּפֶר בְּגוֹיִם אֲשֶׁר יִנְהֹג יְהוָה אֶתְכֶם שָׁמָּה:	וְיִבְדַּר יְיָ וְיִתְכוּן בֵּינֵי עַמֻּמַּיָא וְתִשְׁתַּאֲרוּן עִם דְּמִנֵּין בְּעַמֻּמַּיָא דִּידְבַר יְיָ יִתְכוּן לְתַמָּן:
28	And there ye shall serve gods, the work of men's hands, wood and stone, which neither see, nor hear, nor eat, nor smell.	וְעַבַּדְתֶּם־שֵׁם אֱלֹהִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם עֵץ וָאֶבֶן אֲשֶׁר לֹא־יֵרְאוּן וְלֹא יִשְׁמְעוּן וְלֹא יֵאָכְלוּן וְלֹא יִרְיָחוּן:	וְתַפְלְחוּן תַּמָּן לְעַמֻּמַּיָא פְּלָחִי טַעוּתָא עוֹבְדֵי יְדֵי אִנְשָׁא אֲעָא וְאִבְנָא דְּלֹא חֲזִין וְלֹא שְׁמַעִין וְלֹא אֲכָלִין וְלֹא מְרִיחִין:
29	But from thence ye will seek the LORD thy God; and thou shalt find Him, if thou search after Him with all thy heart and with all thy soul.	וּבִקְשַׁתֶּם מִשָּׁם אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִצְאֲתָ כִּי תִדְרָשְׁנּוּ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ:	וְתִתְבַּעוּן מִתַּמָּן יָת דְּחִלְתָא דִּי אֱלֹהֶיךָ וְתִשְׁכַּח אֲרִי תִבְעִי מִן קְדָמוּהִי בְּכָל לִבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ:
30	In thy distress, when all these things are come upon thee, in the end of days, thou wilt return to the LORD thy God, and hearken unto His voice;	בְּצָר לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים וְשִׁבְתָּ עַד־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ:	כַּד תִּיעוֹז לָךְ וְיִשְׁכַּחְוּנָךְ כָּל פְּתִגְמַיָא הָאֵלִין בְּסוֹף יוֹמַיָא וְתָתִיב לְדְחִלְתָא דִּי אֱלֹהֶיךָ וְתִקְבִּיל לְמִימְרֵיהָ:

(25) ונושנתם. רמז להם שיגלו ממנה לסוף שמונה מאות וחמשים ושנים שנה, כמנין ונושנתם, והוא הקדים והגלם לסוף שמונה מאות וחמשים, והקדים שתי שנים לנושנתם, כדי שלא יתקיים זהם כי אצד תאצדון, וזהו שנאמר, ויפקד ה' על הקָהָה ויציאָה עלינו כי נדִיק ה' פְּלָהֵינוּ (דניאל ט, יד), נדקה עשה עמנו, שמהר להציאה צ' שנים לפני זמנה (סנהדרין לח.):
 (26) העידתי בכם. הנני מזמנים להיות עדים העריתי בכם:
 (28) ועברתם שם אלהים. כתרגמו, משאחס עוזדים לעוזדיהם, כאילו אתם עוזדים להם:

31 for the LORD thy God is a merciful God; He will not fail thee, neither destroy thee, nor forget the covenant of thy fathers which He swore unto them.	כִּי אֵל רַחוּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: אֲרִי אֱלֹהָא רַחֲמָנָא יִי אֱלֹהֶךָ לֹא יִשְׁבַּקְךָ וְלֹא יִחְבַּלְנֶךָ וְלֹא יִתְּנִשִּׁי יְת קִמָּא דְאַבְרָהָם דְקַיִים לְהוֹן:	31 כִּי אֵל רַחוּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם:
32 For ask now of the days past, which were before thee, since the day that God created man upon the earth, and from the one end of heaven unto the other, whether there hath been any such thing as this great thing is, or hath been heard like it?	אֲרִי שְׁאֵל כְּעַן לְיוֹמָא קְדָמָא דִּיהוּ קְדָמָךְ לְמַן יוֹמָא דְבְרָא יִי אָדָם עַל אָרְעָא וּלְמִסְפִּי שְׁמִיָּא וְעַד סִפִּי שְׁמִיָּא הִהוּהָ כְּפִתְגָמָא רַבָּא הִדִּין אוֹ הֲשִׁתַּמַּע דְכֹנְתִיהָ:	32 כִּי שְׁאֵל־נָא לַיָּמִים רֵאשֹׁנִים אֲשֶׁר־הָיוּ לִפְנֶיךָ לַמִּן־הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אָדָם עַל־הָאָרֶץ וּלְמִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד־קְצֵה הַשָּׁמַיִם הִנְהִיחָה כְּדַבֵּר הַגָּדוֹל הַזֶּה אוֹ הִנְשַׁמַּע כְּמָהוּ:
33 Did ever a people hear the voice of God speaking out of the midst of the fire, as thou hast heard, and live?	הֲשָׁמַע עַמָּא קֵל מִיִּמְרָא דִּיִּי מִמְלִיל מַגּוּ אִישְׁתָּא כְּמָא דְשָׁמַעְתָּא אֶת וְאַתְקִיִּים:	33 הֲשָׁמַע עַם קוֹל אֱלֹהִים מִדְּבַר מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ כְּאֲשֶׁר־שָׁמַעְתָּ אֹתָהּ וַיָּחִי:
34 Or hath God assayed to go and take Him a nation from the midst of another nation, by trials, by signs, and by wonders, and by war, and by a mighty hand, and by an outstretched arm, and by great terrors, according to all that the LORD your God did for you in Egypt before thine eyes?	אוֹ נִסִּין עֲבַד יִי לְאַתְגָּלָא לְמַפְרַק לִיה עִם מַגּוּ עִם בְּנִסִּין בְּאִתִּין וּבְמוֹפְתִין וּבְקִרְבָּא וּבִיד תְּקִיפָא וּבְדַרְעָא מִרְמָמָא וּבְחֻזְנִין רַבְרְבִין כָּל דְעֲבַד לְכוּן יִי אֱלֹהֵכוֹן בְּמִצְרַיִם לְעֵינֵיכוֹן:	34 אוֹ הִנֵּסָה אֱלֹהִים לָבוֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקֶּרֶב גּוֹי בְּמִסַּת בְּאִתֹּת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבִיד חֲזָקָה וּבְזִרוּעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדֻלִּים כָּל אֲשֶׁר־עָשָׂה לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֵיךָ:
35 Unto thee it was shown, that thou mightiest know that the LORD, He is God; there is none else beside Him.	אַתְּ אִתְחֻזִּיתָא לְמַדַּע אֲרִי יִי הוּא אֱלֹהִים לִית עוֹד בָּר מִנִּיהָ:	35 אַתָּה הִרְאֵתָ לְדַעַת כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבָדּוֹ:

(31) לא ירפך. מלהחזיק בך צידיו, ולשון לא ירפך לשון לא יפעיל הוא, לא יתן לך רפיון, לא יפריש אותך מאכלו, וכן חֲסִנְפִּיו וְלֹא חֲרָפְנוּ (שיר השירים ג, ד), שלא ננקד חֲרָפְנוּ. כל לשון רפיון מוסב על לשון מפעיל ומתפעל, כמו הֲרָפָה לָהּ (מלכים-ב ד, כז), תן לה רפיון, הֲרָפָה מִמֶּנִּי (לקמן ט, יד), הֲרָפָה מִמֶּנִּי:

(32) לימים ראשונים. על ימים ראשונים: ולמקצה השמים. וגם שאל לכל הצרואים אשר מקצה אל קצה, זה פשוטו. ומדרשו, מלמד על קומתו של אדם שהיתה מן הארץ עד השמים (חגיגה יב), והוא השיעור עצמו אשר מקצה אל קצה: הנהייה כדבר הגדול הזה. ומהו הדבר הגדול, השמע עם וגו':

(34) הנסח אלהים. הִכִּי עָשָׂה נִסִּים שׁוּם אֱלֹהִים לָבֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי וְגו', כל ההי"ן הללו תמיהות הן, לכך נקודות הן צחט"ף פת"ח, הנהייה, הנשמע, הנסח, השמע: במסות. על ידי נסיונות הודיעם גבורותיו, כגון הִסְפָּאָר עָלֵי (שמות ח, ה), אם אוכל לעשות כן הרי זה נסיון: באותות. נסימנין, שהוא שלוחו של מקום, כגון מהִיָּה דְיִדְךָ (שם ד, ז): ובמופתים. הם נפלאות, שהביא עליהם מכות מופלאות: ובמלחמה. זיס, שנאמר פִּי ה' נִלְקָס לָהֶם (שם יד, כה):

(35) הראת. כתרומתו אִתְחֻזִּיתָא, כשנתן הקב"ה את התורה פתח להם שצעה רקיעים, וכשם שקרע את העליונים, כך קרע את התחתונים וראו שהוא יחיד, לכך נאמר אִתְּהָהּ הִרְאֵתָ לְדַעַת:

36 Out of heaven He made thee to hear His voice, that He might instruct thee; and upon earth He made thee to see His great fire; and thou didst hear His words out of the midst of the fire.	מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעָה אֶת־קוֹלִי לִי־סִרְהָה וְעַל־הָאָרֶץ הִרְאָה אֶת־אֲשֵׁי הַגְּדֹלָה וּדְבָרָיו שָׁמַעְתָּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ:	36 מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעָה אֶת־קוֹלִי לִי־סִרְהָה וְעַל־הָאָרֶץ הִרְאָה אֶת־אֲשֵׁי הַגְּדֹלָה וּדְבָרָיו שָׁמַעְתָּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ:
37 And because He loved thy fathers, and chose their seed after them, and brought thee out with His presence, with His great power, out of Egypt,	וַחֲלַף אֲרֵי רַחִים יְתָ אֲבֹתְךָ וְאֶתְרָעִי בִּבְנֵיהֶן בְּתִרְיָהֶן וְאֶפְקָד בְּמִימְרֵיהָ בְּחִילָהּ רַבָּא מִמְּצָרִים:	37 וַתַּחַת כִּי אָהַב אֶת־אֲבֹתֶיךָ וַיִּבְחַר בְּזֶרְעוֹ אַחֲרָיו וַיּוֹצֵאֶךָ בְּפָנָיו בְּכֹחוֹ הַגָּדֹל מִמְּצָרִים:
38 to drive out nations from before thee greater and mightier than thou, to bring thee in, to give thee their land for an inheritance, as it is this day;	לְתַרְכָּא עַמִּין רַבְרַבִּין וְתַסְפִּין מִנָּךְ מִן קֳדָמְךָ לְאֵלֹהֶיךָ לְמֹתֵן לָךְ יְתָ אֶרְעָהֶן אַחְסָנָא כְּיוֹמָא הַדִּין:	38 לְהוֹרִישׁ גּוֹיִם גְּדֹלִים וַעֲצָמִים מִמֶּךָ מִפְּנֵיךָ לְהַבְיֹאֵךְ לְתֵת־לָךְ אֶת־אֲרָצָם נַחֲלָה כְּיוֹם הַזֶּה:
39 know this day, and lay it to thy heart, that the LORD, He is God in heaven above and upon the earth beneath; there is none else.	וַתַּדַּע יוֹמָא דִּין וְתֵיב לְלִבְךָ אֲרִי יי הוּא אֱלֹהִים דְּשִׁכְנִיתִיה בְּשָׁמַיָא מְלַעֲלָא וְשְׁלִיט עַל אֲרֶעָא מְלַרַּע לִית עוֹד:	39 וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל־לִבְךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד:
40 And thou shalt keep His statutes, and His commandments, which I command thee this day, that it may go well with thee, and with thy children after thee, and that thou mayest prolong thy days upon the land, which the LORD thy God giveth thee, for ever.	וְחָטַר יְתָ קִימוּהִי וְיִת פְּקוּדוֹהִי דְאֵנָא מִפְּקִיד לָךְ יוֹמָא דִּין דְּיִטֵּב לָךְ וּלְבָנֶיךָ בְּתִרְךָ וּבְדִיל דְּתוֹרִיךָ יוֹמִין עַל אֲרֶעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לָךְ כָּל יוֹמָיָא:	40 וְשָׁמַרְתָּ אֶת־חֻקֵּי וְאֶת־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֶנְכִּי מִצְוֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ וּלְבָנֶיךָ אַחֲרֶיךָ וּלְמַעַן תֵּאָרִיךָ יָמִים עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ כָּל־הַיָּמִים: (פ)
41 Then Moses separated three cities beyond the Jordan toward the sunrise;	בְּכִין אֶפְרַיִם מֹשֶׁה תָּלַת קָרְיוֹן בְּעֵבְרָא דִּירְדָּנָא מִדְּנַח שְׁמָשָׁא:	שלישי ה' אֵז וּבְדִיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרַחָה שָׁמֶשׁ:

(37) ותחת כי אהב. כל זה תחת אשר אהב: ויוצאך בבניו. כלדס המנהיג צנו לפניו, שנאמר ויסע מלאך ה' אליהם ההלך וגו' וילך מאסריהם (שם יד, יט), דבר אחר ויוציאך צפניו, צפני אבותיו, כמו שנאמר נגד לצוֹקֶס עֶשֶׂה פֶלָא (תהלים עח, יז), ואל תחמה על שהזכירם צלשון יחיד, שהרי כחצם צלשון יחיד, ויבחר צורעו אחריו: (38) ממך מפניך. סרסה ודרסהו, להוריש מפניך, גויס גדולים ועזומים ממך: כיום הזה. כאשר אתה רואה היום: (41) אז יבדיל. נתן לז להיות חרד לצַר שיצדילס, ואף על פי שאינן קולטות עד שיצדלו אותן שצארן כנען, אמר משה, מזה ש אפשר לקיימה, אקיימנה (מכות י): בעבר הירדן מזרחא שמש. צאותו עזר שצמורחו של ירדן: מזרחא שמש. לפי שהוא דצוק נקודה רי"ש צחטף, מזרח של שמש, מקום זריחת השמש:

42	that the manslayer might flee thither, that slayeth his neighbour unawares, and hated him not in time past; and that fleeing unto one of these cities he might live:	לְנֶס שְׁמָהּ רוֹצֵחַ אֲשֶׁר יִרְצַח אֶת־רֵעֵהוּ בְּבִלִי־דַעַת וְהוּא לֹא־שָׂנֵא לוֹ מִתְּמַל שְׁלֶשֶׁם וְנֶס אֶל־אַחַת מִן־הָעָרִים הָאֵלֶּה וְחָיָה׃
43	Bezer in the wilderness, in the table-land, for the Reubenites; and Ramoth in Gilead, for the Gadites; and Golan in Bashan, for the Manassites.	אֶת־בֶּצֶר בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ הַמִּישֹׁר לְרֵאוּבֵנִי וְאֶת־רָאֵמֹת בְּגִלְעָד לְגָדִי וְאֶת־גּוֹלָן בְּבָשָׁן לְמָנַשִּׁי׃
44	And this is the law which Moses set before the children of Israel;	וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
45	these are the testimonies, and the statutes, and the ordinances, which Moses spoke unto the children of Israel, when they came forth out of Egypt;	אֵלֶּה הָעֵדוּת וְהַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם׃
46	beyond the Jordan, in the valley over against Beth-peor, in the land of Sihon king of the Amorites, who dwelt at Heshbon, whom Moses and the children of Israel smote, when they came forth out of Egypt;	בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּגֵיא מוֹל בֵּית פְּעוֹר בְּאֶרֶץ סִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבוֹן אֲשֶׁר הָכָה מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם׃
47	and they took his land in possession, and the land of Og king of Bashan, the two kings of the Amorites, who were beyond the Jordan toward the sunrise;	וַיִּירְשׁוּ אֶת־אֶרֶצוֹ וְאֶת־אֶרֶץ עֹג מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן שְׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרַח שֶׁמֶשׁ׃
48	from Aroer, which is on the edge of the valley of Arnon, even unto mount Sion—the same is Hermon—	מֵעֲרֹעַר אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת־נַחַל אַרְנוֹן וְעַד־הָר שִׁיאוֹן הַזֶּה חֶרְמוֹן׃
49	and all the Arabah beyond the Jordan eastward, even unto the sea of the Arabah, under the slopes of Pisgah.	וְכָל־הָעֲרָבָה עֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה וְעַד יַם הָעֲרָבָה תַּחַת אֲשֶׁדֶת הַפִּסְגָּה׃ (פ)

(44) וזאת התורה. זו שהוא עמיד למדר אחר פרשה זו:

(45) אלה העדות וגו' אשר דבר. הם הם אשר דבר נאמנם ממזרים, חזר ושנאה להם בערבות מואב:

(47) אשר בעבר הירדן. שהוא צמזמ, שהעבר השני היה צמזמ:

V And Moses called unto all Israel, and said unto them: Hear, O Israel, the statutes and the ordinances which I speak in your ears this day, that ye may learn them, and observe to do them.	וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֶת-הַחֲקִים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנֹכִי דֹבֵר בְּאָזְנֵיכֶם הַיּוֹם וּלְמַדְתֶּם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשֹׂתָם:	רביעי וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֶת-הַחֲקִים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנֹכִי דֹבֵר בְּאָזְנֵיכֶם הַיּוֹם וּלְמַדְתֶּם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשֹׂתָם:
2 The LORD our God made a covenant with us in Horeb.	יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּרַת עִמָּנוּ בְּרִית בְּחֹרֵב:	2 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּרַת עִמָּנוּ בְּרִית בְּחֹרֵב:
3 The LORD made not this covenant with our fathers, but with us, even us, who are all of us here alive this day.	לֹא עִם אֲבֹתֵינוּ כָּרַת יְהוָה אֶת-הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אֲתָנוּ אֲנִיחֵנוּ אֵלֶּה כֹּה הַיּוֹם כָּלֵנוּ חַיִּים:	3 לֹא אֶת-אֲבֹתֵינוּ כָּרַת יְהוָה אֶת-הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אֲתָנוּ אֲנִיחֵנוּ אֵלֶּה כֹּה הַיּוֹם כָּלֵנוּ חַיִּים:
4 The LORD spoke with you face to face in the mount out of the midst of the fire—	פָּנִים בְּפָנִים דִּבֶּר יְהוָה עִמָּכֶם בְּהָר מְתוֹךְ הָאֵשׁ:	4 פָּנִים בְּפָנִים דִּבֶּר יְהוָה עִמָּכֶם בְּהָר מְתוֹךְ הָאֵשׁ:
5 I stood between the LORD and you at that time, to declare unto you the word of the LORD; for ye were afraid because of the fire, and went not up into the mount—saying: .	אֲנִי הָיִיתִי קָאִים בֵּין מִימְרָא דִּי וּבִינֵיכֶן בְּעֵדָנָא הָהוּא לְחֻנָּא לְכוֹן יְת פְתִיחָא דִּי אֲרִי דְחִילְתִּין מִן קִדָּם אִשְׁתָּא וְלֹא סְלִיקְתִּין בְּטוֹרָא לְמִימַר:	5 אֲנֹכִי עֹמֵד בֵּין-יְהוָה וּבֵינֵיכֶם בְּעֵת הַהִוא לְהַגִּיד לָכֶם אֶת-דְּבַר יְהוָה כִּי יִרְאֹתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ וְלֹא-עֲלִיתֶם בְּהָר לֵאמֹר: (ס)
<i>The Ten Commandments are presented here in Ta'am Tahton. For the Ten Commandments in Ta'am Elyon, see page 158.</i>		
6 I am the LORD thy God, who brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.	אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:	6 אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:
7 Thou shalt have no other gods before Me.	לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל-פָּנָי:	7 לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל-פָּנָי:

- (3) לא את אבותינו. כלל כרת ה' וגו', כי אחנו:
(4) פנים בפנים. אמר רבי זכריה, כך אמר משה, אל תאמרו אני מטעה אתכם על לא דבר, כדרך שהקסור עושה בין המוכר ללוקח, הרי המוכר עומד מדבר עמכם:
(5) לאמר. מוסב על דבר ה' עמכם זהר מתוך האש לאמר אנכי ה' וגו' ואנכי עומד בין ה' וביניכם:
(7) על פני. כלל מקום אשר אני שם, וזהו כל העולם. דבר אחר, כל זמן שאני קיים. עשרת הדברות כבר פרשתי:

8 Thou shalt not make unto thee a graven image, even any manner of likeness, of any thing that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the water under the earth.	לֹא-תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל כָּל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: לֹא תַעֲבִיד לָךְ צִילִם כָּל דָּמוֹ דְּבִשְׁמַיָא מִלְּעִילָא וְדִבְאָרְעָא מִלְּרַע וְדִבְמִיָא מִלְּרַע לָאָרְעָא:	8 לֹא-תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל כָּל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ:
9 Thou shalt not bow down unto them, nor serve them; for I the LORD thy God am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children, and upon the third and upon the fourth generation of them that hate Me,	לֹא תִסְגֹּד לָהֶן וְלֹא תִפְלַחנִין אֲרִי אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא מְסַעַר חֹבֵי אָבִיהֶן עַל בְּנֵין מְרַדִּין וְעַל דָּר תְּלִיתַי וְעַל דָּר רְבִיעִיָא לְשִׁנְאֵי כַד מִשְׁלֵמִין בְּנִיָא לְמַחֲטֵי בְּתַר אֲבִיהֶתְהֻן:	9 לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבָדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עוֹן אָבוֹת עַל-בָּנִים וְעַל-שְׁלֵשִׁים וְעַל-רְבָעִים לְשִׁנְאֵי:
10 and showing mercy unto the thousandth generation of them that love Me and keep My commandments.	וְעַבִּיד טִיבוֹ לְאֵלֵי דְרִין וְלְרַחֲמֵי וּלְנִטְרֵי פְקוּדֵי: וְעֵשֶׂה חֶסֶד לְאֵלֵפִים לְאֵהָבֵי וּלְשִׁמְרֵי (כ' מִצְוֹתוֹ) [ק' מִצְוֹתַי]: (ס)	10 וְעֵשֶׂה חֶסֶד לְאֵלֵפִים לְאֵהָבֵי וּלְשִׁמְרֵי (כ' מִצְוֹתוֹ) [ק' מִצְוֹתַי]: (ס)
11 Thou shalt not take the name of the LORD thy God in vain; for the LORD will not hold him guiltless that taketh His name in vain.	לֹא תִיַּמֵּי בִשְׁמַא דְיִי אֱלֹהֶיךָ לְמַגְנָא אֲרִי לֹא יִזְכֵּי יְיָ יֵת דְיִימֵי בִשְׁמִיָה לְשִׁקְרָא:	11 לֹא תִשָּׂא אֶת-שֵׁם-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנָּקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר-יִשָּׂא אֶת-שְׁמוֹ לְשׁוֹא: (ס)
12 Observe the sabbath day, to keep it holy, as the LORD thy God commanded thee.	טַר יֵת יוֹמָא דְשַׁבְּתָא לְקִדְּשׁוּתִיהָ כְּמָא דְפִקְדָךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ:	12 שְׁמֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צֻוְּהָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
13 Six days shalt thou labour, and do all thy work;	שֵׁשֶׁת יוֹמִין תַּפְלַח וְתַעֲבִיד כָּל עֲבִידְתְּךָ:	13 שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלֹאכְתְּךָ:
14 but the seventh day is a sabbath unto the LORD thy God, in it thou shalt not do any manner of work, thou, nor thy son, nor thy daughter, nor thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thine ox, nor thine ass, nor any of thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates; that thy man-servant and thy maid-servant may rest as well as thou.	וְיוֹמָא שְׁבִיעִיָּה שַׁבְּתָא קֳדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבִיד כָּל עֲבִידָא אֶת וְבָרְךְ וּבְרַתְךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמָּתְךָ וְתוֹרְךָ וְחִמְרְךָ וְכָל בְּעִירְךָ וְגִיזְרְךָ דְּבִקְרָנְךָ בְּדִיל דִּינִיחַ עַבְדְּךָ וְאִמָּתְךָ כְּוֹתְךָ:	14 וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבְּתָא לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָל-מְלֹאכָה אַתָּה וּבִנְךָ-וּבִתְךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמָּתְךָ וְשׁוֹרְךָ וְחִמְרְךָ וְכָל-בְּהֶמְתְּךָ וְגִרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וְאִמָּתְךָ כְּמוֹךָ:

(12) שמור. וזרשונות הוא אומר זכור, שניהם צדצור אחד וצמיצה אחת נאמרו, וצמיעה אחת נשמעו (מכילתא צחדש פ"ז): כאשר צוך. קודם מתן תורה צמרה (שנת פז):

15 And thou shalt remember that thou was a servant in the land of Egypt, and the LORD thy God brought thee out thence by a mighty hand and by an outstretched arm; therefore the LORD thy God commanded thee to keep the sabbath day.

וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם וַיֹּצֵאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
מִשָּׁם בְּיָד חֲזָקָה וּבְזֵרַע נְטוּיָה
עַל-כֵּן צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
לַעֲשׂוֹת אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת: (ס)

16 Honour thy father and thy mother, as the LORD thy God commanded thee; that thy days may be long, and that it may go well with thee, upon the land which the LORD thy God giveth thee.

כְּבָד אֶת-אָבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ
כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַמַּעַן
יֵאָרִיכוּ יָמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטֵב לָךְ
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
נָתַן לָךְ: (ס)

17 Thou shalt not murder. Neither shalt thou commit adultery. Neither shalt thou steal. Neither shalt thou bear false witness against thy neighbour.

לֹא תִרְצַח (ס) וְלֹא
תִנְאַף (ס) וְלֹא תִגְנֹב (ס)
וְלֹא-תַעֲנֶה בְרֵעֲךָ עֵד
שָׁוָא: (ס)

18 Neither shalt thou covet thy neighbour's wife; neither shalt thou desire thy neighbour's house, his field, or his man-servant, or his maid-servant, his ox, or his ass, or any thing that is thy neighbour's.

וְלֹא תַחְמֹד אִשְׁתּוֹ רֵעֲךָ וְלֹא
תַתְּאוּהָ בֵּית רֵעֲךָ שָׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ
וְאִמָּתוֹ שׁוֹרֹו וַחֲמֹרֹו וְכָל אֲשֶׁר
לִרְעֶךָ: (ס)

19 These words the LORD spoke unto all your assembly in the mount out of the midst of the fire, of the cloud, and of the thick darkness, with a great voice, and it went on no more. And He wrote them upon two tables of stone, and gave them unto me.

אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה
אֶל-כָּל-קְהִלָּתְכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ
הָאֵשׁ הָעֵנָן וְהָעֲרָפֶל קוֹל גָּדוֹל
וְלֹא יָסַף וַיִּכְתְּבֵם עַל-שְׁנֵי לַחַת
אֲבָנִים וַיִּתֵּנָם אֵלַי:

20 And it came to pass, when ye heard the voice out of the midst of the darkness, while the mountain did burn with fire, that ye came near unto me, even all the heads of your tribes, and your elders;

וַיְהִי כַשְּׁמֹעְכֶם אֶת-הַקּוֹל
מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ וְהָהָר בֹּעֵר
בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּל-רָאשֵׁי
שְׁבִיטֵיכֶם וְזִקְנֵיכֶם:

(15) וזכרת כי עבד היית וגו'. על מנת כן פדאך, ששהיה לו עזד ותשמור מצותיו:

(16) כאשר צוה. אף על כיצוד אז ואס נטעו צמרה (סנהדרין נו:), שנאמר שם שם לו חק ומשפט (שמות טו, כה):

(17) ולא תנאף. אין לשון נאוף אלא באשת איש:

(18) ולא תתאוה. לא תירוד, אף הוא לשון חמדה, כמו נקמד למרואה (בראשית ז, ט), דמתרגמינן דמרגג למקו:

(19) ולא יסף. מתרגמינן ולא פסק, [לפי שמדת דבר ודא אינו יכול לדבר כל דבריו בגשימה אחת, ואריך להפסיק, ומדת

הקצ"ה אינו כן, לא היה פוסק, ומשלא היה פוסק לא היה מוסיף, כי קולו חזק וקיים לעולם. דבר אחר ולא יסף, ולא הוסיף

להקלות באותו פומבי:

21	and ye said: 'Behold, the LORD our God hath shown us His glory and His greatness, and we have heard His voice out of the midst of the fire; we have seen this day that God doth speak with man, and he liveth.	וַתֹּאמְרוּ תָן הָרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־כְּבוֹדוֹ וְאֶת־גְּדֻלּוֹ וְאֶת־קוֹלוֹ שִׁמְעָנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה רָאִינוּ כִּי־יְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וְחַי:	21
22	Now therefore why should we die? for this great fire will consume us; if we hear the voice of the LORD our God any more, then we shall die.	וְעַתָּה לָמָּה נָמוּת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם־יִסְפְּיוּ אֲנַחְנוּ לְשִׁמְעַת אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד וְנָמָתָנוּ:	22
23	For who is there of all flesh, that hath heard the voice of the living God speaking out of the midst of the fire, as we have, and lived?	כִּי מִי כָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ כְּמָנּוּ וַיְחַי:	23
24	Go thou near, and hear all that the LORD our God may say; and thou shalt speak unto us all that the LORD our God may speak unto thee; and we will hear it and do it.'	קִרְבֵּ אֶתָּה וּשְׁמַע אֶת כָּל־אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֵלֵינוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר יְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֶיךָ וּשְׁמָעֵנוּ וְעָשִׂינוּ:	24
25	And the LORD heard the voice of your words, when ye spoke unto me; and the LORD said unto me: 'I have heard the voice of the words of this people, which they have spoken unto thee; they have well said all that they have spoken.	וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹל דְּבָרֵיכֶם בְּדַבְּרְכֶם אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי שְׁמָעֵתִי אֶת־קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֵלַיךָ הַיִּטִּיבוּ כָל־אֲשֶׁר דִּבְּרוּ:	25
26	Oh that they had such a heart as this always, to fear Me, and keep all My commandments, that it might be well with them, and with their children for ever!	מִי־יִתֵּן וְהָיָה לְבָבָם זֶה לָהֶם לִירְאָה אֹתִי וּלְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי כָּל־הַיָּמִים לְמַעַן יִיטֵב לָהֶם וּלְבָנֵיהֶם לְעֹלָם:	26
27	Go say to them: Return ye to your tents.	לֵךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לְכֶם לְאֶהְלֵיכֶם:	27

(24) ואת תדבר אלינו. הפשט את כחי כנקצה, שננטערת עליו כס ורפיתם את ידי, כי ראיתי שאינכם חרדים להתקרב אליו מאהבה, וכי לא היה יפה לכם ללמוד מפי הגזורה, ולא ללמוד ממני:

28	But as for thee, stand thou here by Me, and I will speak unto thee all the commandment, and the statutes, and the ordinances, which thou shalt teach them, that they may do them in the land which I give them to possess it.'	וְאַתָּה פֹּה עֹמֵד עִמָּדִי וְאֶדְבָּרָה אֵלֶיךָ אֶת כָּל־הַמִּצְוֹת וְהַחֲקִים וְהַמְשָׁפָטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדְם וַעֲשׂוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ:	28
29	Ye shall observe to do therefore as the LORD your God hath commanded you; ye shall not turn aside to the right hand or to the left.	וְשִׁמְרֶתֶם לַעֲשׂוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם לֹא תִסְרוּ יְמִין וּשְׂמָאל:	29
30	Ye shall walk in all the way which the LORD your God hath commanded you, that ye may live, and that it may be well with you, and that ye may prolong your days in the land which ye shall possess.	בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם תֵּלְכוּ לְמַעַן תַּחְיוּ וְטוֹב לָכֶם וְהֵאָרַכְתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּירָשׁוּן:	30
VI	Now this is the commandment, the statutes, and the ordinances, which the LORD your God commanded to teach you, that ye might do them in the land whither ye go over to possess it—	וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים וְהַמְשָׁפָטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:	VI
2	that thou mightest fear the LORD thy God, to keep all His statutes and His commandments, which I command thee, thou, and thy son, and thy son's son, all the days of thy life; and that thy days may be prolonged.	לְמַעַן תִּירָא אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־חֻקֹּתָיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוְּךָ אֹתָהּ וּבְנֶךָ וּבֶן־בְּנֶךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יֵאָרְכוּ יָמֶיךָ:	2
3	Hear therefore, O Israel, and observe to do it; that it may be well with thee, and that ye may increase mightily, as the LORD, the God of thy fathers, hath promised unto thee—a land flowing with milk and honey.	וּשְׁמַעְתָּ יִשְׂרָאֵל וּשְׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ וְאֲשֶׁר תִּרְבּוּן מְאֹד כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ: (פ)	3
4	HEAR, O ISRAEL: THE LORD OUR GOD, THE LORD IS ONE.	שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:	ששי ו

(4) ה' אלהינו ה' אחד. ה' שהוא אלהינו עמה, ולא אלהי האומות עובדי אלילים, הוא עמיד להיות ה' אחד, שנאמר פי אָז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שָׂפָה זְרוּקָה לְקַלַּח כֶּלֶם בְּשֵׁם ה' (נפניה ג, ט), ונאמר ציוס הוא ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד (זכריה יד, ט):

5	And thou shalt love the LORD thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy might.	וְאָהַבְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ:	וְתָרַחַם יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל נִכְסְךָ:
6	And these words, which I command thee this day, shall be upon thy heart;	וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְנֶךָ הַיּוֹם עַל-לִבְבְּךָ:	וַיְהוֹן פִּתְגָמָא הָאֵלֵּין דְּאַנָּא מְפָשִׁיד לְךָ יוֹמָא דִּין עַל לִבְּךָ:
7	and thou shalt teach them diligently unto thy children, and shalt talk of them when thou sittest in thy house, and when thou walkest by the way, and when thou liest down, and when thou risest up.	וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבִלְכַתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבִשְׁכַבְּךָ וּבְקוּמְךָ:	וְתַתִּינִין לְבָנֶךָ וְתַמְלִיל בְּהוֹן בְּמִתְבָּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְמַהְלֶכְךָ בְּאוֹרְחָא וּבְמִשְׁכַּבְּךָ וּבְמִקְוֶמְךָ:
8	And thou shalt bind them for a sign upon thy hand, and they shall be for frontlets between thine eyes.	וְקָשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל-יָדְךָ וְהָיוּ לְטַטְפֹּת בֵּין עֵינֶיךָ:	וְתַקְטְרָנִין לְאוֹת עַל יָדְךָ וַיְהוֹן לְתַפְלִין בֵּין עֵינֶךָ:
9	And thou shalt write them upon the door-posts of thy house, and upon thy gates.	וְכַתַּבְתָּם עַל-מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: (ס)	וְתַכְתֹּבְנִין עַל מְזוּזִין וְתַקְבְּעִנִין בְּסַפֵּי בֵיתְךָ וּבַתְרַעֲךָ:
10	And it shall be, when the LORD thy God shall bring thee into the land which He swore unto thy fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob, to give thee—great and goodly cities, which thou didst not build,	וְהָיָה כִּי יְבִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק לְיַעֲקֹב לָתֶת לָךְ עָרִים גְּדֹלֹת וְטֹבֹת אֲשֶׁר לֹא-בָנִיתָ:	וַיְהִי אֲרִי יַעֲלִנְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְאֶרֶץ דְּקַיִים לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק לְיַעֲקֹב לְתֵת לָךְ עָרֵין גְּדֹלֹת וְטֹבֹת לֹא בָנִיתָ:

(5) ואהבת. עשה דבריו מאהבה, אינו דומה עושה מאהבה לעושה מיראה, העושה אלל רבו מיראה, כשהוא מטריח עליו, מניחו והולך לו (ספרי לז): בכל לבבך. צני יצריך. דבר אחר צכל לצנך, שלא יהיה לצנך חלוק על המקום (ספרי שס): ובכל נפשך. אפילו הוא נוטל את נפשו: ובכל מאודך. צכל ממוןך, יש לך אדם שממונו חצי עליו מגופו, לכן נאמר וצכל מאדך (צרכות סא): דבר אחר וצכל מאדך, צכל מדה ומדה שמודד לך, צין צמדה טובה צין צמדת פורענות, וכן צדוד הוא אומר, כוס יצועות אשא וגו' (תהלים קטז, יג) קרה ויגון אמןא וגו' (שס ג):

(6) והיו הדברים. ומהו האהבה, והיו הדברים האלה, שמתוך כך אתה מכיר צהקצ"ה ומדצק צדרכיו (ספרי לג): אשר אנכי מצוך היום. לא יהיו צעיניך קדי וטמןא ישנה שאין אדם סופנה, אלא כחדשה שהכל רצין לקראתה (ספרי שס). דיוקמןא מלות המלך הצאה צמכת:

(7) ושננתם. לשון צדוד הוא, שיהיו מחודדים צפיק, שאם ישאלך אדם דבר, לא תהא צריך לגמגם צו, אלא אמור לו מיד (ספרי לז). קידושין ל): לבניך. אלו התלמידים, מצינו צכל מקום שהתלמידים קרוים צנים, שנאמר צנים לה' אלהיכם (לקמן יד, א), ואומר צני הנציאים אשך צית אל (מלכים-צ, ג, יג), וכן צחוקיהו שלמד תורה ללל ישראל וקראם צנים, שנאמר צני עפה אל תשלו (דברי הימים-צ, כט, יא), וכס שהתלמידים קרוים צנים, שנאמר צנים אדם לה' אלהיכם, כך הרצ קרוי אב, שנאמר אב צני קבצ אשך אל וגו' (מלכים-צ, צ, יצ): ודברת בם. שלא יהא עיקר צדורך אלא צם, עשם עיקר ואל תעשם טפל (ספרי לד): ובשכבך. יכול אפילו שכצ צחצי היום, תלמוד לומר וצקומך, יכול אפילו עמד צחצי הלילה, תלמוד לומר צצמתך צציתך וצכלתך צדך, דרך ארץ צברה תורה (ספרי שס), זמן שכיבה וזמן קימה:

(8) וקשרתם לאות על ירך. אלו תפילין צצזרוע: והיו לטטפת בין עיניך. אלו תפילין צצבראש, ועל שם מנין פרשיותהם נקראו טטפת, טט צכחצי שמים, פת צאפריקיי שמים (סנהדרין ד):

(9) מזוזות ביתך. מזוזת כחצי, שאין צריך אלא אחת: ובשעריך. לצרות שערי חצרות ושערי מדניות ושערי עירות (יומא יא):

11	and houses full of all good things, which thou didst not fill, and cisterns hewn out, which thou the didst not hew, vineyards and olive-trees, which thou didst not plant, and thou shalt eat and be satisfied—	וּבָתִּים מְלֵאִים כָּל-טוֹב אֲשֶׁר לֹא-מְלֵאתָ וּבְרֶת חֲצוּבִים אֲשֶׁר לֹא-חֲצַבְתָּ כְּרָמִים וְזֵיתִים אֲשֶׁר לֹא-נָטַעְתָּ וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ:	11
12	then beware lest thou forget the LORD, who brought thee forth out of the land of Egypt, out of the house of bondage.	הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן-תִּשְׁכַּח אֶת-יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצִיאָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:	12
13	Thou shalt fear the LORD thy God; and Him shalt thou serve, and by His name shalt thou swear.	אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא וְאִתּוֹ תַעֲבֹד וּבִשְׁמוֹ תִשָּׁבַע:	13
14	Ye shall not go after other gods, of the gods of the peoples that are round about you;	לֹא תִלְכּוּן אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיכֶם:	14
15	for a jealous God, even the LORD thy God, is in the midst of thee; lest the anger of the LORD thy God be kindled against thee, and He destroy thee from off the face of the earth.	כִּי אֵל קַנָּא יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּקִרְבְּךָ פֶּן-יִחַר אַף-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּךָ וְהִשְׁמִידְךָ מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה: (ס)	15
16	Ye shall not try the LORD your God, as ye tried Him in Massah.	לֹא תִנְסּוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כַּאֲשֶׁר נִסִּיתֶם בַּמַּסָּה:	16
17	Ye shall diligently keep the commandments of the LORD your God, and His testimonies, and His statutes, which He hath commanded thee.	שָׁמֹר תִּשְׁמְרוּן אֶת-מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְעִדּוֹתָיו וְחֻקָּיו אֲשֶׁר צִוְּךָ:	17
18	And thou shalt do that which is right and good in the sight of the LORD; that it may be well with thee, and that thou mayest go in and possess the good land which the LORD swore unto thy fathers,	וְעָשִׂיתָ הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה לְמַעַן יֵיטֵב לְךָ וּבָאתָ וִירַשְׁתָּ אֶת-הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבֹתֶיךָ:	18
19	to thrust out all thine enemies from before thee, as the LORD hath spoken.	לְהִדָּחַף אֶת-כָּל-אֹיְבֶיךָ מִפְּנֵיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: (ס)	19

- (11) חצובים. לפי שהיו מקום טרשין וסלעים, נופל בו לשון חציצה:
 (12) מבית עבדים. כתרוממו מצית עצמותא, ממקום שהייתם שם עבדים:
 (13) ובשמו תשבע. אם יש צד כל המדות הללו, שאתה ירא את שמו ועוצד אותו, אז בשמו תשבע, שמתוך שאתה ירא את שמו תהא זהיר בשזועתך, ואם לאו לא תשבע:
 (14) מאלהי העמים אשר סביבותיכם. והוא הדין לרמוקים, אלא לפי שאתה רואה את סביבותיך תועים אחריהם, הוֹרֵץ לזהיר עליהם ביותר:
 (16) במסה. כשיאלאו ממנרים שנסוהו צמים, שנאמר הִנֵּה ה' צָקָה צָנוּ (שמות יז, ז):
 (18) הישר והטוב. זו פשרה לפני משורת הדין:

20	When thy son asketh thee in time to come, saying: 'What mean the testimonies, and the statutes, and the ordinances, which the LORD our God hath commanded you?	כִּי־יִשְׁאַלְךָ בִּנְךָ מָחָר לֵאמֹר מַה הָעֵדוּת וְהַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם:	20
21	then thou shalt say unto thy son: 'We were Pharaoh's bondmen in Egypt; and the LORD brought us out of Egypt with a mighty hand.	וְאָמַרְתָּ לְבִנְךָ עֲבָדִים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם וַיַּצִּיאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה:	21
22	And the LORD showed signs and wonders, great and sore, upon Egypt, upon Pharaoh, and upon all his house, before our eyes.	וַיֵּתֶן יְהוָה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים גְּדֹלִים וָרָעִים בְּמִצְרַיִם בְּפָרְעָה וּבְכָל־בֵּיתוֹ לְעֵינֵינוּ:	22
23	And He brought us out from thence, that He might bring us in, to give us the land which He swore unto our fathers.	וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם לְמַעַן הָבִיא אֹתָנוּ לָאֶרֶץ הַזֹּאת לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵינוּ:	23
24	And the LORD commanded us to do all these statutes, to fear the LORD our God, for our good always, that He might preserve us alive, as it is at this day.	וַיִּצְוֵנוּ יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיֵּיתָנוּ כִּהְיוֹם הַזֶּה:	24
25	And it shall be righteousness unto us, if we observe to do all this commandment before the LORD our God, as He hath commanded us.'	וַצִּדְקָה תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמָר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: (ס)	25
VII	When the LORD thy God shall bring thee into the land whither thou goest to possess it, and shall cast out many nations before thee, the Hittite, and the Girgashite, and the Amorite, and the Canaanite, and the Perizzite, and the Hivite, and the Jebusite, seven nations greater and mightier than thou;	כִּי יִבְיָאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בָּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ וְנָשַׁל גּוֹיִם־רַבִּים מִפְּנֶיךָ הַחִתִּי וְהַגִּרְגָּשִׁי וְהָאֲמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי שִׁבְעָה גּוֹיִם רַבִּים וְעַצוּמִים מִמֶּךָ:	שביעי

(19) כאשר דבר. והיכן דבר, והמתי את כל העם וגו' (שמות כג, כז):

(20) כי ישאלך בנך מחר. יש מחר שהוא אחר זמן:

(1) ונשל. לשון השלכה והמזה, וכן ונשל הצרזל (לקמן יט, ה):

2 and when the LORD thy God shall deliver them up before thee, and thou shalt smite them; then thou shalt utterly destroy them; thou shalt make no covenant with them, nor show mercy unto them;	וַנִּתְּנֵם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהִכִּיתָם הַחֶרֶם תַּחֲרִים אֹתָם לֹא-תִכְרֹת לָהֶם בְּרִית וְלֹא תִחַנֵּם:	2 וַנִּתְּנֵם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהִכִּיתָם הַחֶרֶם תַּחֲרִים אֹתָם לֹא-תִכְרֹת לָהֶם בְּרִית וְלֹא תִחַנֵּם:
3 neither shalt thou make marriages with them: thy daughter thou shalt not give unto his son, nor his daughter shalt thou take unto thy son.	וְלֹא תִתְּחַתֵּן בָּהוֹן בְּרִיתְךָ לָא תִתִּין לְבָרְיָהּ וּבְרִיתָהּ לָא תִסָּב לְבָרְךָ:	3 וְלֹא תִתְּחַתֵּן בָּם בְּתֻךְ לֹא-תִתֵּן לְבָנְךָ וּבִתְּךָ לֹא-תִקַּח לְבָנֶךָ:
4 For he will turn away thy son from following Me, that they may serve other gods; so will the anger of the LORD be kindled against you, and He will destroy thee quickly.	אֲרִי יִשְׁעִין יָת בְּרַךְ מִבִּתְּרִי פּוֹלְחֵי וַיִּפְלְחוּן לְשִׁעוֹת עֲמֻמִּיָּא וַיִּתְּקֶף רוּגְזָא דִּי בְכוּן וַיִּשְׁחַדְּנוּ בְּפָרְעֵי:	4 כִּי-יִסִּיר אֶת-בְּנֶךָ מֵאַחֲרַי וְעַבְדּוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַחֲרָה אִפְּיָהוּהָ בְּכֶם וְהִשְׁמִידָהּ מִהֶרָּה:
5 But thus shall ye deal with them: ye shall break down their altars, and dash in pieces their pillars, and hew down their Asherim, and burn their graven images with fire.	אֲרִי אִם כְּדִין תַּעֲבֹדוּן לַהוֹן אִיגוּרֵיהוֹן תִּתְּרַעוּן וְקִמְתֶּהוֹן תִּתְּבֹרֵן וְאַשְׁרֵיהוֹן תִּקְצְצוּן וְצִלְמֵיהוֹן תִּיקְדוּן בְּנוּרָא:	5 כִּי-אִם-כֹּה תַעֲשׂוּ לָהֶם מִזְבְּחֵיהֶם תִּתְּצוּ וּמִצְבֹּתָם תִּשְׁבְּרוּ וְאַשְׁרֵיהֶם תִּגְדְּעוּן וּפְסִילֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בָּאֵשׁ:
6 For thou art a holy people unto the LORD thy God: the LORD thy God hath chosen thee to be His own treasure, out of all peoples that are upon the face of the earth.	אֲרִי עַם קָדִישׁ אַתָּה קִדְּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּךָ אֶתְרַשִּׁי יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְמַהְיֵה לֵיהָ לְעַם חֲבִיב מִכָּל עֲמֻמִּיָּא דְעַל אֲפִי אֲרַעָא:	6 כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּךָ בָּחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְהֵיוֹת לוֹ לְעַם סֵגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה:
7 The LORD did not set His love upon you, nor choose you, because ye were more in number than any people—for ye were the fewest of all peoples—	לֹא מִדִּסְגִּיאִין אֶתוֹן מִכָּל עֲמֻמִּיָּא צָבִי יְיָ בְכוּן וְאַתְרַשִּׁי בְכוּן אֲרִי אֶתוֹן זַעֲרִין מִכָּל עֲמֻמִּיָּא:	7 לֹא מִרַבְּכֶם מִכָּל-הָעַמִּים חֶשֶׁק יְהוָה בְּכֶם וַיִּבְחַר בְּכֶם כִּי-אַתֶּם הַמְעַט מִכָּל-הָעַמִּים:

(2) ולא תחנם. לא תתן להם חן, אסור לו לאדם לומר כמה נאה כותי זה. דבר אחר, לא תתן להם חנייה בארץ (עבודה זרה כ:).

(4) כי יסיר את בנך מאחרי. בנו של כותי כשישא את בתך, יסיר את בנך אשר תלד לו בתך מאחרי, למדנו שכן בתך הבא מן הכותי קרוי בנך, אבל בן בנך הבא מן הכותית, אינו קרוי בנך אלא בנה, שהרי לא נאמר על בתו, לא תקח כי תסיר את בנך מאחרי, אלא כי יסיר את בנך וגו' (קידושין סח:).

(5) מזבחתיהם. של צנין: ומצבותם. אבן אחת: ואשיריהם. אילנות שעוצדין אותן (עבודה זרה מח:). ופסיליהם. צלמים:

(7) לא מרבכם. כפשוטו. ומדרשו, לפי שאין אחס מגדילים עצמכם כשאני משפיע לכם טובה, לפיכך חשקתי בכם (חולין פט:). כי אתם המעט. הממעטין עצמכם, כגון אברהם שאמר וְאֶנְכִּי עֶקֶר וְאַחָרַי (בראשית יח, כז), וכגון משה ואהרן שאמרו וְנִקְנוּ מֶה (שמות טז, ז), לא כנצודכנצר שאמר חֲדָמָה לְעֵלְיוֹן (ישעיה יד, יד), וסנחריב שאמר מִי בָכָל אֱלֹהֵי הָאֲרָצוֹת (שם לו, כ), וחירם שאמר אֲנִי מוֹשֵׁב אֱלֹהִים יִשְׁבְּתִי (יחזקאל כח, ז): כי אתם המעט. הרי כי משמש בלשון דהא:

8	but because the LORD loved you, and because He would keep the oath which He swore unto your fathers, hath the LORD brought you out with a mighty hand, and redeemed you out of the house of bondage, from the hand of Pharaoh king of Egypt.	כִּי מֵאַהֲבַת יְהוָה אֶתְכֶם וּמִשְׁמְרוֹ אֶת־הַשְּׁבָעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתִּיכֶם הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם בְּיָד חֲזָקָה וַיַּפְדֶּךָ מִבֵּית עֲבָדִים מִיַּד פַּרְעֹה מֶלֶךְ־מִצְרָיִם:	8
9	Know therefore that the LORD thy God, He is God; the faithful God, who keepeth covenant and mercy with them that love Him and keep His commandments to a thousand generations;	וַיַּדְעַתְּ כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר הַבְרִית וְהַחֲסֵד לְאַהֲבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוָתוֹ לְאֵלֶיךָ דֹּר:	מפסיר
10	and repayeth them that hate Him to their face, to destroy them; He will not be slack to him that hateth Him, He will repay him to his face.	וּמִשְׁלָם לְשֹׂנְאָיו אֶל־פָּנָיו לְהַאֲבִידוֹ לֹא יֵאָחֵז לְשֹׂנְאֹו אֶל־פָּנָיו יִשְׁלַם־לוֹ: וּמִשְׁלָם לְשֹׂנְאָיו טָבוֹן דָּאֲנוֹן עֹבְדִין קְדָמוֹהִי בְּחִיּוֹהִין לְאוֹבוֹדֵיהוֹן לֹא מֵאַחֵר עוֹבֵד טָב לְשֹׂנְאָו טָבוֹן דָּאֲנוֹן עֹבְדִין קְדָמוֹהִי בְּחִיּוֹהִין מִשְׁלָם לְהוֹן:	10
11	Thou shalt therefore keep the commandment, and the statutes, and the ordinances, which I command thee this day, to do them.	וּשְׁמַרְתָּ אֶת־הַמִּצְוָה וְאֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוֶה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם: (פ)	קכז פסוקים

The Haftara is Isaiah 40:1 – 40:26 on page 163. This is the First Haftara of Consolation.

12	And it shall come to pass, because ye hearken to these ordinances, and keep, and do them, that the LORD thy God shall keep with thee the covenant and the mercy which He swore unto thy fathers,	וְהָיָה עִקֵּב תִּשְׁמָעוֹן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וּשְׁמַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת־הַבְרִית וְאֶת־הַחֲסֵד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתִּיךָ:	עקב ז

- (8) כי מאהבת ה' הרי כי משמש כלשון אלה, לא מרובכם חשק ה' בכם אלא מאהבת ה' אחכם: ומשמרו את השבועה. מחמת שמרו את השבועה:
- (9) לאלף דור. ולהלן הוא אומר לאלפים (לעיל ה, י), כאן שהוא סמוך אלל לשומרי מצותיו העושין מיראה, הוא אומר לאלף, ולהלן שהוא סמוך אלל לאזהריו העושין מאהבה, ששכרם יותר גדול, הוא אומר לאלפים (סוטה לא): לאוהביו. אלו העושין מאהבה: ולשומרי מצותיו. אלו העושין מיראה:
- (10) ומשלם לשנאיו אל פניו. בחייו משלם לו גמולו הטוב, כדי להאזידו מן העולם הבא:
- (11) היום לעשותם. ולמחר לעולם הבא ליטול שכרם:
- (12) והיה עקב תשמעון. אם המצות הקלות שאלס דש בעקציו תשמעון: ושמר ה' וגר. ישמור לך בצמחמו:

13	and He will love thee, and bless thee, and multiply thee; He will also bless the fruit of thy body and the fruit of thy land, thy corn and thy wine and thine oil, the increase of thy kine and the young of thy flock, in the land which He swore unto thy fathers to give thee.	וְיִרְחֶמְנֶךָ וְיִבְרַכְנֶךָ וְיִסְגִּינֶךָ וְיִבְרִיךְ וְלֵדָא דְּמַעַד וְאִבָּא דְּאַרְעָךָ עֲבוּרָךָ וְחִמְרָךָ וּמִשְׁחָךָ בְּקָרִי תוֹרֶךָ וְעֹדְרֵי עֶגְדָּה עַל אֲרָעָא דְּקַיִים לְאַבְהֶתֶךָ לְמַתָּן לָךְ:	וְאַחֲבֶךָ וְיִבְרַכְךָ וְהִרְבֶּךָ וּבִרְכָּךָ פְּרִי-בִטְנְךָ וּפְרִי-אֲדָמָתְךָ דְּגִנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְהָרְךָ שְׂגֵר-אֶלְפִיךָ וְעִשְׂתָּרֶת צֹאנְךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע לְאַבְתִּיךָ לָתֵת לָךְ:
14	Thou shalt be blessed above all peoples; there shall not be male or female barren among you, or among your cattle.	בְּרִיךְ תִּהְיֶה מִכָּל-הָעַמִּים לֹא-יִהְיֶה בָּךְ עֶקֶר וְעֶקְרָה וּבִבְהֶמְתְּךָ:	בְּרִיךְ תִּהְיֶה מִכָּל-הָעַמִּים לֹא-יִהְיֶה בָּךְ עֶקֶר וְעֶקְרָה וּבִבְהֶמְתְּךָ:
15	And the LORD will take away from thee all sickness; and He will put none of the evil diseases of Egypt, which thou knowest, upon thee, but will lay them upon all them that hate thee.	וְיַעֲדִי יְיָ מוֹדָה כָּל מַרְעִין וְכָל מַכַּתְשֵׁי מִצְרַיִם בִּישִׁיאֵי יָדְעַתָּה לֹא יִשְׁיִמּוּן בָּךְ וְיִתִּינּוּן בְּכָל שְׂנְאֵיךָ:	וְהִסִּיר יְהוָה מִמֶּךָ כָּל-חֲלִי וְכָל-מִדּוֹי מִצְרַיִם הָרָעִים אֲשֶׁר יָדַעְתָּ לֹא יִשְׁיִמּוּ בָּךְ וְיִתְּנֶם בְּכָל-שְׂנְאֵיךָ:
16	And thou shalt consume all the peoples that the LORD thy God shall deliver unto thee; thine eye shall not pity them; neither shalt thou serve their gods; for that will be a snare unto thee.	וְתִגְמַר יְת כָּל עַמִּמָּא דִּי יֵלֶהֶךָ יְחִיב לָךְ לֹא תַחוּס עֵינְךָ עֲלֵיהֶן וְלֹא תַפְלַח יְת טְעוּתֵיהֶן אֲרִי לְתַקְלָא יְהוֹן לָךְ:	וְאָכַלְתָּ אֶת-כָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא-תַחוּס עֵינְךָ עֲלֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹד אֶת-אֱלֹהֵיהֶם כִּי-מוֹקֵשׁ הוּא לָךְ: (ס)
17	If thou shalt say in thy heart: 'These nations are more than I; how can I dispossess them?'	אֲרִי תִימַר בְּלִבִּי סִיגִיאִין עַמִּמָּא הָאֵלִין מִנִּי אִיכְדִין אִכּוּל לְתַרְכוּתֵיהֶן:	כִּי תֹאמַר בְּלִבִּי רַבִּים הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִמֶּנִּי אִיכָּה אוּכַל לְהוֹרִישָׁם:
18	thou shalt not be afraid of them; thou shalt well remember what the LORD thy God did unto Pharaoh, and unto all Egypt:	לֹא תִדְחַל מִנֵּהֶן אֲדַכְּרָא תִדְכַּר יְת דְּעֵבֶד יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְפָרְעָה וּלְכָל מִצְרָאִי:	לֹא תִירָא מֵהֶם זָכַר תִּזְכֹּר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָרְעָה וּלְכָל-מִצְרַיִם:

(13) שגר אלפיך. ולדי צקך, שהנקזה משגרת ממעיה: ועשתרות צאנך. מנחם פירש אֲפִרִי צֶעֶן (תהלים כז, יג), מבחר הזאן, כמו עֲשָׂרֶלֶת קֶרְנִים (בראשית יד, ה) לשון חזק, ואונקלוס תרגם וְעֹדְרֵי עֶגְדָּה ורבותינו אמרו (חולין פד:) למה נקרא שם עשירות, שמעשרות את בעליהן: (14) עקר. שאינו מוליד:

(17) כי תאמר בלבבך. על כרחך לשון דלמא הוא, שמא תאמר בלבבך, מפני שהם רבים לא אוכל להורישם, אל תאמר כן, לא תירא מהם, ולא יתכן לפרשו כדחת משאר לשונות של כי, שיפול עליו שוב לא תירא מהם:

19	the great trials which thine eyes saw, and the signs, and the wonders, and the mighty hand, and the outstretched arm, whereby the LORD thy God brought thee out; so shall the LORD thy God do unto all the peoples of whom thou art afraid.	הַמִּסֹּת הַגְּדֹלֹת אֲשֶׁר־רָאוּ עֵינֶיךָ וְהָאֹתֹת וְהַמִּפְתִּים וְהַיָּד הַחֲזָקָה וְהַזְרֹעַ הַנְּטוּיָה אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כֹּן־יַעֲשֶׂה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְכָל־הָעַמִּים אֲשֶׁר־אַתָּה יָרָא מִפְּנֵיהֶם:	19
20	Moreover the LORD thy God will send the hornet among them, until they that are left, and they that hide themselves, perish from before thee.	וְגַם אֶת־הַצִּרְעָה יִשְׁלַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּם עַד־אֲבֹד הַנְּשָׁאָרִים וְהַנִּסְתָּרִים מִפְּנֶיךָ:	20
21	Thou shalt not be affrighted at them; for the LORD thy God is in the midst of thee, a God great and awful.	לֹא תִירָץ מִפְּנֵיהֶם כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּקִרְבְּךָ אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא:	21
22	And the LORD thy God will cast out those nations before thee by little and little; thou mayest not consume them quickly, lest the beasts of the field increase upon thee.	וְנָשַׁל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵל מִפְּנֶיךָ מַעֲט מַעֲט לֹא תֹכַל כִּלְתָם מְהֵרָה כֹּן־תִּרְבֶּה עֲלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה:	22
23	But the LORD thy God shall deliver them up before thee, and shall discomfit them with a great discomfiture, until they be destroyed.	וְנָתַנָּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָמָם מִהוּמָה גְּדֹלָה עַד הַשְׁמָדָם:	23
24	And He shall deliver their kings into thy hand, and thou shalt make their name to perish from under heaven; there shall no man be able to stand against thee, until thou have destroyed them.	וְנָתַן מַלְכֵיהֶם בְּיָדְךָ וְהָאֲבֹדֹת אֶת־שֵׁמָם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא־יִתְנַצֵּב אִישׁ בְּפָנֶיךָ עַד הַשְׁמָדָה אֹתָם:	24

(19) המסות. נסיונות. והאותות. כגון ויהי לנפש (שמות ג, א), ויהי לךם ציצקש (שם ט): והמפותים. המכות המופלאות: והיד החזקה. זה הצדק: והזרוע הנטויה. זו המרצ של מכת זכורות:
(20) הצרעה. מין שרץ העוף, שהיתה זורקת צהם מרה ומסרסתו ומסמקה את עיניהם, בכל מקום שהיו נסתרים שם (סוטה ל:).
(22) פן תרבה עליך חית השדה. והלא אם עושין ראונו של מקום אין מתיראין מן החיה, שנאמר וסית השדה קשלה (לוי כג), אלא גלוי היה לפנינו שעמדין לחטוא:
(23) והמם. נקוד קמ"ץ כולו, לפי שאין מ"ם אחרונה מן היסוד, והרי הוא כמו והם אותם, אבל וקמם גלגל עגלתו (ישעיה כח, כח), כולו יסוד, לפיכך חזיו קמ"ץ וחזיו פת"ם, כאשר פעל של שלש אותיות:

25 The graven images of their gods shall ye burn with fire; thou shalt not covet the silver or the gold that is on them, nor take it unto thee, lest thou be snared therein; for it is an abomination to the LORD thy God.	צִלְמֵי טַעֲוֹתָהוּן תִּקְדֹּן בְּנוֹרָא לֹא תַחְמִיד כֶּסֶף וְזָהָב דְּעִלְיָהוּן וְתִסָּב לָךְ דְּלִמָּא תַּחְמִיל בֵּיה אַרִי מִרְחַק קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ הוּא:	25 פָּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ לֹא-תַחְמֹד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וְלִקְחַתָּ לָךְ פֶּן תִּגָּשׁ בּוֹ כִּי תוֹעֵבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא:
26 And thou shalt not bring an abomination into thy house, and be accursed like unto it; thou shalt utterly detest it, and thou shalt utterly abhor it; for it is a devoted thing.	וְלֹא תַעֲלֵל דְּמִרְחַק לְבֵיתְךָ וְתִהְיִי חֶרֶם כְּמֹהוּ שִׁקָּץ תִּשְׂקָצְנִיה וְרַחֲמָא תִרְחַקְנִיה אַרִי חֶרֶם הוּא:	26 וְלֹא-תָבִיא תוֹעֵבָה אֶל-בֵּיתְךָ וְהָיִיתָ חֶרֶם כְּמֹהוּ שִׁקָּץ תִּשְׂקָצְנֻהוּ וְתִעַב אֶת-תַּעֲבֹנֹה כִּי- חֶרֶם הוּא: (פ)
VIII All the commandment which I command thee this day shall ye observe to do, that ye may live, and multiply, and go in and possess the land which the LORD swore unto your fathers.	כָּל תַּפְקִידָתָא דְּאַנָּא מִפְּקִיד לָךְ יוֹמָא דִּין תִּטְרוּן לְמַעַבְד בְּדִיל דְּתִיחֹן וְתִסְגֹּן וְתִיעֲלוּן וְתִירְחוּן יְת אֶרְעָא דְּקִיָּים יְיָ לְאַבְהֵתְכוֹן:	VIII כָּל-הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוְּךָ הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תִּחְיִין וְרַבִּיתֶם וּבִאתֶם וְיִרְשֶׁתֶם אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתֵּיכֶם:
2 And thou shalt remember all the way which the LORD thy God hath led thee these forty years in the wilderness, that He might afflict thee, to prove thee, to know what was in thy heart, whether thou wouldest keep His commandments, or no.	וְתִדְבֹר יְת כָּל אוֹרְחָא דְּבִרְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ דִּנָּן אַרְבַּעִין שָׁנִין בְּמִדְבָּרָא בְּדִיל לְעִנּוּיָתְךָ לְנִסּוּיָתְךָ לְמַדַּע יְת דְּבִלְכָךְ תִּתַּטֵּר פְּקוּדוֹתֵי אִם לֹא:	2 וְזָכַרְתָּ אֶת-כָּל-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכָךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּמִדְבָּר לְמַעַן עֲנֹתְךָ לְנִסְתָּךְ לָדַעַת אֶת-אֲשֶׁר בְּלִבְכָּךְ הִתְשַׁמֵּר מִצְוָתוֹ אִם- לֹא:
3 And He afflicted thee, and suffered thee to hunger, and fed thee with manna, which thou knewest not, neither did thy fathers know; that He might make thee know that man doth not live by bread only, but by every thing that proceedeth out of the mouth of the LORD doth man live.	וְעִנָּךְ וְאַכְפַּנָּךְ וְאוֹכְלָךָ יְת מִנָּא דְּלֹא יָדַעְתָּא וְלֹא יָדְעוּ אַבְהֵתְךָ בְּדִיל לְהוֹדְעוֹתְךָ אַרִי לֹא עַל לֶחֶמָא בְּלִחְדוּדוֹהִי מִתְקִים אֲנִישָׁא אַרִי עַל כָּל אַפְקוֹת מִימַר מִן קָדָם יְיָ חֲיִי אֲנִישָׁא:	3 וַיַּעֲנֶךָ וַיַּרְעֲבֶךָ וַיֹּאכְלֶךָ אֶת- הַמָּן אֲשֶׁר לֹא-יָדַעְתָּ וְלֹא יָדְעוּ אַבְתֶּיךָ לְמַעַן הוֹדִיעָךָ כִּי לֹא עַל-הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ יַחְיֶה הָאָדָם כִּי עַל-כָּל-מוֹצֵא פִי-יְהוָה יַחְיֶה הָאָדָם:
4 Thy raiment waxed not old upon thee, neither did thy foot swell, these forty years.	כְּסוּתְךָ לֹא בְּלִיאַת מִנָּךְ וּמִסְנָךְ לֹא יַחִיפוּ דִּנָּן אַרְבַּעִין שָׁנִין:	ישראל שְׂמֻלְתְּךָ לֹא בְּלָתָה מֵעֲלֶיךָ וְרַגְלְךָ לֹא בָצְקָה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה:

- (1) כל המצווה. כפשוטו. ומדרש אגדה (תנחומא עקב ו), אס התחלת צמא גמור אותה, שאינה נקראת המצוה אלא על שם הגומרה, שנאמר וְאֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף הָאֵשֶׁר הָעָלוּ בְּגִי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשָׂכֶם (יהושע כד, לב), והלא משה לבדו נתעסק זהם להעלותם, אלא לפי שלא הספיק לגומרה וגמרה ישראל, נקראת על שמה:
- (2) התשמור מצותיו. שלא תנסהו ולא תהרהר אחריו:
- (4) שמלתך לא בלתה. עניי כבוד היו שפיין בכסותם ומגהצים אותם כמין כלים מגוהצים, ואף קמניהם כמו שהיו גדלים

5	And thou shalt consider in thy heart, that, as a man chasteneth his son, so the LORD thy God chasteneth thee.	וַיִּדְעַתָּה עִם־לִבְבְּךָ כִּי כַּאֲשֶׁר יִיסֶר אִישׁ אֶת־בְּנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מְיֻסָּרְךָ: וְתִדַּע עִם לִבְּךָ אֲרִי כִמָּא דְמַלִּיךְ גּוֹבְרָא יֵת בְּרִיָּה יִי אֱלֹהֶךָ מַלִּיךְ לָךְ:	5
6	And thou shalt keep the commandments of the LORD thy God, to walk in His ways, and to fear Him.	וְשָׁמַרְתָּ אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֵלְכֶת בְּדַרְכָּיו וּלְיִרְאָהוּ אֹתוֹ: וְתִטֵּר יֵת פְּקוּדֵיָא דִּי אֱלֹהֶךָ לְמַחֵךְ בְּאוּרְחֵן דְּתַקְנֵן קַדְמוּהִי וּלְמַדְחַל יְתִיהָ:	6
7	For the LORD thy God bringeth thee into a good land, a land of brooks of water, of fountains and depths, springing forth in valleys and hills;	כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מְבִיאֲךָ אֶל־אֶרֶץ טוֹבָה אֶרֶץ גִּחְלֵי מַיִם עֵינַת וְתַהֲמַת יֵצְאִים בְּבִקְעָה וּבְהָר: אֲרִי יִי אֱלֹהֶךָ מַעִיל לָךְ לְאֶרֶעָ טָבְתָא אֶרֶע גִּידָא נַחְלִין דְּמִיִּין מְבוּשֵׁי עֵינָיוֹן וְתַהוֹמִין נִפְקִין בְּבִקְעָן וּבְטוּרִין:	7
8	a land of wheat and barley, and vines and fig-trees and pomegranates; a land of olive-trees and honey;	אֶרֶץ חִטָּה וְשֵׁעֲרָה וּגְפֹן וְתַאנָּה וְרִמּוֹן אֶרֶץ גֵּית שֶׁמֶן וְדִבְשׁ: אֶרֶע חֲטִין וְשַׁעְרִין וּגּוֹפְנִין וְתִינִין וְרִמּוֹנִין אֶרֶעָ דְּזִיתָהָא עֲבָדִין מִשְׁחָא וְהִיא עֲבָדָא דִּבְשׁ:	8
9	a land wherein thou shalt eat bread without scarceness, thou shalt not lack any thing in it; a land whose stones are iron, and out of whose hills thou mayest dig brass.	אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכָּנָה תֹאכַל־בָּהּ לֶחֶם לֹא־תִחְסַר כָּל־בָּהּ אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בְּרָזָל וּמִטּוֹרֶהָ תִּפְסֹל נְחָשָׁא: אֶרֶעָ דְּלֹא בְּמִסְכִּינוֹ תִּיכּוֹל בָּהּ לֶחֱמָא לֹא תִּחְסַר כָּל מַדְעָם בָּהּ אֶרֶעָ דְּאַבְנֶהָא בְּרָזָלָא וּמִטּוֹרֶהָ תִּפְסוּל נְחָשָׁא:	9
10	And thou shalt eat and be satisfied, and bless the LORD thy God for the good land which He hath given thee.	וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֹת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאֶרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ: וְתִיכּוֹל וְתִשְׂבַּע וְתִבְרַכְיָהּ יֵת יִי אֱלֹהֶךָ עַל אֶרֶעָ טָבְתָא דִּיהָב לָךְ:	10
11	Beware lest thou forget the LORD thy God, in not keeping His commandments, and His ordinances, and His statutes, which I command thee this day;	הִשָּׁמֶר לָךְ פֶּן־תִּשְׁכַּח אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְבַלְתִּי שְׁמֹר מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם: אַסְתַּמַּר לָךְ דְּלִמָּא תִּתְנָשִׁי יֵת דְּחִלְתָּא דִּי אֱלֹהֶךָ בְּדִיל דְּלֹא לְמַטַּר פְּקוּדוּהִי וְדִינוּהִי וּקְיָמוּהִי דְּאַנָּא מִפְּסִיד לָךְ יוֹמָא דִּין:	שני
12	lest when thou hast eaten and art satisfied, and hast built goodly houses, and dwelt therein;	פֶּן־תֹּאכַל וְשָׂבַעְתָּ וּבָתִּים טֹבִים תִּבְנֶה וְיִשְׁבַּתָּ: דְּלִמָּא תִּיכּוֹל וְתִשְׂבַּע וּבָתִּין שְׁפִירִין תִּבְנִי וְתִתִּיב:	12
13	and when thy herds and thy flocks multiply, and thy silver and thy gold is multiplied, and all that thou hast is multiplied;	וּבִקְרָךְ וּצִאֲנֹךְ יִרְבִּין וְכֶסֶף וְזָהָב יִרְבּוּהָ לָךְ וְכָל אֲשֶׁר־לָךְ יִרְבֶּה: וְתוֹרְךָ וְעֶגְדְּךָ יִסְגּוּן וְכֶסֶף וְזָהָב יִסְגִּי לָךְ וְכָל דְּלָךְ יִסְגִּי:	13

היה גדל לצושן עמהם, כלבוס הזה של חומט שגדל עמו: לא בצקה. לא נפחה כנצק, כדרך הולכי יחק שרגליהם נפוחות: (8) זית שמן. זימים העושים שמן:

14	then thy heart be lifted up, and thou forget the LORD thy God, who brought thee forth out of the land of Egypt, out of the house of bondage;	וַיִּרָם לִבְּךָ וְתִתְנָשִׂי יָת דַּחֲלָתָא דִּי אֱלֹהֶיךָ דְּאַפְקָךָ מֵאֶרֶעָא דְּמִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדוּתָא:	וְרָם לִבְבְּךָ וְשָׁכַחְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:
15	who led thee through the great and dreadful wilderness, wherein were serpents, fiery serpents, and scorpions, and thirsty ground where was no water; who brought thee forth water out of the rock of flint;	דְּדִבְרְךָ בַּמִּדְבָּרָא רַבָּא וְדַחֲלָא אֲתֵר דְּחִינּוּן קָלָן וְעַקְרָבִין וּבֵית צִהְיוּנָא אֲתֵר דְּלִית מַיָּא דְּאַפִּיק לְךָ מַיָּא מִטְּנָרָא תַּקִּיפָא:	הַמוֹלִיכְךָ בַּמִּדְבָּרוֹ הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא נָחֵשׁ וְשָׂרָף וְעַקְרָב וְצִמְאֻן אֲשֶׁר אֵין־מַיִם הַמוֹצִיא לְךָ מַיִם מִצּוֹר הַחֹלֶקֶמֶשׁ:
16	who fed thee in the wilderness with manna, which thy fathers knew not, that He might afflict thee, and that He might prove thee, to do thee good at thy latter end;	דְּאוֹכְלָךָ מִנָּא בַּמִּדְבָּרָא דְּלֵא יָדְעוּ אֲבֹהֶיךָ בְּדִיל לַעֲנִיּוּתְךָ וּבְדִיל לְנִסְיוֹתְךָ לְאוֹטָבָא לְךָ בְּסוֹפָךָ:	הַמֵּאֲכִלְךָ מִן בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לִמְעַן עֲנֹתְךָ וּלְמַעַן נִסְתָּךָ לְהִיטֵבָךָ בְּאַחֲרִיתְךָ:
17	and thou say in thy heart: 'My power and the might of my hand hath gotten me this wealth.'	וְתִימַר בְּלִבְּךָ חִילִי וְתִקְוָה יָדִי קֵנָא לִי יָת נִכְסֵיָא הָאֵלִין:	וְאָמַרְתָּ בְּלִבְבְּךָ כַּחַי וְעֵצָם יָדִי עָשָׂה לִי אֶת־הַחֵיל הַזֶּה:
18	But thou shalt remember the LORD thy God, for it is He that giveth thee power to get wealth, that He may establish His covenant which He swore unto thy fathers, as it is this day.	וְתִדְכַר יָת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲרִי הוּא יְהִיב לְךָ עֵצָא לְמַקְנִי נִכְסִין בְּדִיל לְקַיָּמָא יָת קִימִיָּה דְּרַגִּים לְאַבְרָהָם כִּי־יִמָּא הָדִין:	וְזָכַרְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הִנֵּתָן לְךָ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל לִמְעַן הָקִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם כִּי־יִהְיֶה הַזֶּה: (פ)
19	And it shall be, if thou shalt forget the LORD thy God, and walk after other gods, and serve them, and worship them, I forewarn you this day that ye shall surely perish.	וְהִי אִם אַתְּנִשְׁכַּח תִּתְנָשִׂי יָת דַּחֲלָתָא דִּי אֱלֹהֶיךָ וְתִתְנָשִׂי בְּתֵר טַעוֹת עַמְּמָא וְתַפְלַחְנִין וְתַסְגֹּד לַחוּן אֶסְחִידִית בְּכוֹן יִוְמָא דִּין אֲרִי מִיבָד תִּיבָדוּן:	וְהָיָה אִם־שָׁכַח תִּשְׁכַּח אֶת־ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְעַבַּדְתָּם וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לָהֶם הֵעֵדְתִּי בְכֶם הַיּוֹם כִּי אָבֹד תֹּאבְדוּן:
20	As the nations that the LORD maketh to perish before you, so shall ye perish; because ye would not hearken unto the voice of the LORD your God.	כַּעַמְּמָא דִּי מוֹכִיד מִן קְדַמִּיכוֹן כֹּן תִּיבָדוּן חֲלָף דְּלֵא קְבִילַתוֹן לְמִימְרָא דִּי אֱלֹהֶיכוֹן:	כַּגֻּזִים אֲשֶׁר יְהוָה מַאֲבִיד מִפְּנֵיכֶם כֹּן תֹּאבְדוּן עַקֵּב לֹא תִשְׁמְעוּן בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (פ)
IX	Hear, O Israel: thou art to pass over the Jordan this day, to go in to dispossess nations greater and mightier than thyself, cities great and fortified up to heaven,	שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶת עֶבֶר יוֹמָא דִּין יָת יִרְדְּנָא לְמִיעַל לְמִירַת עַמְּמִין רַבְרָבִין וְתַקִּיפִין מִנְּךָ קַרְוִין רַבְרָבִין וְכִרְכִּין עַד צִית שְׁמִיָּא:	שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶתְּהָ עֶבֶר הַיּוֹם אֶת־הַיִּרְדֵּן לְבֹא לְרִשְׁתָּ גֻזִּים גְּדֻלִּים וְעֲצָמִים מִמֶּנֶּה עָרִים גְּדֻלֹת וּבְצֻרֹת בְּשִׁמּוֹם:

2 a people great and tall, the sons of the Anakim, whom thou knowest, and of whom thou hast heard say: 'Who can stand before the sons of Anak?'	עם גדול ורם בני ענקים אשר אתה ידעת ואתה שמעת מי יתנצב לפני בני ענק: עם רב ותקיף בני גפריא דאת ידעת ואת שמעתא מן יבול למקם קדם בני גפריא:	2 וידעת היום כי יהיה אליהם הוא העבר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם מהר כאשר דבר יהוה לך:
3 Know therefore this day, that the LORD thy God is He who goeth over before thee as a devouring fire; He will destroy them, and He will bring them down before thee; so shalt thou drive them out, and make them to perish quickly, as the LORD hath spoken unto thee.	וידע יומא דין ארי יי אלהך הוא עבר קדמך מימריה אישא אכלא הוא ישיצין והוא יתברנן קדמך ותתריכנן ותבידנן בפריע כמא דמליל יי לך:	3 וידעת היום כי יהיה אליהם הוא העבר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם מהר כאשר דבר יהוה לך:
4 Speak not thou in thy heart, after that the LORD thy God hath thrust them out from before thee, saying: 'For my righteousness the LORD hath brought me in to possess this land'; whereas for the wickedness of these nations the LORD doth drive them out from before thee.	לא תימר בלבך בדיתבר יי אלהך יתהון מן קדמך למימר בזכותי אעלני יי למירת ית ארעא דא ובחובי עממיא האלן יי מתריך להון מן קדמך:	שלישי 4 אל תאמר בלבך בתוך יהוה אלהיך אתם מלפניך לאמר בצדקתי הביאני יהוה לרשת את הארץ הזאת וברשעת הגוים האלה יהוה מורישם מפניך:
5 Not for thy righteousness, or for the uprightness of thy heart, dost thou go in to possess their land; but for the wickedness of these nations the LORD thy God doth drive them out from before thee, and that He may establish the word which the LORD swore unto thy fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob.	לא בזכותך ובקשיות לבך את עליל למירת ית ארעאון ארי בחובי עממיא האלן יי אלהך מתריך להון מן קדמך ובדיל לקיימא ית פתגמא דקיים יי לאברהם לאברהם ליצחק וליעקב:	5 לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה יהוה אלהיך מורישם מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע יהוה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב:
6 Know therefore that it is not for thy righteousness that the LORD thy God giveth thee this good land to possess it; for thou art a stiffnecked people.	וידע ארי לא בזכותך יי אלהך יחייב לך ית ארעא שבתא דא למירתה ארי עם קשי קדל את:	6 וידעת כי לא בצדקתך יהוה אלהיך נתן לך את הארץ הטובה הזאת לרשתה כי עם קשה ערף אתה:
7 Remember, forget thou not, how thou didst make the LORD thy God wroth in the wilderness; from the day that thou didst go forth out of the land of Egypt, until ye came unto this place, ye have been rebellious against the LORD.	זכר אל תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך במדבר למן היום אשר יצאתו מארץ מצרים עד באכם עד המקום הזה ממרים הייתם עם יהוה:	7 זכר אל תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך במדבר למן היום אשר יצאתו מארץ מצרים עד באכם עד המקום הזה ממרים הייתם עם יהוה:

(1) גדולים ועצומים ממך. אמה עזוס, והם עזומים ממך:

(4) אל תאמר בלבבך. לדקמי ורשעת הגוים גרמו:

(5) לא בצדקתך וגור אתה בא לרשת וגור כי ברשעת הגוים. הרי כי משמש נלסון אלא:

8	Also in Horeb ye made the LORD wroth, and the LORD was angered with you to have destroyed you.	8 וּבַחֲרֹב הִקְצַפְתֶּם אֶת־יְהוָה וַיִּתְאַנֶּף יְהוָה בְּכֶם לְהַשְׁמִיד אֹתְכֶם: וּבַחֲרֹב אֲרַגִּיזְתוּן קָדָם יְיָ וַתִּקְרֹף רוּגִזָּא דִּי יְיָ בְּכוּן לְשִׁיצָאָה יְחֻכוּן:
9	When I was gone up into the mount to receive the tables of stone, even the tables of the covenant which the LORD made with you, then I abode in the mount forty days and forty nights; I did neither eat bread nor drink water.	9 בְּעֲלֹתִי הַהָרָה לָקַחַת לִיחֹת הָאֲבָנִים לִיחֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר־כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם וְאֲשָׁב בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי: בְּמַסְקִי לְטוֹרָא לְמַסָּב לִיחִי אֲבָנִיָּא לִיחִי קִימָא דִּגְזֹר יְיָ עִמָּכוּן וַיְחַבֵּית בְּטוֹרָא אַרְבַּעַיִן יָמִין וְאַרְבַּעַיִן לַיְלָן לֶחֶמָא לֹא אָכַלְתִּי וּמַיָּא לֹא שָׁתִיתִי:
10	And the LORD delivered unto me the two tables of stone written with the finger of God; and on them was written according to all the words, which the LORD spoke with you in the mount out of the midst of the fire in the day of the assembly.	10 וַיִּתֵּן יְהוָה אֵלַי אֶת־שְׁנֵי לִיחֹת הָאֲבָנִים כְּתָבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים וְעַלֵּיהֶם כָּכַל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה עִמָּכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם הַקָּהָל: וַיִּתֵּב יְיָ לִי יֵת תְּרִין לִיחִי אֲבָנִיָּא כְּתִיבִין בְּאֶצְבָּעָא דִּי וְעַלֵּיהוֹן כָּכַל פִּתְגָמָא דְּמַלִּיל יְיָ עִמָּכוּן בְּטוֹרָא מִגֹּז אִישְׁתָּא בְּיוֹמָא דְּקָהָלֹא:
11	And it came to pass at the end of forty days and forty nights, that the LORD gave me the two tables of stone, even the tables of the covenant.	11 וַיְהִי מִסָּף אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה נָתַן יְהוָה אֵלַי אֶת־שְׁנֵי לִחֹת הָאֲבָנִים לְחֹת הַבְּרִית: וַהֲוָה מְסוֹף אַרְבַּעַיִן יָמִין וְאַרְבַּעַיִן לַיְלָן וַיִּתֵּב יְיָ לִי יֵת תְּרִין לִיחִי אֲבָנִיָּא לִיחִי קִימָא:
12	And the LORD said unto me: 'Arise, get thee down quickly from hence; for thy people that thou hast brought forth out of Egypt have dealt corruptly; they are quickly turned aside out of the way which I commanded them; they have made them a molten image.'	12 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי קוּם רַד מִהָר מִזָּה כִּי שָׁחַת עַמֶּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִמִּצְרַיִם סֵרוּ מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם מִסֵּכָה: וַאֲמַר יְיָ לִי קוּם חוּת בְּפָרִיעַ מִכָּא אֲרִי חַבִּיל עַמֶּךָ דְּאִפְּקִיתָא מִמִּצְרַיִם סֵטוּ בְּפָרִיעַ מִן אוֹרְחָא דְּפִקִּידְתָּנוּן עַבְדוּ לָהוֹן מִתְכָּא:
13	Furthermore the LORD spoke unto me, saying: 'I have seen this people, and, behold, it is a stiffnecked people;	13 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי לֹאֲמַר רְאִיתִי אֶת־הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עַם־קָשָׁה עֹרֵף הוּא: וַאֲמַר יְיָ לִי לְמִימַר גְּלִי קָדָמִי עַמָּא חָדִין וְהָא עַם קָשִׁי קָדָל הוּא:
14	let Me alone, that I may destroy them, and blot out their name from under heaven; and I will make of thee a nation mightier and greater than they.'	14 הָרַף מִמֶּנִּי וְאֲשַׁמְדֵם וְאִמְחֶה אֶת־שְׁמֵם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתְךָ לְגוֹי־עָצוּם וְרַב מִמֶּנִּי: אַנַּח בְּעוֹתֶךָ מִן קָדָמִי וְאֲשִׁיצִינוּן וְאִמְחִי יֵת שְׁמִיהוֹן מִתַּחַת שָׁמַיָּא וְאֶעֱבִיד יְתֶךָ לְעַם תְּקִיף וְסָגִי מִנְּהוֹן:

(9) ואשב בהר. אין ישיבה חלל לשון עכזה (מגילה כא.).

(10) לוחת. לחת כמכר, ששמיהן שוות:

15	So I turned and came down from the mount, and the mount burned with fire; and the two tables of the covenant were in my two hands.	וְאָפֵן וְאָרֵר מִן־הָהָר וְהָהָר בְּעַר בָּאֵשׁ וְשָׁנִי לִוְחַת הַבְּרִית עַל שְׁתֵּי יָדַי:	15
16	And I looked, and, behold, ye had sinned against the LORD your God; ye had made you a molten calf; ye had turned aside quickly out of the way which the LORD had commanded you.	וְנִזְוִיתָ וְהָא חֲבָתוֹן קָדָם יי אֶלְהֵכֹן עֲבַדְתוֹן לְכוֹן עֵיגֵל מִחֲקָא סְטִיתוֹן בִּפְרִיעַ מִן אוֹרְחָא דְפִשְׁדִּי יי יִתְכוֹן:	16
17	And I took hold of the two tables, and cast them out of my two hands, and broke them before your eyes.	וְאֶחָדִית בְּתָרִין לוֹחֵי וּרְמִיתָנוֹן מֵעַל תַּרְתִּין יָדַי וְתִבְרַתָּנוֹן לְעֵינֵיכֹן:	17
18	And I fell down before the LORD, as at the first, forty days and forty nights; I did neither eat bread nor drink water; because of all your sin which ye sinned, in doing that which was evil in the sight of the LORD, to provoke Him.	וְאֶשְׁתַּטַּחִית קָדָם יי כִּד בְּשַׁדְּמִיתָא אַרְבַּעִין יָמִין וְאַרְבַּעִין לַיְלָו לֶחֶמָא לֹא אֶכְלִית וּמֵיָא לֹא שְׁתִּיתִי עַל כָּל חֻבַּתְכוֹן דְּחִבַּתָּנוֹן לְמַעַבַּד דְּבִישׁ קָדָם יי לְאַרְגָּזָא קְדָמוּהִי:	18
19	For I was in dread of the anger and hot displeasure, wherewith the LORD was wroth against you to destroy you. But the LORD hearkened unto me that time also.	אֲרִי דְחִילִית מִן קָדָם רוּגָזָא וְחִמָּתָא דְרָגָזָא יי עֲלִיכֹן לְשִׁיזָאָה יִתְכוֹן וְקַבִּיל יי צְלוֹתִי אַף בְּזִמְנָא הַהוּא:	19
20	Moreover the LORD was very angry with Aaron to have destroyed him; and I prayed for Aaron also the same time.	וְעַל אַהֲרֹן הָוָה רָגַז מִן קָדָם יי לְחַדָּא לְשִׁיזְיוֹתִיהּ וְצִלִּיתִי אַף עַל אַהֲרֹן בְּעֵדְנָא הַהוּא:	20

(18) ואתנפל לפני ה' כראשונה ארבעים יום. שנאמר ועָשָׂה אֱלֹהִים אֵל ה' אֱלֹהֵי הַכִּפָּרָה (שמות לב, ל), באותה עלייה נחשכנתי ארבעים יום, נמצאו פְּלִים ככ"ט באב, שהוא עלה בשמונה עשר בתמוז, זו ביום נחמדה הקדוש ברוך הוא לישראל ואמר לו למשה פָּסֵל לָךְ שָׁנִי לָחֵת (שם לד, א), עשה עוד מי יום, נמצאו פְּלִים ביום הכפורים, זו ביום נחמדה הקדש לישראל בשמחה ואמר לו למשה סְלַחְסִי כְּדָרְךָ (במדבר יד, כ), לכך הוקבע למחילה ולסליחה, ומנין שנחמדה בראון שלם, שנאמר בארבעים של לוחות אחרונות ואֶנְכִי עֹמְדִי צָהָר פְּיָמִים הָרִאשֹׁנִים (לקמן י, י), מה הראשונים בראון אף אחרונים בראון, אמור מעתה, אמצעים היו בכעס:

(20) ובאהרן התאנף יהוה. לפי ששמע לכס: להשמידו. זה פְּלוֹי צָנִים, וכן הוא אומר וְאֶשְׁמִיד פְּקִידוֹ מִמֶּעַל (עמוס ז, ט): ואתפלל גם בעד אהרן. והועילה תפילתי לכפר מחנה, ומתו שנים ונשאלו השנים:

21 And I took your sin, the calf which ye had made, and burnt it with fire, and beat it in pieces, grinding it very small, until it was as fine as dust; and I cast the dust thereof into the brook that descended out of the mount.—	וְאֶת־חַטָּאתְכֶם אֲשֶׁר־עָשִׂיתֶם אֶת־הָעֵגֹל לְקַחְתִּי וְאֲשַׂרְךָ אֹתוֹ בְּאֵשׁ וְנָאֲכַת אֹתוֹ טָחוֹן הַיָּטֵב עַד אֲשֶׁר־דָּק לְעָפָר וְאֲשַׁלְּךָ אֶת־עָפָרוֹ אֶל־הַנָּחַל הַיָּרֵד מִן־הַהָר׃	21 וְאֶת־חַטָּאתְכֶם אֲשֶׁר־עָשִׂיתֶם אֶת־הָעֵגֹל לְקַחְתִּי וְאֲשַׂרְךָ אֹתוֹ בְּאֵשׁ וְנָאֲכַת אֹתוֹ טָחוֹן הַיָּטֵב עַד אֲשֶׁר־דָּק לְעָפָר וְאֲשַׁלְּךָ אֶת־עָפָרוֹ אֶל־הַנָּחַל הַיָּרֵד מִן־הַהָר׃
22 And at Taberah, and at Massah, and at Kibroth-hattaavah, ye made the LORD wroth.	וּבְדַבְעֶרָה וּבְמַסָּה וּבְקִבְרֵי־הַתְּאֵוָה מִקְצָפִים הָיִיתֶם אֶת־יְהוָה׃	22 וּבְדַבְעֶרָה וּבְמַסָּה וּבְקִבְרֵי־הַתְּאֵוָה מִקְצָפִים הָיִיתֶם אֶת־יְהוָה׃
23 And when the LORD sent you from Kadesh-barnea, saying: ‘Go up and possess the land which I have given you’; then ye rebelled against the commandment of the LORD your God, and ye believed Him not, nor hearkened to His voice.	וּבְשַׁלַּח יְהוָה אֶתְכֶם מִקְדָּשׁ בְּרַנֵּעַ לֵאמֹר עֲלוּ וּרְשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וְתִמְרוּ אֹתֶּנָּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא תִאֱמָנֶתֶם לוֹ וְלֹא שְׁמַעְתֶּם בְּקֹלוֹ׃	23 וּבְשַׁלַּח יְהוָה אֶתְכֶם מִקְדָּשׁ בְּרַנֵּעַ לֵאמֹר עֲלוּ וּרְשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וְתִמְרוּ אֹתֶּנָּא יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא תִאֱמָנֶתֶם לוֹ וְלֹא שְׁמַעְתֶּם בְּקֹלוֹ׃
24 Ye have been rebellious against the LORD from the day that I knew you.—	מִמֶּרְיָם הָיִיתֶם עִם־יְהוָה מִיּוֹם דַּעֲתִי אֶתְכֶם׃	24 מִמֶּרְיָם הָיִיתֶם עִם־יְהוָה מִיּוֹם דַּעֲתִי אֶתְכֶם׃
25 So I fell down before the LORD the forty days and forty nights that I fell down; because the LORD had said He would destroy you.	וְאֲשַׁתַּחֲוִית קָדָם יְיָ יָת אַרְבַּעַיִן וָיָמִין וְיָת אַרְבַּעַיִן לַיְלֹת דָּאֲשַׁתַּחֲוִית אֲרִי אָמַר יְיָ לְשִׁיזָּאָה יִתְּכֹן׃	25 וְאֲתַנַּפֵּל לִפְנֵי יְהוָה אֵת אַרְבַּעַיִם הַיּוֹם וְאֵת־אַרְבַּעַיִם הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הִתַּנַּפַּלְתִּי כִּי־אָמַר יְהוָה לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם׃
26 And I prayed unto the LORD, and said: ‘O Lord GOD, destroy not Thy people and Thine inheritance, that Thou hast redeemed through Thy greatness, that Thou hast brought forth out of Egypt with a mighty hand.	וְצִלִּיתִי קָדָם יְיָ וְאָמַרְתִּי יְיָ אֱלֹהִים לֹא תַחֲבִיל עִמָּךְ וְאַחֲסַנְתָּךְ דַּפְרָקְתָּא בְּתוֹקְפֶךָ דָּאֲפִיקְתָּא מִמִּצְרַיִם בְּיַד תְּקִיפָא׃	26 וְאֲתַפְּלֵל אֶל־יְהוָה וְאָמַרְתִּי יְיָ אֱלֹהִים לֹא תַחֲבִיל עִמָּךְ וְאַחֲסַנְתָּךְ דַּפְרָקְתָּא בְּתוֹקְפֶךָ דָּאֲפִיקְתָּא מִמִּצְרַיִם בְּיַד תְּקִיפָא׃
27 Remember Thy servants, Abraham, Isaac, and Jacob; look not unto the stubbornness of this people, nor to their wickedness, nor to their sin;	אֲדַכֵּר לְעַבְדְּךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֹא תִתְּפָנִי לְקִשְׁיוֹת עַמָּא הַדִּין וּלְחֻבִּיהוֹן וּלְחַטָּאֵיהוֹן׃	27 זָכֹר לְעַבְדֶּיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב אֶל־תִּפְּן אֶל־קִשְׁי־הָעָם הַזֶּה וְאֶל־רָשָׁעוֹ וְאֶל־חַטָּאתוֹ׃

(21) שחון. לשון הווה, כמו קלוד (צראשית יז, ט) וקלוד (דברים כח, לז). מולאנ"ט בלע"ז:

(25) ואתנפל וגו'. אלו הן עמם האמורים למעלה, ופנלן כאן, לפי שכחז כאן קדר תפלחו, שנאמר ה' אלהים אל תשחת עמך וגו'.

lest the land whence Thou broughtest us out say: Because the LORD was not able to bring them into the land which He promised unto them, and because He hated them, He hath brought them out to slay them in the wilderness.	28	פֶּן־יֹאמְרוּ הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָנוּ מִשָּׁם מִבְּלִי יָכֹלֶת יְהוָה לְהַבְיֹאֵם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־דִּבֶּר לָהֶם וּמִשְׁנֵאתָנוּ אוֹתָם הוֹצִיאָם לְהַמָּתֵם בְּמִדְבָּר:	28
Yet they are Thy people and Thine inheritance, that Thou didst bring out by Thy great power and by Thy outstretched arm.'	29	וְהֵם עַמֶּךָ וְנַחֲלָתְךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ בְּכֹחַךְ הַגָּדֹל וּבְזֵרְעֶךָ הַנְּטוּיָה: (פ)	29
At that time the LORD said unto me: 'Hew thee two tables of stone like unto the first, and come up unto Me into the mount; and make thee an ark of wood.	X	בַּעֲתָה הָיָה אָמַר יְהוָה אֵלַי פֶּסֶל־לָךְ שְׁנֵי־לִוְחֹת אֲבָנִים כְּרֹאשֵׁינִים וְעֹלָה אֵלַי הִתְּרָה וְעָשִׂיתָ לָךְ אָרוֹן עֵץ:	רביעי ט
And I will write on the tables the words that were on the first tables which thou didst break, and thou shalt put them in the ark.'	2	וְאָכְתַּבְתִּי עַל־הַלְּחֹת אֶת־ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלְּחֹת הָרִאשֹׁנִים אֲשֶׁר שָׁבַרְתָּ וְשָׂמָתָם בָּאָרוֹן:	2
So I made an ark of acacia-wood, and hewed two tables of stone like unto the first, and went up into the mount, having the two tables in my hand.	3	וַאֲנִי עָשִׂיתִי אָרוֹן עֵצִי שִׁטִּים וַאֲפֶסֶל שְׁנֵי־לִוְחֹת אֲבָנִים כְּרֹאשֵׁינִים וַאֲנִי הִתְּרָה וְשָׂנִי הַלְּחֹת בְּיָדִי:	3
And He wrote on the tables according to the first writing, the ten words, which the LORD spoke unto you in the mount out of the midst of the fire in the day of the assembly; and the LORD gave them unto me.	4	וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְּחֹת כְּמִכְתָּב הָרִאשֹׁן אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלֵיכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם הַקָּהָל וַיִּתֶּנֶם יְהוָה אֵלַי:	4
And I turned and came down from the mount, and put the tables in the ark which I had made; and there they are, as the LORD commanded me.—	5	וַאֲפֶן וְאֶרְדֹּ מִן־הָהָר וְאָשַׁם אֶת־הַלְּחֹת בָּאָרוֹן אֲשֶׁר עָשִׂיתִי וַיְהִיו שָׁם כְּאֲשֶׁר צֻוֵּי יְהוָה:	5

(1) בעת ההיא. לסוף מ' יום נמנעה לי, ואמר לי פסל לך ואח"כ ועשית ארון, ואני עשיתי ארון תחלה, שכשאבא והלוות צידי היכן אמנם, ולא זה הוא הארון שעשה בצלאל, שהרי משכן לא נחמסקו בו עד לאחר יום הכפורים, כי צדמו מן ההר זה להם על מלאכת המשכן, ובצלאל עשה משכן תחלה ואחר כך ארון וכלים, נמצא זה ארון אחר היה, וזהו שהיה יוצא עמהם למלחמה, ואותו שעשה בצלאל לא יצא למלחמה אלא בימי עלי, ונעשו עליו ונגזרה:

6 And the children of Israel journeyed from Beeroth-benejaakan to Moserah; there Aaron died, and there he was buried; and Eleazar his son ministered in the priest's office in his stead.	ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה תמן מת אהרן ואתקבר תמן ושמיש אלעזר בריה תחותיה:	6 ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם ויכתן אלעזר בנו תחתיו:
7 From thence they journeyed unto Gudgod; and from Gudgod to Jotbah, a land of brooks of water.—	מתמן נטלו לגדגוד ומן גדגוד ליטבת ארע נגדא נחלין דמין:	7 מזם נסעו הגדגדה ומן הגדגדה יטבתה ארץ נחלי מים:
8 At that time the LORD separated the tribe of Levi, to bear the ark of the covenant of the LORD, to stand before the LORD to minister unto Him, and to bless in His name, unto this day.	בעדנא תהוא אפריש יי ית שבטא דלוי למטל ית ארון קימא דיי למקם קדם יי לשמשותיה ולברכא בשמיה עד יומא הדין:	8 בעת תהוא הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת את-ארון ברית-יהוה לעמד לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום יהוה:
9 Wherefore Levi hath no portion nor inheritance with his brethren; the LORD is his inheritance, according as the LORD thy God spoke unto him.—	על כן לא יהיה ללוי חלק ואחסנא עם אחוהי מתנן דיהב ליה יי אגון אחסנתיה כמא דמליל יי אליהו ליה:	9 על-כן לא-יהיה ללוי חלק ונחלה עם-אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אליהו לו:
10 Now I stayed in the mount, as at the first time, forty days and forty nights; and the LORD hearkened unto me that time also; the LORD would not destroy thee.	ואנא הויתי קאים בטיורא פיומא קדמא ארבעין ימין וארבעין לילין וקביל יי צלותי אף בזמנא תהוא לא אבא יי לחבלותך:	10 ואנכי עמדתי בהר כימים הראשונים ארבעים יום וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא-אבה יהוה השחיתך:

(6) ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה, והלא ממוסרות צאו לבני יעקן, שנאמר ויסעו ממסרות וגו' (צמדבר לג, לא), ועוד שם מת אהרן, והלא זהר ההר מת, לא וחשוב ותמצא שמונה מסעות ממוסרות להר ההר, אלא אף זו מן המוכחה, ועוד עשיתם זאת, כשמת אהרן זהר ההר לסוף ארבעים שנה ונסתלקו ענני כבוד, ונאסס לכם ממלחמת מלך ערד, ונאסס ראש לחזור למצרים, וחזרתם לאחורכם שמונה מסעות עד בני יעקן ומשם למוסרה, שם נלחמו לכם בני לוי והרגו מכם ואתם מהם, עד שהחזירו אתכם דרך חזרתכם, ומשם חזרתם הגדגדה הוא חר הגדגד:

(7) ומן הגדגדה וגו'. וצמוסרה עשיתם אצל כד על מיתתו של אהרן שגרמה לכם זאת, ונדמה לכם כאילו מת שם, וסמך משה תוכחה זו לשצירת הלוחות, לומר שקשה מיתתו של דניקים לפני הקד"ה כיום שנשתצרו בו הלוחות, ולהודיעך שהקשה לו מה שאמרו נתנה ראש לפרוש ממנו, כיום שעשו בו את העגל:

(8) בעת ההוא הבדיל ה' וגו'. מוסב לענין הראשון: בעת ההוא. בשנה הראשונה לנאחכם ממצרים, וטעיתם בעגל, ובני לוי לא טעו בצדילם המקום מכס. וסמך מקרא זה לחזרת בני יעקן לומר שאף בזה לא טעו זה בני לוי, אלא עמדו צאמונות: לשאת את ארון. הלויס: לעמוד לפני ה' לשרתו ולברך בשמו. הכהנים, והוא נשיאת כפיים:

(9) על כן לא היה ללוי חלק. לפי שהוצדלו לעבודת מזבח ואינן פנוין לחרוש ולזרוע: ה' הוא נחלתו. נוטל פרס מזומן מבית המלך:

(10) ואנכי עמדתי בהר. לקבל הלוחות האחרונות, ולפי שלא פירש למעלה כמה עמד זהר בעליה אחרונה זו, חזר והתחיל זה: כימים הראשונים. של לוחות הראשונות, מה הם צרזון אף אלו צרזון, אצל האמצעיים שעמדתי שם להחפץ עלים, היו צבעם:

11	And the LORD said unto me: 'Arise, go before the people, causing them to set forward, that they may go in and possess the land, which I swore unto their fathers to give unto them.'	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי קום לךָ לְמַסַּע לִפְנֵי הָעָם וַיְבֹאוּ וַיֵּירָשׁוּ אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְתָּם לָתֵת לָהֶם: (פ) וַיֹּאמֶר יְיָ לִי קום אֵינִיל לְמַטּוֹל קָדָם עָמָא וַיֵּירָשׁוּ וַיֵּירָתוּן יֵת אֶרְעָא דְקִיָּמִית לְאַבְתָּהוֹן לְמַתָּן לְהוֹן:	11
12	And now, Israel, what doth the LORD thy God require of thee, but to fear the LORD thy God, to walk in all His ways, and to love Him, and to serve the LORD thy God with all thy heart and with all thy soul;	וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁאֵל מֵעָמְךָ כִּי אִם-לִירָאָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בְּכָל-דַּרְכָּיו וּלְאַהֲבָהוּ אֹתוֹ וּלְעַבְדּוֹ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ: וּכְעַן יִשְׂרָאֵל מָה יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִּבְע מִנְּךָ אֱלֹהִין לְמַדְחַל קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְמַהֲרָ בְּכָל אֹרְחָן דִּתְקַנֵּן קְדָמוּהִי וּלְמַרְחָם יִתִּיה וּלְמַפְלַח קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ:	תמישי
13	to keep for thy good the commandments of the LORD, and His statutes, which I command thee this day?	לְשׁמֹר אֶת-מִצְוֹת יְהוָה וְאֶת-חֻקָּתָיו אֲשֶׁר אֶנְכִּי מְצַוֶּה הַיּוֹם לְטוֹב לָךְ: לְמַטֵּר יֵת פְּקוּדֵיָא דִּיֵּי וְיֵת קִיָּמוּהִי דְאֵנָא מִפְּקִיד לָךְ יוֹמָא דִּין דִּיִּטֵּב לָךְ:	13
14	Behold, unto the LORD thy God belongeth the heaven, and the heaven of heavens, the earth, with all that therein is.	הֵן לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמַי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל-אֲשֶׁר-בָּהּ: הָא דִּיֵּי אֱלֹהֶיךָ שְׁמַיָא וּשְׁמַי הַשָּׁמַיִם אֶרְעָא וְכָל דְּבִיהּ:	14
15	Only the LORD had a delight in thy fathers to love them, and He chose their seed after them, even you, above all peoples, as it is this day.	רַק בְּאַבְרָהָם חִשַּׁק יְהוָה לְאַהֲבָהוּ אוֹתָם וַיִּבְחָר בְּזַרְעָם אַחֲרֵיהֶם בְּכֶם מִכָּל-הָעַמִּים כִּי־וְעַתָּה: לְחוּד בְּאַבְרָהָם צָבִי יְיָ לְמַרְחָם יִתְהוֹן וְאַתְרַעִי בְּבִנְיָהוֹן בְּתִרְיָהוֹן בְּכּוֹן מְכָל עַמְמַיָא כִּי־וְעַתָּה דִּין:	15
16	Circumcise therefore the foreskin of your heart, and be no more stiffnecked.	וּמְלֹתָם אֶת עֶרְלַת לִבְבְּכֶם וְעֲרַפְכֶם לֹא תִקְשׁוּ עוֹד: וְתַעֲדוּן יֵת טַפְשׁוֹת לְכַכּוֹן וּקְדָלְכוֹן לֹא תִקְשׁוּן עוֹד:	16
17	For the LORD your God, He is God of gods, and Lord of lords, the great God, the mighty, and the awful, who regardeth not persons, nor taketh reward.	כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא-יֵשָׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שָׁחַד: אֲרִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי דִיָּנִין וּמִרֵּי מַלְכִּין אֱלֹהֵא רַבָּא גִבּוֹרָא וְדַחִילָא דְלִית קְדָמוּהִי מִסָּב אַפִּין וְאַף לֹא לְקַבְּלָא שׁוּחָדָא:	17

- (11) ויאמר ה' אלי וגו'. אע"פ שסרתם מאחריו וטעיתם צעגל, אמר לי לך נסה את הקס וגו' (שמות לז, לד):
- (12) ועתה ישראל. אע"פ שעשיתם כל זאת, עודנו רחמיו וחצתו עליכם, ומכל מה שחטאתם לפניו אינו שואל מכס כי אם ליראהו וגו'. כי אם ליראהו וגו'. רבותינו דרשו מכאן, הכל צדי שמים חוץ מיראת שמים (ברכות לג):
- (13) לשמור את מצות ה'. ואף היא לא לחנם, אלא לטוב לך שתקבלו שכר:
- (14) הן לה' אלהיך. הכל, ואעפ"כ רק בצדוּתִין חשק ה' מן הכל:
- (15) בכם. כמו שאתם (רואים אתכם) חשוקים מכל העמים היום הזה:
- (16) ערלת לבבכם. אוטם לנצנעם וכיסויו:
- (17) ואדוני האדונים. לא יוכל שום אדון להניל אתכם מידו: לא ישא פנים. אם תפרקו עולו: ולא יקח שחד.

18	He doth execute justice for the fatherless and widow, and loveth the stranger, in giving him food and raiment.	עֲשֵׂה מִשְׁפָּט יְתוֹם וְאַלְמָנָה עֶבֶד דִּין יִיתֶם וְאֶחָד וְאֶחָד לֶחֶם לָתֵת לוֹ וְאָהַב גֵּר לָתֵת לוֹ לֶחֶם וְשִׁמְלָה:	18
19	Love ye therefore the stranger; for ye were strangers in the land of Egypt.	וְאָהַבְתֶּם אֶת־הַגֵּר כִּי־גֵרִים הֵייתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: וְתִרְחֲמוּן יָת גֵּיזְרָא אַרְי דִּי־רִין תְּוִיתוּן בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם:	19
20	Thou shalt fear the LORD thy God; Him shalt thou serve; and to Him shalt thou cleave, and by His name shalt thou swear.	אַתְּ־יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וְבוֹ תִדְבֹּק וּבְשֵׁמוֹ תִשָּׁבַע: יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִדְחַל וּקְדָמוֹהִי תִפְלַח וּלְדַחֲלִיתָהּ תִתְקַרֵּב וּבְשֵׁמִיהּ תִקְרִי:	20
21	He is thy glory, and He is thy God, that hath done for thee these great and tremendous things, which thine eyes have seen.	הוּא תִהְלִיתְךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר־עָשָׂה אֹתְךָ אֶת־הַגְּדֹלֹת וְאֶת־הַנּוֹרָאִת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ:	21
22	Thy fathers went down into Egypt with threescore and ten persons; and now the LORD thy God hath made thee as the stars of heaven for multitude.	בְּשִׁבְעִים נָפֶשׁ יָרְדוּ אֲבֹתֶיךָ מִצְרַיִמָּה וְעַתָּה שְׁמֹךְ יִהְיֶה אֲלֶיךָ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב:	22
XI	Therefore thou shalt love the LORD thy God, and keep His charge, and His statutes, and His ordinances, and His commandments, always.	וְאָהַבְתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַרְתָּ מִשְׁמְרָתוֹ וְחֻקָּתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֹתָיו כָּל־הַיָּמִים:	XI
2	And know ye this day; for I speak not with your children that have not known, and that have not seen the chastisement of the LORD your God, His greatness, His mighty hand, and His outstretched arm,	וַיַּדְעֲתֶם הַיּוֹם כִּי לֹא אֶת־בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ וְאֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֶת־מוֹסַר יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֶת־גְּדֻלּוֹת הַחֲזָקָה וְזִרְעוֹ הַנְּטוּיָה:	2
3	and His signs, and His works, which He did in the midst of Egypt unto Pharaoh the king of Egypt, and unto all his land;	וְאֶת־אֲתָתָיו וְאֶת־מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר עָשָׂה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם לְפָרְעָה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם וּלְכָל־אֶרְצוֹ:	3

לפיכך צומו:

(18) עשה משפט יתום ואלמנה. הרי גזורה, אלל גזורתו אהה מוצא ענותנותו (מגילה לא). ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה. ודבר חשוב הוא זה, שכל עצמו של יעקב צאניו על זה התפלל, ונסן לי קסם ללכלל ונגד ללצב (בראשית כח, כ):

(19) כי גרים הייתם. מוס שכן אל תאמר לחצרך:

(20) את ה' אלהיך תירא. ותעבד לו ותדבק בו, ולאחר שיהיו בך כל המדות הללו, אז בשמו תשבע:

(2) וידעתם היום. מנו לצדעת ולהצין ולקבל מוכתמי: כי לא את בניכם. אני מדבר עכשיו, שיוכלו לומר לנו לא ידענו ולא ראינו בכל זה:

4	and what He did unto the army of Egypt, unto their horses, and to their chariots; how He made the water of the Red Sea to overflow them as they pursued after you, and how the LORD hath destroyed them unto this day;	וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְחֵיל מִצְרַיִם לְסוּסֵי וּלְרֶכֶבָּו אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת־מֵי יַם־סוּף עַל־פְּנֵיהֶם בְּרָדָפָם אַחֲרֵיהֶם וַיִּאֲבָדוּ יְהוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה:	4
5	and what He did unto you in the wilderness, until ye came unto this place;	וְאֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם בְּמִדְבָּר עַד־ בָּאֲכֶם עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה:	5
6	and what He did unto Dathan and Abiram, the sons of Eliab, the son of Reuben; how the earth opened her mouth, and swallowed them up, and their households, and their tents, and every living substance that followed them, in the midst of all Israel;	וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָתָן וּלְאֶבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן־רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּצְתָה הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַעֵם וְאֶת־פְּתִיחֵיהֶם וְאֶת־אֹהֲלֵיהֶם וְאֶת־ כָּל־הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם בְּקֶרֶב כָּל־יִשְׂרָאֵל:	6
7	but your eyes have seen all the great work of the LORD which He did.	כִּי עֵינֵיכֶם הִרְאֹת אֶת־כָּל־ מַעֲשֵׂה יְהוָה הַגָּדֹל אֲשֶׁר עָשָׂה:	7
8	Therefore shall ye keep all the commandment which I command thee this day, that ye may be strong, and go in and possess the land, whither ye go over to possess it;	וְשָׁמַרְתֶּם אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוְהָ הַיּוֹם לִמְעַן תִּחְזְקוּ וּבְאֲתַתֶּם וַיִּרְשַׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:	8
9	and that ye may prolong your days upon the land, which the LORD swore unto your fathers to give unto them and to their seed, a land flowing with milk and honey.	וּלְמַעַן תִּאָּרְכוּ יָמִים עַל־ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבֹתֵיכֶם לֵאמֹר לָתֵת לָהֶם וּלְזֶרְעָם אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ: (ס)	9

(6) בקרב כל ישראל. כל מקום שהיה אחד מהם צורם, הארץ נצקעת מתחתיו וכולעתו, אלו דברי רבי יהודה, אמר לו רבי נחמיה, והלא כבר נאמר וַתִּפְּסֶה הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ (במדבר טו, לז), ולא פיוסיה, אמר לו ומה אני מקיים בקרב כל ישראל, אמר לו שנעשית הארץ מדרון כמשפך, וכל מקום שהיה אחד מהם, היה מתגלגל וצא עד מקום הצקיעה: ואת כל היקום אשר ברגליהם. זה ממונו של אדם, שמעמידו על רגליו (פסחים קיט.).

(7) כי עיניכם הרואות. מוסב על המקרא האמור למעלה, כי לא את בניכם אשר לא ידעו וגו', כי אם עמכם, אשר עיניכם הרואות וגו':

10	For the land, whither thou goest in to possess it, is not as the land of Egypt, from whence ye came out, where thou didst sow thy seed, and didst water it with thy foot, as a garden of herbs;	כִּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא-שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא כְאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא אֲשֶׁר יִצְאֲתֶם מִשָּׁם אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת-זֶרְעֶךָ וְהִשְׁקִיתָ בְּרַגְלֶךָ כְּגַן הָיִקָּק:	ששי
11	but the land, whither ye go over to possess it, is a land of hills and valleys, and drinketh water as the rain of heaven cometh down;	וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעֹת לְמַטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה-מֵיָם:	11
12	a land which the LORD thy God careth for; the eyes of the LORD thy God are always upon it, from the beginning of the year even unto the end of the year.	אֶרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹּרֵשׁ אֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּהַ מְרִשִּׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה: (ס)	12
13	And it shall come to pass, if ye shall hearken diligently unto My commandments which I command you this day, to love the LORD your God, and to serve Him with all your heart and with all your soul,	וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּם וְשָׁמַעְתֶּם אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִוְהָ אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעִבְדוֹ בְּכָל-לְבַבְכֶם וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם:	13

(10) לא בארץ מצרים היא. אלא טובה הימנה, ונאמרה הצטחה זו לישראל ציניאחס ממזרים, שהיו אומרים שמה לא נבוא אל ארץ טובה ויפה כזו, יכול בגנותה הכחוז מדבר, וכך אמר להם לא בארץ מצרים היא אלא רעה הימנה, תלמוד לומר וקצרון שצב שנים נקנסה לפני וגו' (במדבר יג, כב), אדם אחד צנאן, וחס צנה צוען למזרים צנו וחצרון לכנען, דרך ארץ אדם צונה את הנאה ואחר כך צונה את הקעור (ס"א הגרוע), שפסולתו של ראשון הוא נותן צשני, ובכל מקום החציב קודם, הא למדת שחצרון יפה מצוען, ומזרים משובחת מכל הארצות, שנאמר כגון ה' פאָרץ מַזְרִים (בראשית יג, י), וזוען שצח מזרים היא, שהיתה מקום מלכות, שכן הוא אומר פִּי הָיָה צֹעֵן שָׁרִי (ישעיה ל, ד), וחצרון פסולתה של ארץ ישראל, לכך הקצוה לקצורת מחים, ואע"פ כן היא יפה מצוען (ספרי לו). ובכחצות (דף קיז). דרשו צענין אחר, אפשר אדם צונה צית לצנו הקטן ואח"כ לצנו הגדול, אלא שצמזונה על אחד משצעה צוען: אשר יצאתם משם. אפילו ארץ רעמסס אשר ישצתם צה, והיא צמיטצ ארץ מצרים, שנאמר צמיטצ קאָרץ וגו' (בראשית מז, יא), אף היא אינה כארץ ישראל: והשקית ברגלך. ארץ מצרים היית צריך להציא מים מנילוס צרגליך, ולהשקותה צריך אמה לצנד מַשְׁנֶתָּ וּלְעֵמֹל, והנמוך שותה ולא הגבוה, ואמה מעלה המים מן הנמוך לגבוה, אבל זו למטר השמים תשתה מים, אמה ישן על מטתך והקצ"ה משקה נמוך וגבוה, גלוי ושאינו גלוי, כאמת: כגן הירק. שאין די לו צגשמים ומשקין אוחו צרגל ובכתף:

(11) ארץ הרים ובקעות. משצח ההר מן המישור, שהמישור צצית כור אמה זורע כור, אבל ההר, צית כור ממנו חמשת כורין, ארצב מארצב שפועיו ואחד צראשו: ובקעות. הן מישור:

(12) אשר ה' אלהיך דורש אותה. והלא כל הארצות הוא דורש, שנאמר לְהַמְטִיר עַל אֶרֶץ לֹא אִישׁ (איוב לח, כו), אלא כציוכל אינו דורש אלא אומה, וע"י אומה דרישה שדורשה, דורש את כל הארצות עמה: תמיד עיני ה' אלהיך בה. לראות מה היא צריכה ולחדש צה גזרות, עמים לטובה ועמים לרעה כו', כדאיאת צרה" (דף יז:). מרשית השנה. מר"ה נדון מה יהא צסופה (ר"ה ח.):

(13) והיה אם שמוע. והיה, מוסב על האמור למעלה למטר השמים תשתה מים: והיה אם שמוע תשמעו. אם תשמע צישן תשמע צחדש (סוכה מו:), וכן אם שָׁלַח תִּשְׁלַח (דברים מ, יט), אם תחלת לשכות, סופך שתשכח כולה, שכן כתיב צמגלה אם תעצני יום יומים אעצנך: מצווה אתכם היום. שהיה עליכם חדשים כאילו שמעתם צו ציום (ספרי ראה נח):

14	that I will give the rain of your land in its season, the former rain and the latter rain, that thou mayest gather in thy corn, and thy wine, and thine oil.	וְנָתַתִּי מִטֶּר־אַרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאֶסְפַּת דִּגְנוֹךְ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְהָרְךָ:	וְאֶתִּין מִטֶּר אֲרַעְכוֹן בְּעֵדְנִיהָ בְּכִיר וְלִקִּישׁ וְתִכְנוֹשׁ עֲבוּרְךָ וְחִמְרְךָ וּמִשְׁחָךָ:
15	And I will give grass in thy fields for thy cattle, and thou shalt eat and be satisfied.	וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בַּשָּׂדֶה לְבִהֵמָתְךָ וְאָכְלָתָּ וּשְׂבַעְתָּ:	וְאֶתִּין עֵשֶׂב אֲרַעְךָ לְבִעִירְךָ וְתִיכּוֹל וְתִשְׂבַּע:
16	Take heed to yourselves, lest your heart be deceived, and ye turn aside, and serve other gods, and worship them;	הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסָרְתֶם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם:	אִסְתַּמְרוּ לָכוֹן דִּלְמָא יִטְעִי לְבָכוֹן וְתִסְטוֹן וְתִפְלְחוּן לְטִעוֹת עַמּוּזָא וְתִסְגִּדוּן לַהוֹן:
17	and the anger of the LORD be kindled against you, and He shut up the heaven, so that there shall be no rain, and the ground shall not yield her fruit; and ye perish quickly from off the good land which the LORD giveth you.	וְחָרָה אַף־יְהוָה בְּכֶם וְעָצָר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מִטֶּר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וְאָבַדְתֶּם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם:	וְיִתְקַף רוּגְזָא דִּי בָכוֹן וְיִיחַד יֵת שָׁמַיָא וְלֹא יְהִי מִטֶּרָא וְאַרְעָא לֹא תִתֵּן יֵת עַל־לִתָּהּ וְתִיבְדוּן בְּפִרְיעַ מַעַל אֲרַעָא שְׂבַתָּא דִּי יְהִיב לָכוֹן:

לאהבה את ה'. שלא תאמר הרי אני לומד בשביל שאהיה עשיר, בשביל שאקרא רב, בשביל שאקבל שכר, אלא כל מה שתעשו עשו מאהבה, וסוף הכבוד לבא (נדרים סז). ולעבדו בכל לבבכם. עבודה שהיא בלב, וזו היא תפלה, שהתפלה קרויה עבודה, שנאמר וְלִקֹּדֶשׁ דִּי אֱנִת פִּלְחָ לָהּ בְּתַדִּיקָא (דניאל ו, יז), וכי יש פולחן בצבל, אלא על שהיה מתפלל, שנאמר וְכוּיִן פְּתִיקוֹן לָהּ וְגו' (שם יא), וכן דוד הוא אומר, תְּפִלַּתִּי קִטְרָת לִפְנֵיךָ (תהלים קמא, ז): בכל לבבכם ובכל נפשכם. והלא כבר הזהיר בכל לבבך ובכל נפשך, אלא אזכרה ליחיד אזכרה לציבור:

(14) ונתתי מטר ארצכם. עשיתם מה שעליכם, אף אני אעשה מה שעלי (ספרי מא): בעתו. צלילות, שלא יטריחו אתכם. דבר אחר צעמו, צלילי צמות (ספרי מז), שהכל מזויין בצמיהם: יורדה. היא רביעה הנופלת לאחר הזריעה, שְׁמִרָה אֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַזֵּרַע (תענית ו). ומלקוש. רביעה היורדת סמוך לקציר, למלאות התבואה בקשיה (שם), ולשון מלקוש דבר המאומר, כדמסרגמין וְהָיָה הַעֲטָפִים לְלֶצֶן (בראשית ל, מז), לְקַשֵּׂא. דבר אחר, לכך נקראת מלקוש, שירדת על המלילות ועל הקשין (שם): ואספת דגנך. אתה תאספנו אל הזית ולא אויבך, כענין שנאמר אִם אֶסֶן אֶת דְּגַנְךָ וְגו' כִּי מֵאִסְפוֹ יֵאָכְלוּ (ישעיה סב, ח"ט), ולא כענין שנאמר וְהָיָה אִם יָרַע יִשְׂרָאֵל וְגו' (שופטים ו, ג):

(15) ונתתי עשב בשדך. שלא תטמך להוליכה למדבריות. דבר אחר, שמהיה גורו תבואתך כל ימות הגשמים, ומשליך לפני צהמתך, ואתה מונע ידך ממנה שלשים יום קודם לקציר, ואינה פוחתת מְדַגְגָה (ספרי מג): ואכלת ושבעת. הרי זו צרכה אחרת, שמה צרכה מנויה צפת בתוך המעים, ואכלת ושבעת:

(16) השמרו לכם. כיון שמהיו אוכלים ושבעים, השמרו לכם שלא תבעטו, שאין אדם מורד בהקצ"ה אלא מתוך צביעה, שנאמר פֶּן תֵּאָכְלֶנּוּ (דברים ח, יז), וְהִקְרַךְ וְלֹאֲכֹךְ יִרְצֵן (שם יג), מה הוא אומר אחריו, וְכֵן לְצִדֵּק וְשִׁבְחָהּ (שם יד): וסרתם. לפרוש מן התורה, ומתוך כך ועצדתם אלהים אחרים, שכיון שאדם פורש מן התורה הולך ומדבק בעבודת אלילים, וכן דוד הוא אומר, כִּי גִּשְׁוִי הַיּוֹם מִהֶסֶפֶם צִנְעָלַת ה' לְאֹמֶר לֵךְ עִזְדֵּךְ וְגו' (שמואל א' כו, יט), ומי אמר לו כן, אלא כיון שאני מגורש מלעסוק בתורה, הריני קרוב לעבוד אלהים אחרים: אלהים אחרים. שהם אחרים לעובדיהם, לועק אליו ואינו עושהו (ספרי מג), נמא עשוי לו כנכרי:

(17) את יבולך. אף מה שאתה מוציל לה, כענין שנאמר וְרַעְשָׁם הִרְבֵּה וְהָבֵא מַעֲטָא (חגי א, ו): ואבדתם מהרה. על כל שאר היסורין אגלה אתכם מן האדמה שגרמה לכם לחטוא, משל למי ששלח צנו לצית המשתה, והיה יושב ומפקידו אל תאכל יותר מנכרך שחצא נקי לביתך, ולא השגיח הבן ההוא, אכל ושתה יותר מנכרכו והקיא וטנף את כל בני המסיבה, נטלוהו בידי וברגליו וזרקוהו אחורי פלטרין (ספרי שם): מהרה. איני נותן לכם קֶרֶךְ, ואם תאמרו והלא נחמה קֶרֶךְ לדור המבול, שנאמר וְהָיָה יָמִיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה (בראשית ו, ג), דור המבול לא היה להם ממי ללמוד, ואתם יש לכם ממי ללמוד (ספרי

18	Therefore shall ye lay up these My words in your heart and in your soul; and ye shall bind them for a sign upon your hand, and they shall be for frontlets between your eyes.	וְשִׂמְתֶם אֶת-דְּבָרֵי אֱלֹהִים עַל-לִבְבְּכֶם וְעַל-נַפְשְׁכֶם וְקִשְׂרֶתֶם אֹתָם לְאוֹת עַל-יְדֵיכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:	וְחָשׂוֹן יָת פִּתְגָמֵי אֱלֹהִים עַל-לִבְכֶּן וְעַל נַפְשְׁכֶן וְתִקְטְרוּן יִתְהוֹן לְאֹת עַל יְדְכֶן וְיִהְיוּ לְתַפְלִין בֵּין עֵינֵיכֶן:
19	And ye shall teach them your children, talking of them, when thou sittest in thy house, and when thou walkest by the way, and when thou liest down, and when thou risest up.	וְלַמִּדְתֶּם אֹתָם אֶת-בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ:	וְתַלְפוֹן יִתְהוֹן יָת בְּנֵיכֶן לְמַלְלָא בְהוֹן בְּמִתְקַבְךָ וּבְמִתְקַבְךָ בְּאוֹרְחָא וּבְמִשְׁכְּבְךָ וּבְמִקְוִמְךָ:
20	And thou shalt write them upon the door-posts of thy house, and upon thy gates;	וְכָתַבְתָּם עַל-מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:	וְתַכְתֹּבְנֶנּוּ עַל מְזוּזֵין וְתַקְבְּעֶנּוּ בְּסַפֵּי בֵיתְךָ וּבִתְרָעָךְ:
21	that your days may be multiplied, and the days of your children, upon the land which the LORD swore unto your fathers to give them, as the days of the heavens above the earth.	לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיְמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל-הָאָרֶץ: (בספרי תימן הָאָרֶץ: בַּצִּדִּי גְדוּלָה) (ס)	בְּדִיל דִּי־סְגוֹן יוֹמִיכֶן וְיוֹמֵי בְנֵיכֶן עַל אֶרֶץ דְּקָיִים יִי לְאַבְהֶתְכֶן לְמַתָּן לְהוֹן כִּי־יְמֵי שְׁמַיָא עַל אֶרֶץ:
22	For if ye shall diligently keep all this commandment which I command you, to do it, to love the LORD your God, to walk in all His ways, and to cleave unto Him,	כִּי אִם-שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת-כָּל-הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֹתְכֶם לַעֲשׂוֹתָהּ לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּכָל-דַּרְכָיו וּלְדַבְּקָה-בּוֹ:	אֲרִי אִם מִטָּר תִּטְרוּן יָת כָּל תַּפְסִידִתָא הָדָא דְאֵנָא מִפְסִיד יִתְכֶן לְמַעֲבָדָה לְמַרְחָם יָת יִי אֱלֹהֵכֶן לְמַהֲךָ בְּכָל אוֹרְחָן דְּתַקְנֶן קְדָמוּהִי וּלְאַתְקַרְבָּא לְדַחֲלִיתָהּ:
23	then will the LORD drive out all these nations from before you, and ye shall dispossess nations greater and mightier than yourselves.	וְהוֹרִישׁ יְהוָה אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֵיכֶם וְיִרְשְׁתֶּם גּוֹיִם גְּדֹלִים וְעֲצָמִים מִכֶּם:	וְיִתְרִיד יִי יָת כָּל עַמִּינָא הָאֵלֵין מִן קְדָמֵיכֶן וְיִתְרִתֶּן עַמִּינֵן רַבְרָבִין וְתַקִּיפִין מִנְכֶּן:

(ס):

(18) ושמחתם את דברי. אף לאחר שתגלו היו מצויינים צמחות, הניחו תפילין, עשו מזוזות, כדי שלא יהיו לכם חדשים כשתחזרו, וכן הוא אומר הִצִּי לָךְ יְיָ (ירמיה לא, כ ספרי ס):

(19) לדבר בם. משעה שהנך יודע לדבר למדהו תורה לזו משה, שיהא זה למוד דבורו, מכאן אמרו, כשהתינוק מתחיל לדבר, אצוי מסית עמו בלשון הקדש ומלמדו תורה (ספרי מו), ואם לא עשה כן, הרי הוא כאלו קוצרו, שנאמר ולמדתם אותם את בניכם לדבר צם וגו':

(21) למען ירבו ימיכם וימי בניכם. אם עשיתם כן ירצו, ואם לאו לא ירצו, שדברי תורה נדרשין מכלל לאו הן ומכלל הן לאו: לתת להם. לתת לכם אין כתיב כאן, אלא לתת להם, מכאן מצינו למדים תחיית המתים מן התורה (ספרי מו):

(22) שמר תשמרון. אזהרת שמירות הרצה, להזהר בתלמודו שלא ישתכח: ללכת בכל דרכיו. הוא רחום ואמה תהא רחום, הוא גומל חסדים ואמה גומל חסדים: ולדבקה בו. אפשר לומר כן, והלא אש אוכלה הוא, אלא הדבק בתלמידים ובחכמים, ומעלה אני עליך כאלו נדבקת בו:

24 Every place whereon the sole of your foot shall tread shall be yours: from the wilderness, and Lebanon, from the river, the river Euphrates, even unto the hinder sea shall be your border.	24 כָּל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כָּל אֶתְרָא דִּתְדִרְוּךְ פְּרִסְתָּ פַּרְרִיגְלִיכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה מִן-הַמִּדְבָּר וְחִלְבָּנוֹן מִן-הַנָּהָר נָהָר-פָּרָת וְעַד הַיָּם הָאֲחֵרִין יִהְיֶה גְבֻלְכֶם:
25 There shall no man be able to stand against you: the LORD your God shall lay the fear of you and the dread of you upon all the land that ye shall tread upon, as He hath spoken unto you.	25 לֹא-יִתְיַצֵּב אִישׁ בַּפְּנֵיכֶם לֹא יִתְעַתֵּד אָנָּשׁ קְדָמִיכֶם פִּחְדְּכֶם וּמֹרְאָכֶם יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם עַל-פָּנָי כָּל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרֹכוּ-בָּהּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם: (ס)
<i>The Haftara is Isaiah 49:14 – 51:3 on page 165. This is the Second Haftara of Consolation.</i>	
26 Behold, I set before you this day a blessing and a curse:	26 רָאֵה אָנֹכִי נָתַן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה: חַוּז דִּאֲנָא יְהִיב קְדָמִיכֶם יוֹמָא דִּין בְּרַכָּן וּלְנִשְׁטִין:
27 the blessing, if ye shall hearken unto the commandments of the LORD your God, which I command you this day;	27 אֶת-הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל-מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם: יֵת בְּרַכָּן אִם תִּקְבְּלוּן לְפִקּוּדֵיָא דִּי אֶלְהִיכֶם דִּאֲנָא מְפָשִׁיד יִתְכֹּון יוֹמָא דִּין:
28 and the curse, if ye shall not hearken unto the commandments of the LORD your God, but turn aside out of the way which I command you this day, to go after other gods, which ye have not known.	28 וְהַקְלָלָה אִם-לֹא תִשְׁמְעוּ אֶל-מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְסָרְתֶם מִן-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לָלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתֶּם: (ס)

(23) והוריש ה'. עשיתם מה שעליכם, אף אני אעשה מה שעלי: ועצמים מכם. אתם גזורים והם גזורים מכם, שאם לא שיראל גזורים, מה השבח ההוא שמשבח את האמוריים לומר ועומים מכם, אלא אתם גזורים משאר האומות, והם גזורים מכם:

(25) לא יתיצב איש וגו'. אין לי אלא איש, אומה ומשפחה ואשה וכשפיה מנין, תלמוד לומר לא יתיצב מכל מקום, א"כ מה תלמוד לומר איש, אפילו כעוג מלך הצן (ספרי נצ): פחדכם ומוראכם. והלא פחד הוא מורא, אלא פחדכם על הקרובים, ומוראכם על הרחוקים: פחד. לשון נעיתת פתאום: מורא. לשון דאגה מימים רבים: כאשר דבר לכם. והיכן דבר, קַת אִימַתִי יִשְׁלַח לְקִיף וגו' (שמות כג, כז):

(26) ראה אנכי נותן. ברכה וקללה. האמורות צהר גרזים וצהר עיזל:

(27) את הברכה. על מנת אשר תשמעו:

(28) מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת וגו'. הא למדת, שכל העווד עזודת אלילים, הרי הוא קר מכל הדרך שננטו ישראל, מכאן אמרו, כל המודה בעזודת אלילים ככופר בכל התורה כולה (ספרי נד):

29	And it shall come to pass, when the LORD thy God shall bring thee into the land whither thou goest to possess it, that thou shalt set the blessing upon mount Gerizim, and the curse upon mount Ebal.	וְהָיָה כִּי יָבִיאוֹךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אָתָּה בָּא-שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ וְנָתַתָּה אֶת-הַבְּרָכָה עַל-הָהָר גְּרִזִּים וְאֶת-הַקְּלָלָה עַל-הָהָר עִיבָל:	וְהָיָה אֲרִי יַעֲלֶנְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לָאָרֶץ דָּאתָ עָלֶיךָ לְתִמְנָן לְמִירְתָּהּ וְתִתִּין יְתָ מְבָרְכִיאָ עַל שׁוּרָא דְגְרִיזִין וְיִתָּ מְלֻטִיאָ עַל שׁוּרָא דְעִיבָל:
30	Are they not beyond the Jordan, behind the way of the going down of the sun, in the land of the Canaanites that dwell in the Arabah, over against Gilgal, beside the terebinths of Moreh?	הֲלֹא-הֵמָּה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן אַחֲרֵי דֶרֶךְ מְבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ בְּאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִים הַיּוֹשֵׁב בְּעֵרְבָה מִזֶּל הַגִּלְגָּל אֶצֶל אֵלוֹנֵי מֹרֶה:	הֲלֹא אֲנוֹן בְּעֵבֶרָא דִּירְדְנָא אַחֲרֵי אוֹרְחָא מַעְלֵי שְׁמֵשׁ בְּאַרְעֵי כְנַעְנָאָה דִּי תִיב בְּמִישְׁרָא לְקַבִּיל גִּלְגָּל בְּסֹטֶר מִישְׁרֵי מוֹרֶה:
31	For ye are to pass over the Jordan to go in to possess the land which the LORD your God giveth you, and ye shall possess it, and dwell therein.	כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן לְבֹא לְרִשֵּׁת אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם וְיִרְשַׁתֶּם אֹתָהּ וְיִשְׁבֹּתֶם-בָּהּ:	אֲרִי אַתִּין עֹבְרִין יְתָ יַרְדְנָא לְמִיעַל לְמִירְתָּהּ יְתָ אֶרֶץ דִּי אֱלֹהֵינוּ יְהִיב לָנוּ וְנִירְתִּין יְתָ וְנִתְבִּין בָּהּ:
32	And ye shall observe to do all the statutes and the ordinances which I set before you this day.	וְשִׁמְרַתֶּם לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל-הַחֻקִּים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם:	וְתִטְרוּן לַמַּעֲבָד יְתָ כָּל קִימִיא וְיִתָּ דִּינִיא דְאֵנָּה יְהִיב קִדְמִיכוֹן יוֹמָא דִּין:
XII	These are the statutes and the ordinances, which ye shall observe to do in the land which the LORD, the God of thy fathers, hath given thee to possess it, all the days that ye live upon the earth.	אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ לְרִשְׁתָּהּ כָּל-הַיָּמִים אֲשֶׁר-אַתֶּם חַיִּים עַל-הָאָדָמָה:	אֵלִין קִימִיא וְדִינִיא דְתִטְרוּן לַמַּעֲבָד בְּאַרְעָא דִּי תִיב אֱלֹהֵא דְאַבְהָתְךָ לָךְ לְמִירְתָּהּ כָּל יוֹמִיא דְאַתִּין קִימִין עַל אֶרֶץ:
2	Ye shall surely destroy all the places, wherein the nations that ye are to dispossess served their gods, upon the high mountains, and upon the hills, and under every leafy tree.	אֲבָד תֹּאבְדוּן אֶת-כָּל-הַמִּקְדָּשׁוֹת אֲשֶׁר עֲבָדוּ-שָׁם הַגּוֹיִם אֲשֶׁר אַתֶּם יֹרְשִׁים אֹתָם אֶת-אֱלֹהֵיהֶם עַל-הָהָרִים הַרְּמִים וְעַל-הַגְּבְעוֹת וְתַחַת כָּל-עֵץ רֹעֵן:	אֲבָדָא תֹאבְדוּן יְתָ כָּל אֹתֵרִיא דְפִלְחוֹ תִמְנָן עִמְמִיא דְאַתִּין יְרִתִּין יְתָהוּן יְתָ שְׁעוֹתְהוּן עַל שׁוּרִיא רְמִיא וְעַל רְמָתָא וְתַחוֹת כָּל אֵילָן עֵבוֹף:

(29) ונתתה את הברכה. כמרגומו, ית מצרכיא, את המצרכים: על הר גרזים. כלפי הר גרזים. הופכים פניהם, ופתחו בצרכה צורך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה וגו'. כל האזורים שצפרשה אמרו תחלה בלשון צורך, ואח"כ הפכו פניהם כלפי הר עיבל, ופתחו בקללה (סוטה לז):

(30) הלא המה. נתן זהם סימן: אחרי. אחרי העזרת הירדן הרצה והלאה למרחוק, וזהו לשון אחרי, כל מקום שנאמר אחרי, מופלג הוא: דרך מבוא השמש. להלן מן הירדן לזר מערב, וטעם המקרא מוכיח שהם שני דברים, שננקדו בשני טעמים, אחרי נקוד צפשאט, ודרך נקוד צמשפל והוא דגוש, ואם היה אחרי דרך דבור אחד, היה נקוד אחרי צמ"ק צפשאט צפשאט הפוך, ודרך צפשאט ורפה: מול הגלגל. רחוק מן הגלגל (סוטה לג): אלוני מורה. הוא שכם, שנאמר עד מקום שכם עד אלון מורה (בראשית יב, ו):

(31) כי אתם עוברים את הירדן וגו'. נסים של ירדן יהיו סימן צידכם שתצאו ותירשו את הארץ:

3 And ye shall break down their altars, and dash in pieces their pillars, and burn their Asherim with fire; and ye shall hew down the graven images of their gods; and ye shall destroy their name out of that place.	וְנִצְצֹתֶם אֶת־מִזְבְּחֹתָם וְשִׁבְרֹתֶם אֶת־מַצְבְּתָם וְאֲשֵׁרֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בָּאֵשׁ וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּגְדְּעוּן וְאִבַּדְתֶּם אֶת־שֵׁמָם מִן־הַמָּקוֹם הַהוּא:	וְנִצְצֹתֶם אֶת־מִזְבְּחֹתָם וְשִׁבְרֹתֶם אֶת־מַצְבְּתָם וְאֲשֵׁרֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בָּאֵשׁ וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּגְדְּעוּן וְאִבַּדְתֶּם אֶת־שֵׁמָם מִן־הַמָּקוֹם הַהוּא:
4 Ye shall not do so unto the LORD your God.	לֹא תַעֲבֹדוּן כֵּן קֹדֶם יי אֱלֹהֵיכֶם:	לֹא־תַעֲשׂוּן כֵּן לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
5 But unto the place which the LORD your God shall choose out of all your tribes to put His name there, even unto His habitation shall ye seek, and thither thou shalt come;	אֲלֵהִין לְאַתְרָא דִּיתְרַעִי יי אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׁבִטֵיכֶם לְאַשְׁרָאָה שְׁכִינְתִּיהָ תִּמְן לְבֵית שְׁכִינְתִּיהָ תִּתְּבַעֲוּ וְתִיתּוּן לְתִמְן:	כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־שְׁבִטֵיכֶם לָשׂוּם אֶת־שְׁמוֹ שָׁם לְשִׁכְנוֹ תִּדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה:
6 and thither ye shall bring your burnt-offerings, and your sacrifices, and your tithes, and the offering of your hand, and your vows, and your freewill-offerings, and the firstlings of your herd and of your flock;	וְתִיתּוּן לְתִמְן עֹלֹתֵיכֶם וְנִסְחֹת קוֹדְשֵׁיכֶם וְיֵת מַעֲשֵׂיכֶם וְיֵת אֶפְרָשׁוֹת יְדֹכֶן וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבָחֵיכֶם וּבְכוֹרֵי תוֹרֵיכֶם וְעִנְכֹּן:	וְהִבֵּאתֶם שָׁמָּה עֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם וְאֵת מַעֲשְׂרֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמַת יְדְכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבָחֵיכֶם וּבְכֹרֹת בְּקָרְכֶם וְצֹאנְכֶם:
7 and there ye shall eat before the LORD your God, and ye shall rejoice in all that ye put your hand unto, ye and your households, wherein the LORD thy God hath blessed thee.	וְתִיכְלוּן תִּמְן קֹדֶם יי אֱלֹהֵיכֶם וְתִחַדּוּן בְּכָל אוֹשְׁטוֹת יְדֹכֶן אַתִּין וְאִנְשׁ בְּתִיכֹן דְּבִרְכָּךְ יי אֱלֹהֶךְ:	וְאָכַלְתֶּם־שָׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּשְׂמַחְתֶּם בְּכָל־מַשְׁלַח יְדְכֶם אֹתָם וּבְתִיכֶם אֲשֶׁר בִּרְכָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
8 Ye shall not do after all that we do here this day, every man whatsoever is right in his own eyes;	לֹא תַעֲבֹדוּן כָּכָל דְּאַנְחָנָא עֲבֹדִין כָּא יוֹמָא דִּין גְּבַר כָּל דְּכֶשֶׁר בְּעִינֵיהִי:	לֹא תַעֲשׂוּן כְּכָל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים הַיּוֹם אִישׁ כְּל־הֵיטֵב בְּעֵינָיו:

- (2) אבד תאבדוּן. אצל, ואח"כ תאבדוּן, מכאן לעוקר עבודת גלולים שזריך לשרש אחריה (עבודה זרה מה): את כל המקומות אשר עבדו שם וגו'. ומה תאבדוּן מהם, את אלהיהם אשר על ההרים:
- (3) מזבח. של אצנים הרצה: מצבה. של אצן אחת, והיא צימוס שנויה צמשה (שם מו:), אצן שהצבה מתחלטה לצימוס: אשרה. אילן הנעצד (שם מה:). ואבדתם את שמם. לכנות להם שם לגנאי, צית גליא קורין לה צית כריא, עין כל עין קון (שם מו:).
- (4) לא תעשוּן כן. להקטיר לשמים בכל מקום, כי אם צמקום אשר יבחר. דבר אחר ונתתם את מזבחותם ואצדתם את שמם לא תעשוּן כן, אזהרה למוחק את השם ולנותן אצן מן המזבח או מן העזרה, אמר רבי ישמעאל, וכי תעלה על דעתך שישאל נותנין את המזבח, אלא שלא תעשו כמעשיהם, ויגרמו עונותיכם למקדש אבותיכם שיחרצ (ספרי סא):
- (5) לשכנו תדרשו. זה משכן שילה (ספרי סב):
- (6) זבחיכם. למיס של חובה: מעשרותיכם. מעשר צמחה ומעשר שני לאכול לפני מן החומה: תרומת ידכם. אלו הצבורים, שנאמר צהם וְלָקַח הַפָּהוּ הַטָּעָא מִיֶּדְךָ (לקמן כו, ד): ובכרת בקרבכם. לתת לכהן ויקריבו שם:
- (7) אשר ברכך ה'. לפי הצרכה הצא (ספרי סד):
- (8) לא תעשוּן ככל אשר אנחנו עושים וגו'. מוסב למעלה על כי אחם עוזרים את הירדן וגו', כשתעזרו את הירדן,

9	for ye are not as yet come to the rest and to the inheritance, which the LORD your God giveth thee.	9 כִּי לֹא־בִאתֶם עַד־עֵתָה אֶל־הַמְנוּחָה וְאֶל־הַנַּחֲלָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן לָךְ:
10	But when ye go over the Jordan, and dwell in the land which the LORD your God causeth you to inherit, and He giveth you rest from all your enemies round about, so that ye dwell in safety;	10 וְעַבְרַתֶּם אֶת־הַיַּרְדֵּן וְיִשְׁבַּתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִנְחִיל אֶתְכֶם וְהָנִיחַ לָכֶם מִכָּל־אֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וְיִשְׁבַּתֶּם־בְּטָחָה:
11	then it shall come to pass that the place which the LORD your God shall choose to cause His name to dwell there, thither shall ye bring all that I command you: your burnt-offerings, and your sacrifices, your tithes, and the offering of your hand, and all your choice vows which ye vow unto the LORD.	11 וְהָיָה הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לְשֵׁכֶן שְׁמוֹ שָׁם שָׁמָּה תָּבִיאוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֲנִי מֻצְוָה אֶתְכֶם עֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעֲשֵׂי־יְדֵיכֶם וְתִרְמֹת יֶדְכֶם וְכָל־מִבְחַר נְדָרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְּרוּ לַיהוָה:
12	And ye shall rejoice before the LORD your God, ye, and your sons, and your daughters, and your men-servants, and your maid-servants, and the Levite that is within your gates, forasmuch as he hath no portion nor inheritance with you.	12 וְשִׂמְחֶתֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אַתֶּם וּבְנֵיכֶם וּבָנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וַאֲמָהֹתֵיכֶם וְחִלּוֹי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֵיכֶם כִּי אֵין לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה אִתְּכֶם:
13	Take heed to thyself that thou offer not thy burnt-offerings in every place that thou seest;	13 הִשָּׁמַר לָךְ פֶּן־תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ בְּכָל־מָקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

מיד מותרים אתם להקריב צבחה כל י"ד שנה של כזוש וחלוק, וצבחה לא תקריבו כל מה שאתם מקריבים פה היום צמשכן, שהוא עמסו ונמשח, והוא כשר להקריב צו חטאות ואשמות נדרים ונדבות, אבל צבחה אין קרב אלא הנידר והנידב, וזהו איש כל הישר צעיניו, נדרים ונדבות שאתם מתנדבים על ידי שישר צעיניכם להציאם, ולא ע"י חובה, אותם תקריבו צבחה (צבחים קי"ז):

(9) כי לא באתם. כל אותן י"ד שנה: עד עתה. כמו עדיין: אל המנוחה. זו שילה (שם קיט.): הנחלה. זו ירושלים:

(10) ועברתם את הירדן וישבתם בארץ. שחלוקה, ויהא כל אחד מכיר את חלקו ואת שטחו: והניח לכם. לאחר

כזוש וחלוק ומנוחה הגוים אשר הגיחם ה' לנפשותם את ישראל (שופטים ג, א), ואין זו אלא צימי דוד. אז:

(11) והיה המקום וגו'. צנו לכם בית הצחירה לירושלים, וכן הוא אומר בדוד, ויהי כי ישב הפלך בצמח וה' הגיח לו מפיצ

מפל אציו, ויאמר הפלך אל קטן הגזיר ראה גא אנכי יושב צבית קרזים ופרזון הפללים ישב צמוך היריעה (שמואל ב' ז, א-ב):

שמה תביאו וגו'. למעלה אמור לענין שילה וכאן אמור לענין ירושלים, ולכן חלקם הכתוב, ליתן היתר צין זו לזו, משחצבה

שילה וצאו לנוז ומרצה נוצ וצאו לגבעון, היו הצמות מותרות, עד שצאו לירושלים (שם): מבחר נדריכם. מלמד שיציאו

מן המוצר:

(13) השמר לך. ליתן לא תעשה על הדבר (ספרי ע): בכל מקום אשר תראה. אשר יעלה בלבך, אבל אתה מקריב

14	but in the place which the LORD shall choose in one of thy tribes, there thou shalt offer thy burnt-offerings, and there thou shalt do all that I command thee.	כִּי אִם-בְּמָקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה בְּאַחַד שְׁבִטֶיךָ שָׁם תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה כֹל אֲשֶׁר אֶנְכִּי מְצַוֶּה:	אֲלֵהִין בְּאַתְרָא דִּיתְרֵי יִי בְּחֵדָא מִן שְׁבִטָךְ תַּמֵּן תַּסִּיק עֲלֻוֹתֶךָ וְתַמֵּן תַּעֲבִיד כֹּל דְּאֶנָּא מִפְקִיד לָךְ:
15	Notwithstanding thou mayest kill and eat flesh within all thy gates, after all the desire of thy soul, according to the blessing of the LORD thy God which He hath given thee; the unclean and the clean may eat thereof, as of the gazelle, and as of the hart.	רָק בְּכָל-אַנֹת נִפְשְׁךָ תִּזְבַּח וְאָכַלְתָּ בֶּשֶׂר כְּבָרְכַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ בְּכָל-שְׁעָרֶיךָ הַטָּמֵא וְהַטָּהוֹר יֹאכְלֻנוּ כִּצְבִי וְכֹאִיל:	לְחוּד בְּכָל רְעוֹת נִפְשְׁךָ תִּפּוֹס וְתִיכּוֹל בֶּשֶׂרָא כְּבָרְכַתָּא דִּיִּי אֲלֵהֶךָ דִּיהֵב לָךְ בְּכָל קִרְוֶךָ מִסְּאָבָא וּדְכִיָּא יִיכְלוּנִיָּה כְּבֶשֶׂר טְבִיָּא וְאִילָא:
16	Only ye shall not eat the blood; thou shalt pour it out upon the earth as water.	רָק הַדָּם לֹא תֹאכְלוּ עַל-הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכוּנוּ כַּמַּיִם:	לְחוּד דְּמָא לֹא תִיכְלוּן עַל אֶרְעָא תִישְׁדַּפִּיָּה כְּמַיָּא:
17	Thou mayest not eat within thy gates the tithe of thy corn, or of thy wine, or of thine oil, or the firstlings of thy herd or of thy flock, nor any of thy vows which thou vowest, nor thy freewill-offerings, nor the offering of thy hand;	לֹא-תֹכֵל לְאָכַל בְּשַׁעְרֶיךָ מִעֵשֶׂר דְּגָנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְחָךָ וּבִכּוֹרֵת בְּקָרְךָ וּצְאֻנְךָ וְכָל-נִדְרֶיךָ אֲשֶׁר תִּדָּר וְנִדְבָתֶיךָ וְתִרְוֹמַת יָדְךָ:	לִית לָךְ רִשּׁוֹ לְמִיכָל בְּקִרְוֶךָ מִעֵשֶׂר עֲבוּרְךָ וְחִמְרְךָ וּמִשְׁחָךָ וּבִכּוֹרֵי תוֹרְךָ וְעֶאֱנָךָ וְכָל נִדְרְךָ דְּתִדָּר וְנִדְבָתְךָ וְאִפְרִשׁוֹת יָדְךָ:

ע"פ נביא, כגון אליהו זהר הכרמל:
(14) באחד שבטיך. בחלקו של בנימין, ולמעלה (פסוק ה) הוא אומר מכל שבטיקם, הא כיצד, כשקנה דוד את הגורן מִאֲדֹנָהּ הַיְּבוּסִי, גִּזָּה הַזֶּה מִכָּל הַשְּׁבִטִים, ומכל מקום הגורן בחלקו של בנימין היה:
(15) רק בכל אות נפשך. צמה הכתוב מדבר, אם צמח תאווה, להמירה להם צלל הקרבת אימורים, הרי אמור במקום אחר, פי' ירחיב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת גְּזֻלְךָ וְגו' וְאֶמְרָתְךָ אֶכְלָה בְּשָׂר וְגו' (פסוק כ), צמה זה מדבר, בקדשים שנפל צהם מוס, שיפדו ויאכלו בכל מקום (ספרי ע"א), יכול יפדו על מוס עובר, תלמוד לומר רק: תזבח ואכלת. אין לך צהם היתר גיוה וְקִלְבֵּךְ, אלא אכילה על ידי זביחה (זכורות טו.): הטמא והטהור. לפי שצאו מכח קדשים שנאמר צהם וְהַצֵּשׁר אֲשֶׁר יָגַע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל (ויקרא ז, יט), הוֹרֵךְ לַהֲמִיר צוֹ טָמֵא וְטָהוֹר אוֹכְלִין צָקֶרָה אַחַת (יצמות עג): כצבי וכאיל. שאין קרבן צא מהם: כצבי וכאיל. לפוטרו מן הזרוע והלחיים והקצה:
(16) רק הדם לא תאכלו. אע"פ שאמרתי שאין לך צו זריקת דם צמזמח, לא תאכלנו: תשפכו כמים. לומר לך שאין צריך כסוי (חולין פד.). דבר אחר, הרי הוא כמים להכשיר את הזרעים (ספרי ע"א):
(17) לא תוכל. צא הכתוב ליתן לא תעשה על הדבר: לא תוכל. רצי יהושע צן קרחה אומר, יכול אתה, אצל אינך רשאי. כיצא צו, וְאֶת הַיְּבוּסִי יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם לֹא יָכֻלוּ צָנִי יְהוּדָה לְהוֹרִישָׁם (יהושע טו, סג), יכולים היו, אלא שאין רשאים, לפי שכתב להם אברהם צריח כשלקח מהם מערת המכפלה, ולא יבוסים היו אלא חתיים היו, אלא על שם העיר ששמה יבוס, כך מפורש בפרקי דר' אליעזר (פרק לו), והוא שנאמר פי אִם הִסְרִיךְ הָעִירִים וְהַפְּסָקִים (שמואל א' ה, ו), ללמים שכתבו עליהם את השעוע: ובכרת בקרך. אזהרה לכהנים: ותירומת ידך. אלו הזכורים:

18	but thou shalt eat them before the LORD thy God in the place which the LORD thy God shall choose, thou, and thy son, and thy daughter, and thy man-servant, and thy maid-servant, and the Levite that is within thy gates; and thou shalt rejoice before the LORD thy God in all that thou puttest thy hand unto.	כִּי אִם-לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְשִׁמְחָתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַשְׁלַח יָדְךָ:	18
19	Take heed to thyself that thou forsake not the Levite as long as thou livest upon thy land.	הִשָּׁמֶר לָךְ פֶּן-תַּעֲזֹב אֶת-הַלְוִי כָל-יְמֶיךָ עַל-אֲדָמְתְּךָ: (ס)	19
20	When the LORD thy God shall enlarge thy border, as He hath promised thee, and thou shalt say: 'I will eat flesh', because thy soul desireth to eat flesh; thou mayest eat flesh, after all the desire of thy soul.	כִּי-יִרְחִיב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-גְּבֻלְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר-לָךְ וְאָמַרְתָּ אֹכְלָה בָּשָׂר כִּי-תִאֲוָה נַפְשְׁךָ לֶאֱכֹל בָּשָׂר בְּכָל-אַוַּת נַפְשְׁךָ תֹאכַל בָּשָׂר:	יא
21	If the place which the LORD thy God shall choose to put His name there be too far from thee, then thou shalt kill of thy herd and of thy flock, which the LORD hath given thee, as I have commanded thee, and thou shalt eat within thy gates, after all the desire of thy soul.	כִּי-יִרְחַק מִמּוֹךְ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שָׁם וּזְבַחְתָּ מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאֲנֶךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָךְ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ וְאָכַלְתָּ בְּשַׁעְרֶיךָ בְּכָל אֹת נַפְשְׁךָ:	21
22	Howbeit as the gazelle and as the hart is eaten, so thou shalt eat thereof; the unclean and the clean may eat thereof alike.	אֵךְ כַּאֲשֶׁר יֹאכַל אֶת-הַצִּבִּי וְאֶת-הָאֵיל כֵּן תֹאכְלֶנּוּ הַטָּמֵא וְהַטְהוֹר יַחְדָּו יֹאכְלֶנּוּ:	22
23	Only be stedfast in not eating the blood; for the blood is the life; and thou shalt not eat the life with the flesh.	רַק חֲזֹק לִבְלֹתִי אֲכַל הַדָּם כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְלֹא-תֹאכַל הַנֶּפֶשׁ עִם-הַבָּשָׂר:	23

(18) לפני ה'. לפנים מן החומה: והלוי אשר בשעריך. אם אין לך לתת לו מחלקו, כגון מעשר ראשון, תן לו מעשר עני, אין לך מעשר עני, הזמינהו על שלמך:
(19) השמר לך. ליתן לא תעשה על הדבר: על אדמתך. אזל בגולה אינך מוזהר עליו יותר מעניי ישראל:
(20) כי ירחיב וגו'. למדה תורה דרך ארץ, שלא יתאווה אדם לאכול בשר, אלא ממין רחצת ידיים ועושר (חולין פד): בכל אות נפשך וגו'. אזל צמדצר נאסר להם בשר חולין, אלא אם כן מקדישה ומקריבה שלמים:
(21) כי ירחק ממוך המקום. ולא תוכל לצא ולעשות שלמים בכל יום, כמו עכשיו שהמשכן הולך עמכם: וזבחת וגו' כאשר צויתך. למדנו שיש צווי צזיחה היאך ישחוט, והן הלכות שחיטה שנאמרו למשה מסיני (חולין כה):
(22) אך כאשר יאכל את הצבי וגו'. אינך מוזהר לאכלן צטהרה, אי מה צזי ואליל חלצן מותר אף חולין חלצן מותר, תלמוד לומר אך:

24	Thou shalt not eat it; thou shalt pour it out upon the earth as water.	לֹא תֹאכְלֶנּוּ עַל-הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ לֹא תִיכְלֶנִּיהָ עַל אֲרֶעָא תִּישְׁדְּנֶיהָ כְּמֵיָא:	24
25	Thou shalt not eat it; that it may go well with thee, and with thy children after thee, when thou shalt do that which is right in the eyes of the LORD.	לֹא תֹאכְלֶנּוּ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ לֹא תִיכְלֶנִּיהָ בְּדִיל דְּיֵיטֵב לָךְ וּלְבָנֶיךָ בְּתֵרֶךְ אַרִי תַעֲבִיד דְּכֶשֶׁר קֳדָם יְיָ:	25
26	Only thy holy things which thou hast, and thy vows, thou shalt take, and go unto the place which the LORD shall choose;	רַק קֳדָשֶׁיךָ אֲשֶׁר-יִהְיוּ לָךְ לְחֹד קֳדָשְׁךָ דִּיהֲוֹן לָךְ וְנִדְרֶיךָ תִּשָּׂא וּבֵאתָ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה:	26
27	and thou shalt offer thy burnt-offerings, the flesh and the blood, upon the altar of the LORD thy God; and the blood of thy sacrifices shall be poured out against the altar of the LORD thy God, and thou shalt eat the flesh.	וְעִשִׂיתָ עֲלֵתֶיךָ הַבֶּשֶׂר וְהַדָּם עַל-מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְדָם- זְבָחֶיךָ יִשְׁפָּךְ עַל-מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַבֶּשֶׂר תֹּאכַל: וְתַעֲבִיד עֲלוֹתֶיךָ בִּשְׂרָא וּדְמָא עַל מִדְבַּחַא דִּי אֱלֹהֶיךָ וְדָם נִכְסַת קֳדָשְׁךָ יִשְׁתַּפֵּיךָ עַל מִדְבַּחַא דִּי אֱלֹהֶיךָ וּבִשְׂרָא תִּיכּוֹל:	27
28	Observe and hear all these words which I command thee, that it may go well with thee, and with thy children after thee for ever, when thou doest that which is good and right in the eyes of the LORD thy God.	שָׁמַר וְשָׁמַעְתָּ אֶת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וּלְבָנֶיךָ אַחֲרֶיךָ עַד- עוֹלָם כִּי תַעֲשֶׂה הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: (ס) טַר וְתִקְבִּיל יֵת כָּל פְּתֻגְמֵיָא הָאֵלִין דְּאֵנָּא מִפְּסִיד לָךְ בְּדִיל דְּיֵיטֵב לָךְ וּלְבָנֶיךָ בְּתֵרֶךְ עַד עֲלָמָא אַרִי תַעֲבִיד דְּתַקִּין וְדְכֶשֶׁר קֳדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ:	28
29	When the LORD thy God shall cut off the nations from before thee, whither thou goest in to dispossess them, and thou dispossesest them, and dwellest in their land;	כִּי-יִכְרִית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת- הַגּוֹיִם אֲשֶׁר אַתָּה בָּא-שָׁמָּה לְרִשְׁתָּ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ וַיִּרְשָׁתָּ אֹתָם וַיִּשְׁכְּתָּ בְּאַרְצָם: אַרִי וְיִשְׁכְּצֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ יֵת עַמִּמֵּיָא דְּאֵת עָלִיל לְתַמּוֹן לְמִירַת יְתָהוֹן מִן קֳדָמְךָ וְתִירַת יְתָהוֹן וְתַחֲבִיב בְּאַרְעָהוֹן:	שלישי

(23) רק חזק לבלתי אכל הדם. ממה שנאמר חזק, אתה למד שהיו שטופים דם לאכלו, לפיכך הוצרך לומר חזק, דברי רבי יהודה, רבי שמעון זן עזאי אומר, לא צא הכתוב, אלא להזהירך וללמדך, עד כמה אתה צריך להחזיק במצוות, אם הדם שהוא קל להשמר ממנו, שאין אדם מתאווה לו, הוצרך לחזקך בצוהרתו, ק"ו לשאר מצוות (ספרי עו): ולא תאכל הנפש עם הבשר. אזהרה לאצר מן החי (חולין קכ):

(24) לא תאכלנו. אזהרה לדם החממית:

(25) לא תאכלנו. אזהרה לדם האצירים: למען ייטב לך וגו'. צא ולמד מתן שכרן של מצוות, אם הדם שנפשו של אדם קצה ממנו, הפורש ממנו וזכה לו ולבניו אחריו, ק"ו לגזל ועריות שנפשו של אדם מתאווה להם (מכות כג):

(26) רק קדשך. אע"פ שאתה מותר לשחוט חולין, לא התרתי לך לשחוט את הקדשים ולאכלן בשעריך בלא הקרבה, אלא הציאם לציית הצחירה:

(27) ועשית עלתך. אם עולות הם, תן הבשר והדם על גבי המזבח, ואם זבחי שלמים הם, דם זבחיך ישפך על המזבח תחלה, ואח"כ והבשר תאכל. ועוד דרשו (ספרי עז) רק קדשך, שצא ללמד על הקדשים שצחוה לארץ, וללמד על התמורות ועל ולדות קדשים שיקריבו (זכורות יד):

(28) שמור. זו משנה, שאתה צריך לשמרה בצטנך שלא תשכח, כענין שנאמר, פִּי נָעִים כִּי תִשְׁמְרֶנָּה בְּצִטְנָךְ (משלי כב, יח), ואם שָׁנִיךְ, אפשר שחשמע ותקיים, הא כל שאינו בכלל משנה, אינו בכלל מעשה (ספרי עט): את כל הדברים. שמהא חציצה עליך מזה קלה כמזה חמורה (ספרי שס): הטוב. עיני השמים: והישר. צעני אדם:

30 take heed to thyself that thou be not ensnared to follow them, after that they are destroyed from before thee; and that thou inquire not after their gods, saying: 'How used these nations to serve their gods? even so will I do likewise.'	אִתָּמַר לְךָ דְּלִמָּא תִתְקַל בְּתַרְיָהוֹן בְּתַר דִּישְׁתִּיצוֹן מִן קִדְמוֹ וְדִלְמָא תִתְבַּע לְטַעוֹתָהוֹן לְמִימַר אִיכְדִין פְּלַחִין עִמָּמִיא הָאֱלִין יֵת טַעוֹתָהוֹן וְאַעֲבִיד כֵּן אַף אֲנָא:	הַשְׁמַר לְךָ פֶּן־תִּתְנַקֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם אַחֲרֵי הַשְׁמָדָם מִפְּנֵיךָ וּפֶן־תִּדְרֹשׁ לֵאלֹהֵיהֶם לֵאמֹר אֵיכָה יַעֲבֹדוּ חֲגֻוֹם הָאֱלֹהִים אֵת־אֱלֹהֵיהֶם וְאַעֲשֶׂה־כֵּן גַּם־אֲנִי:
31 Thou shalt not do so unto the LORD thy God; for every abomination to the LORD, which He hateth, have they done unto their gods; for even their sons and their daughters do they burn in the fire to their gods.	לֹא תַעֲבִיד כֵּן לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרִי כָל דְּמַרְחָק קִדְם יִי דְשִׁנִּי עֲבָדִין לְטַעוֹתָהוֹן אֲרִי אַף יֵת בְּנֵיהוֹן וּבָתֵּיהוֹן מוֹקְדִין בְּנוֹרָא לְטַעוֹתָהוֹן:	לֹא־תַעֲשֶׂה כֵּן לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כָל־תּוֹעֵבֹת יְהוָה אֲשֶׁר שָׂא עָשׂוּ לֵאלֹהֵיהֶם כִּי גַם אֵת־בְּנֵיהֶם וְאֵת־בָּתֵּיהֶם יִשְׂרְפוּ בָאֵשׁ לֵאלֹהֵיהֶם:
XIII All this word which I command you, that shall ye observe to do; thou shalt not add thereto, nor diminish from it.	יֵת כָּל פְּתָנְמָא דְאֲנָא מִפְקִיד יִתְכוֹן יִתִּיה תִּשְׁרוֹן לְמַעֲבִד לֹא תִסְפּוֹן עֲלוֹהֵי וְלֹא תִמְנַעוֹן מִנִּיה:	XIII אֵת כָּל־הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה אֲתֶכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת לֹא־תִסְף עָלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ: (פ)
2 If there arise in the midst of thee a prophet, or a dreamer of dreams—and he give thee a sign or a wonder,	אֲרִי יְקוֹם בֵּינֶךָ נְבִיא אוֹ חֵלִים חִלְמָא וְיִתִּין לְךָ אֵת אוֹ מוֹפֵת:	*יא כִּי־יָקוֹם בְּקִרְבְּךָ נְבִיא אוֹ חֵלִים חִלְמוֹ וְנָתַן אֵלֶיךָ אוֹת אוֹ מוֹפֵת:
3 and the sign or the wonder come to pass, whereof he spoke unto thee—saying: 'Let us go after other gods, which thou hast not known, and let us serve them';	וְיִתִּי אֲתָא וּמוֹפֵתָא דְמִלִּיל עִמָּךְ לְמִימַר נִהְיָ בְּתַר טַעוֹת עִמָּמִיא דְלֹא יִדְעָתָנּוּ וּנְפַלְחֵנּוּ:	3 וּבָא הָאוֹת וְהַמוֹפֵת אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֵלֶיךָ לֵאמֹר גִּלְכָּה אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרָיִם אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתֶּם וְנַעֲבָדָם:

(30) פֶּן תִּתְנַקֵּשׁ. אונקלוס תרגם לשון מוקש, ואני אומר שלא חש לדקדק בלשון, שלא מצינו נו"ן בלשון יוקש, ואפילו ליסוד הנופל ממנו, אבל בלשון טירוף וקשקוש מצינו נו"ן, וְאִתְקַבְּלָה דָּא לְדָא נִקְשָׁן (דניאל ה, ו), ואף זה אני אומר, פֶּן תִּתְנַקֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם, פֶּן תִּתְנַקֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם, להיות כרוך אחר מעשיהם, וכן יִנְקֹשׁ נוֹשָׂה לְגַל אִשָּׁר לוֹ (תהלים קט, יא), מקלל את הרשע להיות עליו נושים רצים, ויהיו מחזירין ומתנקשין אחר ממונו: אחרי השמדם מפניך. אחר שתראה שאשמידם מפניך, יש לך לתת לב מפני מה נשמדו אלו, מפני מעשים מקולקלים שצדיהם, אף אלה לא תעשה כן, שלא יבואו אחרים וישמידוך: איכה יעבדו. לפי שלא עש על עבודת אלילים, אלא על זנות וקטור ונסוך והשתחואה, כמו שכתוב בַּלְפִּי לֵה' לְבָדוֹ (שמות כב, יט), דברים הנעשים לגזבה, זא ולמדך כאן, שאם דרכה של עבודת אלילים לעזבה דבר אחר, כגון פוער לפעור וזורק אֶבֶן למרקוליס, זו היא עבודתה וחייב, אבל זנות וקטור ונסוך והשתחואה, אפילו שלא כדרכה חייב:

(31) כי גם את בנייהם. גם, לרצות את אבותיהם ואמותיהם. א"ר עקיבא, אני ראיתי נכרי שכתחול לאציו לפני כלבו, ואכלו:

- (1) את כל הדבר. קלה כחמורה: תשמרו לעשות. ליתן לא תעשה על עשה האמורים צפרשה, שכל השמר לשון לא תעשה הוא (מכות יג:), אלא שאין לוקין על השמר של עשה: לא תסך עליי. חמשה טוטפות בתפלין, חמשה מינין בלולב, ארבע זכרות בצרכת כהנים (ספרי פב):
- (2) ונתן אליך אות. בשמים, כענין שנאמר בגדעון וְעָשִׂיתָ לִי אוֹת (שופטים ו, יז), ואומר יְהִי קָא חֲרָב קָל הַגָּזָה וגו' (שם לט): או מופת. בדרך, דכתיב אִם עַל יְהִיָּה עַל הַגָּזָה לְבָדָה וְעַל קָל הַקָּרָן (חֲרָב) אִע"פ כן לא תשמע לו. ואם תאמר מפני מה נותן לו הקב"ה ממלה לעשות אות, כי מנסה ה' אלהים אתכם:

thou shalt not hearken unto the words of that prophet, or unto that dreamer of dreams; for the LORD your God putteth you to proof, to know whether ye do love the LORD your God with all your heart and with all your soul.

לֹא תִשְׁמָע אֶל-דְּבַר הַנָּבִיא הַהוּא אוֹ אֶל-חֹלֶם הַחֲלוֹם הַהוּא כִּי מִנְסָה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֹתְכֶם לִדְעוֹת הֲיִשָּׁכֶם אֹתָיו אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּכָל-לְבַבְכֶם וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם:

After the LORD your God shall ye walk, and Him shall ye fear, and His commandments shall ye keep, and unto His voice shall ye hearken, and Him shall ye serve, and unto Him shall ye cleave.

אֲחֲרֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם תֵּלְכוּ וְאֹתוֹ תִירָאוּ וְאֶת-מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ וּבְקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ וְאֹתוֹ תַעֲבֹדוּ וְכֹו תִדְבָּקוּ:

And that prophet, or that dreamer of dreams, shall be put to death; because he hath spoken perversion against the LORD your God, who brought you out of the land of Egypt, and redeemed thee out of the house of bondage, to draw thee aside out of the way which the LORD thy God commanded thee to walk in. So shalt thou put away the evil from the midst of thee.

וְהַנָּבִיא הַהוּא אוֹ חֹלֶם הַחֲלוֹם הַהוּא יוּמָת כִּי דִבֶּר-סָרָה עַל-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהַפֹּדֶה מִבֵּית עֲבָדִים לְהַדְיָחָה מִן-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לָלֶכֶת בָּהּ וּבַעֲרֹת הָרָע מִקִּרְבְּךָ: (ס)

If thy brother, the son of thy mother, or thy son, or thy daughter, or the wife of thy bosom, or thy friend, that is as thine own soul, entice thee secretly, saying: 'Let us go and serve other gods,' which thou hast not known, thou, nor thy fathers;

כִּי יִסְתִּיךָ אָחִיךָ בֶן-אִמֶּךָ אוֹ בְנֶךָ אוֹ-בִתְּךָ אוֹ אִשְׁתְּ חֵיקְךָ אוֹ רֵעֶךָ אֲשֶׁר כַּנֶּפֶשׁ בְּסִתָּר לֵאמֹר נֵלְכָה וְנַעֲבֹדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ אֹתָהּ וְאֲבֹתֶיךָ:

(5) ואת מצותיו תשמור. תורת משה: ובקולו תשמעו. צקול הנציאים (ספרי פה): ואותו תעבדו. צמקדשו: ובו תדבקו. הדצק דדרכיו, גמול חסדים, קצור מתים, בקר חולים, כמו שעשה הקצ"ה (סוטה יד):

(6) סרה. דצר המוסר מן העולם, שלא היה ולא נברא ולא נויטיו לדצר כן, דישטודר"א צלע"ו: והפדך מבית עבדים. אפילו אין לו עליך חלל שפדאך, דיו (ספרי פו):

(7) כי יסיתך. אין הסמה חלל גרוי, שנאמר חס ה' יסיתך צי (שמואל-א כו, יט), חמיטור"א צלע"ו שמיאלו לעשות כן: אחיד. מאצ: או בן אמך. מאס: חיקך. השוכנת בחיקך ומחקה צך, אפקייט"א צלע"ו וכן וימשיק חקך (יחזקאל מג, יד), מיסוד התקוע צאריך: אשר כנפשה. זה אצריך, פירש לך הכמוצ חס חציצין לך, ק"ו לאחרים: בסתר. דצר הכמוצ צהויה, שאין דברי מסית חלל בסתר, וכן הוא חומר, צנשף צעצ צו צאישון לילה ופלה (משלי ז, ט): אשר לא ידעת אתה ואבתיך. דצר זה גנאי גדול הוא לך, שאף האומות אין מניחין מה שמסרו להם אבותיהם, וזה חומר לך עוז מה שמסרו לך אבותיך:

8	of the gods of the peoples that are round about you, nigh unto thee, or far off from thee, from the one end of the earth even unto the other end of the earth;	מֵאלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סְבִיבֹתֶיכֶם הַקְרִיבִים אֵלַיְךָ אוֹ הַרְחֻקִּים מִמֶּנִּי מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ:
9	thou shalt not consent unto him, nor hearken unto him; neither shall thine eye pity him, neither shalt thou spare, neither shalt thou conceal him;	לֹא־תֹאבֶה לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֵלָיו וְלֹא־תִחֹס עֵינֶךָ עָלָיו וְלֹא תִחַמַּל וְלֹא־תִכְסֶה עָלָיו:
10	but thou shalt surely kill him; thy hand shall be first upon him to put him to death, and afterwards the hand of all the people.	כִּי הָרֹג תִּהְרַגְנוּ יָדְךָ תִּהְיֶה בּוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וַיַּד כָּל־הָעָם בְּאַחֲרָנָה:
11	And thou shalt stone him with stones, that he die; because he hath sought to draw thee away from the LORD thy God, who brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.	וְסָקַלְתוֹ בְּאֲבָנִים וּמָת כִּי בָקֵשׁ לְהַדְרִיחַךָ מֵעַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:
12	And all Israel shall hear, and fear, and shall do no more any such wickedness as this is in the midst of thee.	וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיִּירָאוּ וְלֹא־יִסְכְּפוּ לַעֲשׂוֹת כַּדָּבָר הַזֶּה הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ: (ס)
13	If thou shalt hear tell concerning one of thy cities, which the LORD thy God giveth thee to dwell there, saying:	כִּי־תִשְׁמַע בְּאַחַת עָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְתְּךָ לֵאמֹר:
14	'Certain base fellows are gone out from the midst of thee, and have drawn away the inhabitants of their city, saying: Let us go and serve other gods, which ye have not known';	יֵצְאוּ אָנָּשִׁים בְּנֵי־בְלִיעַל מִקִּרְבְּךָ וַיִּדְיָחוּ אֶת־יִשְׁבֵּי עִירָם לֵאמֹר נִלְכָּה וְנַעֲבֹדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתֶּם:

(8) הקרבים אליך או הרחקים. למה פרט קרובים ורחוקים, אלא כך אמר הכתוב, מטיבין של קרובים אתה למד טיבן של רחוקים, כשם שאין ממש בקרובים כך אין ממש ברחוקים: מקצצה הארץ. זו חמה ולזנה וזכא השמים, שהן מהלכין מסוף העולם ועד סופו:

(9) לא תאבה לו. לא תאהב לו, לא תאהבנו, לפי שנאמר וְאֶהְיֶה לָרַעַף פְּמוֹךְ (ויקרא יט, יח), את זה לא תאהב: ולא תשמע אליו. זהחננו על נפשו למחול לו, לפי שנאמר עֲזֹז טַעֲזֹז עֲמוֹ (שמות כג, ה), לזה לא תעזוב: ולא תחוס עינך עליו. לפי שנאמר לא תַעֲמֹד עַל דַּם רַעַף (ויקרא יט, טז), על זה לא תחוס: ולא תחמול. לא תהפך בזכותו: ולא תכסה עליו. אם אתה יודע לו חובה, אינך רשאי לשחוק:

(10) כי הרג תהרגנו. (אם יאל מצ"ד זכאי החזירהו לחובה) יאל מצ"ד חייב, אל תחזירהו לזכות (ספרי פט): ידך תהיה בו בראשונה. מזהו ציד הניסת להמיתו, לא מת צידו, ימות ציד אחרים, שנאמר ויד כל העם וגו':

(13) לשבת שם. פרט לירושלים שלא נחנה לדירה (ספרי צב): כי תשמע וגו' לאמר. אומרים כן יאלו וגו':

15	then shalt thou inquire, and make search, and ask diligently; and, behold, if it be truth, and the thing certain, that such abomination is wrought in the midst of thee;	וְדַרְשֶׁתָּ וְחִקְרַתָּ וּשְׁאַלְתָּ הַיָּטֵב וְהִנֵּה אָמֵת נִכּוֹן הַדָּבָר נַעֲשֵׂתָהּ הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקִרְבְּךָ:	וְתִתְּבַע וְתִבְדּוֹק וְתִשְׁאַל יָאוֹת וְהָא קוֹשְׁטָא כִּיּוֹן פְּתוּגְמָא אֲתַעְבִּידַת תּוֹעִיבְתָא הָדָא בִּינְךָ:
16	thou shalt surely smite the inhabitants of that city with the edge of the sword, destroying it utterly, and all that is therein and the cattle thereof, with the edge of the sword.	הִכָּה תִּכֶּה אֶת־יֹשְׁבֵי הָעִיר הַהִוא לְפִי־חֶרֶב הַחֶרֶם אֹתָהּ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּהּ וְאֶת־בְּהֶמְתָּהּ לְפִי־חֶרֶב:	מִמָּחָא תִּמְחִי יָת יְתִבִּי קִרְתָּא הַהִיא לְפִתְגָם דְּחֶרֶב גְּמַר יִתָּה וְיָת כָּל דְּבָהּ וְיָת בְּעִירָהּ לְפִתְגָם דְּחֶרֶב:
17	And thou shalt gather all the spoil of it into the midst of the broad place thereof, and shall burn with fire the city, and all the spoil thereof every whit, unto the LORD thy God; and it shall be a heap for ever; it shall not be built again.	וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ תִּקְבֹּץ אֶל־תּוֹךְ רַחֲבָהּ וְשָׂרַפְתָּ בְּאֵשׁ אֶת־הָעִיר וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ כָּלִיל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִיְתָה תֵּל עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד:	וְיָת כָּל עֲדָאָה תִּכְנוֹשׁ לְגוֹ פְּתָאָה וְתוֹקִיד בְּנוֹרָא יָת קִרְתָּא וְיָת כָּל עֲדָאָה גְּמִיר קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ וְתָהִי תֵּל חָרוֹב לְעֵלָם לֹא תִבְנֶי עוֹד:
18	And there shall cleave nought of the devoted thing to thy hand, that the LORD may turn from the fierceness of His anger, and show thee mercy, and have compassion upon thee, and multiply thee, as He hath sworn unto thy fathers;	וְלֹא־יִדְבַק בְּיָדְךָ מֵאוֹמֶה מִן־הַחֶרֶם לְמַעַן יָשׁוּב יְהוָה מִחֲרוֹן אַפּוֹ וְנָתַן־לְךָ רַחֲמִים וְרַחֲמֶנָּה וְהִרְבֶּךָ כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם:	וְלֹא יִדְבַק בְּיָדְךָ מִדְּעָם מִן חֶרְמָא בְּדִיל דִּיתוּב יי מִתְקוֹרֵה רַחֲמִיָּה וְיִפְתִּין לְךָ רַחֲמִין וִירְחִים עֲלֶיךָ וְיִסְגִּינְךָ כְּמֵא דְרַחֲמִים לְאַבְרָהָם:
19	when thou shalt hearken to the voice of the LORD thy God, to keep all His commandments which I command thee this day, to do that which is right in the eyes of the LORD thy God.	כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְנָה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: (ס)	אֲרִי תִקְבִּיל לְמִימְרָא דִּי אֱלֹהֶיךָ לְמִשְׁר יָת כָּל פְּקוּדוֹהִי דְאַנָּא מִפְּקִיד לְךָ יוֹמָא דִּין לְמַעַבְד דְּכֶשֶׁר קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ:
XIV	Ye are the children of the LORD your God: ye shall not cut yourselves, nor make any baldness between your eyes for the dead.	בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא־תִשְׁיִמוּ קִרְתָּה בֵּין עֵינֵיכֶם לְמַת:	בְּנִין אַתְוִן קָדָם יי אֱלֹהֵכֻן לֹא תִתְהַמְמוֹן וְלֹא תִשּׁוּן מְרַט בֵּין עֵינִיכֻן עַל מֵית:

- (14) בני בליעל. צלי עול, שפרקו עולו של מקום (ספרי:ג). אנשים. ולא נשים יושבי עירם. ולא יושבי עיר אחרת, מכאן אמרו, אין נעשית עיר הנדחת עד שידחה אנשים, ועד שיהיו מדיחיה מתוכה (סנהדרין קיא:):
- (15) ודרשת וחקרת ושאלת היטב. מכאן למדו (שם מ). שבע חקירות, מריצוי המקרא, כאן יש ג', דרישה וחקירה והיעז, ושאלת אינו מן המנין וממנו למדו דקיות, ובמקום אחר הוא אומר ודקשו השפטים היטב (דברים יט, יח), ועוד במקום אחר הוא אומר ודקשו היטב (שם יז, ד), ולמדו היטב היטב לגזירה שוה, ליתן האמור של זה בזה:
- (16) הכה תכה. אם אינך יכול להמיתם במיתה הכמונה בזה, המיתם באחרת (בבא מציעא לא):
- (17) לה' אלהיך. לשמו ובשצלו:
- (18) למען ישוב ה' מחרון אפו. שכל זמן שעבודת אלילים בעולם, חרון אף בעולם:
- (1) לא תתגדדו. לא תחטאו גדידה ושרט בצשרכם על מות, כדרך שהאמוריים עושין, לפי שאתם בניו של מקום, ואתם ראויין להיות נאים, ולא גדודים ומקורחים: בין עיניכם. אלל הפדחת, ובמקום אחר הוא אומר, לא יקרחו קרקקה גלאשם (ויקרא כא, ה), לעשות כל הראש כבין העינים:

2 For thou art a holy people unto the LORD thy God, and the LORD hath chosen thee to be His own treasure out of all peoples that are upon the face of the earth.	אֲרִי עִם קָדוֹשׁ אֶתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבָךְ בְּחַר יְהוָה לְהֵיוֹת לְךָ לְעַם סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה: (ס)	כִּי עִם קָדוֹשׁ אֶתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבָךְ בְּחַר יְהוָה לְהֵיוֹת לְךָ לְעַם סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה: (ס)
3 Thou shalt not eat any abominable thing.	לֹא תֵאכַל כָּל-תּוֹעֵבָה: לֹא תֵאכַל כָּל דְּמָרְחָק:	לֹא תֵאכַל כָּל-תּוֹעֵבָה: לֹא תֵאכַל כָּל דְּמָרְחָק:
4 These are the beasts which ye may eat: the ox, the sheep, and the goat,	זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שֹׁר שֶׂה כְּשִׂים וְשֵׂה עִזִּים:	זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שֹׁר שֶׂה כְּשִׂים וְשֵׂה עִזִּים:
5 the hart, and the gazelle, and the roebuck, and the wild goat, and the pygarg, and the antelope, and the mountain-sheep.	אֵיל וְצִבִּי וְנַחְמֹר וְאֶקֹּו וְדִישָׁן וְתֵאֵז וְזִמְרָה:	אֵיל וְצִבִּי וְנַחְמֹר וְאֶקֹּו וְדִישָׁן וְתֵאֵז וְזִמְרָה:
6 And every beast that parteth the hoof, and hath the hoof wholly cloven in two, and cheweth the cud, among the beasts, that ye may eat.	וְכָל-בְּהֵמָה מִפְּרִסֵּת פְּרִסָּה וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת שְׁתֵּי פְּרִסֹּת מַעֲלַת גֵּרָה בִּבְהֵמָה אֶתָּה תֹּאכְלוּ:	וְכָל-בְּהֵמָה מִפְּרִסֵּת פְּרִסָּה וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת שְׁתֵּי פְּרִסֹּת מַעֲלַת גֵּרָה בִּבְהֵמָה אֶתָּה תֹּאכְלוּ:
7 Nevertheless these ye shall not eat of them that only chew the cud, or of them that only have the hoof cloven: the camel, and the hare, and the rock-badger, because they chew the cud but part not the hoof, they are unclean unto you;	בָּרֶם יֵת דִּין לֹא תֵאכְלוּ מִמִּסְקֵי פֶשֶׁר וּמִסְדִּיקֵי פְּרִסָּתָא מִטְּלָפִי טְלָפִיא יֵת גַּמְלָא וְיֵת אֲרֻנְבָא וְיֵת טְבִזָּא אֲרִי מִסְקֵי פֶשֶׁר אֲנֹן וּפְרִסָּתָהוֹן לֹא סְדִיקָא מִסְאָבִין אֲנֹן לְכוֹן:	אֲךָ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמִּפְרִסֵּי הַפְּרִסָּה הַשְּׂסוּעָה אֶת־הַגַּמֶּל וְאֶת־ הָאֲרֻנְבָּת וְאֶת־הַשִּׁפָּן כִּי־מַעֲלָה גֵּרָה הֵמָּה וּפְרִסָּה לֹא הִפְרִיסוּ טְמֵאִים הֵם לָכֶם:
8 and the swine, because he parteth the hoof but cheweth not the cud, he is unclean unto you; of their flesh ye shall not eat, and their carcasses ye shall not touch.	וְיֵת חֲזִירָא אֲרִי סְדִיק פְּרִסָּתָא הוּא וְלֹא פֶשֶׁר מִסְאָב הוּא לְכוֹן מִבְּשָׂרָהוֹן לֹא תֵאכְלוּ וּבְנִבְלָתָהוֹן לֹא תִקְרְבוּ:	וְאֶת־הַחֲזִיר כִּי־מִפְרִיס פְּרִסָּה הוּא וְלֹא גֵרָה טְמֵא הוּא לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגְעוּ: (ס)

- (2) כי עם קדוש אתה. קדושת עמך מאצותיך, ועוד וכן צמר ה':
- (3) כל תועבה. כל שחעצתי לך, כגון זרס און צכור כדי לשחטו צמדינה, הרי דצר שחעצתי לך כל מוס לא יהיה צו, וצא ולמד כאן שלא ישחט ויאכל על אותו המוס, בשל צצר צחלצצ הרי דצר שחעצתי לך, הזהיר כאן על אכילתו (חולין קיד:):
- (4) זאת הבהמה וגר איל וצבי ויחמור. למדנו שהחיה צכלל צהמה (שם עא.), ולמדנו שבהמה וחיה טמאה מרובה מן הטורה, שצכל מקום פורט את המועט (שם סג:):
- (5) ואקו. מתורגס יעלא, יעלי סלע (איז לט, א), הוא אשטנצוק: והאו. תורצלא, תור היער, צאל"א יער צלשון ארמי:
- (6) מפרסת. סדוקה כתרגומו: פרסה. פלאנט"ה: ושסעת. חלוקה צשמי צפרנים, שיש סדוקה ואינה חלוקה צפרנים, והיא טמאה: בבהמה. משמע מה שנמצא צבהמה אכול, מכאן אמרו (חולין סט.) שהשליל נותר צשחיתת אמו:
- (7) השסועה. צריה היא שיש לה שני גצין ושני שדראות (גדה כד.), אמרו צבותינו, למה נשנו צבהמות מפני השסועה, וצעופות מפני הראה (חולין סג:), שלא נאמרו צמ"כ:
- (8) ובנבלתם לא תגעו. צבותינו פירשו (תו"כ שמיני) צרגל, שאדם חייב לטער את עצמו צרגל, יכול יהיו מוזהרים צכל

9	These ye may eat of all that are in the waters: whatsoever hath fins and scales may ye eat;	אֶת־זֶה תֹאכְלוּ מִכָּל אֲשֶׁר בַּמַּיִם כָּל אֲשֶׁר־לּוֹ סִנְפִיר וְשִׁשְׁקָשֶׁת תֹאכְלוּ: יֵדֵינָם תִּיכְלוּן מִכָּל דְּבַמְיָא כָּל אֲשֶׁר־לּוֹ דְלִיָּה צִיצִין וְקַלְפִין תִּיכְלוּן:
10	and whatsoever hath not fins and scales ye shall not eat; it is unclean unto you.	וְכָל אֲשֶׁר אֵין־לּוֹ סִנְפִיר וְשִׁשְׁקָשֶׁת לֹא תֹאכְלוּ טֵמֵא הוּא לָכֵן: וְכָל דְלִית לֵיה צִיצִין וְקַלְפִין לֹא תִיכְלוּן מִקְסָב הוּא לָכֵן: לָכֵם: (ס)
11	Of all clean birds ye may eat.	כָּל־צִפּוֹר טְהוֹרָה תֹאכְלוּ: כָּל צִפּוֹר דְּכִי תִיכְלוּן:
12	But these are they of which ye shall not eat: the great vulture, and the bearded vulture, and the osprey;	וְזֶה אֲשֶׁר לֹא־תֹאכְלוּ מֵהֶם הַנְּשָׁר וְהַפֶּרֶס וְהַעֲזָנִיָּה: וְדִין דְּלֹא תִיכְלוּן מִנְּהוֹן נֶשֶׁרָא וְעֵר וְעִזָּא:
13	and the glade, and the falcon, and the kite after its kinds;	וְהָרָאָה וְאֶת־הָאֵיָּה וְהַדִּיָּה וּבֵת כַּנְפָא וְטֶרְפִּיתָא וְדִיתָא לְמִינָהּ:
14	and every raven after its kinds;	וְאֵת כָּל־עֶרֶב לְמִינּוּ: וְיֵת כָּל עוֹרְבָא לְזִנְיָה:
15	and the ostrich, and the night-hawk, and the sea-mew, and the hawk after its kinds;	וְאֵת בֵּת הַיַּעֲנָה וְאֶת־הַתַּחֲמָס וְאֶת־הַשֹּׁחַר וְאֶת־הַנֶּץ לְמִינֵהוּ: וְיֵת בֵּת נַעֲמִיתָא וְצִיָּא וְצִפּוֹר שִׁחָפָא וְנֶצֶא לְזִנְיָה:
16	the little owl, and the great owl, and the horned owl;	אֶת־הַכּוֹס וְאֶת־הַיִּנְשׁוֹר וְהַתְּנַשְׁמָת: וְקִדְיָא וְקַפּוֹפָא וּבּוֹתָא:
17	and the pelican, and the carrion-vulture, and the cormorant;	וְהַקָּאָת וְאֶת־הַרְחֻמָּה וְאֶת־וִירְקָרִיקָא וְשְׁלִינִינָא:
18	and the stork, and the heron after its kinds, and the hoopoe, and the bat.	וְהַחֲסִידָה וְהָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְחִירִיתָא וְאִבּוֹ לְזִנְיָה וְנֶגֶר וְהַדּוּכִיפָת וְהַעֲטָלָף: טוֹרָא וְעֵטְלִיפָא:
19	And all winged swarming things are unclean unto you; they shall not be eaten.	וְכָל־שָׂרֵץ הָעוֹף טֵמֵא הוּא לָכֵם לֹא יֹאכְלוּ: וְכָל רֶחֶשָׁא דְעוֹפָא מִקְסָב הוּא לָכֵן לֹא יִתְאֲכְלוּן:

השנה, תלמוד לומר קָמַר אֵל הפָּהִגִים וגו' (ויקרא כא, א), ומה טומאת המת חמורה כהנים מזהרים ואין ישראל מזהרים, טומאת נבלה קלה לא כל שכן (ר"ה טז):

(11) כל צפור טהורה תאכלו. להחיר משולחת שצמורה (קידושין נז):

(12) וזה אשר לא תאכלו מהם. לאסור את השחוט:

(13) והרָאָה ואת האֵיָּה וגו'. היא ראה, היא איה, היא דיה, ולמה נקרא שמה ראה, שרואה ביותר, ולמה הזהירך בכל שמותיה, שלא ליתן פתחון פה לבעל דין לחלוק, שלא יהא האוסרה קורא אותה ראה, והבא להחיר אומר, זו דיה שמה או איה שמה, וזו לא אסר הכתוב. ובעופות פרט לך הטמאים, ללמד שהעופות טהורים מרובים על הטמאים, לפיכך פרט את המועט (חולין סג):

(16) התנשמת. קלצ"א שורי"ץ:

(17) שלך. השולה דגים מן הים (שם):

(18) דוכיפת. הוא תרנגול הצר, ובלע"ז הרופ"א, וכרצלמו כפולה:

20	Of all clean winged things ye may eat.	כָּל־עוֹף טָהוֹר תֹּאכְלוּ: כָּל עוֹף דָּבִי תִיכְלוּ:	20
21	Ye shall not eat of any thing that dieth of itself; thou mayest give it unto the stranger that is within thy gates, that he may eat it; or thou mayest sell it unto a foreigner; for thou art a holy people unto the LORD thy God. Thou shalt not see the kid in its mother's milk.	לֹא תֹאכְלוּ כָּל־נֶבֱלָה לָגֵר אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרֶיךָ תִּתְּנֶנָּה וְאָכְלָה אֹיֶם מִכֹּר לְנֹכְרִי כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֹׁל גְּדִי בְחֶלֶב אִמּוֹ: (פ)	21
22	Thou shalt surely tithe all the increase of thy seed, that which is brought forth in the field year by year.	עֲשֹׂר תַעֲשֹׂר אֶת כָּל־תְּבוּאָת זֶרְעֶךָ הַיֵּצֵא הַשָּׂדֶה שָׁנָה שָׁנָה: זֶרְעֶךָ דִּיפִיק חֶקְלָא שָׁנָא שָׁנָא:	חמישי
23	And thou shalt eat before the LORD thy God, in the place which He shall choose to cause His name to dwell there, the tithe of thy corn, of thy wine, and of thine oil, and the firstlings of thy herd and of thy flock; that thou mayest learn to fear the LORD thy God always.	וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחָר לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם מִעֲשֶׂר דִּגְנוֹךָ תִּירְשֶׁךָ וַיִּצְהָרְךָ וּבִכּוֹרֶת בָּקָרְךָ וּצֹאֲנֶךָ לִמְעַן תִּלְמַד לִירְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל־הַיָּמִים:	23
24	And if the way be too long for thee, so that thou art not able to carry it, because the place is too far from thee, which the LORD thy God shall choose to set His name there, when the LORD thy God shall bless thee;	וְכִי־יִרְבֶּה מִמֶּךָ הַדֶּרֶךְ כִּי לֹא תוּכַל לְשָׂאתוֹ כִּי־יִרְחַק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שָׁם כִּי יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	24
25	then shalt thou turn it into money, and bind up the money in thy hand, and shalt go unto the place which the LORD thy God shall choose.	וְנִתְּנָהּ בַּכֶּסֶף וְצִרְתָּ הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ:	25

- (19) שרץ העוף. הם הגמולים הרוחשים על הארץ, כגון זבובים וזרעים וחגבים טמאים, הם קרויים שרץ.
- (20) כל עוף טהור תאכלו. ולא את הטמא, כל ליתן עשה על לא תעשה, וכן צהמה אותה תאכלו ולא צהמה טמאה, לאו הצא מכלל עשה עשה, לעצור עליהם צהמה ולא תעשה:
- (21) לגר אשר בשעריך. גר תושב שקבל עליו שלא לעבוד עבודת אלילים ואוכל נבלות: כי עם קדוש אתה לה'. קדש את עצמך במותר לך (ספרי קד), דברים המותרים ואחרים נהגים בהם איסור, אל תתירם צניהם: לא תבשל גדי. שלש פעמים, פרט לחיה ולעופות ולצהמה טמאה (חולין קיג).
- (22) לא תבשל גדי וגו' עשר תעשר. מה ענין זה אלל זה, אמר להם הקב"ה לישראל, אל תגרמו לי לבשל גדיים של תצוה עד שהן צמעי אמותיהן, שאלו אין אתם מעשרים מעשרות כראוי, כשהוא סמוך להצד של אני מוציא רוח קדים והיא משדפתן, שנאמר וישדפה לפני קמה (מלכים ב' יט, כו), וכן לענין צדוקים: שנה שנה. מכאן שאין מעשרין מן החדש על הישן (ספרי קה):
- (23) ואכלת וגו'. זה מעשר שני, שכבר למדנו ליתן מעשר ראשון ללוים, שנאמר כי תקחו מאת צני ישרא'ל וגו' (במדבר יח, כו), ונתן להם רשות לאכלו בכל מקום, שנאמר ויכללם אתו בכל מקום (שם לא), על כרחך זה מעשר אחר הוא:
- (24) כי יברכך. שמהם התצוה מרובה לשאת:

26	And thou shalt bestow the money for whatsoever thy soul desireth, for oxen, or for sheep, or for wine, or for strong drink, or for whatsoever thy soul asketh of thee; and thou shalt eat there before the LORD thy God, and thou shalt rejoice, thou and thy household.	וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף בְּכָל אֲשֶׁר-תִּאְוָה נַפְשְׁךָ בַּבֶּקֶר וּבַצֹּאן וּבַיִין וּבַשֵּׁכָר וּבְכָל אֲשֶׁר תִּשְׁאַלְךָ נַפְשְׁךָ וְאָכַלְתָּ שָׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׂמְחָתָה אִתָּה וּבֵיתְךָ:	26
27	And the Levite that is within thy gates, thou shalt not forsake him; for he hath no portion nor inheritance with thee.	וְהַלְוִי אֲשֶׁר-בְּשַׁעְרֶיךָ לֹא תַעֲזֹבֵנּוּ כִּי אֵין לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ: (ס)	27
28	At the end of every three years, even in the same year, thou shalt bring forth all the tithe of thine increase, and shall lay it up within thy gates.	מִקְצֵהוּ שְׁלֹשׁ שָׁנִים תּוֹצִיא אֶת-כָּל-מַעֲשֶׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַהִוא וְהִנַּחְתָּ בְּשַׁעְרֶיךָ:	28
29	And the Levite, because he hath no portion nor inheritance with thee, and the stranger, and the fatherless, and the widow, that are within thy gates, shall come, and shall eat and be satisfied; that the LORD thy God may bless thee in all the work of thy hand which thou doest.	וּבָא הַלְוִי כִּי אֵין-לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ וְהַגֵּר וְהֵיתוֹם וְהָאֹלְמָנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְאָכְלוּ וְשָׂבְעוּ לִמְעַן יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-מַעֲשֵׂה יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: (ס)	29
XV	At the end of every seven years thou shalt make a release.	מִקֵּץ שִׁבְע־שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה:	ששי
2	And this is the manner of the release: every creditor shall release that which he hath lent unto his neighbour; he shall not exact it of his neighbour and his brother; because the LORD's release hath been proclaimed.	וְזֶה דְּבַר הַשְּׁמִטָּה שְׁמוֹט כָּל-בֹּעֵל מִשָּׁה יְדוֹ אֲשֶׁר יִשָּׂה בִרְעוּהוּ לֹא יִגָּשׁ אֶת-רְעוּהוּ וְאֶת-אָחִיו כִּי-קָרָא שְׁמִטָּה לַיהוָה:	2

(26) בכל אשר תאוה נפשך. כלל: בבקר ובצאן וביין ובשכר. פרט: ובכל אשר תשאלך נפשך. חזר וכלל, מה הפרט מפורש ולד, ולדות הארץ, וראוי למאכל אדם וכו' (עירובין כז:):

(27) והלוי וגר לא תעזבנו. מליטתו לו מעשר ראשון: כי אין לו חלק ונחלה עמך. יצאו לקט שכחה ופאה והפקר, שאף הוא יש לו חלק עמך בהן כמון, ואינן חייבין צמצום:

(28) מקצה שלש שנים. צא ולמד, שאם השהה מעשרותיו של שנה ראשונה ושניה לשמטה, שיערס מן הבית בשלישית: (29) ובא הלוי. ויטול מעשר ראשון: והגר והיתום. ויטלו מעשר שני שהוא של עני של שנה זו, ולא תאכלנו אהה זירושלים כדרך שנוקטת לאכול מעשר שני של שתי שנים: ואכלו ושבעו. תן להם כדי שבעו, מכאן אמרו אין פוחתין לעני בגורן וכו', ואם מוליד לירושלים מעשר של שנה ראשונה ושנייה שהם היתם, ומתוך כך יקדש מן הבית (דברים כו, יג), כמו שמפורש בדי חכלה לעשר (שם יז):

(1) מקץ שבע שנים. יכול שבע שנים לכל מלוה ומלוה, תלמוד לומר קרצה שנת השבע (לקמן פסוק ט), ואם אתה אומר ז' שנים לכל מלוה ומלוה, להלוות כל אחד ואחד, היאך היא קרצה, הא למדת ז' שנים למנין השמיטות:

3 Of a foreigner thou mayest exact it; but whatsoever of thine is with thy brother thy hand shall release.	מִן פֶּרַעַם מִיָּדְךָ תִּתְּנֶנּוּ וְיָדֵי לְךָ עִם אֲחִיךָ תִּשְׁמַט יָדְךָ:	3 אֶת־הַנִּכְרִי תִגְשׁ וְאֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ אֶת־אֲחִיךָ תִּשְׁמַט יָדְךָ:
4 Howbeit there shall be no needy among you—for the LORD will surely bless thee in the land which the LORD thy God giveth thee for an inheritance to possess it—	לְחֹד אֲרִי לֹא יִהְיֶה בְּךָ מִסְכִּינָא אֲרִי בִרְכָא וּבִרְכָּךָ יְיָ בְּאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יִתֵּן לְךָ אֲחִסָּנָא לְמִירְתָּהּ:	4 אָפֶס כִּי לֹא יִהְיֶה־בְּךָ אֲבִיּוֹן כִּי־בִרְכָּךָ יִבְרַכְךָ יְהוָה בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יִתֶּנָּה אֱלֹהֶיךָ נַתַּן־לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ:
5 if only thou diligently hearken unto the voice of the LORD thy God, to observe to do all this commandment which I command thee this day.	לְחֹד אֲם קִבְּלָא תִקְבִּיל לְמִימְרָא דִּי אֱלֹהֶיךָ לְמִשְׁר לְמַעַבְד ית כָּל תִּפְקִידָתָא הָדָא דְאָנָא מִפְּקִיד לְךָ יוֹמָא דִּין:	5 רַק אִם־שָׁמָע תִּשְׁמָע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוֹת הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם:
6 For the LORD thy God will bless thee, as He promised thee; and thou shalt lend unto many nations, but thou shalt not borrow; and thou shalt rule over many nations, but they shall not rule over thee.	אֲרִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בִּרְכָּךָ כְּמָא דְּמִלִּיל לְךָ וְתוֹזִיף לְעַמְּמִין סְגִי־אִין וְאַתָּה לֹא תִזִּיף וְתִשְׁלוּט בְּעַמְּמִין סְגִי־אִין וּבְךָ לֹא יִשְׁלֹטוּן:	6 כִּי־יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ בִּרְכָּךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לְךָ וְהָעֲבַטְתָּ גוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תִעַבֵּט וּמִשְׁלָתָּ בְּגוֹיִם רַבִּים וּבְךָ לֹא יִמְשְׁלוּ: (ס)
7 If there be among you a needy man, one of thy brethren, within any of thy gates, in thy land which the LORD thy God giveth thee, thou shalt not harden thy heart, nor shut thy hand from thy needy brother;	אֲרִי יִהְיֶה בְּךָ מִסְכִּינָא חַד מֵאַחַד בְּחֹדָא מִקְּרֻדָּא בְּאַרְעֶךָ דִּי אֱלֹהֶיךָ יִתֵּן לְךָ לֹא תִתְּקִיף ית לְבָבְךָ וְלֹא תִקְפּוּץ ית יָדְךָ מֵאַחִיךָ מִסְכִּינָא:	7 כִּי־יִהְיֶה בְּךָ אֲבִיּוֹן מֵאַחַד אֲחִיךָ בְּאַחַד שַׁעְרֶיךָ בְּאַרְצְךָ אֲשֶׁר־יִתֶּנָּה אֱלֹהֶיךָ נַתַּן לְךָ לֹא תִאֲמָץ אֶת־לִבְּךָ וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת־יָדְךָ מֵאַחִיךָ הָאֲבִיּוֹן:
8 but thou shalt surely open thy hand unto him, and shalt surely lend him sufficient for his need in that which he wanteth.	אֲרִי מִפְּתַח תִּפְתַּח ית יָדְךָ לִיה וְאוֹזָפָא תוֹזְפִינִיה כְּמִסַּת חוֹסְרִינִיה דְּחִסְרִי לִיה:	8 כִּי־פִתַּח תִּפְתַּח אֶת־יָדְךָ לוֹ וְהָעֲבַטְתָּ תַּעֲבִיטְנֻ דִּי מִחֲסָרוֹ אֲשֶׁר יִחְסֹר לוֹ:

(3) את הנכרי תגש. זו מצות עשה (ספרי קיג):

(4) אפס כי לא יהיה בך אביון. ולהלן הוא אומר כי לא יחדל אביון, אלא בזמן שאתם עושים רצונו של מקום אציונים

באחרים ולא בכס, וכשאין אתם עושים רצונו של מקום אציונים בכס: אביון. דל מעני, ולשון אציון שהוא תאצל לכל דבר:

(5) רק אם שמוע תשמע. אז לא יהיה צד אציון: שמוע תשמע. שמע קמעא, משמיעין אותו הרבה:

(6) כאשר דבר לך. והיכן דבר, צדוץ אפס צעיר (לקמן כח, ג): והעבטת. כל לשון הלוואה כשנופל על המלוה נופל

בלשון מפעיל, כגון והלוי, והעבטת, ואם היה אומר ועבטת, היה נופל על הלוה, כמו ולוית: והעבטת גוים. יכול שמהא

לוה מזה ומלוה לזה, תלמוד לומר ואתה לא תעבט: ומשללת בגוים רבים. יכול גויים אחרים מושלים עליך, תלמוד לומר

ובך לא ימשלו:

(7) כי יהיה בך אביון. התאצל תאצל קודם: מאחד אחיך. אחיך מאצין קודם לאחיך מאמך: שעריך. עניי עריך

קודמין לעניי עיר אחרת: לא תאמץ. יש לך אדם שמצטרף אל יתן אל לא יתן, לכך נאמר לא תאמץ, יש לך אדם שפושט את

ידו וקופצה, לכך נאמר ולא תקפוצ: מאחריך האביון. אם לא תתן לו, סופך להיות אחיו של אציון:

(8) פתח תפתח. אפילו כמה פעמים: כי פתח תפתח. הריכי משמש בלשון אלא: והעבט תעביטנו. אם לא ראה

במתנה תן לו בזהווא: די מחסורו. ואי אמה מנוה להעשירו (כמוצות סז): אשר יחסר לו. אפילו סוף לרכוש עליו

9 Beware that there be not a base thought in thy heart, saying: 'The seventh year, the year of release, is at hand'; and thine eye be evil against thy needy brother, and thou give him nought; and he cry unto the LORD against thee, and it be sin in thee.	אִתְּמַר לְךָ דִּלְמָא יְהִי פִתְגָם עִם לִבְךָ בְּרָשָׁע לְמִימַר קְרִיבַת שְׁתָּא דְשִׁבְעִיתָא שְׁתָּא דְשִׁמְשִׁתָּא וְתִבְאֵשׁ עֵינְךָ בְּאַחֲוֶיךָ מִסְכִּינָא וְלֹא תַתִּין לֵיהּ וְיִקְרִי עָלֶיךָ קָדָם יי וְיִהְיֶה בְךָ חֹבָא:	9 הַשְׁמַר לְךָ פֶּן־יִהְיֶה דְבָר עִם לִבְבְּךָ בְּלִיעַל לֵאמֹר קִרְבָּה שְׁנַת־הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרַעְיָה עֵינֶיךָ בְּאַחֲוֵי הָאֲבוֹיִן וְלֹא תִתֵּן לוֹ וְקָרָא עָלֶיךָ אֶל־יְהוָה וְהָיָה בְּךָ חֲטָא:
10 Thou shalt surely give him, and thy heart shall not be grieved when thou givest unto him; because that for this thing the LORD thy God will bless thee in all thy work, and in all that thou putteth thy hand unto.	מִתָּן תַּתִּין לֵיהּ וְלֹא יִבְאֵשׁ לִבְךָ בְּמִתְּנֶיךָ לֵיהּ אֲרִי בְדִיל פְּתִיגְמָא הָדִין יִבְרַכְכָּהּ יי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל עֹבְדֶיךָ וּבְכָל אוֹשְׁטוֹת יָדֶיךָ:	10 נָתַתָּן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא־יִרַע לִבְבְּךָ בְּתַתֶּנָּהּ לוֹ כִּי בְּגִלְלָהּ הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרַכְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־מַעֲשֶׂיךָ וּבְכָל מַשְׁלַח יָדֶיךָ:
11 For the poor shall never cease out of the land; therefore I command thee, saying: 'Thou shalt surely open thy hand unto thy poor and needy brother, in thy land.'	אֲרִי לֹא יִפְסוּק מִסְכִּינָא מְגוֹ אֲרַעָא עַל כֵּן אֲנָא מְפַקִיד לְךָ לְמִימַר מִפְּתַח תִּפְתַּח יָת יָדְךָ לְאַחֲוֶיךָ לְעֵנֶיךָ וְלִמְסַכִּינֶיךָ בְּאַרְעֶיךָ:	11 כִּי לֹא־יִחָדֵל אֲבוֹיִן מִקֶּרֶב הָאָרֶץ עַל־כֵּן אֲנֹכִי מְצַוֶּה לֵאמֹר פֶּתַח תִּפְתַּח אֶת־יָדְךָ לְאַחֲוֶיךָ לְעֵנֶיךָ וּלְאֲבוֹיֶיךָ בְּאַרְצֶיךָ: (ס)
12 If thy brother, a Hebrew man, or a Hebrew woman, be sold unto thee, he shall serve thee six years; and in the seventh year thou shalt let him go free from thee.	אֲרִי יִזְדָּבֹן לְךָ אֲחִוֶּיךָ בֶּרֶ יִשְׂרָאֵל אוֹ בֵּת יִשְׂרָאֵל וְיִפְלַחְנָה שְׁשֵׁת שָׁנִין וּבִשְׁתָּא שְׁבִיעִיתָא תִּפְטְרֶנִּיהּ בֶּר חוֹרִין מִעַמֶּךָ:	12 כִּי־יִמְכַר לְךָ אֲחִיךָ הָעֶבְרִי אוֹ הָעֶבְרִיָּה וְעִבְדְּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנָה הַשְּׁבִיעִית תִּשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מִעַמֶּךָ:
13 And when thou lettest him go free from thee, thou shalt not let him go empty;	וְאֲרִי תִּפְטְרֶנִּיהּ בֶּר חוֹרִין מִעַמֶּךָ לֹא תִּפְטְרֶנִּיהּ רִיקָן:	13 וְכִי־תִשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מִעַמֶּךָ לֹא תִשְׁלַחְנוּ רִיקָם:
14 thou shalt furnish him liberally out of thy flock, and out of thy threshing-floor, and out of thy winepress; of that wherewith the LORD thy God hath blessed thee thou shalt give unto him.	אִפְרָשָׁא תִּפְרִישׁ לֵיהּ מִעַמֶּךָ וּמִאֲדָרְךָ וּמִמַּעַצְרֹתֶיךָ דְּבִרְכָּךָ יי אֱלֹהֶיךָ תַתִּין לֵיהּ:	14 הָעֵנִיק תַּעֲנִיֵק לוֹ מִצֹּאֲנֶיךָ וּמִגֶּרְנֶיךָ וּמִיִּבְבֶּיךָ אֲשֶׁר בִּרְכָּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תַתֵּן־לוֹ:

ועבד לרוץ לפניו (שם): לו. 12 וזו אשה, וכן הוא אומר אֶעֱשֶׂה לוֹ עֹר כְּנָגְדוֹ (צראשית ז, יח) (שם) (9) וקרא עליך. יכול מזה, תלמוד לומר ולא יקרא (לקמן כד, טו ספרי קיז): והיה בך חטא. מכל מקום, אפילו לא יקרא, א"כ למה נאמר וקרא עליך, ממחר אני ליפרע על ידי הקורא יותר ממי שאינו קורא: (10) נתון תתן לו. אפילו מאה פעמים: לו. צינו וצינך: כי בגלל הדבר. אפילו אמרת ליתן, אחת נוטל שכל האמירה עם שכל המעשה: (11) על כן. מפני כן: לאמר. (ספרי) ענה לטובתך אני מִשְׁאִיֶּךָ (ספרי קיח): לאחיד לעניך. לאיזה את, לעני: לעניך. צו"ד אחד לשון עני אחד הוא, אצל ענייך צני יוד"ן שני עניים: (12) כי ימכר לך. על ידי אחרים, צמכרוהו בית דין צגנצתו הכתוב מדבר (קידושין יד:), והרי כבר נאמר כי תקנה עֶבֶד עֲבָרִי (שמות כא, ז) וצמכרוהו בית דין הכתוב מדבר. אלא מפני שני דברים שנתחדשו כאן, אחד שכתוב או העבריה אף היא חלל בשש, ולא שמכרוהו בית דין שאין הָאִמָּה נמכרת צגנצתה, שנאמר צגנצתו ולא צגנצתה (סוטה כג:), אלא צקטנה שמכרה אציה, ולמד כאן שאם יצאו שש שנים קודם שחציה סימנין, חלל, ועוד חידש כאן העניק תעניק:

15 And thou shalt remember that thou wast a bondman in the land of Egypt, and the LORD thy God redeemed thee; therefore I command thee this thing to-day.

וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיַּצְדֵּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־כֵּן אֲנִי מְצַוְךָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה הַיּוֹם:

15 וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיַּצְדֵּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־כֵּן אֲנִי מְצַוְךָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה הַיּוֹם:

16 And it shall be, if he say unto thee: 'I will not go out from thee'; because he loveth thee and thy house, because he fareth well with thee;

וְהָיָה כִּי־יֹאמַר אֵלֶיךָ לֹא אֵצֵא מֵעִמָּךְ כִּי אֶהְבֶּךָ וְאֶת־בֵּיתְךָ כִּי־טוֹב לוֹ עִמָּךְ:

וְהָיָה כִּי־יֹאמַר אֵלֶיךָ לֹא אֵצֵא מֵעִמָּךְ כִּי אֶהְבֶּךָ וְאֶת־בֵּיתְךָ כִּי־טוֹב לוֹ עִמָּךְ:

17 then thou shalt take an awl, and thrust it through his ear and into the door, and he shall be thy bondman for ever. And also unto thy bondwoman thou shalt do likewise.

וְתָסַב יָת מַרְצֵעָא וְתַתִּין בְּאוֹרְנֶיהָ וּבִדְשָׁא וַיְהִי לָךְ עֶבֶד פֶּלַח לְעֶלֶם וְאִף לְאִמָּתְךָ וְתַעֲבִיד כֵּן:

17 וְלָקַחְתָּ אֶת־הַמַּרְצֵעַ וְנָתַתָּה בְּאָזְנוֹ וּבִדְלֹת וְהָיָה לָךְ עֶבֶד עוֹלָם וְאִף לְאִמָּתְךָ תַּעֲשֶׂה־כֵּן:

18 It shall not seem hard unto thee, when thou lettest him go free from thee; for to the double of the hire of a hireling hath he served thee six years; and the LORD thy God will bless thee in all that thou doest.

לֹא־יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ בְּשַׁלְחָךְ אֹתוֹ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ כִּי מִשְׁנֶה שָׂכָר שְׁכִיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִרְכָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: (פ)

18 לֹא־יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ בְּשַׁלְחָךְ אֹתוֹ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ כִּי מִשְׁנֶה שָׂכָר שְׁכִיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִרְכָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: (פ)

19 All the firstling males that are born of thy herd and of thy flock thou shalt sanctify unto the LORD thy God; thou shalt do no work with the firstling of thine ox, nor shear the firstling of thy flock.

כָּל־הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד בְּבָקְרְךָ וּבְצֹאֲנֶיךָ תִּזְכֹּר תִּקְדִּישׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבֹד בְּבָקְרְךָ שׁוֹרְךָ וְלֹא תִגְזֹז בְּכוֹר צֹאֲנֶיךָ:

כָּל־הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד בְּבָקְרְךָ וּבְצֹאֲנֶיךָ תִּזְכֹּר תִּקְדִּישׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבֹד בְּבָקְרְךָ שׁוֹרְךָ וְלֹא תִגְזֹז בְּכוֹר צֹאֲנֶיךָ:

20 Thou shalt eat it before the LORD thy God year by year in the place which the LORD shall choose, thou and thy household.

לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ שָׁנָה בְּשָׁנָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֹתָהּ וּבֵיתְךָ:

לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ שָׁנָה בְּשָׁנָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֹתָהּ וּבֵיתְךָ:

(14) העניק תעניק. לשון עדי, צגוצה וצמראית העין, דבר שיהא ניכר שהטיבות לו. ויש מפרשים לשון הטענה על זוארו: מצאנך מגרנד ומיקבך. יכול אין לי אלא אלו בלד, תלמוד לומר אשר ברכך מכל מה שברכך בוראך. ולמה נאמרו אלו, מה אלו מיוחדים שהם בכלל צרכה, אף כל שהוא בכלל צרכה, יאזו פרדות. ולמדו רבותינו צמסכת קידושין (יז) בגזירה שזה, כמה נותן לו מכל מין ומין:

(15) וזכרת כי עבד היית. והענקתי ושניתני לך מציות מצרים וציות הים, אף אחת הענק ופנה לו:

(17) עבד עולם. יכול כמשמעו, תלמוד לומר ושבס אש אל אסאמו ואיש אל משפחתו פשהו (ויקרא כה, י), הא למדת שאין זה אלא עולמו של יוצל (מכילתא משפטים פז): ואף לאמתך תעשה כן. הענק לה, יכול אף לרעייה השוה הכתוב אותה, תלמוד לומר ואם אמר יאמר העצד (שמות כא, ה), עצד נרע ואין אמה נרעית:

(18) כי משנה שכר שכיר. מכאן אמרו, עצד עצרי עוצד צין ציום וצין צלילה, וזהו כפלים שצעזודת שכירי יום, ומהו עצודת צלילה, רצו מוסר לו שפחה כנענית והולדות לאדון (קידושין טו):

(19) כל הבכור וגו' תקדיש. וצמקום אחר הוא אומר לא יקדיש, שנאמר אף בכור אשך יזכר לה' וגו' (ויקרא כז, כו), הא כיצד, אינו מקדישו לקרבן אחר וכאן למד שמנה לומר הרי אחת קדוש לבכורה. דבר אחר, א"ל לומר תקדיש שכר נאמר לא יקדיש, וא"ל לומר לא יקדיש כצר נאמר תקדיש, הא כיצד, מקדישו אחת הקדש עליו, ונותן להקדש כפי טובת הגאה שזו (ערכין כט): לא תעבוד בבכור שורך ולא תגוז וגו'. אף החילוף למדו רבותינו שאסור (חולין קלז), אלא שדבר הכתוב צהווה:

21	And if there be any blemish therein, lameness, or blindness, any ill blemish whatsoever, thou shalt not sacrifice it unto the LORD thy God.	וְכִי־יִהְיֶה בּוֹ מוֹם פֶּסַח אֹזֶר כָּל מוֹם רָע לֹא תִזְבְּחֶנּוּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ:	21
22	Thou shalt eat it within thy gates; the unclean and the clean may eat it alike, as the gazelle, and as the hart.	בְּשַׁעְרֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ הַטָּמֵא וְהַטְהוֹר יִחְדּוּ כַצִּבִּי וְכַאֵיל:	22
23	Only thou shalt not eat the blood thereof; thou shalt pour it out upon the ground as water.	רַק אֶת־דָּמּוֹ לֹא תֹאכַל עַל־ הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַמַּיִם: (פ)	23
XVI	Observe the month of Abib, and keep the passover unto the LORD thy God; for in the month of Abib the LORD thy God brought thee forth out of Egypt by night.	שְׁמֹר אֶת־חֹדֶשׁ הָאָבִיב וַעֲשֵׂיתָ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי בַחֹדֶשׁ הָאָבִיב הוֹצִיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לַיְלָה:	XVI
2	And thou shalt sacrifice the passover-offering unto the LORD thy God, of the flock and the herd, in the place which the LORD shall choose to cause His name to dwell there.	וְזָבַחְתָּ פֶסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחָר יְהוָה לְשִׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם:	2
3	Thou shalt eat no leavened bread with it; seven days shalt thou eat unleavened bread therewith, even the bread of affliction; for in haste didst thou come forth out of the land of Egypt; that thou mayest remember the day when thou camest forth out of the land of Egypt all the days of thy life.	לֹא תֹאכַל עִלּוֹי חֲמִיעַ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל־עִלּוֹי מִצּוֹת לֶחֶם עֲנִי כִי בַחֲפוּזִין יָצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִמְעַן תִּזְכֹּר אֶת־יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:	3

(20) לפני ה' אלהיך תאכלנו. לכהן הוא אומר, שכבר מנינו שהוא ממתנות כהונה אחד תס ואחד בעל מוס, שנאמר ויִשָּׁקֶם יְהוָה לָךְ וגו' (במדבר יח, יח זכורות כח). שנה בשנה. מכאן שאין משהין אותו יותר על שנתו, יכול יהא פסול משעזרה שנתו, כבר הוקש למעשר, שנאמר ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגןך תירושך ויִהְיֶה וזכורות צקך ואֵלֶיךָ (לעיל יד, כג), מה מעשר שני אינו נפסל לחצרתה, אף זכור אינו נפסל, אלא שמלואה תוך שנתו: שנה בשנה. אם שחטו צסוף שנתו, אוכלו אותו היום ויום אחד משנה אחרת, למד שנאכל לשני ימים וילנה אחד (שם כז: ספרי קהה):

(21) מום. כלל: פסח או עור. פרט: כל מום רע. חור וכלל, מה הפרט מפורש מום הגלוי ואינו חוזר, אף כל מום שנגלוי ואינו חוזר:

(23) רק את דמו לא תאכל. שלא תאמר הואיל וכולו היתר הצא מכלל איסור הוא, שהרי קדוש, ונשחט בחוץ בלא פדיון ונאכל, יכול יהא אף הדם מותר, תלמוד לומר רק את דמו לא תאכל:

(1) שמור את חודש האביב. מקודם צוה שמור שיהא ראוי לאביב, להקריב בו את מנחת העומר, ואם לאו עָצַר את השנה: ממצרים לילה. והלא צוים ילאו, שנאמר מִקְרַת הַפֶּסַח יָצֵא וְגַם יִשָּׁקֶל וגו' (במדבר לג, ג), אלא לפי שצליה נתן להם פרעה רשות ללאת, שנאמר וַיִּקְרָא לְמִשֶּׁה וְלֵאמֹר וְלֵאמֹר לֵילָה וגו' (שמות יב, לא):

(2) וזבחת פסח לה' אלהיך צאן. שנאמר מן הכזשים ומן העזים תקחו (שמות יב, ה): ובקר. תזבח לחגיגה (ספרי קכט), שאם נמנו על הפסח חצורה מרובה, מציאים עמו חגיגה כדי שיהא נאכל על השזוע (פסחים ע). ועוד למדו רבותינו דברים הרבה מפסוק זה:

4 And there shall be no leaven seen with thee in all thy borders seven days; neither shall any of the flesh, which thou sacrificest the first day at even, remain all night until the morning.	וְלֹא-יֵרָאָה לְךָ שְׂאֹר בְּכָל- גְּבֻלְךָ שִׁבְעַת יָמִים וְלֹא-יֵלִין מִן-הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בָּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֹּקֶר:
5 Thou mayest not sacrifice the passover-offering within any of thy gates, which the LORD thy God giveth thee;	לֹא תֹכֵל לִזְבַּח אֶת-הַפֶּסַח בְּאַחַד שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר-יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ:
6 but at the place which the LORD thy God shall choose to cause His name to dwell in, there thou shalt sacrifice the passover-offering at even, at the going down of the sun, at the season that thou camest forth out of Egypt.	כִּי אִם-אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת-הַפֶּסַח בָּעֶרֶב כִּבּוּא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם:
7 And thou shalt roast and eat it in the place which the LORD thy God shall choose; and thou shalt turn in the morning, and go unto thy tents.	וּבִשְׁלָתָּ וְאָכַלְתָּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפְנִיתָ בֹּקֶר וְהִלַּכְתָּ לְאֹהֲלֶיךָ:
8 Six days thou shalt eat unleavened bread; and on the seventh day shall be a solemn assembly to the LORD thy God; thou shalt do no work therein.	שִׁשַּׁת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצֵרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה: (ס)

(3) לחם עני. לחם שמזכיר את העוני שנחננו במצרים: כי בחפזון יצאת. ולא הספיק צֶמֶק להחמיץ, וזה יהיה לך לזכרון, וחפזון לא שלך היה, אלא של מצרים, שכן הוא אומר וְסֻסּוֹק מִצְרַיִם עַל הָעָם וגו' (שמות יב, לג): לזמן תזכור. על ידי אכילת הפסח והמנחה, את יום זאתך:

(4) ולא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר. אזוהרה למומיר בפסח דורות, לפי שלא נאמר אלא בפסח מצרים, ויום ראשון האמור כאן הוא י"ד בניסן, כמה דאמר אר"י ציוס קראשון פשעיתו שאר מִצְרַיִם (שמות יב, טו), ולפי שנחלק הכתוב מענינו של פסח והתחיל לדבר בחקות שבעת ימים כגון שבעת ימים תאכל עליו מנחה ולא יראה לך שאור בכל גבולך, הושר לפרש באיזו זמנה הוא מזהיר, שאם כתב ולא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב לבקר, הייתי אומר שלמים הנשחטים כל שבעה, כולן צב תותירו ואין נאכלין אלא ליום ולילה, לכך כתב בערב ציוס הראשון. דבר אחר, בחגיגה י"ד הכתוב מדבר, ולמד עליה שנאכלת לשני ימים, והראשון האמור כאן, ציו"ט הראשון הכתוב מדבר, וכן משמעות המקרא, בשר חגיגה אשר תזבח בערב, לא ילין ציו"ט הראשון עד בקרו של שני, אבל נאכלת היא בארבעה עשר וצט"ו, וכך היא שנויה במסכת פסחים (ע"א):

(6) בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים. הרי שלשה זמנים חלוקים, בערב משש שעות ולמעלה זמנהו, וכבוא השמש תאכלהו, ומועד זאתך אתה שורפהו, כלומר נעשה נותר ויאל לצית השריפה (ספרי קלג):

(7) ובשלת. זהו צ"ל אש, שאף הוא קרוי ציטול: ופניית בבקר. לבקר של שני, מלמד שטעון לינה ליל של מוצאי יו"ט (ספרי קלד חגיגה יז):

(8) ששת ימים תאכל מצות. וצמקום אחר הוא אומר שבעת ימים (שמות יב, טו), שבעה מן היסן וששה מן החדש. דבר אחר, למד על אכילת מנה בשביעי שאינה חובה, ומכאן אתה למד לששת ימים, שהרי שביעי בכלל היה, ויאל מן הכלל ללמד שאין אכילת מנה זו חובה אלא רשות, ולא ללמד על עצמו יאל אלא ללמד על הכלל כולו יאל, מה שביעי רשות אף כולם רשות, חוץ מלילה הראשון שהכתוב קבעו חובה, שנאמר צֶמֶק תאכלו מִנֶּחֱ (שם יח פסחים קכ). עצרת לה' אלהיך. עזר עצמן מן המלאכה. דבר אחר, קניפיא של מאכל ומשחה, לשון נַעֲרָה נָא אוֹקֶךָ (שופטים יג, טו):

9	Seven weeks shalt thou number unto thee; from the time the sickle is first put to the standing corn shalt thou begin to number seven weeks.	שְׁבַעָה שָׁבָעַת תִּסְפֹּר-לָךְ מִהֲחֵל חֲרַמְשׁ בַּקֹּמֶה תַחֲלֶה לִסְפֹּר שְׁבַעָה שָׁבָעוֹת: שְׁבַעָה שְׁבוּעִין תִּמְנִי לָךְ מִשִּׁירִיּוֹת מִגֹּלָא בַּחֲצַד עֲמָרָא דְאַרְמוּתָא תִּשְׁרִי לְמִמְנִי שְׁבַעָה שְׁבוּעִין:	9
10	And thou shalt keep the feast of weeks unto the LORD thy God after the measure of the freewill-offering of thy hand, which thou shalt give, according as the LORD thy God blesseth thee.	וְעָשִׂיתָ חֹג שְׁבָעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִסֹּת נְדָבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְתַעֲבִיד חֹגָא דְשְׁבוּעִיָא קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ מִסֹּת נְדָבַת יָדְךָ דְחִתִּין כְּמָא דִּיבְרַכְנֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ:	10
11	And thou shalt rejoice before the LORD thy God, thou, and thy son, and thy daughter, and thy man-servant, and thy maid-servant, and the Levite that is within thy gates, and the stranger, and the fatherless, and the widow, that are in the midst of thee, in the place which the LORD thy God shall choose to cause His name to dwell there.	וְשִׂמְחָתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיְתוֹם וְהָאֱלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם: וְתַחֲדֵי קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ אַתָּה וּבִרְךָ וּבִרְתְּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וְלִיּוֹנָא דִּבְקִרְנֶךָ וְגִיּוֹרָא וַיְתִמָּא וְאַרְמְלָתָא דִּבְיִנְךָ בְּאַתְרָא דִּיתְרֵי יי אֱלֹהֶיךָ לְאַשְׁרָאָה שְׁכִינְתִּיהָ תִּמְן:	11
12	And thou shalt remember that thou wast a bondman in Egypt; and thou shalt observe and do these statutes.	וְזָכַרְתָּ כִּי־עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשָׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: (פ) וְתִדְכַּר אֲרִי עֲבָדָא הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְתַטֵּר וְתַעֲבִיד יְתָ קִמְיָא הָאֵלִין:	12
13	Thou shalt keep the feast of tabernacles seven days, after that thou hast gathered in from thy threshing-floor and from thy winepress.	חֹג הַסֻּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ שְׁבָעַת יָמִים בְּאַסְפֹּךְ מִגִּרְנֶךָ וּמִיִּקְבֶּךָ: חֹגָא דְמִטְלִיָא תַעֲבִיד לָךְ שְׁבַעָה יוֹמִין בְּמִכְנֶשֶׁךָ מֵאֲדָרְךָ וּמִמַּעַצְרְתְּךָ:	מפטיר
14	And thou shalt rejoice in thy feast, thou, and thy son, and thy daughter, and thy man-servant, and thy maid-servant, and the Levite, and the stranger, and the fatherless, and the widow, that are within thy gates.	וְשִׂמְחָתָּ בַּחֹגָא אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וְהַלְוִי וְהַגֵּר וְהַיְתוֹם וְהָאֱלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: וְתַחֲדֵי בַּחֹגָא אַתָּה וּבִרְךָ וּבִרְתְּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וְלִיּוֹנָא וְגִיּוֹרָא וַיְתִמָּא וְאַרְמְלָתָא דִּבְקִרְנֶךָ:	14

- (9) מהחל חרמש בקמה. משנקצר העומר, שהוא ראשית הקציר (ספרי קלו:).
 (10) מסת נדבת ירך. די נדצת ירך, הכל לפי הזרחה, הצא שלמי שמחה, וקצש קרואים לאכול:
 (11) והלוי והגר והיתום והאלמנה. ארבעה שלי כנגד ארבעה שלך, צנן וצמח ועצדך ואמתך, אם אתה משמח את שלי אני משמח את שלך:
 (12) וזכרת כי עבד היית וגו'. על מנת כן פדיתיך שתשמור ותעשה את החקים האלה:
 (13) באספך. צומן האסיף שאתה מכניס לצית פירות הקיץ. דבר אחר באספך מגרנך ומיקבך, למד שמסכנין את הסוכה בפסולת גורן ויקב (סוכה יז):

15	Seven days shalt thou keep a feast unto the LORD thy God in the place which the LORD shall choose; because the LORD thy God shall bless thee in all thine increase, and in all the work of thy hands, and thou shalt be altogether joyful.	שִׁבְעַת יָמִים תַּחֲגֹל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחָר יְהוָה כִּי יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל תְּבוּאָתְךָ וּבְכָל מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אֶךְ שְׂמֵחַ:	15
16	Three times in a year shall all thy males appear before the LORD thy God in the place which He shall choose; on the feast of unleavened bread, and on the feast of weeks, and on the feast of tabernacles; and they shall not appear before the LORD empty;	שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זָכוֹרְךָ אֶת־פָּנָיו יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בַּחֹג הַמַּצּוֹת וּבַחֹג הַשָּׁבֻעוֹת וּבַחֹג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פָּנָיו יְהוָה רִיקָם:	16
17	every man shall give as he is able, according to the blessing of the LORD thy God which He hath given thee.	אִישׁ כַּמַּחֲנֶנֶת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לְךָ: (ס)	קנו פסוקים
<i>The Haftara is Isaiah 54:11 – 55:5 on page 167. This is the Third Haftara of Consolation. On Rosh Hodesh, read the Maftir on page 189. Most read the Haftara for Rosh Hodesh when that occurs (and combine this Haftara with Ki Tetze), but the special Haftara for Erev Rosh Hodesh is not read when this week is Erev Rosh Hodesh.</i>			
18	Judges and officers shalt thou make thee in all thy gates, which the LORD thy God giveth thee, tribe by tribe; and they shall judge the people with righteous judgment.	שֹׁפְטִים וְשָׁטְרִים תִּתֵּן־לְךָ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְשִׁבְטֶיךָ וּשְׁפָטוּ אֶת־הָעָם מִשְׁפָּט־צֶדֶק:	שופטים יד
19	Thou shalt not wrest judgment; thou shalt not respect persons; neither shalt thou take a gift; for a gift doth blind the eyes of the wise, and pervert the words of the righteous.	לֹא־תַטֶּה מִשְׁפָּט לֹא תִכִּיר פָּנִים וְלֹא־תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֶר עֵינֵי חֲכָמִים וַיִּסְלַף דְּבָרֵי צִדִּיקָם:	19

- (15) והיית אך שמח. לפי פשוטו אין זה לשון נווי אלא לשון הצטעה, ולפי תלמודו (שם מח.) למדו מכאן, לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה:
- (16) ולא יראה את פני ד' ריקם. אלא הצא עולות ראייה ושלמי חגיגה:
- (17) איש כמחנת ידו. מיש לו אוכלין הרצה ונכסים מרזים, יציא עולות מרזים מרזים (חגיגה ח:):
- (18) שופטים ושוטרים. שופטים, דיינין הפוסקים את הדין: ושוטרים. הרודין את העם אחר מנותן, שמכין וכופתין זמקל וצרעוה עד שיקבל עליו את דין השופט: בכל שערך. בכל עיר ועיר (סנהדרין טז:): לשבטיך. מוסב על חתן לך, שופטים ושוטרים חתן לך לשבטיך בכל שערך אשר ה' אלהיך נתן לך: לשבטיך. מלמד, שמושיצין דיינין לכל שבט ושבט וכל עיר ועיר: ושפטו את העם וגו'. מנה דיינין מומחים ונדיקים לשפטו נדק:
- (19) לא תטה משפט. כמשמעו: לא תכיר פנים. אף בשעת הטענות, אזוהרה לדיין שלא יהא רך לזה וקשה לזה, אחד

20	Justice, justice shalt thou follow, that thou mayest live, and inherit the land which the LORD thy God giveth thee.	צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר יהיה לך: (ס)	20
21	Thou shalt not plant thee an Asherah of any kind of tree beside the altar of the LORD thy God, which thou shalt make thee.	לא תטע לך אשרה כל-עץ אצל מזבח יהוה אלהיך אשר תעשה-לך: לא תצוב לך אשירת כל אילן בסטר מדבחה דיי אלהיך דתעבד לך:	לוי
22	Neither shalt thou set thee up a pillar, which the LORD thy God hateth.	ולא תקים לך מצבה אשר שגא יהוה אלהיך: (ס)	22
XVII	Thou shalt not sacrifice unto the LORD thy God an ox, or a sheep, wherein is a blemish, even any evil thing; for that is an abomination unto the LORD thy God.	לא תזבח ליהוה אלהיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת יהוה אלהיך הוא: (ס)	XVII
2	If there be found in the midst of thee, within any of thy gates which the LORD thy God giveth thee, man or woman, that doeth that which is evil in the sight of the LORD thy God, in transgressing His covenant,	כי-ימצא בקרבך באתד שעריך אשר יהיה לך נתן לך איש או-אשה אשר יעשה את-הרע בעיני יהוה-אלהיך לעבר בריתו: ארי ישחכח בינך בחדא מן קרנך דיי אלהיך יתיב לך גבר או אתא דיעבד ית דביש קדם יי אלהיך למעבר על קימיה:	2
3	and hath gone and served other gods, and worshipped them, or the sun, or the moon, or any of the host of heaven, which I have commanded not;	וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם ולשמשו או לזרע או לכל-צבא השמים אשר לא צויתי: ואזל ופלח לטעות עממיא וסגיד להון ולשמשא או לסיהרא או לכל חילי שמיא דלא פקידית:	3

עומד ואחד יושב, לפי שכשרואה שהדיין מכזב את חבירו, מסתממין טענותיו: ולא תקח שחד. אפילו לשפוט צדק (ספרי קמד): כי השחד יעור. משקבל שוחד ממנו, אי אפשר שלא יטה את לבו אלזו להפך בזכותו (כתובות קה): דברי צדיקים. דברים המזודקים, משפטי אמת:

(20) צדק צדק תרדף. הלך אחר בית דין יפה (ספרי קמד סנהדרין לז): למען תחיה וירשת. כדאי הוא מנוי הדיינין הכשרים, להחיות את ישראל ולהושיעין על אדמתן (שס):

(21) לא תטע לך אשרה. לחייבו עליה משעת נטיעתה, ואפילו לא עצדה, עובר בלא תעשה על נטיעתה: לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך. אזהרה לנטוע אילן ולזונה בית זהר הבית:

(22) ולא תקים לך מצבה. מנצת אבן אחת, להקריב עליה אפילו לשמים: אשר שגא. מזבח אבנים ומזבח אדמה נזה לעשות, ואת זו שגא, כי חק היתה לכנענים, ואע"פ שהיתה להזנה לו צימי האצות, עכשיו שגאה, מאחר שעשאהו אלו חק לעבודת אלילים:

(1) לא תזבח וגר כל דבר רע. אזהרה למפגל בקדשים ע"ד צור רע (ספרי קמו). ועוד נדרשו בו שאר דרשות בשחיטת קדשים (וצחיס לו):

(2) לעבר בריתו. אשר כרת ה' אתכם שלא לעבוד אלילים:

(3) אשר לא צויתי. לעצדם (מגילה ט):

4 and it be told thee, and thou hear it, then shalt thou inquire diligently, and, behold, if it be true, and the thing certain, that such abomination is wrought in Israel;	וְהִגַּדְתָּ לָךְ וּשְׁמַעְתָּ וּדְרַשְׁתָּ הִיטֵב וְהִנֵּה אָמֵת נִכּוֹן הַדָּבָר נִשְׁתַּחֲתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּיִשְׂרָאֵל:	4 וְהִגַּדְתָּ לָךְ וּשְׁמַעְתָּ וּדְרַשְׁתָּ הִיטֵב וְהִנֵּה אָמֵת נִכּוֹן הַדָּבָר נִשְׁתַּחֲתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּיִשְׂרָאֵל:
5 then shalt thou bring forth that man or that woman, who have done this evil thing, unto thy gates, even the man or the woman; and thou shalt stone them with stones, that they die.	וְתוֹצֵאתָ אֶת-הָאִישׁ הַהוּא אֹת-הָאִשָּׁה הַהִוא אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת-הַדָּבָר הָרָע הַזֶּה אֶל-שַׁעְרֶיךָ אֶת-הָאִישׁ אֹת-הָאִשָּׁה וּסְקַלְתֶּם בְּאֲבָנִים וּמָתוּ:	5 וְהוֹצֵאתָ אֶת-הָאִישׁ הַהוּא אֹת-הָאִשָּׁה הַהִוא אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת-הַדָּבָר הָרָע הַזֶּה אֶל-שַׁעְרֶיךָ אֶת-הָאִישׁ אֹת-הָאִשָּׁה וּסְקַלְתֶּם בְּאֲבָנִים וּמָתוּ:
6 At the mouth of two witnesses, or three witnesses, shall he that is to die be put to death; at the mouth of one witness he shall not be put to death.	עַל-פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אֹו שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוּמָת הַמֵּת לֹא יוּמָת עַל-פִּי עֵד אֶחָד:	6 עַל-פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אֹו שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוּמָת הַמֵּת לֹא יוּמָת עַל-פִּי עֵד אֶחָד:
7 The hand of the witnesses shall be first upon him to put him to death, and afterward the hand of all the people. So thou shalt put away the evil from the midst of thee.	יָד הָעֵדִים תְּהִיחֶבּוּ בְּרֹאשֹׁנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל-הָעָם בְּאַחֲרֹנָה וּבְעֶרְתָּ הָרָע מִקִּרְבְּךָ: (פ)	7 יָד הָעֵדִים תְּהִיחֶבּוּ בְּרֹאשֹׁנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל-הָעָם בְּאַחֲרֹנָה וּבְעֶרְתָּ הָרָע מִקִּרְבְּךָ: (פ)
8 If there arise a matter too hard for thee in judgment, between blood and blood, between plea and plea, and between stroke and stroke, even matters of controversy within thy gates; then shalt thou arise, and get thee up unto the place which the LORD thy God shall choose.	אֲרִי יִתְפַּרֵּשׁ מִנֶּךָ פִּתְגָמָא דְּדִינָא בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין וּבֵין מַכְתָּשׁ סִגִּירוֹ לְמַכְתָּשׁ סִגִּירוֹ פִּתְגָמֵי פְלוּגָת דִּינָא בְּקִרְוֶךָ וְתִקּוּם וְתִסַּק לְאַתְרָא דִּיתְרַעֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בִּיה:	8 כִּי יִפְלֹא מִמֶּךָ דָּבָר לְמִשְׁפָּט בֵּין-דָּם לְדָם בֵּין-דִּין לְדִין וּבֵין נֹגַע לְנֹגַע דְּבָרֵי רִיבָת בְּשַׁעְרֶיךָ וּקְמַת וְעֹלִית אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ:
9 And thou shall come unto the priests the Levites, and unto the judge that shall be in those days; and thou shalt inquire; and they shall declare unto thee the sentence of judgment.	וְתִיתִי לָוִית כֹּהֲנֵי לִינְאִי וְלוֹת דִּינָא דִּיהִי בְיוֹמֵיךָ הָאֵלֶּה וְתִתְבַּע וּיְחַוּן לָךְ יֵת פִּתְגָמָא דְּדִינָא:	9 וּבֹאֲתָ אֶל-הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם וְאֶל-הַשֹּׁפֵט אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הָהֵם וּדְרַשְׁתָּ וְהִגִּידוּ לָךְ אֵת דְּבַר הַמִּשְׁפָּט:

(4) נכון. מכוון העדות:

(5) והוצאת את האיש ההוא וגר אל שערך וגר. המהרגס אל שערך, למרע צית דינך, טועה, שכן שנינו אל שערך זה שער שעצד צו, או אינו אלא שער שנדון צו. נאמר שערך למטה וגאמר שערך למעלה, מה שערך האמור למעלה שער שעצד צו, אף שערך האמור למטה שער שעצד צו, ומהגמו לקרןך:

(6) שנים עדים או שלשה. אם מתקיימת עדות צשנים למה פרט לך שלשה, להקיש שלשה לשנים, מה שנים עדות אחת אף שלשה עדות אחת, ואין נעשין וזממין עד שיזמו כולם (מכות ה:):

(8) כי יפלא. כל הפלאה לשון הצדלה ופרישה, שהדבר נצדל ומכוסה ממך: בין דם לדם. צין דם טמא לדם טהור (נדה יט ספרי קנצ): בין דין לדין. צין דין זכאי לדין חייב: ובין נגע לנגע. צין נגע טמא לנגע טהור: דברי ריבית. שיהיו חכמי העיר חולקים צדצר, זה מטמא וזה מטהר, זה מחייב וזה מזהר: וקמת ועלית. מלמד, שצית המקדש גבוה מכל המקומות (סנהדרין פז):

10	And thou shalt do according to the tenor of the sentence, which they shall declare unto thee from that place which the LORD shall choose; and thou shalt observe to do according to all that they shall teach thee.	וְעָשִׂיתָ עַל־פִּי הַדִּבָּר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ מִן־הַמָּקוֹם הַהוּא אֲשֶׁר יִבְחָר יְהוָה וְשָׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר יֹרֶדְךָ: וְעַל־פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יֹרֶדְךָ וְעַל־הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר־יֵאמְרוּ לָךְ תַּעֲשֶׂה לֹא תִסּוֹר מִן־הַדִּבָּר אֲשֶׁר־יִגִּידוּ לָךְ יָמִין וּשְׂמָאל:
11	According to the law which they shall teach thee, and according to the judgment which they shall tell thee, thou shalt do; thou shalt not turn aside from the sentence which they shall declare unto thee, to the right hand, nor to the left.	עַל מִימַר אוֹרִיתָא דִּילְפֻנְךָ וְעַל דִּינָא דִּימְרוּן לָךְ תַּעֲבִיד לֹא תִסְטִי מִן פִּתְגָמָא דִּיחֻוּן לָךְ לְיָמִינָא וּלְשְׂמָאלָא:
12	And the man that doeth presumptuously, in not hearkening unto the priest that standeth to minister there before the LORD thy God, or unto the judge, even that man shall die; and thou shalt exterminate the evil from Israel.	וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְזִדּוֹן לִבְלֹתִי שְׁמִעַ אֶל־הַכֹּהֵן הַעֹמֵד לְשֵׁרֵת שָׁם אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֹו אֶל־הַשֹּׁפֵט וּמֵת הָאִישׁ הַהוּא וּבַעֲרַתְּ הָרָע מִיִּשְׂרָאֵל: וְגוֹבֵרָא דִּיעֲבִיד בְּרָשָׁע בְּדִיל דְּלֹא לִקְבֹּלָא מִן כְּהֵנָּא דְקָאִים לְשִׁמְשָׁא תַּמָּן קֳדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ אוּ מִן דִּינָּא וְיִתְקַטִּיל גּוֹבֵרָא הַהוּא וְתַפְלִי עֲבִיד דְּבִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל:
13	And all the people shall hear, and fear, and do no more presumptuously.	וְכָל־הָעָם יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ וְלֹא יִזְדָּוִין עוֹד: (ס) וְכָל עַמָּא יִשְׁמְעוּן וַיִּדְחִלוּן וְלֹא יִרְשְׁעוּן עוֹד:
14	When thou art come unto the land which the LORD thy God giveth thee, and shalt possess it, and shalt dwell therein; and shalt say: 'I will set a king over me, like all the nations that are round about me';	כִּי־תָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וַיִּרְשָׁתָהּ וַיֵּשְׁבָתָהּ בָּהּ וְאָמַרְתָּ אֲשִׁימָה עָלַי מֶלֶךְ כְּכָל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבָתִי: אַרִּי תִיעוֹל לְאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לָךְ וְתִירְתָהּ וְתִתִּיב בָּהּ וְתִימַר אֲמֵנִי עָלַי מֶלֶכָא כְּכָל עַמְמָא דְבִסְחָרְנִי:
15	thou shalt in any wise set him king over thee, whom the LORD thy God shall choose; one from among thy brethren shalt thou set king over thee; thou mayest not put a foreigner over thee, who is not thy brother.	שׂוֹם תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחָר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ מִקִּרְבִּי אֹחִיךָ תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תוֹכֵל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי אֲשֶׁר לֹא־אֹחִיךָ הוּא: מִנְּאָה תִמְנִי עָלֶךָ מֶלֶכָא דִּיחֻרְעִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בֵּיהּ מִגּוֹ אַחֶיךָ תִּמְנִי עָלֶךָ מֶלֶכָא לִית לָךְ רִשׁוֹ לְמִנְּאָה עָלֶךָ גִּבְר נּוֹכְרָא דְלֹא אֹחוּךָ הוּא:

(9) הכהנים הלויים. הכהנים שינאו משפט לוי: ואל השופט אשר יהיה בימים ההם. ואפילו אינו כשאר שופטים שהיו לפניו, אחת צריך לשמוע לו (ספרי קנג), אין לך אלא שופט שצימיק (ר"ה כה):

(11) ימין ושמאל. אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין (ספרי קנד), וכל שכן כשאומר לך על ימין ימין, ועל שמאל שמאל:

(13) וכל העם ישמעו. מכאן, שממתינין לו עד הרגל, וממיתין אותו צרגל (סנהדרין פט):

16 Only he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt, to the end that he should multiply horses; forasmuch as the LORD hath said unto you: 'Ye shall henceforth return no more that way.'	לֹא יִרְבֶּה-לוֹ סוּסִים וְלֹא יָשִׁיב אֶת-הָעָם מִצְרַיִםהָאֵלֹהִים לְמַעַן הָרְבּוֹת סוּסִים וַיְהִינָה אִמְרָתְכֶם לֹא תִסְפּוּן לָשׁוּב בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה עוֹד:	16 רק לא ירבה-לו סוסים ולא ישיב את-העם מצרימה למען הרבות סוס ויהינה אמר לכם לא תספון לשוב בדרך הזה עוד:
17 Neither shall he multiply wives to himself, that his heart turn not away; neither shall he greatly multiply to himself silver and gold.	וְלֹא יִרְבֶּה-לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסְוֶה לִבּוֹ וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה-לוֹ מְאֹד:	17 ולא ירבה-לו נשים ולא יסוה לבבו וכסף וזהב לא ירבה-לו מאד:
18 And it shall be, when he sitteth upon the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book, out of that which is before the priests the Levites.	וְהָיָה כְּשִׁבְתּוֹ עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ וְכָתַב לוֹ אֶת-מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל-סֵפֶר מִלְפָּנֵי הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם:	18 והיה כשבתו על כסא מלכותו וכתב לו את-משנה התורה הזאת על-ספר מלפני הכהנים הלויים:
19 And it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life; that he may learn to fear the LORD his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them;	וְהָיָה עִמּוֹ וְהָיָה קָרִי בִּיהַי יְמֵי חַיָּיו לְמַעַן יִלְמַד לִירְאֶה אֶת-יְהוָה אֱלֹהָיו לְשֹׁמֵר אֶת-כָּל-דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹתָם:	19 והיתה עמו והיתה קרי ביה ימי חייו למען ילמד ליראה את-יהוה אלהיו לשומר את-כל-דברי התורה הזאת ואת-החקים האלה לעשותם:
20 that his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left; to the end that he may prolong his days in his kingdom, he and his children, in the midst of Israel.	בְּדִיל דְּלֹא יִרָם לִבּוֹ מֵאֶחָיו וּבְדִיל דְּלֹא יִסָּי מִן תַּפְסִידֵתָא לִימִינָא וּלְשִׁמְאַלָא בְּדִיל דִּינִרְיֵד יוֹמִין עַל מַלְכוּתִיהָ הוּא וּבְנוֹהֵי בְּגוֹ יִשְׂרָאֵל:	20 לבלתי רום-לבבו מאחיו ולבלתי סור מן-המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על-ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל: (ס)

(16) לא ירבה לו סוסים. אלא כדי מרכבתו, שלא ישיב את העם מצרימה, שהסוסים צאים משם, כמו שנאמר בשלמה, ופעלה ופעלה מקצת ממלכתיים צעש מאות קסף וסוסים צעש מאות ומהא (מלכים"א י, כט סנהדרין כא):

(17) ולא ירבה לו נשים. אלא שמונה עשרה, שמצינו שהיו לו לדוד שש נשים, ונאמר לו, ואם מעט ואם קצת לך קצתה וקצתה (שמואל"ב יב, ח): וכסף וזהב לא ירבה לו מאד. אלא כדי ליתן לאכסניא (ס"א לאפסניא) (סנהדרין עט):

(18) והיה כשבתו. אם עשה כן, כדאי הוא שמתקיים מלכותו. את משנה התורה. שתי ספרי תורות, אחת שהיא מונחת צדית גזויו, ואחת שנכנסת ויוצאת עמו (סנהדרין עט), ואונקלוס תרגם פתשגן, פשר משנה לשון שנון ודבור: (19) דברי התורה. כמשמעו:

(20) ולבלתי סור מן המצוה. אפילו מצוה קלה של נציא: למען יאריך ימים. מכלל הן אחת שומע לאו, וכן מצינו בשאול, שאמר לו שמואל שצעת ימים תוכל עד צאי אליך (שמואל"א י, ח), להעלות עלות וגו', וכתיב ויחל שצעת ימים (שם יג, ח), ולא שמר הצטחתו לשמור כל היום, ולא הספיק להעלות העולה, עד שצא שמואל ואמר לו נקבל לא שצעת וגו' (שם יג) ועתה ממלכתך לא תקום (שם יד), הא למדת, שצביל מצוה קלה של נציא, נענש: הוא ובניו. מגיד שאם צנו הגון למלכות, הוא קודם לכל אדם (הוריות יא):

XVIII	The priests the Levites, even all the tribe of Levi, shall have no portion nor inheritance with Israel; they shall eat the offerings of the LORD made by fire, and His inheritance.	לֹא־יִהְיֶה לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כֹּל־שֶׁבֶט לְוִי חֶלֶק וְנַחֲלָה עִם־יִשְׂרָאֵל אֲשֵׁי יְהוָה וְנַחֲלָתוֹ יֹאכְלוּן׃ לֹא יְהִי לְכֹהֲנֵי לְוִיָּאִי כֹל־שֶׁבֶט לְוִי חֶלֶק וְנַחֲלָה עִם־יִשְׂרָאֵל אֲשֵׁי יְהוָה וְנַחֲלָתוֹ יֹאכְלוּן׃	שלישי
2	And they shall have no inheritance among their brethren; the LORD is their inheritance, as He hath spoken unto them.	וְנַחֲלָה לֹא־יִהְיֶה־לָּו בְּקֶרֶב אֶחָיו יְהוָה הוּא נַחֲלָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָו׃ (ס) וְנַחֲלָה לֹא־יִהְיֶה־לָּו בְּקֶרֶב אֶחָיו יְהוָה הוּא נַחֲלָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָו׃ (ס)	2
3	And this shall be the priests' due from the people, from them that offer a sacrifice, whether it be ox or sheep, that they shall give unto the priest the shoulder, and the two cheeks, and the maw.	וְזֶה יִהְיֶה מִשְׁפָּט הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הָעָם מֵאֵת זִבְחֵי הַזֶּבֶחַ אִם־שׁוֹר אִם־שֶׂה וְנָתַן לַכֹּהֵן הַזֶּרַע וְהַלְתָּנִים וְהַשְׁקָבָה׃ וְזֶה יִהְיֶה מִשְׁפָּט הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הָעָם מֵאֵת זִבְחֵי הַזֶּבֶחַ אִם־שׁוֹר אִם־שֶׂה וְנָתַן לַכֹּהֵן הַזֶּרַע וְהַלְתָּנִים וְהַשְׁקָבָה׃	3
4	The first-fruits of thy corn, of thy wine, and of thine oil, and the first of the fleece of thy sheep, shalt thou give him.	רִאשִׁית דִּגְנוֹךָ תִּירְשָׁנָה וְיִצְהָרָה וְרִאשִׁית גֵּז צֹאנֶךָ תִּתֵּן־לָו׃ רִישׁ עֲבוּרְךָ חֲמֻרְךָ וּמִשְׁחָךָ וְרִישׁ גֵּזֶת עֹנֶךָ תִּתֵּן לֵיהִ׃	4
5	For the LORD thy God hath chosen him out of all thy tribes, to stand to minister in the name of the LORD, him and his sons for ever.	כִּי בּוֹ בָּחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִכָּל־שִׁבְטֶיךָ לַעֲמֹד לְשֵׁרֶת בְּשֵׁם־יְהוָה הוּא וּבָנָיו כָּל־הַיָּמִים׃ (ס) כִּי בּוֹ בָּחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִכָּל־שִׁבְטֶיךָ לַעֲמֹד לְשֵׁרֶת בְּשֵׁם־יְהוָה הוּא וּבָנָיו כָּל־הַיָּמִים׃ (ס)	5

(1) כל שבט לוי. צין ממין צין בעלי מומין: חלק. צניזה: ונחלה. צארץ: אשי ה'. קדשי המקדש (ס"א קדשי הקדשים): ונחלתו. אלו קדשי הגזול, תרומות ומעשרות, אבל נחלה גמורה, לא יהיה לו צקרב אחיו. וצספרי דרשו (קסד), ונחלה לא יהיה לו. ונחלת שאר. צקרב אחיו, ונחלת (גירסת הרמב"ן: שצעה) חמשה, ואיני יודע מה היא, ונראה לי, שארץ כנען שמעבר הירדן ואילך נקראת ארץ חמשה עממים, ושל סיוון ועוג שני עממים, ואמורי וכנעני, ונחלת שאר לרבות קיני וקנזי וקדמוני, וכן דורש צפרשת מתנות שנאמרו לאהרן על כן לא היה ללוי וגו', להזהיר על קיני וקנזי וקדמוני (ספרי קרח קט). שצ נמצא צדצרי רבי קלוימוס, הכי גרסין צספרי. ונחלה לא יהיה לו, אלו נחלת חמשה. בקרב אחיו. אלו נחלת שצעה, נחלת חמשה שצטים ונחלת שצעה שצטים, ומתוך שמה ויהושע לא חלקו נחלה אלא לחמשה שצטים צלצד, שכן משה הנחיל לראובן וגד וחצי שצט מנשה, ויהושע הנחיל ליהודה ואפרים ולחצי שצט מנשה, ושצעה האחרים נטלו מאלהן אחרי מות יהושע, מתוך כך הזכיר חמשה לצד ושצעה לצד:

(2) כאשר דבר לו. צאקס לא תחל גו' אגני סלקך (צמדצד יח, כ):

(3) מאת העם. ולא מאת הכהנים: אם שור אם שה. פרט לחיה: הזרוע. מן הפרק של ארכובה עד כף של יד שקורין אשפלדוין: והלחיים. עם הלשון. דורשי רשומות היו אומרים וזרוע תחת יד, שנאמר ויקח למח צידו (צמדצד כה, ז). לחיים, תחת תפלה, שנאמר ויעמד פינקס ויפלל (תהלים קו, ל). והקצה, תחת האשה אל קצה (צמדצד כה, ח חולין קלד): (4) ראשית דגנך. וזו תרומה, ולא פירש זה שיעור, אבל רבותינו נתנו זה שיעור (תרומות פ"ד מ"ג), עין יפה אחד מארבעים, עין רעה אחד מששים, צינונית אחד מחמשים, וסמכו על המקרא שלא לפחות מאחד מששים, שנאמר ויששקם האשה מחמר העפרים (יחזקאל מה, יג). ששית האפה חצי סאה, כשאתה נותן חצי סאה לכור הרי חצי מששים, שהכור שלשים סאין: וראשית גז צאנך. כשאתה גוזז צאנך צכל שנה, תן ממנה ראשית לכהן, ולא פירש זה שיעור, ורבותינו (חולין קלז): נתנו זה שיעור חצי מששים. וכמה צאן חייבות צראשית הגז, חמש רחלות, שנאמר וקמץ צאן עשיות (שמואל"א כה, יח), רבי עקיבא אומר, ראשית גז ששים, צאנך ארבע, תתן לו הרי חמש:

(5) לעמוד לשרת. מכאן, שאין שירות אלא מעומד:

6 And if a Levite come from any of thy gates out of all Israel, where he sojourneth, and come with all the desire of his soul unto the place which the LORD shall choose;	וְכִי־יָבֹא הַלֵּוִי מֵאַחַד שְׁעָרֶיךָ וְאָרִי יִיתִי לִיּוֹאֵה מִחֶדָּא מִכָּל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־הוּא גֵר מִקֶּרְנוֹךְ מִכָּל יִשְׂרָאֵל דְּהוּא דְּאֵר תִּמְן וְיִיתִי בְּכָל רְעוּת נַפְשִׁיהָ לְאַתְרָא דִּיתְרַעֵי יי: הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחָר יְהוָה:	רביעי
7 then he shall minister in the name of the LORD his God, as all his brethren the Levites do, who stand there before the LORD.	וְשָׁרַת בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהָיו כְּכָל־ וְשִׁמִּישׁ בְּשִׁמְא דִּי אֱלֹהִיהָ כְּכָל אַחֵוּהִי לִיּוֹאֵ דְמִשְׁמִשִּׁין תִּמְן קֳדָם יי: אַחֵוּ הַלְוִיִּם הָעֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי יְהוָה:	7
8 They shall have like portions to eat, beside that which is his due according to the fathers' houses.	חֶלֶק כְּחֶלֶק יֹאכְלוּ לְבָד חוֹלֵק כְּחוֹלֵק יִכְלוּן בָּר מִמִּפְתָּחָא דִּיתָה שְׁבִתָּא דְכִין אַתְקִינוּ אֲבֵהָתָא: חֶלֶק כְּחֶלֶק יֹאכְלוּ לְבָד מִמִּפְתָּחֵי עַל־הָאֲבוֹת: (ס)	8
9 When thou art come into the land which the LORD thy God giveth thee, thou shalt not learn to do after the abominations of those nations.	כִּי אַתָּה בָּא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא־ תִלְמַד לַעֲשׂוֹת כְּתוֹעֵבֹת הַגּוֹיִם הָהֵם: אָרִי אַתָּה עָלִיל לְאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לָךְ לֹא תִלְךָ לְמַעַבְד כְּתוֹעֵבֹת עַמִּיָּא הָאֵלִין:	9
10 There shall not be found among you any one that maketh his son or his daughter to pass through the fire, one that useth divination, a soothsayer, or an enchanter, or a sorcerer,	לֹא־יִמָּצֵא בְּךָ מַעֲבִיר בְּנוֹ־וּבָתּוֹ בָּאֵשׁ קֶסֶם קְסָמִים מַעֲוָנָן וּמְנַחֵשׁ וּמִכְשָׁף: לֹא יִשְׁתַּכַּח בְּךָ מַעֲבִיר בְּרִיהָ וּבָרְתִיהָ בְּנוֹרָא קְסִים קְסָמִין מַעֲוָנִין וּמְנַחִישׁ וְחָרֵשׁ:	10
11 or a charmer, or one that consulteth a ghost or a familiar spirit, or a necromancer.	וְחָבֵר חֶבֶר וְשֹׁאֵל אוֹב וַיִּדְעוּי וְרָשִׁין רָשִׁין וְשֹׁאֵל בְּבִדִין וּבְזִכּוּרוֹ וְתִבַּע מִן מִיתָא: וְחָבֵר חֶבֶר וְשֹׁאֵל אוֹב וַיִּדְעוּי וְדָרֵשׁ אֶל־הַמֵּתִים:	11

(6) וכי יבא הלוי. יכול צנו לוי ודאי הכתוב מדבר, תלמוד לומר ושרת, יאלו לויס שאין ראויין לשירות (ספרי קסח): ובא בכל אות נפשו וגר ושרת. למד על הכהן, שצא ומקריב קרצנות נדצתו או חוצתו ואפילו צמשמר שאינו שלו. דבר אחר, עוד למד על הכהנים הצאים לרגל, שמקריבין צמשמר ועוצדין בקרצנות הצאות מחמת הרגל, כגון מוספי הרגל, ואע"פ שאין המשמר שלהם:

(8) חלק כחלק יאכלו. תלמוד, שחולקין צעורות וצצער שיערי חטאות, יכול אף צדצרים הצאים שלא מחמת הרגל, כגון תמידים ומוספי שצת ונדצרים ונדצות, תלמוד לומר לצד ממכריו על הצצות, חוץ ממה שמכרו האצות צימי דוד ושמואל, שנקצעו המשמרות, ומכרו זה לזה עול אשה צצצק ואני אטול שצתי:

(9) לא תלמוד לעשות. אצל אשה למד להצין ולהורות (סנהדרין סח), כלומר להצין מעשיהם כמה הם מקולקלין, ולהורות לצניך לא מעשה כן וכך שזה הוא חוק העוצדי כוכבים:

(10) מעביר בנו ובתו באש. היא עצודת המולך, עושה מדורות אש מכאן ומכאן, ומעצירו צין שתייהם (סנהדרין סד): קסם קסמים. איזהו קוסם, האוחז את מקלו ואומר אש אלך אש לא אלך, וכן הוא אומר עמי צצצו יצאל ומקלו יציד לו (הושע ד, יב): מעונן. רבי עקיבא אומר, אלו נותני עונות, שאומרים עונה פלונית יפה להסתחיל, וחכמים אומרים אלו אוחזי העינים (סנהדרין סה): מנחש. פחו נפלה מפיו, צבי הפסיקו צדך, מקלו נפל מידו (סנהדרין סט):

(11) וחבר חבר. שמנרץ נחשים או עקרצים או שאר חיות למקום אחד (ספרי קעצ): ושואל אוב. זה מכשפות ששמו פיתוס, ומדצר משקיו ומעלה את המת צצית השחי שלו: וידעוני. מכנים עסם חיה ששמה ידוע לתוך פיו, ומדצר העסם ע"י מכשפות: ודרש אל המתים. כגון המעלה בזכרותו, והשאל צגלגולת:

12	For whosoever doeth these things is an abomination unto the LORD; and because of these abominations the LORD thy God is driving them out from before thee.	כִּי־תוֹעֲבַת יְהוָה כָּל־עֲשֵׂה אֱלֹה וּבְגִלּוֹל הַתּוֹעֲבַת הָאֱלֹה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפָּנָיו:	אֲרִי מֵרַחֵק קָדָם יי כָּל עֲבִיד אֱלֹה וּבְדִיל תוֹעִיבָתָא הָאֱלֹה יי אֱלֹהֶיךָ מֵתִרִיד יִתְּהוֹן מִן קִדְמָךָ:
13	Thou shalt be whole-hearted with the LORD thy God.	תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	שְׁלִים תְּהִי בְּדַחֲלָתָא דִּי אֱלֹהֶיךָ:
14	For these nations, that thou art to dispossess, hearken unto soothsayers, and unto diviners; but as for thee, the LORD thy God hath not suffered thee so to do.	כִּי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֶתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֶל־מַעֲנֵנִים וְאֶל־קִסְמִים יִשְׁמְעוּ וְאֶתָּה לֹא כֵן נָתַן לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	אֲרִי עִמְמִיָּא הָאֱלֹה דְּאֶתָּה יִתְּהוֹן מִן מַעֲנֵנָא וּמִן קִסְמִיָּא שְׁמַעִין וְאֶתָּה לֹא כֵן יְהִי לָךְ יי אֱלֹהֶיךָ:
15	A prophet will the LORD thy God raise up unto thee, from the midst of thee, of thy brethren, like unto me; unto him ye shall hearken;	נָבִיא מִקִּרְבְּךָ מֵאֲחֵיךָ כָּמֹנִי יָקִים לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵלָיו תִּשְׁמָעוּן:	נָבִיא מִבִּינְךָ מֵאֲחֵיךָ דְּכֹתִי יָקִים לָךְ יי אֱלֹהֶיךָ מִנִּיהָ תִּשְׁמָעוּן:
16	according to all that thou didst desire of the LORD thy God in Horeb in the day of the assembly, saying: 'Let me not hear again the voice of the LORD my God, neither let me see this great fire any more, that I die not.'	כָּכָל אֲשֶׁר־שָׁאֲלָתָּ מִעַם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בְּיוֹם הַקָּהָל לֵאמֹר לֹא אֶסָּף לִשְׁמֹעַ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֶת־הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת לֹא־אֶרְאֶה עוֹד וְלֹא אָמוּת:	כָּכָל דְּשָׁאֲלִיתָא מִן קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בְּיוֹמָא דְּקָהָל לֵמִימַר לֹא אוֹסִיף לִשְׁמָעַי יְהוָה אֱלֹהֵי וְיִתְּהוֹן מִימְרָא דִּי אֱלֹהֵי וְיִתְּהוֹן רַבְּתָא דְּרָא לֹא אֶחְזִי עוֹד וְלֹא אָמוּת:
17	And the LORD said unto me: 'They have well said that which they have spoken.	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִיטִיבוּ אֲשֶׁר דִּבְרוּ:	וַיֹּאמֶר יי לִי אֶתְקִינוּ דְּמַלִּילִין:
18	I will raise them up a prophet from among their brethren, like unto thee; and I will put My words in his mouth, and he shall speak unto them all that I shall command him.	נָבִיא אֲקִים לָהֶם מִקִּרְבֵּי אֲחֵיהֶם כָּמוֹךָ וְנִתְּתִי דְּבָרֵי בִפְּיוֹ וּדְבַר אֱלֹהֵיהֶם אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֶצְוֶנּוּ:	נָבִיא אֲקִים לָהֶן מִגִּו אֲחֵיהֶן כָּמוֹךָ וְאֶתִּין פִּתְגָמֵי נְבוּאָתִי בְּפִוְמִיהָ וְיִמְלִיל עִמָּהֶן יְהוָה כָּל דְּאֶפְקֵדְנִיהָ:
19	And it shall come to pass, that whosoever will not hearken unto My words which he shall speak in My name, I will require it of him.	וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא־יִשְׁמַע אֶל־דְּבָרֵי אֲשֶׁר יְדַבֵּר בִּשְׁמִי אֶנְכִּי אֶדְרֹשׁ מֵעַמּוֹ:	וְיִהִי גוֹבְרָא דְּלֹא יִקְבִּיל לְפִתְגָמֵי דִּימְלִיל בִּשְׁמִי מִימְרֵי יִתְּבַע מִנִּיהָ:

- (12) כל עושה אלה. עושה כל אלה לא נאמר, אלא כל עושה אלה, אפילו אחת מהן (ספרי קעג):
 (13) תמים תהיה עם ה' אלהיך. הסהלך עמו צחמימות וחפפה לו, ולא תחקור אחר העמידות, אלא כל מה שיצוא עליך קבל צחמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו:
 (14) לא כן נתן לך ה' אלהיך. לשמוע אל מעוננים ואל קוסמים, שהרי השרה שכינה על הנביאים ואורים ותומים:
 (15) מקרבך מאחריך כמוני. כמו שאני מקרבך מאחריך, יקום לך תחת, וכן מנביא לנביא:

20	But the prophet, that shall speak a word presumptuously in My name, which I have not commanded him to speak, or that shall speak in the name of other gods, that same prophet shall die.'	אֵךְ הַנְּבִיא אֲשֶׁר יִזְדֹּךְ לְדַבֵּר דְּבַר בְּשִׁמִּי אֶת אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִי לְדַבֵּר וְאֲשֶׁר יְדַבֵּר בְּשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְמַת הַנְּבִיא הַהוּא:	20
21	And if thou say in thy heart: 'How shall we know the word which the LORD hath not spoken?'	וְכִי תֹאמַר בְּלִבְּךָ אֵיכָה נֵדַע אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר לֹא־דִבְּרוּ יְהוָה:	21
22	When a prophet speaketh in the name of the LORD, if the thing follow not, nor come to pass, that is the thing which the LORD hath not spoken; the prophet hath spoken it presumptuously, thou shalt not be afraid of him.	אֲשֶׁר יְדַבֵּר הַנְּבִיא בְּשֵׁם יְהוָה וְלֹא־יְהִיָּה תְּדַבֵּר וְלֹא יָבֹא הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר לֹא־דִבְּרוּ יְהוָה בְּזֶדְוֹן דִּבְּרוּ הַנְּבִיא לֹא תִגּוֹר מִמֶּנּוּ: (ס)	22
XIX	When the LORD thy God shall cut off the nations, whose land the LORD thy God giveth thee, and thou dost succeed them, and dwell in their cities, and in their houses;	כִּי־יִכְרִית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ אֶת־אֲרָצָם וַיִּרְשָׁתָם וַיֵּשְׁבֶנָּה בְּעָרֵיהֶם וּבִבְתֵּיהֶם:	XIX
2	thou shalt separate three cities for thee in the midst of thy land, which the LORD thy GOD giveth thee to possess it.	שְׁלוֹשׁ עָרִים תַּבְדִּיל לְךָ בְּתוֹךְ אֲרָצְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ:	2
3	Thou shalt prepare thee the way, and divide the borders of thy land, which the LORD thy God causeth thee to inherit, into three parts, that every manslayer may flee thither.	תִּכְוֶן לְךָ תְּדָרֶךְ וְשִׁלְשַׁת אֶת־גְּבוּל אֲרָצְךָ אֲשֶׁר יִנְחִילֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיָה לָנוֹס שָׁמָּה כָּל־רָצֹחַ:	3

(20) אשר לא צויתיו לדבר. אבל צויתיו לחצירו (סנהדרין פט): ואשר ידבר בשם אלהים אחרים. אפילו כוון את ההלכה, לאסור את האסור ולהתיר את המותר: ומת. צחק, שלשה מיתתן בידי אדם, המתנבא מה שלא שמע, ומה שלא נאמר לו ונאמר לחצירו, והמתנבא בשם עבודת אלילים. אבל הכוזב את נבואתו, והעובר על דברי נביא, והעובר על דברי עצמו, מיתתן בידי שמים, שנאמר אנכי אדרוש מעמו (סנהדרין פט. ספרי קעג):

(21) וכי תאמר בלבבך. עתידין אחס לומר, כשיבא חנניה בן עוזר ומתנבא, הנה כלי צית ה' מושבים מִבְּצֵלָה עֶשֶׂה מִהָרָה (ירמיה כז, כז), וירמיהו עומד וטווח אל העמדים ועל הים, ועל יַמֶּר הַפְּלִים (שם יט) שלא גלו עם יכניה, בְּצֵלָה יִבְצָאוּ (שם כב) עם גלות נדקיהו:

(22) אשר ידבר הנביא. ויאמר דבר זה עתיד לצא עליכם (ספרי קעח), ותראו שלא יבא. הוא הדבר אשר לא דברו ה'. והרוג אותו. ואם תאמר, וזו צמתנא על העמידות, הרי שצא ואמר עשו כך וכך ומפי הקב"ה אני אומר, כבר נאטוו, שאם בא להדיחך מאחט מכל המצות לא תשמע לו (לעיל פרשה יג), אלא"כ מומחה הוא לך שהוא צדיק גמור, כגון אליהו צהר הכרמל, שהקריב צבחה אסור הצמות כדי לגדור את ישראל, הכל לפי צורך שעה וסייג הפרשה. לכן נאמר אליו תשמעון: לא תגור ממנו. לא תמנע עצמך מללמד עליו חובה (ספרי שם), ולא תירא ליענש עליו:

4	And this is the case of the manslayer, that shall flee thither and live: whoso killeth his neighbour unawares, and hated him not in time past;	וְזֶה דְּבַר הַרְצַח אֲשֶׁר-יָנוּס שָׁמָּה וְחִי אֲשֶׁר יִכָּה אֶת-רֵעֵהוּ בְּבִלְי-דָעַת וְהוּא לֹא-שָׁנָא לוֹ מִתְּמֹל שְׁלֹשָׁם:
5	as when a man goeth into the forest with his neighbour to hew wood, and his hand fetcheth a stroke with the axe to cut down the tree, and the head slippeth from the helve, and lighteth upon his neighbour, that he die; he shall flee unto one of these cities and live;	וְאֲשֶׁר יָבֹא אֶת-רֵעֵהוּ בַּעֲרֹ לַחֲטֹב עֲצִים וְנִדְחָה יָדוֹ בַּגִּרְזֵן לִכְרֹת הָעֵץ וְנָשַׁל הַבְּרוֹזֶל מִן-הָעֵץ וּמָצָא אֶת-רֵעֵהוּ וּמָת הוּא יָנוּס אֶל-אַחַת הָעָרִים-הָאֵלֶּה וְחִי:
6	lest the avenger of blood pursue the manslayer, while his heart is hot, and overtake him, because the way is long, and smite him mortally; whereas he was not deserving of death, inasmuch as he hated him not in time past.	פֶּן-יִרְדֹּף גֹּאֵל הַדָּם אַחֲרֵי הַרְצַח כִּי-יִחַם לִקְבוֹ וְהַשִּׁיגוֹ כִּי-יִרְבֶּה הַדֶּרֶךְ וְהִכְהוּ נַפֶּשׁ וְלֹא אֵין מִשְׁפַּט-מוֹת כִּי לֹא שָׁנָא הוּא לוֹ מִתְּמֹל שְׁלֹשָׁם:
7	Wherefore I command thee, saying: 'Thou shalt separate three cities for thee.'	עַל-כֵּן אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר שְׁלֹשׁ עָרִים תִּבְדִּיל לָךְ:
8	And if the LORD thy God enlarge thy border, as He hath sworn unto thy fathers, and give thee all the land which He promised to give unto thy fathers—	וְאִם-יִרְחִיב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-גְּבוּלְךָ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתִּיךָ וְנָתַן לָךְ אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר דִּבֶּר לָתֵת לְאַבְתִּיךָ:

(3) תבין לך הדרך. מקלט, מקלט, היה כמוזעל פרשת דרכים (מכות י:). ושלשת את גבול ארצך. שיהא ממחלח הגבול, עד העיר הראשונה של עיר מקלט, כשיעור מהלך שיש ממנה עד השנייה, וכן משנייה לשלישית, וכן מן השלישית עד הגבול השני של ארץ ישראל:

(5) ונדחה ידו. כשצא להפיל הגרון על העץ, ומרגומו ותקמריג ידיה, לשון ונשמטה ידו להפיל מכת הגרון על העץ, כי שָׁמְטוּ הַבָּקָר (שמואל א' 1, 1) מרגס יונתן אֲרִי מִקְרָהּ פִּתְרָא: ונשל הברזל מן העץ. יש מרבותינו אומרים נשמט הברזל מקפו, ויש מהם אומרים שישל הברזל לחתיכה מן העץ המתבקע, והיא נזזה והרגה (מכות ז:):

(6) פן ירדף גאל הדם. לכן אני אומר להכין לך הדרך ועיר מקלט רבים:

(8) ואם ירחיב. כאשר נשבע לתת לך ארץ קני וקניז וקדמוני:

9 if thou shalt keep all this commandment to do it, which I command thee this day, to love the LORD thy God, and to walk ever in His ways—then shalt thou add three cities more for thee, beside these three;	אֲרִי תִטֵּר יֵת כָּל תִּפְקִידָתָא הָדָא לְמַעַבְדָּה דְּאַנָּא מְפָקִיד לְךָ יוֹמָא דִּין לְמַרְחָם יֵת יי אֱלֹהֶךָ וְלִמְהֶךָ בְּאַחֲרָן דִּתְקַנָּן קְדָמוּהִי כָּל יוֹמֵיָא וְתוֹסִיף לְךָ עוֹד תְּלַת קְרוּיִן עַל תְּלַת אֵלִין:	כִּי־תִשְׁמֹר אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לַעֲשׂוֹתָהּ אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶיךָ הַיּוֹם לֹא־הִבֵּה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְלָכֶת בְּדַרְכָּיו כָּל־ הַיָּמִים וְיִסְפַּתְּ לְךָ עוֹד שְׁלֹשׁ עָרִים עַל הַשְּׁלֹשׁ הָאֵלֶּה:
10 that innocent blood be not shed in the midst of thy land, which the LORD thy God giveth thee for an inheritance, and so blood be upon thee.	וְלֹא יִשְׁפֹךְ דָּם נָקִי בְּקֶרֶב אֶרְצְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה וְהָיָה עָלֶיךָ דָּמִים: (פ)	וְלֹא יִשְׁפֹךְ דָּם נָקִי בְּקֶרֶב אֶרְצְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה וְהָיָה עָלֶיךָ דָּמִים: (פ)
11 But if any man hate his neighbour, and lie in wait for him, and rise up against him, and smite him mortally that he die; and he flee into one of these cities;	וְאִרִי יְהִי גִבֵּר שְׁנֵי לַחֲבֵרִיהָ וַיִּכְמוֹן לִיהָ וַיָּקוּם עָלֹוּהִי וַיִּקְטְלֵהָ נֶפֶשׁ וַיָּמוּת וַיִּעְרוֹק לַחֲדָא מִן קְרוּיָא הָאֵלִין:	וְכִי־יִהְיֶה אִישׁ שֹׂנֵא לְרֵעֵהוּ וַאֲרֵב לוֹ וְקָם עָלָיו וַהֲבֵהוּ נֶפֶשׁ וַיָּמָת וְנָס אֶל־אַחַת הָעָרִים הָאֵלֶּה:
12 then the elders of his city shall send and fetch him thence, and deliver him into the hand of the avenger of blood, that he may die.	וַיִּשְׁלְחוּן סִבֵּי קְרִיתִיהָ וַיִּדְּבִרוּן יְתִיָּה מִתַּמָּן וַיִּמְסְרוּן יְתִיָּה בְּיַד גֹּאֵל דָּמָא וַיָּמוּת:	וַיִּשְׁלְחוּ זִקְנֵי עִירוֹ וַלְקָחוּ אֹתוֹ מִשָּׁם וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ בְּיַד הַגֹּאֵל הַדָּם וַיָּמָת:
13 Thine eye shall not pity him, but thou shalt put away the blood of the innocent from Israel, that it may go well with thee.	לֹא תַחֲסוּס עֵינְךָ עָלֹוּהִי וְתַפְּלִי אֲשֶׁדִּי דָם זָכָא מִיִּשְׂרָאֵל וַיִּיטָב לְךָ:	לֹא־תַחֲסוּס עֵינְךָ עָלָיו וּבִעֲרַתָּ דָּם־הַנָּקִי מִיִּשְׂרָאֵל וְטוֹב לְךָ: (ס)
14 Thou shalt not remove thy neighbour's landmark, which they of old time have set, in thine inheritance which thou shalt inherit, in the land that the LORD thy God giveth thee to possess it.	לֹא תִשְׁנִי תְּחֻמֵּי דִּתְחֻבָּךְ דִּתְחֻמֵּי קְדָמָא בְּאַחֲסִנְתָּךְ דִּתְחֻסִּין בְּאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶךָ יְהִיב לְךָ לְמִירְתָּה:	לֹא תַסִּיג גְּבוּל רֵעֶךָ אֲשֶׁר גָּבְלוּ רֵאשִׁימִים בְּנַחֲלָתְךָ אֲשֶׁר תִּנְחַל בְּאַרְצְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ: (ס)

(9) ויספת לך עוד שלש. הרי תשע, ג' שצעבר הירדן, וג' שצארן כנען, וג' לעמיד לבא:
(11) וכי יהיה איש שנא לרעהו. ע"י שנאתו הוא בא לידי וארצ לו, מכאן אמרו, עבר אדם על מצוה קלה סופו לעבור על מצוה חמורה, לפי שצבר על לא תסג (ויקרא יט, ז), סופו לבא לידי שפיכות דמים, לכך נאמר וכי יהיה איש שונא לרעהו וגו', שהיה לו לכחזר וכי יקום איש וארצ לרעהו והכהו נפש:
(13) לא תחוס עינך עליו. שלא תאמר, הראשון כבר נהרג, למה אנו הורגים את זה ונמצאו שני ישראלים הרוגים (ספרי קפז):
(14) לא תסיג גבול. לשון נסגו אחור (ישעיה מז, יז), שמחזיר סימן חלוקת הקרקע לאחור, לתוך שדה חבירו, למען הרחיב את שלו, והלא כבר נאמר לא תגזול, מה תלמוד לומר לא תסיג, למד על העוקר תחום חבירו שעובר בשני לאוין, יכול אף בחוץ לארץ, תלמוד לומר בנחלתך אשר תנחל וגו', בארץ ישראל עובר בשני לאוין, בחוץ לארץ אינו עובר אלא משום לא תגזול:

15	One witness shall not rise up against a man for any iniquity, or for any sin, in any sin that he sinneth; at the mouth of two witnesses, or at the mouth of three witnesses, shall a matter be establishment	לֹא יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל־ עוֹן וְלְכָל־חַטָּאת בְּכָל־חֹטֵא אֲשֶׁר יַחַטֵּא עַל־פִּי שְׁנֵי עֵדִים אוֹ עַל־פִּי שְׁלֹשָׁה עֵדִים יָקוּם דְּבַר:	לֹא יָקוּם סְהִיד חֵד בְּגִבֹּר לְכָל עוֹיִן וְלְכָל הוֹבִין בְּכָל חֹטֵא דִּיחָטִי עַל מִימַר תְּרִין סְהִדִין אוֹ עַל מִימַר תְּלָתָא סְהִדִין יִתְקִיִּם פְּתִגְמָא:
16	If an unrighteous witness rise up against any man to bear perverted witness against him;	כִּי־יָקוּם עַד־חָמָס בְּאִישׁ לַעֲנוֹת בּוֹ סָרְחָה:	אֲרִי יָקוּם סְהִיד שֶׁקֶר בְּגִבֹּר לְאַסְהִידָא בֵּיה סְטִיָּא:
17	then both the men, between whom the controversy is, shall stand before the LORD, before the priests and the judges that shall be in those days.	וְעָמְדוּ שְׁנֵי־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־לָהֶם הָרִיב לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַשֹּׁפְטִים אֲשֶׁר יִהְיוּ בַּיָּמִים הָהֵם:	וְיָקוּמוּן תְּרִין גּוֹבְרִיָּא דִּילְהוֹן דִּינָא קָדָם יְיָ קָדָם כְּהֲנִיָּא וְדִינָא דִּיהוֹן בִּיּוֹמִיָּא הָאֲמֹן:
18	And the judges shall inquire diligently; and, behold, if the witness be a false witness, and hath testified falsely against his brother;	וְדָרְשׁוּ הַשֹּׁפְטִים הַיָּטִב וְהַנָּה עַד־שֶׁקֶר הָעַד שֶׁקֶר עָנָה בְּאָחִיו:	וְיִתְבַּעֲנוּ דִּינָא יָאוֹת וְהָא סְהִיד שֶׁקֶרָא סְהִידָא שֶׁקֶרָא אַסְהִיד בְּאָחוּהִי:
19	then shall ye do unto him, as he had purposed to do unto his brother; so shalt thou put away the evil from the midst of thee.	וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאָחִיו וּבַעֲרַת הָרָע מִקִּרְבְּךָ:	וְתַעֲבֹדוּן לִיה כְּמָא דִּיחָשִׁיב לְמַעַבְד לְאַחוּהִי וְתַפְלִי עָבִיד דְּבִישׁ מִבִּינְךָ:
20	And those that remain shall hear, and fear, and shall henceforth commit no more any such evil in the midst of thee.	וְהַנִּשְׁאָרִים יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ וְלֹא־ יִסְּפוּ לַעֲשׂוֹת עוֹד כַּדְּבַר הָרָע הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ:	וְדִישְׁתַּאֲרוּן יִשְׁמְעוּן וְיִדְחִלוּן וְלֹא יִסְּפוּן לְמַעַבְד עוֹד כַּפְתִּגְמָא בִּישָׁא הָדִין בִּינְךָ:

(15) עד אחד. זה צנה אז, כל עד שצמורה שנים, אלא אם כן פרט לך צו אחד (סוטה ז:): לכל עון ולכל חטאת. להיות חצירו נענש על עדותו, לא עונש גוף ולא עונש ממון, אבל קס הוא לשבועה (ספרי קפח), אמר לחצירו תן לי מנה שהלוייתך, אי"ל אין לך זידי כלום, ועד אחד מעידו שיש לו, חייב להשבע לו: על פי שני עדים. ולא שיכתצו עדותם באגרת וישלחו לב"ד, ולא שיעמוד תורגמן בין העדים ובין הדיינים (שם):

(16) לענות בו סרה. דבר שאינו, שהוסר העד הזה מכל העדות הזאת, כיצד, שאמרו להם והלא עמנו הייתם בצאתו היום במקום פלוני (מכות ה. ספרי קפט):

(17) ועמדו שני האנשים. צעדים הכחוצ מדבר, ולמד שאין עדות צנשים, ולמד שצריכין להעיד עדותן מעומד (שבועות ל:). אשר להם הריב. אלו צעלי הדין: לפני ה'. יהיה דומה להם כאלו עומדין לפני המקום, שנאמר צָקָרָב צָלָהִים יִשְׁפֹּט (תהלים פז, א:). אשר יהיו בימים ההם. יפתח דדורו כשמואל דדורו (ראש השנה כה:), צריך אתה לנהוג צו כבוד: (18) ודרשו השופטים היטב. על פי המזימין אותם, שבדקים וחוקרים את הצאים להזימם בדרישה ובחקירה: והנה עד שקר. כל מקום שנאמר עד, צנשים הכחוצ מדבר:

(19) כאשר זמם. ולא כאשר עשה, מכאן אמרו, הרגו אין נהרגין (מכות ה:). לעשות לאחיו. מה תלמוד לומר לאחיו, למד על זוממי צח כהן נשואה שאינם צשריפה, אלא צמיסת הצועל שהוא צחנק, שנאמר צָאֵשׁ תִּשְׁרָף (ויקרא כא, ט), היא ולא צועלה, לכך נאמר כאן לאחיו, כאשר זמם לעשות לאחיו, ולא כאשר זמם לעשות לאחיותו, אבל בכל שאר מיתות השוא הכחוצ אשה לאיש, וזוממי אשה נהרגין כזוממי איש, כגון שהעידוה שהרגה את הנפש, שחללה את השבת, נהרגין צמיסתה, שלא מיעט כאן אחותו אלא במקום שיש לקיים צהן הזמה כמיתת הצועל:

(20) ישמעו ויראו. מכאן שצריכין הכרזה, איש פלוני ופלוני נהרגין על שהזמו צב"ד:

21

21

XX

XX

2

2

3

3

4

4

(21) עיין בעין. ממוז, וכן שן צשן וגו':

(1) כי תצא למלחמה. סמך הכתוב יציאת מלחמה לכאן, לומר לך, שאין מחוסר דבר יוצא למלחמה. דבר אחר, לומר לך, אם עשית משפט נדק, אחת מובטח שאת תצא למלחמה אחת נוצה, וכן דוד הוא אומר, עשיתי משפט ונדק כל פניחני לעשקי (מהללים קיט, קכא): על אריבך. יהיו צעניך כאויבים, אל תרחם עליהם כי לא ירחמו עליך: סוס ורכב. צעני כולם כסוס אחד, וכן הוא אומר והקיף את מדין פאיש אסד (שופטים ו, טז), וכן הוא אומר פי צא סוס פךעה (שמות טו, יט): עם רב מומך. צעניך הוא רב, אבל צעני אינו רב:

(2) כקרבכם אל המלחמה. סמוך ללאתכם מן הספר מגזול ארצכם: ונגש הכהן. המשותף לך, והוא הנקרא משוח מלחמה (סוטה מז.): ודבר אל העם. בלשון הקודש (שם):

(3) שמע ישראל. (שם) אפילו אין זכס וזכות אלף קריאת שמע זלזלד, כדאי אתם שיושיע אתכם (שם): על אויביכם. אין
אלו אחים, שאם תפלו זידס אינס מרממים עליכם, אין זו כמלחמת יהודה עם ישראל, שנאמר ויקמו האנשים אשר יקבו
ועצמות ויחזיקו בשבירה וכל מערמייהם הלגישו מן השלל והגזשום ויעטלוס ויאכללוס וישקולס וינהלוס בתמרים לל כל פושל
ויציאוס ירחו עיר הקמרים אלל חתיהם ושבו שמרון (דברי הימים-ז כה, טו), אלא על אויביכם אתם הולכים, לפיכך התחזקו
למלחמה: אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפוזו ואל תערצו. ארבע אזירות, כנגד ארבעה דברים שמלכי האומות
מגיפוס בתריסיהם כדי להקישן זה לזה, כדי להשמיע קול שיחפוזו אלו שכנגדם וינוסו, ורומסים בקסויהם ומזהילין
אותם, להשמיע קול שעטת פרסות סוסיהם, ולווחין בקולס ותוקעין בשופרות ומייני משמיעי קול (סוטה שם): אל ירך
לבבכם. מזהלת סוסים: אל תיראו. מהגפת המריסין: ואל תחפוזו. קול הקרנות: ואל תערצו. מקול הזווחה:

(4) כי ה' אלהיכם וגו'. הם צאים צנחנו של צער ודם ואתם צאים צנחנו של מקום, פלשתים צאו צנחנו של גלית, מה

5 And the officers shall speak unto the people, saying: 'What man is there that hath built a new house, and hath not dedicated it? let him go and return to his house, lest he die in the battle, and another man dedicate it.	וַדְּבָרוּ הַשְּׂטָרִים אֶל-הָעָם לֵאמֹר מִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית-חֲדָשׁ וְלֹא חָנְכוֹ יֵלֶךְ וַיָּשָׁב לְבֵיתוֹ פֶּן-יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אֲחֵר יַחְנֹכֶנּוּ:	5
6 And what man is there that hath planted a vineyard, and hath not used the fruit thereof? let him go and return unto his house, lest he die in the battle, and another man use the fruit thereof.	וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-נָטַע כָּרֶם וְלֹא חָלְלוֹ יֵלֶךְ וַיָּשָׁב לְבֵיתוֹ פֶּן יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אֲחֵר יַחְלִלֶנּוּ:	6
7 And what man is there that hath betrothed a wife, and hath not taken her? let him go and return unto his house, lest he die in the battle, and another man take her.'	וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-אַרְשׁ אִשָּׁה וְלֹא לָקָחָהּ יֵלֶךְ וַיָּשָׁב לְבֵיתוֹ פֶּן יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אֲחֵר יִקְחֶנָּה:	7
8 And the officers shall speak further unto the people, and they shall say: 'What man is there that is fearful and faint-hearted? let him go and return unto his house, lest his brethren's heart melt as his heart.'	וַיִּסְפּוּ הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וַאֲמָרוּ מִי-הָאִישׁ הַיָּרָא וְרֵךְ הַלֵּב יֵלֶךְ וַיָּשָׁב לְבֵיתוֹ וְלֹא יִמָּס אֶת-לֵבָב אָחִיו כְּלָבָבוֹ:	8
9 And it shall be, when the officers have made an end of speaking unto the people, that captains of hosts shall be appointed at the head of the people.	וַיְהִי כִּכְלֵת הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וַיִּפְקְדוּ שָׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם: (ס)	9
10 When thou drawest nigh unto a city to fight against it, then proclaim peace unto it.	כִּי-תִקְרַב אֶל-עִיר לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ וַתִּרְאֶתָ אֶלֶיהָ לְשָׁלוֹם:	שביעי טו

היה סופו, נפל ונפלו עמו (סוטה מז.): ההולך עמכם. זה מחנה הארון:
 (5) ולא חנכו. לא דר צו, חנוך לשון החמלה: ואיש אחר יחנכנו. ודבר של עגמת נפש הוא זה:
 (6) ולא חללו. לא פדאו בשנה הרביעית, שהפירות טעונין לאכלן צירושלים, או לחללן צדמים ולאכול הדמים צירושלים:
 (7) פן ימות במלחמה. ישוב פן ימות, שאם לא ישמע לדברי הכהן, כדאי הוא שימות:
 (8) ויספו השוטרים. למה נאמר כאן ויספו, מוסיפין זה על דברי הכהן, שהכהן מדבר ומשמיע מן שמע ישראל עד להושיע אתכם, ומי האיש ושני ושלשי כהן מדבר ושוטר משמיע, וזה שוטר מדבר ושוטר משמיע (סוטה מג.): הירא ורך הלבב. רצי עקיבא אומר, כמשמעו, שאינו יכול לעמוד בקשרי המלחמה ולראות חרב שלופה, רצי יוסי הגלילי אומר, הירא מעצירות שצידו, ולכן חלתה לו תורה לחזור על בית וכרס ואשה, לכסות על החוזרים שצביל עצירות שצידם, שלא יצינו שהם צעלי עצירה, והרואה חוזר אומר, שמא בנה בית או נטע כרם או ארס אשה (סוטה מד):
 (9) שרי צבאות. שמעמדין וקפין מלפניהם ומאחריהם וכשלים של צרזל צדיהם, וכל מי שרואה לחזור, הרשות צידו לקפח את שוקיו. וקפין, בני אדם עומדים בקצה המערכה לזקוף את הנופלים ולחזקם צדירים, שצו אל המלחמה ולא תנוסו, שחמלת נפילה ניסה (שם):

11	And it shall be, if it make thee answer of peace, and open unto thee, then it shall be, that all the people that are found therein shall become tributary unto thee, and shall serve thee.	וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם תַּעֲנֶנּוּ וּפָתַח לְךָ וְהָיָה כָּל־הָעָם הַנִּמְצָא־בָּהּ יִהְיוּ לְךָ לְמַסַּ וְעַבְדֶּיךָ: וַיִּפְלְחוּנֶנּוּ:	וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם תַּעֲנֶנּוּ וּפָתַח לְךָ וְהָיָה כָּל־הָעָם הַנִּמְצָא־בָּהּ יִהְיוּ לְךָ לְמַסַּ וְעַבְדֶּיךָ: וַיִּפְלְחוּנֶנּוּ:
12	And if it will make no peace with thee, but will make war against thee, then thou shalt besiege it.	וְאִם־לֹא תִשָּׁלֵם עִמָּךְ וְעָשְׂתָה עִמָּךְ מִלְחָמָה וְצָרָתָ עָלֶיךָ: עִמָּךְ קָרֵב וּתְצוּר עָלֶיהָ:	וְאִם־לֹא תִשָּׁלֵם עִמָּךְ וְעָשְׂתָה עִמָּךְ מִלְחָמָה וְצָרָתָ עָלֶיךָ: עִמָּךְ קָרֵב וּתְצוּר עָלֶיהָ:
13	And when the LORD thy God delivereth it into thy hand, thou shalt smite every male thereof with the edge of the sword;	וּנְתַנָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְהָכִיתָ אֶת־כָּל־זָכוּרָה לְפִי־חֶרֶב:	וּנְתַנָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְהָכִיתָ אֶת־כָּל־זָכוּרָה לְפִי־חֶרֶב:
14	but the women, and the little ones, and the cattle, and all that is in the city, even all the spoil thereof, shalt thou take for a prey unto thyself; and thou shalt eat the spoil of thine enemies, which the LORD thy God hath given thee.	רַק הַנָּשִׁים וְהַטָּף וְהַבְּהֵמָה וְכָל־אֲשֶׁר יִהְיֶה בָּעִיר כָּל־שְׁלָלָהּ תִּבְזוּ לְךָ וְאָכַלְתָּ אֶת־שְׁלָל אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ:	רַק הַנָּשִׁים וְהַטָּף וְהַבְּהֵמָה וְכָל־אֲשֶׁר יִהְיֶה בָּעִיר כָּל־שְׁלָלָהּ תִּבְזוּ לְךָ וְאָכַלְתָּ אֶת־שְׁלָל אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ:
15	Thus shalt thou do unto all the cities which are very far off from thee, which are not of the cities of these nations.	כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל־הָעָרִים הָרְחֹקֹת מִמָּוֶד אֲשֶׁר לֹא־מִעָרֵי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה הֵנָּה: כֵּן תַּעֲבִיד לְכָל־קְרוֹיָא דְרַחֲקִין מִמָּוֶד לְחָדָא דְלֹא מִקְרֵי עַמֵּינִי הָאֵלֶּין אֵנִין:	כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל־הָעָרִים הָרְחֹקֹת מִמָּוֶד אֲשֶׁר לֹא־מִעָרֵי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה הֵנָּה: כֵּן תַּעֲבִיד לְכָל־קְרוֹיָא דְרַחֲקִין מִמָּוֶד לְחָדָא דְלֹא מִקְרֵי עַמֵּינִי הָאֵלֶּין אֵנִין:
16	Howbeit of the cities of these peoples, that the LORD thy God giveth thee for an inheritance, thou shalt save alive nothing that breatheth,	רַק מִעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה לֹא תַחֲיֶה כָּל־נִשְׁמָה:	רַק מִעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה לֹא תַחֲיֶה כָּל־נִשְׁמָה:
17	but thou shalt utterly destroy them: the Hittite, and the Amorite, the Canaanite, and the Perizzite, the Hivite, and the Jebusite; as the LORD thy God hath commanded thee;	כִּי־תַחַרְבֶּם תַּחְרִימֶם הַחֲתִי וְהָאֲמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי הַחֲתִי וְהַיְבוּסִי כְּאֲשֶׁר צֻוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	כִּי־תַחַרְבֶּם תַּחְרִימֶם הַחֲתִי וְהָאֲמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי הַחֲתִי וְהַיְבוּסִי כְּאֲשֶׁר צֻוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

- (10) כי תקרב אל עיר. במלחמת הרשות הכתוב מדבר, כמו שמפורש בענין, כן שפעה לכל הערים הרחוקות וגו':
- (11) כל העם הנמצא בה. אפילו אתה מוצא זה משצעה אומות שננטוית להחרימם, אתה ראוי לקיימם (ספרי ר):
- למס ועבדוך. עד שיקבלו עליהם מסים ושעבוד (שם):
- (12) ואם לא תשלים עמך ועשתה עמך מלחמה. הכתוב מצטרף, שאם לא תשלים עמך, סופה להלחם כך אם תניחנה ותלך: וצרת עליה. אף להרעינה ולהזמינה ולהמיתה מיתת תחלואים:
- (13) ונתנה ה' אלהיך בידך. אם עשית כל האמור בענין, סוף שה' נותנה בידך:
- (14) והטף. אף טף של זכרים, ומה אני מקיים והכית את כל זכורה, בגדולים:
- (17) כאשר צוך. לרצות את הגרגש:

18	that they teach you not to do after all their abominations, which they have done unto their gods, and so ye sin against the LORD your God.	לִמְעַן אֲשֶׁר לֹא־יִלְמְדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת כְּכָל תּוֹעֵבֹתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ לֹא־לֵהִיָּהֶם וְחִטְאָתָם לִיהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם: (ס)	18
19	When thou shalt besiege a city a long time, in making war against it to take it, thou shalt not destroy the trees thereof by wielding an axe against them; for thou mayest eat of them, but thou shalt not cut them down; for is the tree of the field man, that it should be besieged of thee?	כִּי־תִצּוֹר אֶל־עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֶם עָלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ לֹא־תִשְׁחִית אֶת־עֲצֶיהָ לְנֹדֶת עָלֶיהָ גֵרֹן כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכַל וְאִתּוֹ לֹא תִכְרֹת כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה לֵבָא מִפְּגִיד בְּמִצּוֹר:	19
20	Only the trees of which thou knowest that they are not trees for food, them thou mayest destroy and cut down, that thou mayest build bulwarks against the city that maketh war with thee, until it fall.	רַק עֵץ אֲשֶׁר־תֵּדַע כִּי־לֹא־עֵץ מֵאֲכָל הוּא אִתּוֹ תִשְׁחִית וְכָרְתָּ וּבְנִית מִצּוֹר עַל־הָעִיר אֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה עִמָּךְ מִלְחָמָה עַד רִדְתָּהּ: (פ)	20
XXI	If one be found slain in the land which the LORD thy God giveth thee to possess it, lying in the field, and it be not known who hath smitten him;	כִּי־יִמָּצֵא חָלָל בְּאֶדְמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ נָפֵל בַּשָּׂדֶה לֹא נֹדַע מִי הִכָּהוּ:	XXI
2	then thy elders and thy judges shall come forth, and they shall measure unto the cities which are round about him that is slain.	וַיֵּצְאוּ זִקְנֶיךָ וּשְׁפֹטֶיךָ וּמַדְדוּ אֶל־הָעִירִים אֲשֶׁר סָבִיבָתָהּ:	2
3	And it shall be, that the city which is nearest unto the slain man, even the elders of that city shall take a heifer of the herd, which hath not been wrought with, and which hath not drawn in the yoke.	וְהָיָה הָעִיר הַקְּרִבָּה אֶל־הַחָלָל וּלְקַחְתּוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא עֹגֶלֶת בָּקָר אֲשֶׁר לֹא־עָבַד בָּהּ אֲשֶׁר לֹא־מְשָׁכָה בְּעֹל:	3

(18) למען אשר לא ילמדו. האם עשו תשובה והתגיירו, אהם ראוי לקבלם:
 (19) ימים. שנים: רבים. שלשה, מכאן ואילך, אין צריך על עיירות של נכרים פחות משלשה ימים קודם לשבת (ספרי רג).
 ולמד, שפחות משלוש שנים לא יימס, וכן הוא אומר, וַיֵּשֶׁב צֹדֶק צִקְלָג יָמִים שָׁנִים (שמואל-ב א, א), וזמלמות הרשות הכתוב מדבר (ספרי שם): כי האדם עץ השדה. הרי כי משמש צלול דלמא, שמה האדם עץ השדה להכנס צחוק המזור מפניך להתיסר ציסורי רעב וזמא כאנשי העיר, למה תשחיתנו:
 (20) עד רדתה. לשון רדוי, שמהא כפופה לך:
 (2) ויצאו זקניך. מיוחדים שצוקיך (סוטה מד), אלו סנהדרי גדולה: ומדדו. ממקום שהחלל שוכן: אל הערים אשר סביבות החלל. לכל נד, לידע איזו קרובה:

4	And the elders of that city shall bring down the heifer unto a rough valley, which may neither be plowed nor sown, and shall break the heifer's neck there in the valley.	וְהוֹרְדוּ זֶקֶנִי הָעִיר הַהוּא אֶת־הָעֵגְלָה אֶל־גֵּחַל אֵיתָן אֲשֶׁר לֹא־יַעֲבֹד בּוֹ וְלֹא יִזְרַע וְעָרְפוּ שָׁם אֶת־הָעֵגְלָה בַּגֵּחַל:
5	And the priests the sons of Levi shall come near—for them the LORD thy God hath chosen to minister unto Him, and to bless in the name of the LORD; and according to their word shall every controversy and every stroke be.	וּנְגִשּׁוּ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי כֹם בְּחֹר יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לְשִׁרְתּוֹ וּלְבָרֶךְ בְּשֵׁם יְהוָה וְעַל־פִּיהֶם יִהְיֶה כָל־רִיב וְכָל־נִגַע:
6	And all the elders of that city, who are nearest unto the slain man, shall wash their hands over the heifer whose neck was broken in the valley.	וְכָל זֶקֶנִי הָעִיר הַהוּא תִקְרְבִים אֶל־הַגֵּחַל וְיַחֲצוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הָעֵגְלָה הָעָרוּפָה בַּגֵּחַל:
7	And they shall speak and say: 'Our hands have not shed this blood, neither have our eyes seen it.	וְעָנוּ וַאֲמָרוּ יְדֵינוּ לֹא (כ') שָׁפַכְהוּ ק' שָׁפַכְנוּ אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ
8	Forgive, O LORD, Thy people Israel, whom Thou hast redeemed, and suffer not innocent blood to remain in the midst of Thy people Israel.' And the blood shall be forgiven them.	כִּפֹּר לַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־פָּדִיתָ יְהוָה וְאֶל־תֵּתֵן דָּם נָקִי בְּקֶרֶב עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל וְנִכְפַּר לָהֶם הַדָּם:
9	So shalt thou put away the innocent blood from the midst of thee, when thou shalt do that which is right in the eyes of the LORD.	וְאַתָּה תִּבְעֵר הַדָּם הַנָּקִי מִקֶּרְבֶּךָ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה: (ס)

The Haftara is Isaiah 51:12 – 52:12 on page 169. This is the Fourth Haftara of Consolation.

10	When thou goest forth to battle against thine enemies, and the LORD thy God delivereth them into thy hands, and thou carriest them away captive,	כִּי־תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל־אִיבֶיךָ אַרְי תִּפּוֹק לְאַגְחָא קֶרְבָּא עַל בַּעֲלֵי דְבִדְךָ וְיִמְסְרֵנוּן יְיָ אֱלֹהֶיךָ בִידְךָ וְתִשְׁבִּי שְׁבִיהוֹן: כ"א * כי תצא

- (4) אל נחל איתן. קשה, שלא נעצד (סוטה מה). וערפו. קוץ ערפה צקופיך, אמר הקד"ה תצא עגלה צת שנתה שלא עשתה פירות, ומערך צמקום שאינו עושה פירות, לכפר על הריגתו של זה, שלא הניחוהו לעשות פירות (שם מו).
 (7) ידינו לא שפכו. וכי עלתה על לב שזקני צית דין שופכי דמים הם, אלל לא ראינוהו ופטרנוהו בלא מזונות ובלא לויא (שם מה). והכהנים אומרים כפר לעמך ישראל:
 (8) ונכפר להם הדם. הכתוב מצטרף, שמשעש כן יכופר להם העון (שם מו).
 (9) ואתה תבער. מגיד, שאם נמלא ההורג אחר שנתערפה העגלה, הרי זה יהרג (כתובות לו:), והוא הישר בעיני ה'.

11	and seest among the captives a woman of goodly form, and thou hast a desire unto her, and wouldest take her to thee to wife;	וְרָאִיתָ בַּשְּׁבִיָּה אִשֶּׁת יִפְתָּתָאֵר וְחָשַׁקְתָּ בָּהּ וּלְקַחְתָּ לָךְ לְאִשָּׁה: וְתָחִי בַשְּׁבִיָּה אֶתְּאָתָא שְׂפִירָה רִיו וְתִתְרַעֵי בָהּ וְתִסְבֶּה לָךְ לְאִתּוֹ:
12	then thou shalt bring her home to thy house; and she shall shave her head, and pare her nails;	וְהִבֵּאתָהּ אֶל-תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְגִלְחָהּ אֶת-רֹאשָׁהּ וְעָשְׂתָה אֶת-צַפְרָנֶיהָ: וְתַעֲלֶנָּה לְגוֹ בֵּיתְךָ וְתִגְלַח יָת רִישָׁהּ וְתִרְבִּי יָת טוֹפְרָהָ:
13	and she shall put the raiment of her captivity from off her, and shall remain in thy house, and bewail her father and her mother a full month; and after that thou mayest go in unto her, and be her husband, and she shall be thy wife.	וְהִסִּירָהּ אֶת-שְׂמֹלֶת שְׁבִיָּהּ מֵעַלֶיהָ וַיֵּשְׁבָהּ בְּבֵיתְךָ וּבְכִתָּהּ אֶת-אָבִיהָ וְאֶת-אִמָּהּ יָרַח יָמִים וְאַחֲרַיִם כֵּן תָּבוֹא אֵלֶיהָ וּבִעֻלָּתָהּ וְהָיְתָה לָךְ לְאִשָּׁה:
14	And it shall be, if thou have no delight in her, then thou shalt let her go whither she will; but thou shalt not sell her at all for money, thou shalt not deal with her as a slave, because thou hast humbled her.	וְהָיָה אִם-לֹא חָפְצָת בָּהּ וְשִׁלַּחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ וּמָכַר לֹא-תִמְכְּרָנָהּ בְּכֶסֶף לֹא-תִתְעַמֵּר בָּהּ תַּחַת אֲשֶׁר עָנִיתָהּ: (ס) וְיִהְיֶה אִם לֹא תִתְרַעֵי בָהּ וְתִפְטְרָנָהּ לְנַפְשָׁהּ וְזָבָנָא לֹא תִמְכְּרָנָהּ בְּכֶסֶף לֹא תִתְגַּר בָּהּ חֶלֶף דַּעֲנִיתָהּ:
15	If a man have two wives, the one beloved, and the other hated, and they have borne him children, both the beloved and the hated; and if the first-born son be hers that was hated;	כִּי-תִהְיֶינָה לְאִישׁ שְׁתֵּי נָשִׁים הָאֶחָת אֲהוּבָה וְהָאֶחָת שְׂנוֹאָה וַיֵּלְדוּ-לּוּ בָנִים הָאֲהוּבָה וְהַשְּׂנוֹאָה וְהָיָה הַבֵּן הַבְּכֹר לְשְׂנוֹאָה:
16	then it shall be, in the day that he causeth his sons to inherit that which he hath, that he may not make the son of the beloved the first-born before the son of the hated, who is the first-born;	וְהָיָה בַּיּוֹם הַנִּחִילֹו אֶת-בְּנָיו אֵת אֲשֶׁר-יִהְיֶה לוֹ לֹא יוּכַל לְבַכֵּר אֶת-בֶּן-הָאֲהוּבָה עַל-פְּנֵי בֶן-הַשְּׂנוֹאָה הַבְּכֹר:

(10) כי תצא למלחמה. צמלחמת הרשות הכתוב מדבר, שצמלחמת ארץ ישראל אין לומר ושצית שציו, שהרי כבר נאמר לא תסיעה קל קשמה (לעיל כ, טז): ושבת שבי. לרבות כנענים שצמחה, ואע"פ שהן משצעה אומות: (11) ולקחת לך לאשה. לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע, שאם אין הקדוש ברוך הוא ממירה, ישאנה צאיסור, אבל אם נשא, סופו להיות שונאה, שנאמר אחריו כי תהיין לאיש וגו', וסופו להוליד ממנה בן סורר ומורה, לכך נסמכו פרשיות הללו: אשת. אפילו אשת איש (קידושין כא): (12) ועשתה את צפרניה. תגדלס כדי שחטוול: (13) והסירה את שמלת שביה. לפי שהם נאים, שהנכרים צנותיהם מתקשטות צמלחמה, בשציל להזנות אחרים עמהם: וישבה בביתך. צצית שמשחמש צו, נכנס ונתקל צה, יוצא ונתקל צה, רואה צצכייטה, רואה צנוולה, כדי שחחגנה עליו: ובכתה את אביה. כל כך למה, כדי שמהא צה ישראל שמה וזו עזבה, צה ישראל מתקשטת וזו מתנוולת: (14) והיה אם לא חפצת בה. הכתוב מְצַדֵּק שסופך לשנאותה: לא תתעמר בה. לא תשחמש צה, צלשון פרסי קורין לעצדות ושימוש, עימראה, מיסודו של רבי משה הדורשן למדתי כן:

17	but he shall acknowledge the first-born, the son of the hated, by giving him a double portion of all that he hath; for he is the first-fruits of his strength, the right of the first-born is his.	כִּי אֶת־הַבְּכֹר בֶּן־הַשְּׂנוּאָה יִפְּרֹד לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנַיִם בְּכָל אֲשֶׁר־יִמְצָא לוֹ כִּי־הוּא רִאשִׁית אֹנוֹ לוֹ מִשְׁפָּט הַבְּכֹרָה: (ס)	אֲרִי יֵת בּוֹכְרָא בֶר שְׂנוּאָתָא יִפְרִישׁ לְמִתָּן לִיה תָּרִין חוּלְקִין בְּכָל דִּישְׁתַּכַּח לִיה אֲרִי הוּא רִישׁ תּוֹקֶפִיָּה לִיה חֲזִיָּא בְּכִירוּתָא:
18	If a man have a stubborn and rebellious son, that will not hearken to the voice of his father, or the voice of his mother, and though they chasten him, will not hearken unto them;	כִּי־יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה אֵינָנּוּ שְׁמַע בְּקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אִמּוֹ וַיִּסְרּוּ אוֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם:	אֲרִי יֵהי לְגִבֵּר בֶּר סָטִי וּמְרֹד לִיתְהוּי מִקְבִּיל לְמִימַר אָבִיוִּהּ וּלְמִימַר אִמּוּיָּהּ וּמִלְפִּין יִתִּיה וְלֹא מִקְבִּיל מִנְהוֹן:
19	then shall his father and his mother lay hold on him, and bring him out unto the elders of his city, and unto the gate of his place;	וְתַפְּשׁוּ בּוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ וְאֶל־שַׁעַר מִקְמּוֹ:	וַיִּתְּדוּן בֵּית אָבִיוִּהּ וְאִמּוּיָּהּ וַיִּפְקֹן יִתִּיה לְקֹדֶם סָבִי קִרְתִּיה וּלְתַרְע בֵּית דִּין אֶת־רִיה:
20	and they shall say unto the elders of his city: 'This our son is stubborn and rebellious, he doth not hearken to our voice; he is a glutton, and a drunkard.'	וְאָמְרוּ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ בְּנֵנוּ זֶה סוֹרֵר וּמוֹרֵה אֵינָנּוּ שְׁמַע בְּקוֹלֵנוּ זֹלָל וְסָבָא:	וַיִּמְרוּן לְסָבִי קִרְתִּיה בְּרֵנָא דִּין סָטִי וּמְרֹד לִיתְהוּי מִקְבִּיל לְמִימַרְנָא זָלִיל בָּשָׂר וְסָבִי חֲמַר:
21	And all the men of his city shall stone him with stones, that he die; so shalt thou put away the evil from the midst of thee; and all Israel shall hear, and fear.	וְרָגְמֻהוּ כָל־אֲנָשֵׁי עִירוֹ בְּאֲבָנִים וּמָת וּבַעֲרַת הָרַע מִקִּרְבְּךָ וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ: (ס)	וַיִּרְגְּמוּנִיה כָּל אָנָּשֵׁי קִרְתִּיה בְּאֲבָנִיָּא וַיָּמוּת וּתְפִלִּי עָבִיד דְּבִישׁ מִבִּינְךָ וְכָל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּן וַיִּדְחִלוּן:
22	And if a man have committed a sin worthy of death, and he be put to death, and thou hang him on a tree;	וְכִי־יִהְיֶה בְּאִישׁ חֲטָא מִשְׁפָּט־מוֹת וְהוֹמָת וְתִלִּית אוֹתוֹ עַל־עֵץ:	וְאֲרִי יֵהי בְּגִבֵּר חוֹבֵת דִּין דְּקָטוּל וְיִתְקַטִּיל וְתִצְלוּב יִתִּיה עַל צְלִיבָא:

(17) פי שנים. כנגד שני אחים (צא צתרא קכז): בכל אשר ימצא לו. מכאן שאין הצכור נוטל פי שנים, צראוי לצא לאחר מיתת האב, כצמוחזק:

(18) סורר. סרמן הדרכ; ומורה. מסרצ צדצרי אציו, לשון ממרים: ויסרו אותו. מתרין צו צפני שלשה ומלקין אותו (סנהדרין עא). בן סורר ומורה אינו חייב עד שיגנוז ויאכל תרטימר צשר וישתה חצי לוג יין, שנאמר וזלל וסוצא, ונאמר אל פהי צסצאי יין צזללי צצצר למו (משלי כג, כ), וצן סורר ומורה נהרג על שם סופו (סנהדרין עב). הגיעה תורה לסוף דעמו, סוף שמכלה ממנו אציו ומצקש לימודו ואינו מואל, ועומד צצקצשת דרכים ומלסטים את הצריות, אמרה תורה ימות זכאי ואל ימות חייב:

(21) וכל ישראל ישמעו ויראו. מכאן שנריך הכרזה צצד, פלוני נסקל על שהיה צן סורר ומורה (עיין סנהדרין סט). (22) וכי יהיה באיש חטא משפט מות. סמיכות הפרסיות מגיד, שאם חסים עליו אציו ואמו, סוף שיצא לתרצות רעה ויעצור עצירות ויתחייב מיתה צצית דין: ותלית אותו על עץ. רצותינו אמרו (סנהדרין מה): כל הנסקלין נתלין, שנאמר כי קללת אלהים תלו, והמצרך ה' צסקילה:

23	his body shall not remain all night upon the tree, but thou shalt surely bury him the same day; for he that is hanged is a reproach unto God; that thou defile not thy land which the LORD thy God giveth thee for an inheritance.	לֹא תִהְיֶה גְבוּלָתוֹ עַל-הָעֵץ כִּי-קָבֹר תִּקְבְּרֶנּוּ בַיּוֹם הַהוּא כִּי-קָלָלָת אֱלֹהִים תִּלְוֶי וְלֹא תִטְמָא אֶת-אֲדָמָתְךָ אֲשֶׁר יְהוָה יְהוּדָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה: (ס)	23
XXII	Thou shalt not see thy brother's ox or his sheep driven away, and hide thyself from them; thou shalt surely bring them back unto thy brother.	לֹא תַחֲזִי יֵת תּוֹרָא דְאַחוּךְ אוֹ יֵת אִמְרִיהָ דְטָעֵן וְתִכְבּוֹשׁ מִנְהֶן אֶתְבָּא וְתִתְּבִנֶנּוּ לְאַחוּךְ:	XXII
2	And if thy brother be not nigh unto thee, and thou know him not, then thou shalt bring it home to thy house, and it shall be with thee until thy brother require it, and thou shalt restore it to him.	וְאִם לֹא קָרִיב אַחוּךְ לְוֹתְךָ וְלֹא יָדַעְתָּ לִיהָ וְתִכְנָשְׁנֶיהָ לְגוֹ בֵּיתְךָ וְיָהִי עִמָּךְ עַד דְּיִתְּבַע אַחוּךְ יָתִיהָ וְתִתְּבִינֶיהָ לִיהָ:	2
3	And so shalt thou do with his ass; and so shalt thou do with his garment; and so shalt thou do with every lost thing of thy brother's, which he hath lost, and thou hast found; thou mayest not hide thyself.	וְכֵן תַּעֲשֶׂה לַחֲמֹרוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְלָתוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל-אֲבֵדֹת אַחֶיךָ אֲשֶׁר-תֵּאבֹד מִמֶּנּוּ וּמִצְאָתָהּ לֹא תוּכַל לְהַתְעֵלֶם: (ס)	3
4	Thou shalt not see thy brother's ass or his ox fallen down by the way, and hide thyself from them; thou shalt surely help him to lift them up again.	לֹא תַחֲזִי יֵת חֲמֹרָא דְאַחוּךְ אוֹ תּוֹרִיהָ רִמֵּן בְּאוֹרְחָא וְתִכְבּוֹשׁ מִנְהֶן אֶקְמָא תְּקִים עִמָּיהָ:	4
5	A woman shall not wear that which pertaineth unto a man, neither shall a man put on a woman's garment; for whosoever doeth these things is an abomination unto the LORD thy God.	לֹא יִהְיֶה כְּלִי-גִבּוֹר עַל-אִשָּׁה וְלֹא-יִלְבַּשׁ גִּבּוֹר שִׁמְלַת אִשָּׁה כִּי תוֹעֵבָת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל-עֹשֶׂה אֵלֶּהָ: (פ)	5

(23) כי קללת אלהים תלוי. זלזולו של מלך הוא, שאדם עשוי צדמות דיוקנו, וישראל הם צניו, משל לשני אחים תאומים, שהיו דומין זה לזה, אחד נעשה מלך ואחד נחפס ללסטיות ונתלה, כל הרואה אותו אומר המלך תלוי. כל קללה שצמקרא לשון הקל זלזול, כמו והוא קללני קללה נמקצת (מלכים-א 3, ח):

(1) והתעלמת. כונש עין כאילו אינו רואה: לא תראה והתעלמת. לא תראה אותו שתעלם ממנו, זה פשוטו. ורבותינו אמרו, (צבא מניעא ל.) פעמים שאתה מתעלם וכו':

(2) עד דרש אחיך. וכי תעלה בלצנך שימנהו לו קודם שידרשהו, אלא דרשהו שלא יהא רמאי (שם כח.): והשבותו לו. שתהא בו השגה, שלא יאכל צניתך כדי דמיו ותחזעם ממנו, מכאן אמרו כל דצר שושה ואוכל ישעה ויאכל, ושאינו עושה ואוכל ימכר (שם):

(3) לא תוכל להתעלם. לכונש עיניו כאילו אינו רואה אותו:

(4) הקם תקים. זו טעניה (צבא מניעא ל.), להטעין משאוי שנפל מעליו: עמו. עם בעליו, אבל אם הלך וישב לו, ואמר לו הואיל ועליך מזה, אם רנית לטעון, טעון, פטור (צבא מניעא שם):

6 If a bird's nest chance to be before thee in the way, in any tree or on the ground, with young ones or eggs, and the dam sitting upon the young, or upon the eggs, thou shalt not take the dam with the young;	כִּי יִקְרָא (בספרי תימן קן בקרף גדולה) קן-צפור לִפְנֵיךָ בְּדֶרֶךְ בְּכָל-עֵץ אוֹ עַל-הָאָרֶץ אֲפֻרְחִים אוֹ בִּיצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל-הָאֲפֻרְחִים אוֹ עַל-הַבִּיצִים לֹא-תִקַּח הָאֵם עִלֵּיהֶנּוּ:	י"ז
7 thou shalt in any wise let the dam go, but the young thou mayest take unto thyself; that it may be well with thee, and that thou mayest prolong thy days.	שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת-הָאֵם וְאֶת-הַבָּנִים תִּקַּח-לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהֵאָרַכְתָּ יָמִים: (ס)	7
8 When thou buildest a new house, then thou shalt make a parapet for thy roof, that thou bring not blood upon thy house, if any man fall from thence.	כִּי תִבְנֶה בַּיִת חֹדֶשׁ וַעֲשִׂיתָ מַעֲקֶה לְגִגְתְּךָ וְלֹא-תָשִׁים דָּמִים בְּבֵיתְךָ כִּי-יִפֹּל הַנֶּפֶל מִמֶּנּוּ:	שלישי
9 Thou shalt not sow thy vineyard with two kinds of seed; lest the fulness of the seed which thou hast sown be forfeited together with the increase of the vineyard.	לֹא-תִזְרַע כְּרָמְךָ כְּלָאִים פֶּן-תִּקְדָּשׁ הַמְּלָאָה הַזֶּרַע אֲשֶׁר תִּזְרַע וּתִבּוֹאֵת הַכֶּרֶם: (ס)	9
10 Thou shalt not plow with an ox and an ass together.	לֹא-תִחְרַשׁ בַּשֹּׂרֵר-וּבַחֲמֹר בְּשָׂרֶיךָ יַחְדָּם:	10
11 Thou shalt not wear a mingled stuff, wool and linen together.	לֹא תִלְבַּשׁ שְׁעִטָּיִם צִמְדִּים וּפְשָׁתִים יַחְדָּם: (ס)	11

- (5) לא יהיה כלי גבר על אשה. שמה דומה לאיש כדי שחלך בין האנשים (ספרי רכוז נזיר נט.), שאין זו אלא לשם ניאוף: ולא ילבש גבר שמלת אשה. לילך לישב בין הנשים. דבר אחר, שלא יסיר שער הערוה ושער של צית השחי: כי תועבת. לא אסרה תורה אלא לזנוש המציא לידי תועבה:
- (6) כי יקרא. פרט למזומן: לא תקח האם. צעודה על צניה (חולין קמ:):
- (7) למען ייטב לך וגו'. אם מזנה קלה שאין צה חסרון כים, אמרה תורה למען ייטב לך והארכת ימים, קל וחומר למתן שכון של מזנה חמורות (חולין קמב:):
- (8) כי תבנה בית חדש. אם קיימת מזנה שלום הקן, סופך לצנות צית חדש ותיקיים מזנה מעקה, שמה גוררת מזנה, ותגיע לכרס וזדה ולגדים נאים, לכך נסמכו פרשיות הללו: מעקה. גדר סביב לגג, ואונקלוס תרגם פִּיקָא, כגון תיק שמשמר מה שצמחו: כי יפול הנפל. ראוי זה ליפול, ואף עפ"כ לא תחגלגל מיתחו על ידך, שמגלגלין זכות ע"י זכאי וחובה ע"י חייב:
- (9) כלאים. חטה ושעורה וחרצן צמפולת יד (קידושין לט. חולין פג:): פן תקדש. כתרומתו תסתאב, כל דבר הנתעב על האדם, צין לשבח כגון הקדש צין לגנאי כגון איסור, נופל צו לשון קדש, כמו אל תגש צי כי קדש פִּיקָא (ישעיה סה, ה): המלאה. זה מילוי ותוספת שהזרע מוסיף:
- (10) לא תחרוש בשור ובחמור. הוא הדין לכל שני מינים שבעולם, (צבא קמא נד:) והוא הדין להנהיגם יחד קשורים וזוגים צהולכת שום משא:
- (11) שעטניו. לשון עירוב, ורבותינו פירשו שוע טווי וגו':

12 Thou shalt make thee twisted cords upon the four corners of thy covering, wherewith thou coverest thyself.	גְּדִילִים תַּעֲשֶׂה-לָּךְ עַל-אַרְבַּע כַּנְפוֹת כְּסוּתְךָ אֲשֶׁר תִּכְסֶהָ בָּהֶם: (ס)	12 גְּדִילִים תַּעֲשֶׂה-לָּךְ עַל-אַרְבַּע כַּנְפוֹת כְּסוּתְךָ אֲשֶׁר תִּכְסֶהָ בָּהֶם: (ס)
13 If any man take a wife, and go in unto her, and hate her,	כִּי-יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וַיִּשְׁנָאָהּ: אֲרִי יֹסֵב גֹּבֵר אֶתְתָּא וַיִּיעוֹל לְוֹתָהּ וַיִּשְׁנֶנָּהּ:	13 כִּי-יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וַיִּשְׁנָאָהּ: אֲרִי יֹסֵב גֹּבֵר אֶתְתָּא וַיִּיעוֹל לְוֹתָהּ וַיִּשְׁנֶנָּהּ:
14 and lay wanton charges against her, and bring up an evil name upon her, and say: 'I took this woman, and when I came nigh to her, I found not in her the tokens of virginity';	וְשֵׁם לָהּ עֲלִילֹת דְּבָרִים וְהוֹצֵא עָלֶיהָ שֵׁם רָע וְאָמַר אֶת-הָאִשָּׁה הַזֹּאת לָקַחְתִּי וְאֶקְרַב אֵלֶיהָ וְלֹא-מָצָאתִי לָהּ בְּתוּלִים: וַיִּשְׁנֵי לָהּ תִּסְקוּפֵי מָלִין וַיַּפִּיק עָלֶיהָ שׁוֹם בִּישׁ וַיִּימַר יֵת אֶתְתָּא הִדָּא נָסִיבִית וְעִלִּית לְוֹתָהּ וְלֹא אֲשַׁכַּחִית לָהּ בְּתוּלִין:	14 וְשֵׁם לָהּ עֲלִילֹת דְּבָרִים וְהוֹצֵא עָלֶיהָ שֵׁם רָע וְאָמַר אֶת-הָאִשָּׁה הַזֹּאת לָקַחְתִּי וְאֶקְרַב אֵלֶיהָ וְלֹא-מָצָאתִי לָהּ בְּתוּלִים:
15 then shall the father of the damsel, and her mother, take and bring forth the tokens of the damsel's virginity unto the elders of the city in the gate.	וַיִּסַּב אָבוּהָא דְּעוֹלִימָתָא וְאִמָּהּ וַיִּפְקֹן יֵת בְּתוּלֵי עוֹלִימָתָא לְקִדְּם סְבֵי קִרְתָּא וְלִתְרַע בֵּית דִּין אֶתְרָא:	15 וְלָקַח אָבִי הַנַּעֲרָ וְאִמָּהּ וְהוֹצִיאוּ אֶת-בְּתוּלֵי הַנַּעֲרָ אֶל-זִקְנֵי הָעִיר הַשְּׁעָרָה:
16 And the damsel's father shall say unto the elders: 'I gave my daughter unto this man to wife, and he hateth her;	וַיִּימַר אָבוּהָא דְּעוֹלִימָתָא אֶת-בְּתִי נָתַתִּי לְאִישׁ הַזֶּה וְהָאִשָּׁה נִשְׁנָאָהּ: לְקִדְּם סְבֵי קִרְתָּא וְלִתְרַע בֵּית דִּין אֶתְרָא:	16 וַיִּימַר אָבִי הַנַּעֲרָ אֶל-הַזִּקְנִים אֶת-בְּתִי נָתַתִּי לְאִישׁ הַזֶּה וְהָאִשָּׁה נִשְׁנָאָהּ:
17 and, lo, he hath laid wanton charges, saying: I found not in thy daughter the tokens of virginity; and yet these are the tokens of my daughter's virginity.' And they shall spread the garment before the elders of the city.	וְהָאִישׁ הַזֶּה הוֹצֵא שֵׁם עֲלִילֹת דְּבָרִים לְאִמֹּר לֹא-מָצָאתִי לְבִתִּי בְּתוּלִים וְאֵלֶּה בְּתוּלֵי בְּתִי וַיִּפְרְשׁוּ הַשְּׂמֹלָה לִפְנֵי זִקְנֵי הָעִיר: וְהָאִישׁ הַזֶּה הוֹצֵא שֵׁם עֲלִילֹת דְּבָרִים לְאִמֹּר לֹא-מָצָאתִי לְבִתִּי בְּתוּלִים וְאֵלֶּה בְּתוּלֵי בְּתִי וַיִּפְרְשׁוּ הַשְּׂמֹלָה לִפְנֵי זִקְנֵי הָעִיר:	17 וְהָאִישׁ הַזֶּה הוֹצֵא שֵׁם עֲלִילֹת דְּבָרִים לְאִמֹּר לֹא-מָצָאתִי לְבִתִּי בְּתוּלִים וְאֵלֶּה בְּתוּלֵי בְּתִי וַיִּפְרְשׁוּ הַשְּׂמֹלָה לִפְנֵי זִקְנֵי הָעִיר:
18 And the elders of that city shall take the man and chastise him.	וַיִּדְּבֹרִין סְבֵי קִרְתָּא הַהִיא יֵת גּוֹבֵרָא וַיִּלְקֹן יִתְּיָהּ:	18 וְלָקַחוּ זִקְנֵי הָעִיר-הַהִיא אֶת-הָאִישׁ וַיִּסְרוּ אוֹתוֹ:
19 And they shall fine him a hundred shekels of silver, and give them unto the father of the damsel, because he hath brought up an evil name upon a virgin of Israel; and she shall be his wife; he may not put her away all his days.	וַיִּגְבוּן מִנִּיהַ מֵאָה סֶלְעִין דְּכֶסֶף וַיִּתְּנוּ לְאָבוּהָא דְּעוֹלִימָתָא אֲרִי אֲפִיק שׁוֹם בִּישׁ עַל בְּתוּלָתָא בֵּת יִשְׂרָאֵל וְלִיהָ תְּהִי לְאִתּוֹ לִית לִיהָ רֶשֶׁן לְמַפְטָרָה כָּל יוֹמוֹהִי:	19 וְעָנְשׁוּ אוֹתוֹ מֵאָה כֶּסֶף וְנָתְנוּ לְאָבִי הַנַּעֲרָה כִּי הוֹצִיא שֵׁם רָע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְלֹא-תִהְיֶה לְאִשָּׁה לֹא-יִוָּכַל לְשַׁלְחָה כָּל-יָמֶיהָ: (ס)

(12) גדילים תעשה לך. אף מן הכלאים, לכך סמכן הכתוב (יצמות 7. ספרי רלג).
(13) ובא אליה ושנאה. סופו:

(14) ושם לה עלילת דברים. עזירה גוררת עזירה, עזר על לא תשגא (ויקרא יט, יז) סופו לזכר לידי לשון הרע: את האשה הזאת. מכאן שאין אומר דבר אלא בפני בעל דין (ספרי רלז):

(15) אבי הנערה ואמה. מי שגדלו גדולים הרעים, יתנזו עליה (שם רלה):

(16) ואמר אבי הנערה. מלמד שאין רשות לאשה לדבר בפני האיש (שם):

(17) ופרשו השמלה. הרי זה משל, מחורין הדברים כשמלה (שם רלז):

(18) ויסרו אותו. מלקות:

20	But if this thing be true, that the tokens of virginity were not found in the damsel;	וְאִם קוֹשֵׁטָא הָיָה פְּתוּגָא הָדִין לָא אֲשַׁתְּכֶחוּ בְּתוּלִין לְעוֹלִימָתָא:	וְאִם-אִמֶּת הָיָה הַדָּבָר הַזֶּה לֹא- נִמְצְאוּ בְּתוּלִים לַנַּעֲרָה:	20
21	then they shall bring out the damsel to the door of her father's house, and the men of her city shall stone her with stones that she die; because she hath wrought a wanton deed in Israel, to play the harlot in her father's house; so shalt thou put away the evil from the midst of thee.	וַיִּפְקֹן יָת עוֹלִימָתָא לְתַרְע בֵּית אָבוּהָא וַיִּרְגְּמוּנָה אַנְשֵׁי קְרִיתָהּ בְּאֲבָנִיָּא וּתְמוּת אַרְי עֲבַדַּת קְלָנָא בִּישְׂרָאֵל לְזִנְאָה בֵּית אָבוּהָא וּתְפִלִּי עָבִיד דְּבִיש מִבִּינָךְ:	וְהוֹצִיאוּ אֶת-הַנַּעֲרָה אֶל-פֶּתַח בֵּית-אָבִיהָ וּסְקִלוּהָ אַנְשֵׁי עִירָהּ בְּאֲבָנִים וּמָתָה כִּי-עָשְׂתָה נְבִלָה בִּישְׂרָאֵל לְזִנוּת בֵּית אָבִיהָ וּבַעֲרַת הָרַע מִקֶּרְבְּךָ: (ס)	21
22	If a man be found lying with a woman married to a husband, then they shall both of them die, the man that lay with the woman, and the woman; so shalt thou put away the evil from Israel.	אַרְי יִשְׁתַּכַּח גִּבֵּר שָׁכִיב עִם אִתְתָּא אִתְתָּא גִּבֵּר וַיִּתְקַטְלוּן אַף תְּרוּיָהוֹן גּוּבְרָא דְשָׁכִיב עִם אִתְתָּא וְאִתְתָּא וּתְפִלִּי עָבִיד דְּבִיש מִיִּשְׂרָאֵל:	כִּי-יִמָּצָא אִישׁ שֹׁכֵב עִם- אִשָּׁה בְּעַלְתָּ-כָּעַל וּמָתוּ גַם- שְׁנֵיהֶם הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִם- הָאִשָּׁה וְהָאִשָּׁה וּבַעֲרַת הָרַע מִיִּשְׂרָאֵל: (ס)	22
23	If there be a damsel that is a virgin betrothed unto a man, and a man find her in the city, and lie with her;	אַרְי תְּהִי עוֹלִימָתָא בְּתוּלָתָא דְּמִאֲרָסָא לְגִבֵּר וַיִּשְׁכַּחנָהּ גּוּבְרָא בְּקִרְתָּא וַיִּשְׁכּוּב עִמָּה:	כִּי יִהְיֶה נַעֲרָה בְּתוּלָה מֵאֲרָשָׁה לְאִישׁ וּמִצָּאָהּ אִישׁ בָּעִיר וַשִּׁכַּב עִמָּה:	23
24	then ye shall bring them both out unto the gate of that city, and ye shall stone them with stones that they die: the damsel, because she cried not, being in the city; and the man, because he hath humbled his neighbour's wife; so thou shalt put away the evil from the midst of thee.	וּתְפִקּוּן יָת תְּרוּיָהוֹן לְתַרְע קְרִיתָא תְּהִיָּא וְתִרְגְּמוּן יָתְהוֹן בְּאֲבָנִיָּא וַיְמוּתוּן יָת עוֹלִימָתָא עַל עֵיסַק דְּלֹא צִוַּחַת בְּקִרְתָּא וַיָּת גּוּבְרָא עַל עֵיסַק דְּעַנִּי יָת אִתְתָּת חֲבֵרִיהָ וּתְפִלִּי עָבִיד דְּבִיש מִבִּינָךְ:	וְהוֹצֵאתֶם אֶת-שְׁנֵיהֶם אֶל-שַׁעַר הָעִיר הַהוּא וּסְקִלְתֶּם אֹתָם בְּאֲבָנִים וּמָתוּ אֶת-הַנַּעֲרָה עַל- דְּבַר אֲשֶׁר לֹא-צָעָקָה בָּעִיר וְאֶת-הָאִישׁ עַל-דְּבַר אֲשֶׁר-עָנָה אֶת-אִשְׁתּוֹ רָעוּהוּ וּבַעֲרַת הָרַע מִקֶּרְבְּךָ: (ס)	24
25	But if the man find the damsel that is betrothed in the field, and the man take hold of her, and lie with her; then the man only that lay with her shall die.	וְאִם בְּחֻקְלָא יִשְׁכַּח גּוּבְרָא יָת עוֹלִימָתָא דְּמִאֲרָסָא וַיִּתְקַיֵּף בָּהּ גּוּבְרָא וַיִּשְׁכּוּב עִמָּה וַיִּתְקַטֵּל גּוּבְרָא דְשָׁכִיב עִמָּה בְּלַחֲדוּתָהּ:	וְאִם-בְּשָׂדֶה יִמָּצָא הָאִישׁ אֶת- הַנַּעֲרָה הַמֵּאֲרָשָׁה וַיַּחֲזִיק-בָּהּ הָאִישׁ וַשִּׁכַּב עִמָּה וּמָת הָאִישׁ אֲשֶׁר-שָׁכַב עִמָּה לְבִדּוֹ:	25

- (20) ואם אמת היה הדבר. צעדים והתראה, שזנתה לאחר אירוסין (כתובות מד):
- (21) אל פתח בית אביה. ראו גידולים שגדלסת (שם מה). וסקלוה אנשי עירה. צמעמד כל אנשי עירה (ספרי רמ):
- לזנות בית אביה. כמו צצית אציה:
- (22) ומתו גם שניהם. להוציא מעשה חדודים (ספרי רמא) שאין האשה נהנית מהם: גם. לרצות הצאים אחריהם (ס"א מאחוריהם). דבר אחר גם שניהם, לרצות את הולד, שאם הייתה מעוברת אין ממתינין לה עד שחלד (ערכין 1).
- (23) ומצאה איש בעיר. לפיכך שכב עמה, פרצה קוראה לגנב, הא אלו ישנה צציתה לא אירע לה (ספרי רמז):

26	But unto the damsel thou shalt do nothing; there is in the damsel no sin worthy of death; for as when a man riseth against his neighbour, and slayeth him, even so is this matter.	וְלַנְעָרָה לֹא-תַעֲשֶׂה דְבָר אֵין לַנְעָרָה חַטָּאת מוֹת כִּי כַּאֲשֶׁר יָקוּם אִישׁ עַל-רֵעֵהוּ וְרָצְחוֹ נָפֶשׁ בֶּן הַדֶּבֶר הַזֶּה: וְלַעֲלִימָתָא לֹא תַעֲבִיד מִדָּעַם לִית לַעֲלִימָתָא חֻבַּת דִּין דְּקָטוּל אַרִי כְּמָא דִּיקוּם גּוֹבְרָא עַל חֲבֵרִיָּה וְיִקְטְלֵיהּ נֶפֶשׁ בֶּן פְּתִגְמָא הַדִּין:	26
27	For he found her in the field; the betrothed damsel cried, and there was none to save her.	כִּי בַשָּׂדֶה מָצְאָה צַעֲקָה הַנְּעָרָה הַמְאֻרְשָׁה וְאֵין מוֹשִׁיעַ לָּהּ: (ס) אַרִי בַחֲקֵלָא אֲשַׁכְחָה צֹנְחָת עֲלִימָתָא דְּמֵאֲרָסָא וְלִית דְּפָרִיק לָּהּ:	27
28	If a man find a damsel that is a virgin, that is not betrothed, and lay hold on her, and lie with her, and they be found;	כִּי-יִמְצָא אִישׁ נַעֲרָה בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא-אִרְשָׁה וְתַפְשָׁה וְשָׁכַב עִמָּהּ וְנִמְצְאוּ: אַרִי יִשְׁכַּח גִּבֹּר עֲלִימָתָא בְּתוּלָתָא דְּלֹא מֵאֲרָסָא וְיַחְדָּנָה וְיִשְׁכַּב עִמָּהּ וְיִשְׁתַּכְּחוּ:	28
29	then the man that lay with her shall give unto the damsel's father fifty shekels of silver, and she shall be his wife, because he hath humbled her; he may not put her away all his days.	וְנָתַן הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִמָּהּ לְאָבִי הַנְּעָרָה חֲמִשִּׁים כֶּסֶף וְלוֹ-תְהִי לְאִשָּׁה תַּחַת אֲשֶׁר עָנָה לֹא יוּכַל שְׁלַחָה כָּל-יָמָיו: (ס) וְיִתֵּן גּוֹבְרָא דְשֹׁכֵב עִמָּהּ לְאָבוּהָא דְעֲלִימָתָא חֲמִשִּׁין סֶלְעִין דְּכֶסֶף וְלִיהּ תְּהִי לְאִתּוֹ חֲלָף דְּעַנְיָיָה לִית לִיהּ רִשּׁוֹ לְמַפְטָרָה כָּל יוֹמוֹהִי:	29
XXIII	A man shall not take his father's wife, and shall not uncover his father's skirt.	לֹא יִסַּב גִּבֹּר יֵת אִתּוֹ אָבוּהִי וְלֹא יִגְלֶה כִּנְיָ דְּאָבוּהִי: לֹא-יִקַּח אִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ אָבִיו וְלֹא יִגְלֶה כִּנְיָ אָבִיו: (ס)	XXIII
2	He that is crushed or maimed in his privy parts shall not enter into the assembly of the LORD.	לֹא יִדְבִי דְּפָסִיק וְדִמְחַבֵּל לְמִיעַל בְּקַהֲלָא דִּי: לֹא-יִבָּא פְּצוּעֵ-דָּכָא (ברוב ספרי אשכנז דָּכָה) וּכְרוֹת שְׁפָכָה בְּקַהֲלֵ יְהוָה: (ס)	2
3	A bastard shall not enter into the assembly of the LORD; even to the tenth generation shall none of his enter into the assembly of the LORD.	לֹא יִדְבִי מִמְזִירָא לְמִיעַל בְּקַהֲלָא דִּי אֶף דָּרָא עֲשִׂירָאָה לֹא יִדְבִי לִיהּ לְמִיעַל בְּקַהֲלָא דִּי: לֹא-יִבָּא מִמְזֵר בְּקַהֲלֵ יְהוָה גַּם דּוֹר עֲשִׂירֵי לֹא-יִבָּא לוֹ בְּקַהֲלֵ יְהוָה: (ס)	3

(26) כי כאשר יקום וגו'. לפי פשוטו זהו משמעו, כי אנוסה היא ונחזקה עמד עליה, כאדם העומד על חזירו להרגו. ורבותיו דרשו זו, (סנהדרין עג. פסחים כה:) הרי זה זא ללמד ונמנא למד וכו'.

(1) לא יקח. אין לו זה לקוחין ואין קדושין תופסין זה (קידושין סז:). ולא יגלה כנף אביו. שומרת יבם של אביו הראויה לאביו, והרי כבר מזהר עליה משום עֲרוֹת אֶחָי אָבִיָּה (ויקרא יח, יד), אלא לעזור על זו בשני לאוין, ולסמוך לה לא יבא ממזר, ללמד שאין ממזר אלא מחייבי כריתות, וק"ו מחייבי מיתות ז"ד, שאין צעירות מיתת ז"ד שאין זה כרת:

(2) פצוע דכה. שנפצעו או נדכאו ציגים שלו (יצמות עה:). וכרות שפכה. שנכרת הגיד, ושז אינו יורה קילוח זרע, אלא שופן ושומת (שם) ואינו מוליד:

(3) לא יבא ממזר בקהל ה'. לא יבא ישראלית:

4 An Ammonite or a Moabite shall not enter into the assembly of the LORD; even to the tenth generation shall none of them enter into the assembly of the LORD for ever;	לֹא יִדְבֹן עַמּוֹנִי וּמוֹאָבִי לְמִיעַל בְּקִהְלֵי דִי אִף דָּרָא עֲשִׂירָאָה לֹא יִדְבִי לְהוֹן לְמִיעַל בְּקִהְלֵי דִי עַד עֲלָמָא:	4 לֹא־יָבֹא עַמּוֹנִי וּמוֹאָבִי בְּקִהְלֵי יְהוָה גַּם דּוֹר עֲשִׂירִי לֹא־יָבֹא לָהֶם בְּקִהְלֵי יְהוָה עַד־עוֹלָם:
5 because they met you not with bread and with water in the way, when ye came forth out of Egypt; and because they hired against thee Balaam the son of Beor from Pethor of Aram-naharaim, to curse thee.	עַל עֵסֶק דָּלָא עָרְעוּ יִתְכוֹן בְּלִחְמָא וּבִמְיָא בְּאוֹרְחָא בְּמִפְקִיכוֹן מִמְצָרִים וְדֹאגֵר עֲלֵךְ יִת בְּלָעָם בֶּר בְּעוֹר מִפְתּוֹר אֲרָם דְּעַל פֶּתַר לְלִטְוִיתָךְ:	5 עַל־דָּבָר אֲשֶׁר לֹא־קִדְּמוּ אֹתְכֶם בִּלְחֶם וּבִמֵּים בְּדֶרֶךְ בִּצְאָתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר שָׂכַר עָלֶיךָ אֶת־בְּלָעָם בֶּן־בְּעוֹר מִפְתּוֹר אֲרָם נְחָרִים לְקַלְלֶךָ:
6 Nevertheless the LORD thy God would not hearken unto Balaam; but the LORD thy God turned the curse into a blessing unto thee, because the LORD thy God loved thee.	וְלֹא אָבֹא יִי אֱלֹהֶךָ לְסַבְּלָא מִן בְּלָעָם וְנִפְקֵד יִי אֱלֹהֶךָ לָךְ יִת לְוִטִּין לְבָרְכֵן אֲרִי רִיחְמֵךְ יִי אֱלֹהֶךָ:	6 וְלֹא־אָבָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמַע אֶל־בְּלָעָם וַיִּהְיֶה וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת־הַקְּלָלָה לְבִרְכָּה כִּי אֲהַבָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
7 Thou shalt not seek their peace nor their prosperity all thy days for ever.	לֹא תִתְבַּע שְׁלָמָהוֹן וְשִׁבְתָּהוֹן כָּל יוֹמֶךָ לְעֹלָם:	7 לֹא־תִדְרֹשׁ שְׁלָמָם וְשִׁבְתָּם כָּל־יְמֶיךָ לְעוֹלָם: (ס)
8 Thou shalt not abhor an Edomite, for he is thy brother; thou shalt not abhor an Egyptian, because thou wast a stranger in his land.	לֹא תִרְחִיק אֲדוֹמִיָּה אֲרִי אֲחוּיָה הוּא לֹא תִרְחִיק מִצְרָאִי אֲרִי דִיִּיר הוּיָתָא בְּאַרְעֵיהּ:	רביעי לֹא־תִתְעַב אֲדָמִי כִּי אֲחִיךָ הוּא לֹא־תִתְעַב מִצְרִי כִּי־גֵר הָיִיתָ בְּאַרְצוֹ:
9 The children of the third generation that are born unto them may enter into the assembly of the LORD.	בְּנֵין דִּיתְנִלְדוּן לְהוֹן דָּרָא תְּלִיתָאָה יִדְבִי לְהוֹן לְמִיעַל בְּקִהְלֵי דִי:	9 בְּנִים אֲשֶׁר־יִנְלְדוּ לָהֶם דּוֹר שְׁלִישִׁי יָבֹא לָהֶם בְּקִהְלֵי יְהוָה: (ס)
10 When thou goest forth in camp against thine enemies, then thou shalt keep thee from every evil thing.	אֲרִי תַפּוּק מִשְׁרִיתָא עַל בְּעָלֵי דְבָבְךָ וְתִסְתָּמַר מִכָּל מַדְעָם בִּישׁ:	יח כִּי־תֵצֵא מַחֲנֶה עַל־אִיבֶיךָ וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבָר רָע:

- (4) לא יבא עמוני. לא יבא ישראלית:
 (5) על דבר. על העצה (ספרי רנ) שיעשו אחתם להחטיא אתם: בדרך. כשהייתם צטירוף:
 (7) לא תדרש שלום. מכלל שנאמר עמך יש צקצק צד (פסוק יז), יכול אף זה כן, תלמוד לומר לא תדרש שלום (שם רנא):
 (8) לא תתעב אדמי. לגמרי, אע"פ שראוי לך לתעבו שניא צחצח לקראתך: לא תתעב מצרי. מכל וכל, אע"פ שזרקו וזורכים ליאור, מה טעם, שהיו לכם חכסניא בשעת הדחק. לפיכך:
 (9) בנים אשר יולדו להם דור שלישי וגו'. ושאר האומות מותרין מיד, הא למדת, שהמחטיא לאדם קשה לו מן ההורגו, שההורגו הורגו בעולם הזה, והמחטיאו מוילאו מן העולם הזה ומן העולם הבא, לפיכך אדום שקדמם צחצח לא נמעב, וכן מצרים שטבעו, ואלו שהמחטיאו נמעבו:
 (10) כי תצא וגו' ונשמרת. שהשטן מקטרג בשעת הסכנה:

11 If there be among you any man, that is not clean by reason of that which chanceth him by night, then shall he go abroad out of the camp, he shall not come within the camp.	אֲרִי יְהִי בֶּךָ גִּבֹּר דֹּלָא יְהִי דְכִי מְקַרִי לִילְיָא וַיִּפּוֹק לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא לָא יִיעוּל לְגוּ מְשָׁרִיתָא:	11 כִּי־יְהִיֶּה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא־ יִהְיֶה טָהוֹר מִקֶּרֶת־לַיְלָה וַיֵּצֵא אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה לֹא יָבֹא אֶל־ תוֹךְ הַמַּחֲנֶה:
12 But it shall be, when evening cometh on, he shall bathe himself in water; and when the sun is down, he may come within the camp.	וְיְהִי לְמַפְנֵי רִמְשָׁא יִסְחִי בְּמֵיָא וּכְמִיעַל שְׁמֵשׁא יִיעוּל לְגוּ מְשָׁרִיתָא:	12 וְהָיָה לַפְּנוֹת־עֶרֶב יִרְחָץ בַּמַּיִם וּכְבֹּא הַשֶּׁמֶשׁ יָבֹא אֶל־תוֹךְ הַמַּחֲנֶה:
13 Thou shalt have a place also without the camp, whither thou shalt go forth abroad.	וְאַתָּה מְתוּקֵן יְהִי לְךָ מִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וְתַפּוֹק תִּמְן לְבִרָא:	13 וְיָדָה תִּהְיֶה לְךָ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיֵּצֵאתָ שָׁמָּה חוּץ:
14 And thou shalt have a paddle among thy weapons; and it shall be, when thou sittest down abroad, thou shalt dig therewith, and shalt turn back and cover that which cometh from thee.	וּסְפָתָא תְּהִי לְךָ עַל זִינְךָ וְיְהִי בְּמִתְבָּךְ בְּבִרָא וְתַחְפֹּר בָּהּ וְתִתּוֹב וְתַכְסִּי יָת מִפְקָתֶךָ:	14 וַיִּתֵּן תִּהְיֶה לְךָ עַל־אֲזִנְךָ וְהָיָה בְּשִׁבְתְּךָ חוּץ וְתַחְפֹּרְתָהּ בָּהּ וּשְׁבַתְּ וְכָסִיתָ אֶת־צִאָתָהּ:
15 For the LORD thy God walketh in the midst of thy camp, to deliver thee, and to give up thine enemies before thee; therefore shall thy camp be holy; that He see no unseemly thing in thee, and turn away from thee.	אֲרִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ שְׂכִינִתִּיָּה מְחַלְכָא בְּגוּ מְשָׁרִיתֶךָ לְשִׁיבֹתֶךָ וּלְמַמְסַר שְׂנְאֶיְךָ קִדְמָךָ וְתִהִי מְשָׁרִיתֶךָ קִדִּישָׁא וְלֹא יִתְחַזֵּי בְךָ עֲבִירַת פְּתוּגָם וְיִתּוֹב מִימְרֵיהּ מְלֵאִיטְבָא לְךָ:	15 כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ מֵתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶךָ לְהַצִּילְךָ וּלְתַתּוֹת אִיְבֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קִדֹּשׁ וְלֹא־יֵרָאֶה בְךָ עֲרֹנָת דְּבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ: (ס)
16 Thou shalt not deliver unto his master a bondman that is escaped from his master unto thee;	לֹא תִמְסַר עֶבֶד עַמּוּיָן לֵיד רַבּוּיָהּ דִּישְׁתִּיב לְוַתֶּךָ מִן קֳדָם רַבּוּיָהּ:	16 לֹא־תִסְגִּיר עֶבֶד אֶל־אֲדֹנָיו אֲשֶׁר־נִצָּל אֵלָיךְ מֵעַם אֲדֹנָיו:
17 he shall dwell with thee, in the midst of thee, in the place which he shall choose within one of thy gates, where it liketh him best; thou shalt not wrong him.	עַמּוּיָא יִשְׁבַּ בְּקֶרְבְּךָ בְּמִקְוָם דִּיתְרֵשִׁי בְּחֵדָא מִן קֳרִינָךְ בְּדִיטֵב לִיהּ לֹא תוֹנִינִיהּ:	17 עַמּוּיָא יִשָּׁב בְּקֶרְבְּךָ בְּמִקְוָם אֲשֶׁר־יִבְחַר בְּאַחַד שַׁעְרֶיךָ בְּטוֹב לוֹ לֹא תוֹנֶנּוּ: (ס)
18 There shall be no harlot of the daughters of Israel, neither shall there be a sodomite of the sons of Israel.	לֹא תִהִי קְדִישָׁה מִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל לְגִבֹּר עֶבֶד וְלֹא יִסָּב גּוֹבְרָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶתָּא אָמָא:	18 לֹא־תִהְיֶה קְדִישָׁה מִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל וְלֹא־יִהְיֶה קְדֹשׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

- (11) מקרה לילה. דיצר הכמוצ צהווה: ויצא אל מחוץ למחנה. זו מלוא עשה: לא יבא אל תוך המחנה. זו מלוא לא תעשה, ואסור להכנס למחנה לויה וכל שכן למחנה שכינה (פסחים סח).
 (12) והיה לפנות ערב. סמוך להערצ שמשו יטבול, שאינו טהור צל הערצ השמש:
 (13) ויד תהיה לך. כתרוממו, כמו אִישׁ על יָדוֹ (צמדצ ב, יז): מחוץ למחנה. חוץ לעני:
 (14) על אונן. לצד משאך כלי תשמישך: אונן. כמו כלי זיינך:
 (15) ולא יראה בך. הקצ"ה, ערות דבר:
 (16) לא תסגיר עבד. כתרוממו. דבר אחר, אפילו עבד כנעני של ישראל שצרח מחוץ לארץ לארץ ישראל (גיטין מה):

19	Thou shalt not bring the hire of a harlot, or the price of a dog, into the house of the LORD thy God for any vow; for even both these are an abomination unto the LORD thy God.	לֹא־תָבִיא אֶתְנֶן זִזְנָה וּמִתְחִיר כָּלֵב בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְכָל־נֶדֶר כִּי תִזְעֶבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ גַּם־שְׁנֵיהֶם: (ס)	לֹא תַעֲלֵל אֶגֶר וְזִנְיָא וְחִילְפָן כָּלֵבָא לְבֵית מִקְדָּשְׁךָ דִּי אֱלֹהֶיךָ לְכָל נֶדֶר אֲרִי מִרְחַק קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ אִף תְּרוֹוִיהוֹן:
20	Thou shalt not lend upon interest to thy brother: interest of money, interest of victuals, interest of any thing that is lent upon interest.	לֹא־תַשִּׁיף לְאֶחִיךָ גֶּשֶׁךְ כֶּסֶף גֶּשֶׁךְ אֶכֶל גֶּשֶׁךְ כָּל־דָּבָר אֲשֶׁר יִשָּׁף:	לֹא תַרְבִּי לְאֶחָיוֹד רַבִּית כֶּסֶף רַבִּית עֲבוּר רַבִּית כָּל מַדְעָם דְּמִתְרַבִּי:
21	Unto a foreigner thou mayest lend upon interest; but unto thy brother thou shalt not lend upon interest; that the LORD thy God may bless thee in all that thou puttest thy hand unto, in the land whither thou goest in to possess it.	לְנִכְרִי תַשִּׁיף וּלְאֶחִיךָ לֹא תַשִּׁיף לְמַעַן יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַשְׁלַח יָדְךָ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בָּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: (ס)	לְבֵר עַמּוּמִין תַרְבִּי וּלְאֶחָיוֹד לֹא תַרְבִּי בְדִיל דִּיבְרַכְנָךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל אוֹשְׁטוֹת יָדְךָ עַל אֶרֶץ אֲדָתָא עָלִיל לְתַמָּן לְמִירְתָּהּ:
22	When thou shalt vow a vow unto the LORD thy God, thou shalt not be slack to pay it; for the LORD thy God will surely require it of thee; and it will be sin in thee.	כִּי־תִדָּר נֶדֶר לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תֵאָחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי־דָרֵשׁ יְדָרְשֵׁנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מֵעַמְּךָ וְהָיָה בְּךָ חַטָּא:	אֲרִי תִדָּר נֶדֶר קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא תֵאָחֵר לְשַׁלְּמוֹתֶיהָ אֲרִי מִתְבַּע וְתִבְעֶיהָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִנְּךָ וַיְהִי בְךָ חוֹבָא:
23	But if thou shalt forbear to vow, it shall be no sin in thee.	וְכִי תִחְזַל לְנֶדֶר לֹא־יְהִי בְךָ חַטָּא:	וְאֲרִי תִתְמַנַּע מִלְמַדָּר לֹא יְהִי בְךָ חוֹבָא:
24	That which is gone out of thy lips thou shalt observe and do; according as thou hast vowed freely unto the LORD thy God, even that which thou hast promised with thy mouth.	מוֹצֵא שְׁפָתֶיךָ תִשְׁמֹר וַעֲשֵׂת כַּאֲשֶׁר נִדְרַתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ נִדְבָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּפִיךָ: (ס)	אִפְקוֹת שְׁפּוֹתֶיךָ תִּטַּר וְתַעֲבִיד כַּמָּא דְנִדְרַתָּא קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ נִדְבָתָא דְמִלִּילָתָא בְּפּוּמֶיךָ:
25	When thou comest into thy neighbour's vineyard, then thou mayest eat grapes until thou have enough at thine own pleasure; but thou shalt not put any in thy vessel.	כִּי תָבֹא בְּכֶרֶם רֵעֶךָ וְאָכַלְתָּ עֲנָבִים כְּנִפְשֶׁךָ שִׁבְעָה וְאֵל־כֶּלֶיךָ לֹא תִתֵּן: (ס)	אֲרִי תִתְגַּר בְּכֶרֶםָא דְיַחְבְּרָךְ וְתִיכּוֹל עֲנָבִין כְּנִפְשֶׁךָ שִׁבְעָה וְלִמְנָךְ לֹא תִתֵּן:

- (18) לֹא תִהְיֶה קִדְשָׁהּ. מוֹפְקֶרֶת, מִקְדָּשָׁהּ וּמוֹמִנָּה לְזִנוּת: וְלֹא יִהְיֶה קִדֵּשׁ. מוֹמֵן לְמַשְׁכָּז זָכוֹר (סְנֵה דְרִין נד:), וְאוֹנְקִלוֹס תַּרְגֵּם לֹא תִהְיֶה אֲחֵתָא מִזְנֵת יִשְׂרָאֵל לְגַבַּר עַצְדָּא, שֶׁאֵף זֶה מוֹפְקֶרֶת לְעֵילַת זָנוּת הִיא, מֵאַחֵר שֶׁאֵין קִדּוּשִׁין מוֹפְסִין לוֹ זֶה, שֶׁהִרִי הוֹקְשׁוֹ לְחִמּוֹר, שֶׁנֶּאֱמַר שָׂבוּ לָכֶם פֶּה עִם הַחִמּוֹר (צִרְאִישִׁית כז, ה), עִם הַדּוֹמָה לְחִמּוֹר. וְלֹא יִסַּב גִּבְרָא מִזְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲחֵתָא אֲמַר, שֶׁאֵף הוּא נַעֲשֶׂה קִדֵּשׁ עַל יְדֵהּ, שֶׁכָּל צִעִילוֹתָיו צִעִילוֹת זָנוּת, שֶׁאֵין קִדּוּשִׁין מוֹפְסִין לוֹ זֶה:
- (19) אֲתָנָן זִזְנָה. נָתַן לָהּ טֹלָה צִאֲתַנְנָה פֶּסוּל לְהַקְרִיצָהּ: וּמִזְחִיר כָּלֵב. הַחֲלִיף שֶׁהָ צִלְצֵל: גַּם שְׁנֵיהֶם. לְרִצּוֹת שְׁנוּיִיהֶם (צִצָא קָמָא סה:), כְּגוֹן חֲטִיִּים וְעִשְׂאֵן סֵלֶת:
- (20) לֹא תִשָּׁךְ. אֲזִהְרָה לְלוֹה שֶׁלֹא יִתֵּן רִצִּית לְמִלוּה (צִצָא מִזִּיעָא עה:), וְאֲחִ"כּ אֲזִהְרָה לְמִלוּה, אֵת כֶּסֶף לֹא תִתֵּן לוֹ בְּגֶשֶׁךְ (וִיקָרָה כה, לוֹ סַפְרִי רַסָּז):
- (21) לְנִכְרִי תִשָּׁךְ. וְלֹא לְאֶחִיךָ (צִצָא מִזִּיעָא ע:), לֹא הִצָּא מִכֻּלָּא עֲשֵׂה, עֲשֵׂה, לְעַבּוֹר עָלָיו צִשְׁנִי לְאוּיָן וְעֲשֵׂה:
- (22) לֹא תֵאָחֵר לְשַׁלְּמוֹ. שְׁלֹשָׁה רִגְלִים, וְלִמְדוּהוּ רִצּוֹתָיו מִן הַמִּקְרָא (רֵאשׁ הַשְּׁנֵה ד:):
- (24) מוֹצֵא שְׁפָתֶיךָ תִשְׁמֹר. לִיתֵּן עֲשֵׂה עַל לֹא תַעֲשֶׂה (שס.ו):

26	When thou comest into thy neighbour's standing corn, then thou mayest pluck ears with thy hand; but thou shalt not move a sickle unto thy neighbour's standing corn.	כִּי תִבֹא בְקִמַּת רֶעֶךָ וְקִטַּפְתָּ מִלֵּילִית בִּידֶךָ וְחִרְמַשׁ לֹא תָנִיף עַל קִמַּת רֶעֶךָ: (ס)	אֲרִי תִתַּגַּר בְּקִמַּתָּא דְּחִבְרָךְ וְתִקְטֹף דְּמִלְּוִן בִּידֶךָ וּמַגְלָא לֹא תָרִים עַל קִמַּתָּא דְּחִבְרָךְ:	26
XXIV	When a man taketh a wife, and marieth her, then it cometh to pass, if she find no favour in his eyes, because he hath found some unseemly thing in her, that he writeth her a bill of divorcement, and giveth it in her hand, and sendeth her out of his house,	כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבִעֲלָהּ וְהָיָה אִם־לֹא תִמְצָא־תָן בְּעֵינָיו כִּי־מִצָּא בָּהּ עֲרֹנֹת דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוֹת וְנָתַן בְּיָדָהּ וּשְׁלָחָהּ מִבֵּיתוֹ:	אֲרִי יִסַּב גִּבְר אֶתְתָּא וּבִעֲלָנָה וְיְהִי אִם לֹא תִשְׁכַּח רַחֲמִין בְּעֵינֵיהּ אֲרִי אִשְׁכַּח בָּהּ עֲבִירַת פְּתָגָם וְיִכְתֹּב לָהּ גִּט פְּטוּרִין וְיִתֵּן בְּיָדָהּ וּיְפַטְרָנָה מִבֵּיתָהּ:	XXIV
2	and she departeth out of his house, and goeth and becometh another man's wife,	וַיֵּצֵאָה מִבֵּיתוֹ וְהִלָּכָה וְהָיְתָה לְאִישׁ־אַחֵר:	וְתִפּוֹק מִבֵּיתָהּ וְתִהְיֶה וְתִהְיֶה לְגִבְר אַחֵר:	2
3	and the latter husband hateth her, and writeth her a bill of divorcement, and giveth it in her hand, and sendeth her out of his house; or if the latter husband die, who took her to be his wife;	וּשְׁנֵאנָהּ הָאִישׁ הָאֶחָד וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוֹת וְנָתַן בְּיָדָהּ וּשְׁלָחָהּ מִבֵּיתוֹ אֹ כִי יָמוּת הָאִישׁ הָאֶחָד וְאֲשֶׁר־לָקַחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה:	וּשְׁנִינָה גּוֹבְרָא בְּתִרְאָה וְיִכְתֹּב לָהּ גִּט פְּטוּרִין וְיִתֵּן בְּיָדָהּ וּיְפַטְרָנָה מִבֵּיתָהּ אֹ אֲרִי יָמוּת גּוֹבְרָא בְּתִרְאָה דִּנְסָבָה לִיהּ לְאִתּוֹ:	3
4	her former husband, who sent her away, may not take her again to be his wife, after that she is defiled; for that is abomination before the LORD; and thou shalt not cause the land to sin, which the LORD thy God giveth thee for an inheritance.	לֹא־יִוָּכַל בְּעֻלָּהּ הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר־שְׁלָחָהּ לָשׁוּב לְקַחְתָּהּ לְהָיִית לּוֹ לְאִשָּׁה אַחֲרֵי אֲשֶׁר הִטְמִינָהּ כִּי־תוֹעֵבָה הוּא לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא תַחֲטִיֵּא אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה: (ס)	לִית לִיהּ רִשׁוֹ לְבַעֲלָהּ קִדְמָא דְּפִטְרָה לְמִתָּב לְמִסְבָּה לְמַחְוִי לִיהּ לְאִתּוֹ בְּתִר דְּאִסְתַּאבַּת אֲרִי מְרַחֲקָא הִיא קָדָם יְיָ וְלֹא תַחֲטִיֵּב יֵת אֲרֻעָךְ דִּי אֱלֹהֶךָ יְהִיב לְךָ אַחֲסָנָא:	4
5	When a man taketh a new wife, he shall not go out in the host, neither shall he be charged with any business; he shall be free for his house one year, and shall cheer his wife whom he hath taken.	כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה לֹא יֵצֵא בַצָּבָא וְלֹא־יַעֲבֹר עָלָיו לְכָל־דָּבָר גָּבִיר וְיָהִי לְבֵיתוֹ שָׁנָה אַחַת וְשִׂמְחָה אֶת־אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר־לָקַח:	אֲרִי יִסַּב גִּבְר אֶתְתָּא חֲדָתָא לֹא יִפּוֹק בַּחֲיָלָא וְלֹא יַעֲבֹר עָלָהּ לְכָל פְּתָגָם פְּנֵי יְהִי לְבֵיתָהּ שְׁתָּא חֲדָא וּיְחַדִּי יֵת אֶתְתָּהּ דִּנְסִיב:	5

- (25) כי תבא בכרם רעך. צפועל הכמוצ מדצר (צצא מניעה פז): כנפשך. כמה שמרנה: שבעך. ולא אכילה גסה (שס): ואל כליך לא תתן. מכאן שלא דברה תורה אלא בשעת הצורך, בזמן שאתה נותן לכליו של בעל הבית (שס), אבל אם צא לעדור ולקשקש, אינו אוכל (שס פט):
- (26) כי תבא בקמת רעך. אף זו צפועל הכמוצ מדצר (צ"מ פז):
- (1) כי מצא בה ערונות דבר. מזה עלינו לגרשה, שלא תמלא חן צעיניו (ס"א מזה שלא תמלא חן צעיניו):
- (2) לאיש אחר. אין זה צדן זוגו של ראשון, הוא הוסיף רשעה מתוך צימו, וזה הכניסה (גיטין נ:):
- (3) ושנאה האיש האחרון. הכמוצ מצטער שסופו לשנאותה, ואם לאו, קוצרצו, שנאמר או כי ימות:
- (4) אחרי אשר הטמאה. לרצות קוטה שנקמרה (יצמות יא):

6	No man shall take the mill or the upper millstone to pledge; for he taketh a man's life to pledge.	לֹא יִתְּחַבֵּל רַחִים וְרֹכֵב כִּי־נֶפֶשׁ הוא חֵבֵל: (ס)	לֹא תִסֵּב מִשְׁכּוֹנָא רַחִיָּא וְרֹכְבִיָּה אֲרִי כְּהוֹן מִתַּעֲבִיד מִזֶּן לְכָל נֶפֶשׁ:
7	If a man be found stealing any of his brethren of the children of Israel, and he deal with him as a slave, and sell him; then that thief shall die; so shalt thou put away the evil from the midst of thee.	כִּי־יִמָּצָא אִישׁ גֵּנֵב נֶפֶשׁ מֵאֶחָיו מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִתְעַמְר־בּוֹ וּמָכְרוֹ וּמֵת הַגֵּנֵב הֵהוּא וּבַעֲרָתָהּ הָרָע מִקֶּרְבְּךָ: (ס)	אֲרִי יִשְׁתַּכַּח גֵּבֵר גֵּנֵיב נֶפֶשָׁא מֵאֶחָיו מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִתְּגַר בֵּיהּ וַיִּזְבְּנֶיהָ וְיִתְקַטֵּיל גֵּנֵבָא הֵהוּא וְתַפְלִי עֲבִיד דְּבִישׁ מִבִּינְךָ:
8	Take heed in the plague of leprosy, that thou observe diligently, and do according to all that the priests the Levites shall teach you, as I commanded them, so ye shall observe to do.	הַשֹּׁמֵר בְּנִגְעַ־הַצֹּרְעַת לִשְׁמֹר מֵאֵד וְלַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר־יֹרֶוּ אֹתְכֶם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָם תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת:	אִסְתַּמַּר בְּמִכְתָּשׁ סִגִּירוֹ לְמֹטֵר לְחָדָא וּלְמַעֲבַד כְּכֹל דִּילְפֹּן יִתְּכוּן כְּהֵנִיא לִיֹּאֵי כְּמֵא דְּפִשְׁדִּתְנוּן תִּשְׁרוּן לְמַעֲבַד:
9	Remember what the LORD thy God did unto Miriam, by the way as ye came forth out of Egypt.	זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה אֵלֶיךָ לְמַרְיָם בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם: (ס)	הוּי דְּכִיר יֵת דְּעִבַּד יֵי אֱלֹהֵךְ לְמַרְיָם בְּאוֹרְחָא בְּמִפְּקֹון מִמִּצְרָיִם:
10	When thou dost lend thy neighbour any manner of loan, thou shalt not go into his house to fetch his pledge.	כִּי־תִשָּׂה בְרֵעֶךָ מִשְׁאֵת מְאוּמָּה לֹא־תִבָּא אֶל־בֵּיתוֹ לַעֲבֹט עִבְטוֹ:	אֲרִי תִרְשִׁי בְּחִבְרָךְ רִשּׁוֹת מִדְּעַם לֹא תִיעוֹל לְבֵיתָהּ לְמִסֵּב מִשְׁכּוֹנֶיהָ:
11	Thou shalt stand without, and the man to whom thou dost lend shall bring forth the pledge without unto thee.	בְּחוּץ תַּעֲמֹד וְהָאִישׁ אֲשֶׁר אֵתָּה נִשָּׂא בּוֹ יוֹצִיא אֵלֶיךָ אֶת־ הָעִבּוֹט הַחוּצָה:	בְּבָרָא תִקּוּם וּגּוֹבְרָא דְּאֵתָּה רִשִׁי בֵּיהּ יִפִּיק לָךְ יֵת מִשְׁכּוֹנָא לְבָרָא:
12	And if he be a poor man, thou shalt not sleep with his pledge;	וְאִם־אִישׁ עָנִי הוּא לֹא תִשְׁכַּב בְּעִבְטוֹ:	וְאִם גֵּבֵר מִסְפִּין הוּא לֹא תִשְׁכּוּב בְּמִשְׁכּוֹנֶיהָ:

(5) אשה חדשה. שהיא חדשה לו, ואפילו אלמנה, פרט למחזיר גרושתו (סוטה מד): ולא יעבור עליו. דבר הנצא: לכל דבר. הוא נורף הנצא, לא לספק מים ומזון ולא לתקן דרכים, אצל החוזרים מעורכי המלחמה ע"פ כהן, כגון צנה צית ולא חנוכו, או ארס אשה ולא לקחה, מספיקין מים ומזון ומתקנין את הדרכים (ספרי רעא סוטה מד): יהיה לביתו. אף בשביל ציתו, אם צנה צית וחנוכו, ואם נטע כרם וחללו, אינו זו מציתו בשביל צרכי המלחמה: לביתו. זה ציתו (ספרי שם): יהיה. לרבות את כרמו: ושמו. ישמח את אשתו, ותרגומו יִסְקִי יֵת אִתָּהּ, והמתרגם יִסְקִי עִם אִתָּהּ, טועה הוא, שאין זה תרגום של וְשָׂמַח אִלָּא של וְשָׂמַח:

(6) לא יחבול. אם צא למשכנו על חובו צ"ד, לא ימשכנו בדברים שעושים צהן אוכל נפש (צבא מזיעא קיג): רחים. היא התחתונה: ורכב. היא העליונה:

(7) כי ימצא. צעדים (ספרי רעג) והתראה, וכן כל ימצא שצתורה: והתעמר בו. אינו חייב עד שישתמש בו:

(8) השומר בנגע הצרעת. שלא תתלוש סימני טומאה ולא תקוץ את הצהרת (מכות כז): ככל אשר יורו אתכם. אם להסגיר, אם להחליט, אם לטרה:

(9) זכור את אשר עשה ה' אליך למרים. אם צאת להזהר שלא תלקה בצרעת, אל תספר לשון הרע, זכור העשוי למרים שדברה באחיה ולקחה צננים (ספרי רעה):

(10) כי תשה ברעך. תחזק צחצריך: משאת מאומה. חוז של כלום:

(12) לא תשכב בעבטו. לא תשכב בעצונו אלך:

- 13 thou shalt surely restore to him the pledge when the sun goeth down, that he may sleep in his garment, and bless thee; and it shall be righteousness unto thee before the LORD thy God.
- 13 הָשִׁבׁ תְּשִׁיב לוֹ אֶת־הַעֲבוֹט כִּבּוּא הַשֶּׁמֶשׁ וְשָׁכַב בְּשִׁלְמָתוֹ וַיְבָרֶכְךָ וְלֹא תִהְיֶה צָדֶקָה לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: (ס)
- 14 Thou shalt not oppress a hired servant that is poor and needy, whether he be of thy brethren, or of thy strangers that are in thy land within thy gates.
- 14 לֹא־תַעֲשֶׂק שֹׁכֵר עֲנִי וְאַבְיֹן מֵאַחֶיךָ אוֹ מִגֵּרְךָ אֲשֶׁר בְּאַרְצְךָ בְּשַׁעְרֶיךָ:
- 15 In the same day thou shalt give him his hire, neither shall the sun go down upon it; for he is poor, and setteth his heart upon it: lest he cry against thee unto the LORD and it be sin in thee.
- 15 בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שְׁכָרוֹ וְלֹא־תִבּוּא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ כִּי עֲנִי הוּא וְאִלּוֹ הוּא נָשָׂא אֶת־נַפְשׁוֹ וְלֹא־יִקְרָא עָלֶיךָ אֶל־יְהוָה וְיִהְיֶה בְךָ חֵטָא: (ס)
- 16 The fathers shall not be put to death for the children, neither shall the children be put to death for the fathers; every man shall be put to death for his own sin.
- 16 לֹא־יּוֹמְתוּ אָבוֹת עַל־בָּנִים וּבָנִים לֹא־יּוֹמְתוּ עַל־אָבוֹת אִישׁ בַּחֲטָאוֹ יוֹמְתוֹ: (ס)
- 17 Thou shalt not pervert the justice due to the stranger, or to the fatherless; nor take the widow's raiment to pledge.
- 17 לֹא תִטֶּה מִשְׁפַּט גֵּר יְתוֹם וְלֹא תִחַבֵּל בְּגָד אִלְמָנָה:
- 18 But thou shalt remember that thou wast a bondman in Egypt, and the LORD thy God redeemed thee thence; therefore I command thee to do this thing.
- 18 וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם עַל־כֵּן אֶנְכִי מְצַוְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה: (ס)

(13) כבוא השמש. אם כמות לילה הוא, ואם כמות יום החזירהו צדקה, וכבר כתוב בואלה המשפטים עד זא השמש תשיצנו לו (שמות כב, כה), כל היום תשיצנו לו, וכבא השמש תקחנו (צבא מניעא קיד): וברכך. ואם אינו מזכרך, מכל מקום ולן מהיה נדקה:

(14) לא תעשוק שכיר. והלא כבר כתוב, אלא לעבור על האציון בשני לאוין, לא תעשוק שכר שכיר שהוא עני ואציון, ועל העשיר כבר הוזכר לא תעשוק את רעך (ויקרא יט, יג): אביון. התאז לכל דבר (ויקרא כב, לד, ו): מוגרד. זה גר נדק: בשעריך. זה גר חושש האוכל נצילות: אשר בארצך. לרבות שכר זהמה וכלים:

(15) ואילו הוא נושא את נפשו. אל השכר הזה הוא נושא את נפשו למות, עלה בכבש ונחלה צאילן (צבא מניעא קיב): והיה בך חטא. מכל מקום, אלא שממהרין ליפרע ע"י הקורא (ספרי רעט):

(16) לא יומתו אבות על בנים. עדות בנים, ואם תאמר צעון בנים, כבר נאמר איש בחטאו יומתו, אבל מי שאינו איש, מת צעון אציו, והקטנים מתים צעון אבותם בידי שמים:

(17) לא תטה משפט גר יתום. ועל העשיר כבר הוזכר, לא תטה משפט (לעיל טז, יט), ושנה צעני לעבור עליו בשני לאוין, לפי שנקל להטות משפט עני יותר משל עשיר, לכך הזהיר ושנה עליו: ולא תחבול. שלא בשעת הלואה:

(18) וזכרת. על מנת כן פדיתך, לשמור חוקתי אפילו יס חסרון כיס בדבר:

19	When thou reapest thy harvest in thy field, and hast forgot a sheaf in the field, thou shalt not go back to fetch it; it shall be for the stranger, for the fatherless, and for the widow; that the LORD thy God may bless thee in all the work of thy hands.	כִּי תִקְצֹר קִצִּירְךָ בַשָּׂדֶה וְשָׁכַחְתָּ עֹמֶר בַּשָּׂדֶה לֹא תָשׁוּב לִקְחָתוֹ לַגֵּר לִיתֹם וְלֹאֲלִמְנָה יִהְיֶה לָמַעַן יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ: (ס)	אֲרִי תִחְצוֹד חֲצֹדְךָ בַּחֲקֹלְךָ וְתִתְנָשִׁי עֹמֶרָא בַּחֲקֹלְךָ לֹא תָשׁוּב לִמְסָבִיָּה לְגִיּוֹרָא לִיתָמָא וְלֹאֲרַמְלָתָא יְהִי בְדִיל דִּיבְרַכְכֵּךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל עֹבְדֵי יָדְךָ:
20	When thou beatest thine olive-tree, thou shalt not go over the boughs again; it shall be for the stranger, for the fatherless, and for the widow.	כִּי תַחֲבֹט זֵיתָךְ לֹא תִפְלִי אַחֲרָיִךְ לַגֵּר לִיתֹם וְלֹאֲלִמְנָה יִהְיֶה:	אֲרִי תַחֲבֹט זֵיתָךְ לֹא תִפְלִי בַתְרֵךְ לְגִיּוֹרָא לִיתָמָא וְלֹאֲרַמְלָתָא יְהִי:
21	When thou gatherest the grapes of thy vineyard, thou shalt not glean it after thee; it shall be for the stranger, for the fatherless, and for the widow.	כִּי תִבְצֹר פֶּרֶמֶךָ לֹא תַעֲזוֹלֵל אַחֲרָיִךְ לַגֵּר לִיתֹם וְלֹאֲלִמְנָה יִהְיֶה:	אֲרִי תִקְטוֹף פֶּרֶמְךָ לֹא תַעֲזוֹלֵל בַּתְרֵךְ לְגִיּוֹרָא לִיתָמָא וְלֹאֲרַמְלָתָא יְהִי:
22	And thou shalt remember that thou wast a bondman in the land of Egypt; therefore I command thee to do this thing.	וְזָכַרְתָּ כִּי-עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל-כֵּן אֲנֹכִי מְצַוְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה: (ס)	וְתִדְכַּר אֲרִי עֶבְדָּא הָוִיתָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם עַל כֵּן אֲנָא מְפָקִיד לָךְ לְמַעַבְדָּא יַת פְּתִגְמָא הַדִּין:
XXV	If there be a controversy between men, and they come unto judgment, and the judges judge them, by justifying the righteous, and condemning the wicked,	כִּי-יִהְיֶה רִיב בֵּין אַנְשִׁים וְנִגְשׁוּ אֶל-הַמִּשְׁפָּט וּשְׁפָטוּם וְהִצְדִּיקוּ אֶת-הַצָּדִיק וְהָרְשִׁיעוּ אֶת-הָרָשָׁע:	אֲרִי יְהִי דִין בֵּין גּוֹבְרִיא וְיִתְקַבְּלוּ לְדִינָא וְיִדְיִנְנוּן וְיִזְכְּרוּ יַת זַכָּא וְיִחַיְבוּן יַת חַיִּיבָא:
2	then it shall be, if the wicked man deserve to be beaten, that the judge shall cause him to lie down, and to be beaten before his face, according to the measure of his wickedness, by number.	וְהָיָה אִם-בֶּן הַפֹּת הָרָשָׁע וְהִפִּילוּ הַשֹּׁפֵט וְהִכְהוּ לִפְנֵי כִדֵּי רִשְׁעָתוֹ בְּמִסְפָּר:	וְיְהִי אִם בֶּר חַיִּיב לְאַלְקָאָה חַיִּיבָא וְיִרְמִינִיָּה דִּינָא וְיִלְקִינִיָּה קְדֻמוֹהִי כְּמִסַּת חֹבְתִיָּה בְּמִנְיֹן:

(19) ושכחת עומר. ולא גדיש, מכאן אמרו (פאה פ"ו מ"ו), עומר שיש בו סאתים ושכחו, אינו שכחה: בשדה. לרבות שכחת קמה, ששכח מקצתה מלקצור: לא תשוב לקחתו. מכאן אמרו, (שם פ"ו מ"ד) שלאחריו שכחה, שלפניו אינו שכחה, שאינו צלל תשוב: למען יברכך. ואע"פ שצאת לידו שלא צמתכין, ק"ו לעושה צמתכין, אמור מעתה, נפלה סלע מידו ומנא עני ונחפרנס צה, הרי הוא מתצרך עליה (ספרי רפג):

(20) לא תפאר. לא תטול תפארתו ממנו (חולין קלא:), מכאן שמניחין פאה לאילן: אחריו. זו שכחה (שם):

(21) לא תעזולל. אם מנא צה עוללות לא תקמנה. ואיזו היא עוללות, כל שאין לה לא כתף ולא נטף, יש לה אחד מהם, הרי הוא לצעל הצית (פאה פ"ו מ"ד). וראיתי בגמרא ירושלמית (פאה פ"ו ה"ג), איזו היא כתף, פסיגין זה על גב זה, נטף, אלו התלויות צשדרה ויורדות:

(1) כי יהיה ריב. סופם להיות נגשים אל המשפט, אמור מעתה, אין שלום יוצא מתוך מריבה, מי גרם ללוט לפרוש מן הצדיק, הוי אמור זו מריבה (ספרי רפז): והרשיעו את הרשע. יכול כל המתחייבין צדין לוקין, תלמוד לומר והיה אם צן הכות הרשע, פעמים לוקה פעמים אינו לוקה, ומי הוא הלוקה, למוד מן הענין, לא תחסום שור בדישו, לאו שלא נתק לעשה (מכות יג):

(2) והפילו השופט. מלמד, שאין מלקין אותו לא עומד ולא יושב, אלא מוטה (מכות כז): לפניו כדי רשעתו. ולאחריו

Forty stripes he may give him, he shall not exceed; lest, if he should exceed, and beat him above these with many stripes, then thy brother should be dishonoured before thine eyes.	אַרְבָּעִין יִלְקִינֶיהָ לֹא יוֹסִיף דִּלְמָא יוֹסִיף לְאַלְקִינֶיהָ עַל אַלִּין מִחָא רַבָּא וַיִּקֵּל אֶחָוֶה לְעֵינֶיהָ:	אַרְבָּעִים יִכְנוּ לֹא יוֹסִיף פֶּן־יֹסִיף לְהַכְתּוֹ עַל־אֱלֹה מִכָּה רַבָּה וְנִקְלָה אֶחָד לְעֵינָיו:
Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn.	לֹא תִיחָוֵד פֹּהם תוֹרָא בְּדִישּׁוֹ:	לֹא־תַחֲסֹם שׁוֹר בְּדִישּׁוֹ: (ס)
If brethren dwell together, and one of them die, and have no child, the wife of the dead shall not be married abroad unto one not of his kin; her husband's brother shall go in unto her, and take her to him to wife, and perform the duty of a husband's brother unto her.	אֲרִי יִתְּבוּן אֶחָד בְּחָדָא וַיָּמוּת חַד מִנְהוֹן וְכֵר לִית לִיה לֹא תְהִי אֶתָּת מוֹתְנָא לְבָרָא לְגַבֵּר אֶחָד וְכָמָה יִיעוֹל עָלֶיהָ וַיִּסְבֶּה לִיה לְאִתּוֹ וַיִּבְמַנֶּה:	כִּי־יֵשְׁבוּ אֲחִים יַחְדָּו וּמָת אֶחָד מֵהֶם וּבֶן אֵין־לּוֹ לֹא־תִהְיֶה אֲשֶׁת־הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זָר יִבְמָה יָבֵא עָלֶיהָ וּלְקַחְתָּהּ לּוֹ לְאִשָּׁה וַיִּבְמַנֶּה:
And it shall be, that the first-born that she beareth shall succeed in the name of his brother that is dead, that his name be not blotted out of Israel.	וַיְהִי בּוֹכְרָא דְתִלִּיד יָקוּם עַל שְׁמָא דְאֶחָוֶהִי מוֹתְנָא וְלֹא יִתְמַחִי שְׁמִיה מִיִּשְׂרָאֵל:	וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תֵּלֵד יָקוּם עַל־שֵׁם אֶחָיו הַמֵּת וְלֹא־יִמְחָה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל:
And if the man like not to take his brother's wife, then his brother's wife shall go up to the gate unto the elders, and say: 'My husband's brother refuseth to raise up unto his brother a name in Israel; he will not perform the duty of a husband's brother unto me.'	וְאִם לֹא יֵצְבִי גּוֹבְרָא לְמַסָּב יָת יִבְמַתִּיה וְתַסֵּק יִבְמַתִּיה לְתַרְע בֵּית דִּינָא לְקַדָּם סְבִינָא וְתִימַר לֹא צָבִי יָבִמִי לְאֶקְמָא לְאֶחָוֶהִי שְׁמָא בִּישְׂרָאֵל לֹא אָבֵא לְיִבְמוּתִי:	וְאִם־לֹא יַחְפֹּץ הָאִישׁ לְקַחְתָּ אֶת־יִבְמָתוֹ וְעָלְתָהּ יִבְמָתוֹ הַשְּׁעָרָה אֶל־הַזִּקְנִים וְאָמְרָהּ מֵאֵן יָבִמִי לְהִלָּים לְאֶחָיו שֵׁם בִּישְׂרָאֵל לֹא אָבֵה יָבִמִי:
Then the elders of his city shall call him, and speak unto him; and if he stand, and say: 'I like not to take her';	וַיִּקְרֹן לִיה סְבִי קְרִיתִיה וַיְמַלְלִין עִמָּיה וַיִּימַר לֹא רְעִינָא לְמַסָּבֶה:	וַיִּקְרְאוּ־לּוֹ זִקְנֵי־עִירוֹ וְדִבְּרוּ אֵלָיו וַעֲמַד וְאָמַר לֹא חָפְצָתִי לְקַחְתָּהּ:

כדי שחם, מכאן אמרו, מלקין אותו שתי ידות מלאחריו ושליש מלפניו (שס): במספר. ואינו נקוד צמקקר, למד שהוא דבוק לומר במספר ארבעים, ולא ארבעים שלמים (שס), אלא מנין שהוא סוכס ומשלים לארבעים, והן ארבעים חסר אחת: (3) לא יוסיף. מכאן אזכרה למכה את חזירו (סנהדרין פה): ונקלה אחיד. כל היום קוראו רשע, ומשלקה קראו אחיד: (4) לא תחסום שור בדישו. דבר הכתוב צהוה, והוא הדין לכל צהמה חיה ועוף העושים במלאכה שהיא צדצר מאכל (צצא מניעא פט), איכ למא נאמר שור, להוציא את האדם: בדישו. יכול יחסמו מצחון, תלמוד לומר לא תחסום שור מכל מקום (עיין שם י:), ולמה נאמר דיש, לומר לך, מה דיש מיוחד דצר שלא נגמרה מלאכתו (למעשה ולחלה), וגדולו מן הארץ, אף כל כיוצא בו, יאל החולב והמגנן והמחצץ, שאין גדולו מן הארץ, יאל הלש והמקטף, שנגמרה מלאכתו לחלה, יאל הצודל צתמרים וצנורוגרות, שנגמרה מלאכתן למעשה (שס פט): (5) כי ישבו אחים יחדו. שהיתה להם ישיבה אחת צעולם, פרט לאשת אחיו שלא היה צעולמו (יצמות יז): יחדו. המיוחדים צנחלה, פרט לאחיו מן האם (שס): ובן אין לו. עיין עליו (צצא מניעא כז:), בן או צת, או בן הבן, או צת הבן, (או בן הצת), או צת הצת: (6) והיה הבכור. גדול האחים הוא מייצב אותה: אשר תלד. פרט לאילונית שאינה יולדת (צצא מניעא כד:). יקום על שם אחיו. זה שייצב את אשתו, יטול נחלת המת צנכסי אציו: ולא ימחה שמו. פרט לאשת סרים, ששמו מחוי (שס): (7) השערה. כתרגומו לתרע צית דינא:

9	then shall his brother's wife draw nigh unto him in the presence of the elders, and loose his shoe from off his foot, and spit in his face; and she shall answer and say: 'So shall it be done unto the man that doth not build up his brother's house.'	וַנִּגָּשָׁה וּבִמְתּוֹ אֵלָיו לְעִינֵי הַזְקֵנִים וַחֲלָצָה נַעֲלוֹ מֵעַל רַגְלוֹ וּיִרְקָה בַּפִּנּוּי וְעָנְתָה וְאָמְרָה כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא־יִבְנֶה אֶת־בֵּית אָחִיו:	וַתִּתְקַרֵּב וּבִמְתִּיָּה לְנֹתִיהָ לִקְדָּם סְבִיָּא וְתִשְׂרִי סִינִיָּה מֵעַל רַגְלֶיהָ וְתִרְוֹק בְּאַנְפֹּהֶיהָ וְתִתִּיב וְתִימַר כִּדִּין יִתְעַבִּיד לְגוֹבְרָא דְלֹא יִבְנֵי יֵת בֵּיתָא דְאָחוּהִי:
10	And his name shall be called in Israel The house of him that had his shoe loosed.	וְנִקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בֵּית חִלּוּץ הַנֶּעֱלָ: (ס)	וַיִּתְקַרֵּי שְׁמִיהָ בְּיִשְׂרָאֵל בֵּית שְׂרִי סִינָא:
11	When men strive together one with another, and the wife of the one draweth near to deliver her husband out of the hand of him that smiteth him, and putteth forth her hand, and taketh him by the secrets;	כִּי־יִנָּצוּ אַנְשִׁים יַחְדָּו אִישׁ וְאָחִיו וְקִרְבָּה אִשָּׁת הָאֶחָד לְהַצִּיל אֶת־אִישָׁהּ מִיַּד מַכְהוֹ וְשִׁלְתָּה יָדָהּ וְהִחֲזִיקָה בַּמָּבָשִׁי:	אֲרִי יִנָּצוּן גּוֹבְרִין כְּחָדָא גְּבֵר וְאָחוּהִי וְתִתְקַרֵּב אֶתָּת חַד לְשִׁיזְבָּא יֵת בַּעֲלָהּ מִיַּד מַחֲזִיחִי וְתוֹשִׁיט יָדָהּ וְתִתְקַרֵּב בְּבֵית בַּחֲתִיָּה:
12	then thou shalt cut off her hand, thine eye shall have no pity.	וְקָצַצְתָּה אֶת־כַּפָּהּ לֹא תַחֲוֶס עֵינְךָ: עֵינְךָ: (ס)	וְתִקְוִי יֵת יָדָהּ לֹא תַחֲוֶס עֵינְךָ:
13	Thou shalt not have in thy bag diverse weights, a great and a small.	לֹא־יִהְיֶה לָּךְ בְּכִיסֶּךָ אֶבֶן וְאֶבֶן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה:	לֹא יִהְיֶה לָּךְ בְּכִיסֶּךָ מִתְקַל וּמִתְקַל רַב וּזְעִיר:
14	Thou shalt not have in thy house diverse measures, a great and a small.	לֹא־יִהְיֶה לָּךְ בְּבֵיתְךָ אֵיפָה וְאֵיפָה גְּדוֹלָה וְקִטְנָה:	לֹא יִהְיֶה לָּךְ בְּבֵיתְךָ מְכִילָא וּמְכִילָא רַבָּתָא וּזְעִירָתָא:
15	A perfect and just weight shalt thou have; a perfect and just measure shalt thou have; that thy days may be long upon the land which the LORD thy God giveth thee.	אֶבֶן שְׁלֵמָה וְצֶדֶק יִהְיֶה־לָּךְ אֵיפָה שְׁלֵמָה וְצֶדֶק יִהְיֶה־לָּךְ לְמַעַן יֵאָרִיכוּ יְמֶיךָ עַל הָאָדְמָה אֲשֶׁר־יִהְיֶה אֲלֶיךָ נָתַן לָּךְ:	מִתְקַלִּין שְׁלֵמִין דְּקָשׁוּט יִהְיוּ לָךְ מְכִילִין שְׁלֵמִין דְּקָשׁוּט יִהְיוּ לָךְ בְּדִיל דִּי־יִרְכּוּן יוֹמֶךָ עַל אֲרֻעָא דִּי־אֱלֹהֶיךָ יִהְיֶיב לָךְ:
16	For all that do such things, even all that do unrighteously, are an abomination unto the LORD thy God.	כִּי תוֹעֲבֹת יִהְיֶה אֲלֶיךָ כָּל־עֲשֵׂה אֱלֹהֶיךָ עֹל: (פ)	אֲרִי מִרְחַק קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ כָּל עֲבִיד אֱלֹוִן כָּל עֲבִיד שְׁקֵר:

- (8) ועמד. צעמידה: ואמר. צלשון הקודש, ואף היא דצריה צלשון הקודש (שם קל):
 (9) וירקה בפניו. על גבי קרקע (שם): אשר לא יבנה. מכאן למי שחלץ שלא יחזור וייצם, דלא כחיצ אשר לא צנה אלא אשר לא יצנה, כיון שלא צנה שוב לא יצנה (שם י):
 (10) ונקרא שמו וגו'. מלוא על כל העומדים שם לומר חלוצ הנעל (שם קו):
 (11) כי ינצו אנשים. סופן לצא לידי מכות, כמו שנאמר מיד מכה, אין שלום יוצא מחור ידי מלוא (ספרי רצב):
 (12) וקצתה את כפה. ממון דמי צמח, הכל לפי המציא והמתצייש, או אינו אלא ידה ממש, נאמר כאן לא תחוס ונאמר להלן צעדים זוממין לא תחוס (לעיל יט, יג), מה להלן ממון אף כאן ממון:
 (13) אבן ואבן. משקלות: גדולה וקטנה. גדולה כשמכששת את הקטנה, שלא יהא נוטל בגדולה ומחזיר בקטנה (ספרי רצד):
 (14) לא יהיה לך. אם עשית כן, לא יהיה לך כלום:
 (15) אבן שלמה וצדק יהיה לך. אם עשית כן, יהיה לך הרצנה:

17	Remember what Amalek did unto thee by the way as ye came forth out of Egypt;	זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עַמְלֶק בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם:	הָיוּ דְּכִיר יֵת דְּעִבֵּד לְךָ עַמְלֶק בְּאוֹרְחָא בְּמַפְקִינֵן מִמִּצְרַיִם:
18	how he met thee by the way, and smote the hindmost of thee, all that were enfeebled in thy rear, when thou wast faint and weary; and he feared not God.	אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדֶרֶךְ וַיִּזְנֹב בְּךָ כָּל-הַנֶּחֱשָׁלִים אַחֲרֶיךָ וְאִתָּה עֵינָּה וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים:	דְּעִרְעָד בְּאוֹרְחָא וְקָטִיל בְּךָ כָּל דְּהוּוּ מִתְאַחֲרִין בְּתֵרֶךְ וְאִתָּה מְשַׁלְהִי וְלֹאִי וְלֹא דְחִיל מִן קֳדָם יי:
19	Therefore it shall be, when the LORD thy God hath given thee rest from all thine enemies round about, in the land which the LORD thy God giveth thee for an inheritance to possess it, that thou shalt blot out the remembrance of Amalek from under heaven; thou shalt not forget.	וְהָיָה בְּהֵנִיחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכָּל-אֹיְבֶיךָ מִסְבִּיב בְּאַרְצֶךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת-זֵכֶר עַמְלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח: (פ)	וְהָיָה כִּד נִינִחַ יי אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכָּל בְּעָלֵי דְבִבְךָ מִסְחֹר סְחֹר בְּאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לְךָ אַחֲסָנָא לְמִירְתָּהּ תִּמְחִי יֵת דִּיכְרֵינִיה דְּעַמְלֶק מִתַּחַת שָׁמַיָא לֹא תִתְנָשִׁי:

מפטייר פסוקים קי

The Haftara is Isaiah 54:1 – 54:10 on page 171. This is the Fifth Haftara of Consolation. If the Haftara from Re'eh was not read because it fell on Rosh Hodesh, combine it with this Haftara. It is on page 167.

XXVI	And it shall be, when thou art come in unto the land which the LORD thy God giveth thee for an inheritance, and dost possess it, and dwell therein;	וְהָיָה כִּי-תָבֹוא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה וַיִּרְשָׁתָהּ וַיִּשְׁבֹּת בָּהּ:	וְהָיָה אֲרִי תִיעוֹל לְאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לְךָ אַחֲסָנָא וְתִירְשָׁתָהּ וְתִתִּיב בָּהּ:
2	that thou shalt take of the first of all the fruit of the ground, which thou shalt bring in from thy land that the LORD thy God giveth thee; and thou shalt put it in a basket and shalt go unto the place which the LORD thy God shall choose to cause His name to dwell there.	וְלָקַחְתָּ מֵרֵאשִׁיתוֹ כָּל-פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאֲרָצְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ וְשָׂמְתָּ בַטֶּנָא וְהִלַכְתָּ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם:	וְתִסַּב מִרִישׁ כָּל אַבָּא דְאַרְעָא דְתַעִיל מֵאַרְעָךָ דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לְךָ וְתִשְׁוִי בַסֵּלָא וְתִהְיֶה לְאַתְרָא דִּיתְרַעֲי יי אֱלֹהֶיךָ לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינִיתִיה תִּמְן:

כי תבוא כא

(17) זכור את אשר עשה לך. אם שקרת צמדות וצמשקלות, הוי דואג מגרוי האויז, שנאמר מאנזי מקמה תועצת ה' (משלי יא, א), וכתיב צמריה צא ודון ויצא קלון (שם ז):

(18) אשר קרך בדרך. לשון מקרה. דבר אחר, לשון קרי וטומאה, שהיה מטמאן במשכב זכור. דבר אחר, לשון קור וחוס, נגנז והפשיך מרתיחתך, שהיו האומות יראים להלחם בכם, וצא זה והתחיל והראה מקום לאחרים, משל לאמצטי רותחת שאין כל צריה יכולה לירד בתוכה, צא בן צליעל אחד קפץ וירד לתוכה, אף על פי שנכוה, הקרה אותה צפני אחרים: ויזנב בך. מכת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה: כל הנחשלים אחריך. חסרי כח ממחמת חטאים, שהיה הענן פולטן: ואתה עיך ויגע. עיך צלמא, דכתיב וינמא שם דעס למים (שמות יז, ג), וכתיב אחריי, ויצא עמלק (שם ח): ויגע. דדרך: ולא ירא. עמלק אלהים, מלהרע לך:

(19) תמחה את זכר עמלק. מאיש עד אשה מעולל ועד יונק משור ועד שׂה (שמואל א טו, ג) שלא יהא שם עמלק נזכר אפילו על הצהמה, לומר בהמה זו משל עמלק הייתה:

(1) והיה כי תבוא. וירשתה וישבת בה. מגיד שלא נמחיו צדיקוים, עד שכבשו את הארץ וחלקוה (קידושין לז:):
(2) מראשית. ולא כל ראשית, שאין כל הפירות חייבין צדיקוים אלא שבעת המינין בלבד, נאמר כאן ארץ ונאמר להלן ארץ

3 And thou shalt come unto the priest that shall be in those days, and say unto him: 'I profess this day unto the LORD thy God, that I am come unto the land which the LORD swore unto our fathers to give us.'	וּבֹאֵת אֶל־הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הָהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִגַּדְתִּי הַיּוֹם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי־בָאתִי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לֵאבֹתֵינוּ לָתֶת לָנוּ:	3 וּבֹאֵת אֶל־הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הָהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִגַּדְתִּי הַיּוֹם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי־בָאתִי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לֵאבֹתֵינוּ לָתֶת לָנוּ:
4 And the priest shall take the basket out of thy hand, and set it down before the altar of the LORD thy God.	וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטֵּנָא מִיָּדְךָ וַהֲנִיחוֹ לִפְנֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטֵּנָא מִיָּדְךָ וַהֲנִיחוֹ לִפְנֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
5 And thou shalt speak and say before the LORD thy God: 'A wandering Aramean was my father, and he went down into Egypt, and sojourned there, few in number; and he became there a nation, great, mighty, and populous.	וְעֵנִיתָ וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרָמִי אֲבִד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִםהָיִתָּה שָׁם בְּמִתִּי מְעַט וַיְהִי־שָׁם לִגְוִל גָּדוֹל עַצוֹם וְרַב:	וְעֵנִיתָ וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרָמִי אֲבִד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִםהָיִתָּה שָׁם בְּמִתִּי מְעַט וַיְהִי־שָׁם לִגְוִל גָּדוֹל עַצוֹם וְרַב:
6 And the Egyptians dealt ill with us, and afflicted us, and laid upon us hard bondage.	וַיַּרְעוּ אֹתָנוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנֻנוּ וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבָדָה קָשָׁה:	וַיַּרְעוּ אֹתָנוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנֻנוּ וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבָדָה קָשָׁה:
7 And we cried unto the LORD, the God of our fathers, and the LORD heard our voice, and saw our affliction, and our toil, and our oppression.	וְנִצַּעַק אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קִלְנוֹ וַיֵּרָא אֶת־עֲנִיָּנוּ וְאֶת־עֲמָלָנוּ וְאֶת־לַחֲצָנוּ:	וְנִצַּעַק אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קִלְנוֹ וַיֵּרָא אֶת־עֲנִיָּנוּ וְאֶת־עֲמָלָנוּ וְאֶת־לַחֲצָנוּ:
8 And the LORD brought us forth out of Egypt with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with great terribleness, and with signs, and with wonders.	וַיּוֹצֵאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה וּבְמֹרָא גָדֹל וּבְאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים:	וַיּוֹצֵאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה וּבְמֹרָא גָדֹל וּבְאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים:
9 And He hath brought us into this place, and hath given us this land, a land flowing with milk and honey.	וַיְבִאֵנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ:	וַיְבִאֵנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ:

חֲסֵה וּשְׁעָרָה וגו' (לעיל ח, ח), מה להלן משצעת המינין שנשחצחה בהם ארץ ישראל, אף כאן שצח ארץ ישראל, שהן שצעה מינין (ממחות פד:): זית שמן. זית אגורי, ששמנו אגור צמוכו (צרכות לט:). ודבש. הוא דבש תמרים: מוראשית. אדם יורד לחוף שדהו ורואה תאנה שצכרה, כורך עליה גמי לסימן, ואומר הרי אלו ציכורים (צכורים פ"ג מ"א):

(3) אשר יהיה בימים ההם. אין לך אלא כהן שצימין כמו שהוא: ואמרת אליו. שאינך כפוי טובה (ספרי רט:): הגדתו היום. פעם אחת בשנה ולא שתי פעמים (שם):

(4) ולקח הכהן הטנא מידך. להניף אותו (ספרי ש), כהן מניח ידו תחת יד הצעלים ומניף (סוכה מז:):

(5) וענית. לשון הרמת קול: ארמי אובד אבי. מזכיר חסדי המקום, ארמי אובד אבי, לכן צקש לעקור את הכל כשרדף אחר יעקב, ובשזיל שחשז לעשות, חשזלו המקום כאילו עשה, שאומות העולם עובדי אלילים חושז להם הקצ"ה מחשבה כמעשה: וירד מצרימה. ועוד אחרים באו עלינו לכלותנו, שאחרי זאת ירד יעקב למצרים: במתי מעט. שבעים נפש:

10 And now, behold, I have brought the first of the fruit of the land, which Thou, O LORD, hast given me.' And thou shalt set it down before the LORD thy God, and worship before the LORD thy God.	10 ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתתה לי יהוה והנחתו לפני יהוה אלהיך והשתחוית לפני יהוה אלהיך:
11 And thou shalt rejoice in all the good which the LORD thy God hath given unto thee, and unto thy house, thou, and the Levite, and the stranger that is in the midst of thee.	11 ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך יהוה אלהיך ולביתך אתה וללוי ותגר אשר בקרבך: (ס)
12 When thou hast made an end of tithing all the tithe of thine increase in the third year, which is the year of tithing, and hast given it unto the Levite, to the stranger, to the fatherless, and to the widow, that they may eat within thy gates, and be satisfied,	12 כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתתה ללוי לגר ליתום ולאלמנה ואכלו בשעריך ושבעו:
13 then thou shalt say before the LORD thy God: 'I have put away the hallowed things out of my house, and also have given them unto the Levite, and unto the stranger, to the fatherless, and to the widow, according to all Thy commandment which Thou hast commanded me; I have not transgressed any of Thy commandments, neither have I forgotten them.	13 ואמרתי לפני יהוה אלהיך בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולאלמנה ככל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי:

(9) אל המקום הזה. זה בית המקדש: ויתן לנו את הארץ. כמשמעו:
 (10) והנחתו. מגיד שנוטלו אחר הנפת (ס"א הנחת) הכהן, ואוחזו בידו כשהוא קורא, וחוזר ומניף (ספרי שא):
 (11) ושמחת בכל הטוב. מכאן אמרו, אין קורין מקרא צבורים אלא בזמן שמחה, מעצרת ועד החג, שאדם מלקט תבואתו ופירותיו ויינו ושמןו, אבל מהחג ואילך, מביא ואינו קורא (צבורים פ"א מ"ו): אתה והלוי. אף הלוי חייב ציבורים אם נטעו צמח עריסה: והגר אשר בקרבך. מביא ואינו קורא, שאינו יכול לומר לאבותיו (שם מ"ד):
 (12) כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית. כשתגמור להפריש מעשרות של שנה השלישית, קבע זמן הדיעור והידוי בערב הפסח של שנה הרביעית, שנאמר מקנה שלש שנים תוציא וגו' (לעיל יד, כח), נאמר כאן מקץ, ונאמר להלן מקץ שבע שנים (שם לא, י) לענין הקהל, מה להלן רגל אף כאן רגל, אי מה להלן חג הסוכות אף כאן חג הסוכות, תלמוד לומר כי תכלה לעשר, מעשרות של שנה השלישית רגל שהמעשרות כלין צו, וזהו פסח, שהרבה חילנות יש שנלקטין אחר הסוכות, נמצאו מעשרות של שלישית כלין צפסח של רביעית, וכל מי ששהה מעשרותיו, הנריכו הכחצו לצערו מן הבית: שנת המעשר. שנה שאין נוגע בה אלא מעשר אחד (ראש השנה יב): משני מעשרות שנהגו בשתי שנים שלפניה, שנה ראשונה ושניה של שמיטה נוגע בהן מעשר ראשון, כמו שנאמר כי תקחו מלאת צני ישראל את המעשר (צמד צר יח, כו), ומעשר שני, שנאמר ואכלם לפני ה' אלהיך מעשר דגןך תירשך ויצהרך (לעיל יד, כג), הרי שתי מעשרות, וזא ולמדך כאן בשנה השלישית, שאין נוגע מאותן שתי מעשרות אלא האחד, ואיזה, זה מעשר ראשון, ותחת מעשר שני יתן מעשר עני, שנאמר כאן. ונתתה ללוי. את אשר לו הרי מעשר ראשון. לגר ליתום ולאלמנה. זה מעשר עני: ואכלו בשעריך ושבעו. תן להם כדי שבעו, מכאן אמרו אין פוחתין לעני בגורן פחות מחצי קב חטים וכו' (פאה פ"ח מ"ה ספרי שג):

- 14 I have not eaten thereof in my mourning, neither have I put away thereof, being unclean, nor given thereof for the dead; I have hearkened to the voice of the LORD my God, I have done according to all that Thou hast commanded me.
- 14 לֹא־אֲכַלְתִּי בְּאֵלֵי מִמֶּנּוּ וְלֹא־בְעֵרְתִי מִמֶּנּוּ בְּטָמֵא וְלֹא־נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לְמֵת שְׁמַעְתִּי בְּקוֹל־יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי:
- 15 Look forth from Thy holy habitation, from heaven, and bless Thy people Israel, and the land which Thou hast given us, as Thou didst swear unto our fathers, a land flowing with milk and honey.⁷
- 15 הִשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קֹדֶשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבִרְךָ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָּנוּ כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לֹאֲבֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדִבַּשׁ: (ס)
- 16 This day the LORD thy God commandeth thee to do these statutes and ordinances; thou shalt therefore observe and do them with all thy heart, and with all thy soul.
- 16 הַיּוֹם הַזֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִצְוֶה לַעֲשׂוֹת אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים וְשִׁמְרָתָם וְעָשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל־לִבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ:
- 17 Thou hast avouched the LORD this day to be thy God, and that thou wouldest walk in His ways, and keep His statutes, and His commandments, and His ordinances, and hearken unto His voice.
- 17 אַתָּה־יְהוָה הָאֵמַרְתָּ הַיּוֹם לְהִיְוֹת לִי לֵאלֹהִים וּלְלַכֵּת בְּדַרְכָּיו וּלְשַׁמֵּר חֻקָּיו וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּלְשָׁמֶעַ בְּקוֹלוֹ:
- (13) ואמרת לפני ה' אלהיך. התורה שנחת מעשרותיך: בערתי הקדש מן הבית. זה מעשר שני ונטע רצעי (ספרי שג), ולמדך, שאם שהה מעשרותיו של שתי שנים ולא העלם לירושלים, שנריך להעלותם עכשיו: וגם נתתיו ללוי. זה מעשר ראשון. וגם, לרצות תרומה (מעשר שני פ"ה מ"י) וזכורים: ולגר ליתום ולא אלמנה. זה מעשר עני: ככל מצותך. נחתם כסדרן, לא הקדמתי תרומה לזכורים, ולא מעשר לתרומה ולא שני לראשון, שהתרומה קרויה ראשית, שהיא ראשונה משנעשה דגן, וכתיב מלאךך ודמך לא תאחר (שמות כז, כח), לא תשנה את הסדר: לא עברתי ממצותיך. לא הפרשתי ממין על שאינו מינו, ומן החדש על הישן (ולא מן התלוש על המחוזר ולא מן המחוזר על התלוש): ולא שכחתי. מלצרך על הפרשת מעשרות:
- (14) לא אכלתי באני ממנו. מכאן שאסור לאונן: ולא בערתי ממנו בטמא. בין שאני טהור והוא טמא, והיכן הוזהר על כך, לא תוכל ללכלל צעקריך (דברים יב, יז) זו אכילת טומאה, כמ"ש צפסולי המוקדשים צעקריך תאכלנו הטמא והטהור וגו' (שם טו, כז), אבל זה לא תוכל לאכול דרך אכילת שריך האמור במקום אחר (יצמות עג: מכות יט:): ולא נתתי ממנו למת. לעשות לו ארון ומכריכין (מעשר שני פ"ה מ"ב): שמעתי בקול ה' אלהי. הציאותיו לזית הצחירה (שם): עשיתי ככל אשר צויתני. שמתתי ושמעתי צו (שם):
- (15) השקיפה ממועון קדשך. עשינו מה שגזרת עלינו, עשה אתה מה שעליך לעשות (שם מ"ג), שאמרת אם צעקתי תלכו וגו' ונתתי גשמים צעקם (ויקרא כו, ג-ד): אשר נתתה לנו כאשר נשבעת לאבותינו. למת לנו, וקיימת ארץ זבת חלב ודבש:
- (16) היום הזה ה' אלהיך מצוך. בכל יום יהיו צענין חדשים, כאילו צו ציוס נטויות עליהם: ושמרת ועשית אותם. נת קול מצרכם, הצאת זכורים היום תשנה להצאה:

18	And the LORD hath avouched thee this day to be His own treasure, as He hath promised thee, and that thou shouldest keep all His commandments;	וַיְהִי־הָאֱמִירָה הַיּוֹם לַחֲנוּת לֹא לְעַם סִגְלָה כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר-לָךְ וּלְשֹׁמֵר כָּל-מִצְוֹתָיו:	וַיְהִי חֲטָכָה יוֹמָא דִּין לְמַחְנֵי לִיה לְעַם חֲבִיב כְּמָא דְמַלְלִיל לָךְ וּלְמַשֵּׁר כָּל פְּקוּדוֹתָי:
19	and to make thee high above all nations that He hath made, in praise, and in name, and in glory; and that thou mayest be a holy people unto the LORD thy God, as He hath spoken.	וּלְתַתָּךְ עֲלִיוֹן עַל כָּל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָשָׂה לְתַהֲלָה וּלְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת וּלְהִיתָךְ עִם-קֹדֶשׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר: (פ)	וּלְמַתָּנְךָ עֲלָי עַל כָּל עַמֵּמָיָא דְעָבַד לְתוֹשְׁבַתָּא וּלְשֵׁם וּלְרַבּוּ וּלְמַהֲנֶךָ עִם קֳדִישׁ קֳדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ כְּמָא דְמַלְלִיל:
XXVII	And Moses and the elders of Israel commanded the people, saying: 'Keep all the commandment which I command you this day.	וַיֹּצֵא מֹשֶׁה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הָעָם לְאֹמֹר שָׁמַר אֶת-כָּל-הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוָה אֶתְכֶם הַיּוֹם:	וּפְקִיד מֹשֶׁה וְסָבִי יִשְׂרָאֵל ית עָמָא לְמִימַר טְרוּ ית כָּל תְּפַקִּידָתָא דְאַנָּא מִפְּקִיד יִתְכוּן יוֹמָא דִּין:
2	And it shall be on the day when ye shall pass over the Jordan unto the land which the LORD thy God giveth thee, that thou shalt set thee up great stones, and plaster them with plaster.	וְהָיָה בַּיּוֹם אֲשֶׁר תַּעֲבְרוּ אֶת-הַיַּרְדֵּן אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְהִקְמַתָּ לָךְ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת וְשִׁדַּתְתָּ אֹתָם בְּשִׂיד:	וְהָיָ בְּיוֹמָא דְתַעֲבְרוּן ית יִרְדְּנָא לְאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לָךְ וְחִקִּים לָךְ אֲבָנִין רַבִּירָבּוֹן וְחִסּוּד יִתְהוּן בְּסִידָא:
3	And thou shalt write upon them all the words of this law, when thou art passed over; that thou mayest go in unto the land which the LORD thy God giveth thee, a land flowing with milk and honey, as the LORD, the God of thy fathers, hath promised thee.	וְכָתַבְתָּ עֲלֵיהֶן אֶת-כָּל-דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּעֵבֶרְךָ לְמַעַן אֲשֶׁר תִּבְאֵ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבֶּשׁ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי-אַבְרָהָם לָךְ:	וְכָתוּב עֲלֵיהוֹן ית כָּל פְּתוּגְמֵי אוֹרִיתָא הָדָא בְּמַעֲבְרָךְ בְּדִיל דְּתִיעוּל לְאַרְעָא דִּי אֱלֹהֶיךָ יְהִיב לָךְ אֶרֶע עֲבָדָא חֶלֶב וְדִבֶּשׁ כְּמָא דְמַלְלִיל יְיָ אֱלֹהֵא דְאַבְרָהָם לָךְ:
4	And it shall be when ye are passed over the Jordan, that ye shall set up these stones, which I command you this day, in mount Ebal, and thou shalt plaster them with plaster.	וְהָיָ בְּעֵבֶרְכֶם אֶת-הַיַּרְדֵּן תִּקְיְמוּ אֶת-הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוָה אֶתְכֶם הַיּוֹם בְּתֵר עֵיבָל וְשִׁדַּתְתָּ אוֹתָם בְּשִׂיד:	וְהָיָ בְּמַעֲבְרְכוֹן ית יִרְדְּנָא תִקְיְמוּן ית אֲבָנֵיָא הָאֵלִין דְאַנָּא מִפְּקִיד יִתְכוּן יוֹמָא דִּין בְּטוֹרָא דְעֵיבָל וְחִסּוּד יִתְהוּן בְּסִידָא:

(17) האמרת האמירך. אין להם עד מוכיח במקרא, ולי נראה שהוא לשון הפרשה והבדלה, הבדלתיו לך מאלהי הנכר להיות לך לאלהים, והוא הפרישך אליו מעמי הארץ להיות לו לעם סגולה, ומנאמי להם עד, והוא לשון תפארת, כמו יתאמרו כל פעלי אֵלֶּן (תהלים 77, 7):

(18) כאשר דבר לך. והייסס לי סגלה (שמות יט, ה):

(19) ולהיותך עם קדוש כאשר דבר. והייסס לי קדשים (ויקרא כ, כו):

(1) שמור את כל המצוה. לשון הווה, גרדניט צלע"ו:

(2) והקמות לך. צירדן, ואחר כך תוציא משם אחרות ותבנו מהן מזבח צהר עיבל, נמצאת אתה אומר שלשה מיני אבנים היו, שנים עשר צירדן, וכנגדן צלגל, וכנגדן צהר עיבל, כדאיחא במסכת סוטה (דף לה:):

5 And there shalt thou build an altar unto the LORD thy God, an altar of stones; thou shalt lift up no iron tool upon them.	וּבְנִיתָ שֵׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִזְבֵּחַ אֲבָנִים לֹא־תִנֶּיף עֲלֵיהֶם בְּרֹזֶל:	5 וּבְנִיתָ שֵׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִזְבֵּחַ אֲבָנִים לֹא־תִנֶּיף עֲלֵיהֶם בְּרֹזֶל:
6 Thou shalt build the altar of the LORD thy God of unhewn stones; and thou shalt offer burnt-offerings thereon unto the LORD thy God.	אֲבָנִין שְׁלֵמִין תִּבְנֶה יֵת מִדְּבַחָא דִּי אֱלֹהֶךָ וְתִסִּיק עֲלֹהֵי עֲלוֹן קָדָם יִי אֱלֹהֶךָ:	6 אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת־מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַעֲלִיתָ עָלָיו עֹלֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ:
7 And thou shalt sacrifice peace-offerings, and shalt eat there; and thou shalt rejoice before the LORD thy God.	וְתִכּוֹס נֶכֶסֶת קוֹדֶשִׁין וְתִיכּוֹל תִּמְנוּ וְתִחַדִּי קָדָם יִי אֱלֹהֶךָ:	7 וּבָחַתָּ שְׁלָמִים וְאָכַלְתָּ שָׁם וְשִׂמַּחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
8 And thou shalt write upon the stones all the words of this law very plainly.	וְתִכְתּוֹב עַל אֲבָנִיָּא יֵת כָּל פְּתִילֵי אִוְרֵיתָא דְהָא פְּרִישׁ יָאוֹת:	8 וְתִכְתֹּב עַל־הָאֲבָנִים אֶת־כָּל־ דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּאֵר הַיֵּטֵב: (ס)
9 And Moses and the priests the Levites spoke unto all Israel, saying: 'Keep silence, and hear, O Israel; this day thou art become a people unto the LORD thy God.	וּמִלִּיל מֹשֶׁה וְכַהֲנָיָא לְיִשְׂרָאֵל עִם כָּל יִשְׂרָאֵל לְמִימַר אֲצִית וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל יוֹמָא הַדִּין הַיּוֹמָא לְעַם קָדָם יִי אֱלֹהֶךָ:	9 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֶל כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסָּכֶת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה גִּתִּיתָ לְעַם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ:
10 Thou shalt therefore hearken to the voice of the LORD thy God, and do His commandments and His statutes, which I command thee this day.	וְתִשְׁמָעְתָּ לְמִימְרָא דִּי אֱלֹהֶךָ וְתַעֲבִיד יֵת פְּקוּדֵיהִי וְיֵת קִימוֹתֵיהִי דְאֵנָּה מִפְּקִיד לָךְ יוֹמָא דִּין:	10 וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וַעֲשִׂיתָ אֶת־מִצְוֹתָיו וְאֶת־חֻקָּיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם: (ס)
11 And Moses charged the people the same day, saying:	וּפְקִיד מֹשֶׁה יֵת עֲמָא בְיוֹמָא הַהוּא לְמִימַר:	חמישי וַיִּצַּו מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר:
12 'These shall stand upon mount Gerizim to bless the people, when ye are passed over the Jordan: Simeon, and Levi, and Judah, and Issachar, and Joseph, and Benjamin;	אֵלִין יִקוּמוּן לְבָרְכָא יֵת עֲמָא עַל טוֹרָא דְגִרְזִיין בְּמַעְבְּרָכֹון יֵת יִרְדְּנָא שְׁמַעוֹן וְלֵוִי וַיהוּדָה וַיִּשְׁשָׁכָר וַיֹּסֶף וּבִנְיָמִין:	12 אֵלֶּה יַעֲמִדוּ לְבָרֵךְ אֶת־הָעָם עַל־הַר גִּרְזִים בְּעֹבְרָכֶם אֶת־ הַיַּרְדֵּן שְׁמַעוֹן וְלֵוִי וַיהוּדָה וַיִּשְׁשָׁכָר וַיֹּסֶף וּבִנְיָמִין:

(8) באר היטב. נשבעים לשון (שס לז):

(9) הסכת. כמרגומי: היום הזה נהיית לעם. כלל יוס יהיו צעיניך כאילו היום זאת עמו בצרית:

(12) לברך את העם. כדאיחא צמסכת סוטה (דף לז), ששה שבעים עלו לראש הר גריזים וששה לראש הר עיבל, והכהנים והלוים והאחרון למטה באמנע, הפכו לויס פניהם כלפי הר גריזים ופתחו בצרכה, צרוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה וגו', ואלו ואלו ענין אמן, חזרו והפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה, ואומרים ארור האיש אשר יעשה פסל וגו', וכן כולם עד ארור אשר לא יקיים:

13	and these shall stand upon mount Ebal for the curse: Reuben, Gad, and Asher, and Zebulun, Dan, and Naphtali.	וְאֵלֶּה יַעֲמִדוּ עַל־הַקְּלָלָהּ בְּתֹרַיִם עֵיבָל רְאוּבֵן גָּד וְאַשֶׁר וְזִבְּלֻן דָּן וְנַפְתָּלִי:
14	And the Levites shall speak, and say unto all the men of Israel with a loud voice:	וְעָנּוּ הַלְוִיִּם וְאָמְרוּ אֶל־כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל קוֹל רָם: (ס)
15	Cursed be the man that maketh a graven or molten image, an abomination unto the LORD, the work of the hands of the craftsman, and setteth it up in secret. And all the people shall answer and say: Amen.	אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה תּוֹעֵבַת יְהוָה מַעֲשֵׂה יָדָיו חֶרֶשׁ וְשֵׁם בְּסֻתָּר וְעָנּוּ כָל־הָעָם וְאָמְרוּ אָמֵן: (ס)
16	Cursed be he that dishonoureth his father or his mother. And all the people shall say: Amen.	אָרוּר מַקְלֵה אָבִיו וְאִמּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
17	Cursed be he that removeth his neighbour's landmark. And all the people shall say: Amen.	אָרוּר מְסִיג גְּבוּל רֵעֵהוּ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
18	Cursed be he that maketh the blind to go astray in the way. And all the people shall say: Amen.	אָרוּר מַשְׁגֵּה עֵינַי בְּדֶרֶךְ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
19	Cursed be he that perverteth the justice due to the stranger, fatherless, and widow. And all the people shall say: Amen.	אָרוּר מַטֵּה מִשְׁפָּט גֵּר־יְתוֹם וְאַלְמָנָה וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ספּק פּרשׁה סתומה בכתר ארם צובה)
20	Cursed be he that lieth with his father's wife; because he hath uncovered his father's skirt. And all the people shall say: Amen.	אָרוּר שֹׁכֵב עִם־אִשְׁתּוֹ אָבִיו כִּי גִלָּה כְּנָפֵי אָבִיו וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
21	Cursed be he that lieth with any manner of beast. And all the people shall say: Amen.	אָרוּר שֹׁכֵב עִם־כָּל־בְּהֵמָה וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
22	Cursed be he that lieth with his sister, the daughter of his father, or the daughter of his mother. And all the people shall say: Amen.	אָרוּר שֹׁכֵב עִם־אֲחֻתּוֹ בֶּת־אָבִיו אוֹ בֶּת־אִמּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)

(16) מקלה אביו. מזלזל, לשון ונקלה חסיף (לעיל כה, ג):

(17) מסיג גבול. מחזירו לאחוריו וגונז את הקרקע, לשון והסג אחור (ישעיה נט, יד):

(18) משגה עור. הסומא צדק, ומשיליו ענה רעה:

XXVIII

23	Cursed be he that lieth with his mother-in-law. And all the people shall say: Amen.	אָרוֹר שֶׁכֵּב עִם־חַתָּנָתּוֹ וְאָמַר לֵיט דִּישְׁכּוּב עִם חַמָּתִיהָ כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
24	Cursed be he that smiteth his neighbour in secret. And all the people shall say: Amen.	אָרוֹר מַכֵּה רֵעֵהוּ בְּסֵתֶר וְאָמַר לֵיט דִּימַחִי חֲבֵרִיהָ בְּסֵתֶרָא כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
25	Cursed be he that taketh a bribe to slay an innocent person. And all the people shall say: Amen.	אָרוֹר לֹקֵחַ שֹׁחַד לְהַכּוֹת נַפֶּשׁ דָּם נָקִי וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (ס)
26	Cursed be he that confirmeth not the words of this law to do them. And all the people shall say: Amen.	אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא־יִקְיָם אֶת־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: (פ)
	And it shall come to pass, if thou shalt hearken diligently unto the voice of the LORD thy God, to observe to do all His commandments which I command thee this day, that the LORD thy God will set thee on high above all the nations of the earth.	וְהָיָה אִם־שָׁמָעַתְּ שְׁמַע בְּקוֹלִי יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם וּנְתַנֶּנְךָ אֱלֹהֶיךָ עָלִיוֹן עַל כָּל־גּוֹיֵי הָאָרֶץ:
2	And all these blessings shall come upon thee, and overtake thee, if thou shalt hearken unto the voice of the LORD thy God.	וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל־הַבְּרָכוֹת וַיִּתְּנוּ עָלֶיךָ כָּל בְּרָכָתָא הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגָךְ כִּי תִשְׁמָע בְּקוֹלִי יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ:
3	Blessed shalt thou be in the city, and blessed shalt thou be in the field.	בָּרוּךְ אַתָּה בְּעִיר וּבְרֹדֶף אַתָּה בְּשָׂדֶה: בָּרוּךְ אַתָּה בְּרֹדֶף וּבְרֹדֶף אַתָּה בְּחַקְלָא:
4	Blessed shall be the fruit of thy body, and the fruit of thy land, and the fruit of thy cattle, the increase of thy kine, and the young of thy flock.	בָּרוּךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי אֲדָמָתְךָ וּפְרִי בְהֶמְתְּךָ שֹׁגֵר אֶלֶפֶיךָ וְעֶשְׂתֵּרוֹת צֹאנֶיךָ: בָּרוּךְ וּלְדָא דְּמַעֲדָא וְאִבָּא דְּאֶרְעָךָ וּלְדָא דְּבִעִירְךָ בְּקִרֵּי תוֹרְךָ וְעֶדְרֵי עֶגְדָּךָ:
5	Blessed shall be thy basket and thy kneading-trough.	בָּרוּךְ טַנְאָךָ וּמִשְׁאֲרֵתְךָ: בָּרוּךְ סִלְךָ וְאַצִּוֹתְךָ:
6	Blessed shalt thou be when thou comest in, and blessed shalt thou be when thou goest out.	בָּרוּךְ אַתָּה בְּבָאָךָ וּבְרֹדֶף אַתָּה בְּצֵאתְךָ: בָּרוּךְ אַתָּה בְּמִיעֲלָךָ וּבְרֹדֶף אַתָּה בְּמַפְקָךָ:

(24) מכה רעהו בסתר. על לשון הרע הוא אומר. ראיתי ציטודו של רבי משה הדרשן, "א ארורים יש כאן כנגד י"א שבטים, וכנגד שמעון לא כח ארור, לפי שלא היה צלצו לצרכו לפני מותו כשצרך שאר השבטים, לכן לא רצה לקללו:
 (26) אשר לא יקים. אן כלל את כל התורה כולה, וקבלה עליהם צאלה וצשזעה:
 (4) שגר אלפיד. ולדות צקרך, שהצהמה משגרת ממעה: ועשתרות צאנך. כמרגומו, ורבותינו אמרו (חולין פד): למה נקרא שם עשתרות, שמעשירות את בעליהן ומחזיקות אותם, כעשתרות הללו שהן סלעים חזקים:
 (5) ברוך שנאך. פירותיך. דבר אחר טנאך, דבר לח שאתה מסנן בסלים: ומשאריתך. דבר יבש, שנאשר בכלי ואינו זב:

7	The LORD will cause thine enemies that rise up against thee to be smitten before thee; they shall come out against thee one way, and shall flee before thee seven ways.	יִתֵּן יְהוָה אֶת־אֹיְבֶיךָ הַקָּטָנִים עָלֶיךָ נֹגְפִים לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ אֶחָד יֵצְאוּ אֵלֶיךָ וּבִשְׁבָעָה דְרָכִים יָנוּסוּ לְפָנֶיךָ: וְיָתֵן יְהוָה יְיָ יִתְּנֵם עָלֶיךָ תְּבִירָיו קִדְמָךְ בְּאוֹרְחָא חֲדָא וּפְקֹנוּ לְוַתְּךָ וּבִשְׁבַע אוֹרְחוֹ יַעֲרְקוּן מִן קִדְמָךְ:	שז
8	The LORD will command the blessing with thee in thy barns, and in all that thou puttest thy hand unto; and He will bless thee in the land which the LORD thy God giveth thee.	יִצְוֶה יְהוָה אֶת־הַבְּרָכָה בְּאִסְמֶיךָ וּבְכָל מַשְׁלַח יָדְךָ וּבְרָכְךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר־יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ: וְיִפְקִיד יְיָ לָךְ יֵת בְּרָכָן בְּאוֹצְרֶךָ וּבְכָל אוֹשְׁטוֹת יָדְךָ וּבְרָכְנֶךָ בְּאֶרֶצָא דִּי אֱלֹהֶךָ יְחִיב לָךְ:	8
9	The LORD will establish thee for a holy people unto Himself, as He hath sworn unto thee; if thou shalt keep the commandments of the LORD thy God, and walk in His ways.	יְקִימֶךָ יְהוָה לְזֶה לְעָם קָדוֹשׁ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע־לָךְ כִּי תִשְׁמַר אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכָּיו: וְיִקְיֶמְךָ יְיָ קִדְמוֹהִי לְעָם קָדִישׁ כְּמָא דְקִיָּים לָךְ אֲרִי תִטֵּר יֵת פְּקוּדֵיָא דִּי אֱלֹהֶךָ וְתִתְּהָ בְּאוֹרְחוֹ דְתַקְנֵן קִדְמוֹהִי:	9
10	And all the peoples of the earth shall see that the name of the LORD is called upon thee; and they shall be afraid of thee.	וְרָאוּ כָל־עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם יְהוָה נִקְרָא עָלֶיךָ וַיֵּרְאוּ מִמֶּךָ: וַיַּחֲזִינוּ כָל עַמֵּי אֶרֶצָא אֲרִי שְׁמָא דִּי אֶתְקִרִי עָלֶיךָ וַיִּדְחֲלוּן מִנֶּךָ:	10
11	And the LORD will make thee over-abundant for good, in the fruit of thy body, and in the fruit of thy cattle, and in the fruit of thy land, in the land which the LORD swore unto thy fathers to give thee.	וְהוֹתִתֶךָ יְהוָה לְטוֹבָה בְּפָרִי בְטָנְךָ וּבְפָרִי בְהִמָּתֶךָ וּבְפָרִי אֲדָמָתְךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לֵאבֹתֶיךָ לָתֵת לָךְ: וַיּוֹתֶרְךָ יְיָ לְטָבָא בְּוֹלְדָא דְמַעַךְ וּבְוֹלְדָא דְבִשְׁיֶךָ וּבְאֵבָא דְאֶרֶצְךָ עַל אֶרֶצָא דְקִיָּים יְיָ לְאֲבֹהֶתְךָ לְמִתֵּן לָךְ:	11
12	The LORD will open unto thee His good treasure the heaven to give the rain of thy land in its season, and to bless all the work of thy hand; and thou shalt lend unto many nations, but thou shalt not borrow.	יִפְתַּח יְהוָה לָךְ אֶת־אוֹצְרוֹ הַטּוֹב אֶת־הַשָּׁמַיִם לָתֵת מָטָר אֲרֻצְךָ בְּעִתּוֹ וּלְבָרֶךְ אֶת כָּל־מַעֲשֶׂה יָדְךָ וְהִלִּיתָ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תִלְוֶה: וְיִפְתַּח יְיָ לָךְ יֵת אוֹצְרֵיהּ טָבָא יֵת שְׁמָיָא לְמִתֵּן מָטָר אֶרֶצְךָ בְּעִדְנֵיהּ וּלְבָרְכָא יֵת כָּל עוֹבְדֵי יָדְךָ וְתוֹזִיף לְעַמְּמִין סְגִיָּאִין וְאַתָּה לֹא תוֹזִיף:	12
13	And the LORD will make thee the head, and not the tail; and thou shalt be above only, and thou shalt not be beneath; if thou shalt hearken unto the commandments of the LORD thy God, which I command thee this day, to observe and to do them;	וְנִתְּנָךְ יְהוָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב וְהִיִּיתָ רֶק לְמַעְלָה וְלֹא תִהְיֶה לְמַטָּה כִּי־תִשְׁמָע אֶל־מִצְוֹתָיִךָ אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה הַיּוֹם לְשָׁמֵר וּלַעֲשׂוֹת: וַיִּתְּנֶךָ יְיָ תִקְיָף וְלֹא חֲלָשׁ וְתִהְיֶה בְּרֵם לְעִילָא וְלֹא תִהְיֶה לְתַחְתָּא אֲרִי תִקְבִּיל לְפְקוּדֵיָא דִּי אֱלֹהֶךָ דְאֵנָא מְפָקִיד לָךְ יוֹמָא דִּין לְמַטָּר וּלְמַעֲבָד:	13

(6) ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך. שמהא יציאתך מן העולם זלא חטא כזיאתך לעולם (זכא מניעא קז).
(7) ובשבעה דרכים ינוסו לפניך. כן דרך הגנהלים לזרות, להיות מתפורין לכל זד:

14	and shalt not turn aside from any of the words which I command you this day, to the right hand, or to the left, to go after other gods to serve them.	וְלֹא תִסּוּר מִכָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם יְמִין וּשְׂמָאוֹל לָלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים לְעַבְדָּם: (פ)	וְלֹא תִסּוּר מִכָּל הַתְּסֻנוֹת מִכָּל פְּתֻמָּיָא דְאַנָּא מִפְּקִיד יִתְכּוֹן יוֹמָא דִּין לְיָמִינָא וּלְשְׂמָאֵלָא לְמַהֲדָּ בְּתַר טַעוֹת עַמּוּמָיָא לְמַפְלַחְהוֹן:
15	But it shall come to pass, if thou wilt not hearken unto the voice of the LORD thy God, to observe to do all His commandments and His statutes which I command thee this day; that all these curses shall come upon thee, and overtake thee.	וְהָיָה אִם-לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל-חֲקָלֹת הָאֲלֵה וְהִשְׁיִיגוּךָ:	וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל פְּקוּדוֹתָיו וְקִנְיָוֵהִי דְאַנָּא מִפְּקִיד לְךָ יוֹמָא דִּין וְיִיתְּנוּ עָלֶיךָ כָּל לְוִשְׂתֵיָא הָאֵלִין וְיִדְבְּקוּנֶךָ:
16	Cursed shalt thou be in the city, and cursed shalt thou be in the field.	אָרוּר אַתָּה בְּעִיר וְאָרוּר אַתָּה בְּשָׂדֶה:	לִיט אַתָּה בְּקִרְתָּא וּלִיט אַתָּה בְּחַקְלָא:
17	Cursed shall be thy basket and thy kneading-trough.	אָרוּר טַנְאָךָ וּמִשְׁאֲרֶתְךָ:	לִיט סִלְךָ וְאַצְוֶתְךָ:
18	Cursed shall be the fruit of thy body, and the fruit of thy land, the increase of thy kine, and the young of thy flock.	אָרוּר פְּרִי-בִטְנְךָ וּפְרִי אֲדָמָתְךָ שֹׁגֵר אֶלְפִיךָ וְעִשְׂתֶּרֶת צֹאנְךָ:	לִיט וּלְדָא דְמַעֲדָא וְאַבָּא דְאַרְעָךָ בְּקִרְי תוֹרְךָ וְעִדְרֵי עֲנָךָ:
19	Cursed shalt thou be when thou comest in, and cursed shalt thou be when thou goest out.	אָרוּר אַתָּה בְּבָאָךָ וְאָרוּר אַתָּה בְּצֵאתְךָ:	לִיט אַתָּה בְּמֵיעָלְךָ וּלִיט אַתָּה בְּמַפְקָךָ:
20	The LORD will send upon thee cursing, discomfiture, and rebuke, in all that thou puttest thy hand unto to do, until thou be destroyed, and until thou perish quickly; because of the evil of thy doings, whereby thou hast forsaken Me.	יִשְׁלַח יְהוָה בְּךָ אֶת-הַמָּאָרָה אֶת-הַמְּהוּמָה וְאֶת-הַמּוֹגְעָרֹת בְּכָל-מִשְׁלַח יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַד הַשְׁמָדָךָ וְעַד-אַבְדּוֹךָ מִלְּחַם מִפְּנֵי רָע מַעַלְלֶיךָ אֲשֶׁר עָזַבְתָּנִי:	יִשְׁלַח יְיָ בְּךָ יָת מְאִירְתָּא יָת שְׁגוּשְׂתָּא וְיָת מְזוּפִיתָא בְּכָל אוֹשְׁטוֹת יָדְךָ דְתַעֲבִיד עַד דְתַשְׁתַּיִצִי וְעַד דְתִיבִיד בְּפִרְיעַ מִן קֳדָם בִּישׁוֹת עוֹבְדְךָ דְשִׁבְכַתָּא דְחִלְתִּי:
21	The LORD will make the pestilence cleave unto thee, until He have consumed thee from off the land, whither thou goest in to possess it.	יִדְבֶּק יְהוָה בְּךָ אֶת-הַדָּבָר עַד כָּלְתּוֹ אֶתְךָ מֵעַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-אַתָּה בָּא-שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:	יִדְבִיק יְיָ בְּךָ יָת מוֹתָא עַד דִּישְׁיִצִי יָתְךָ מֵעַל אֲרֻעָא דְאַתָּה עָלִיל לְחֻמֵּן לְמִירְתָּהּ:
22	The LORD will smite thee with consumption, and with fever, and with inflammation, and with fiery heat, and with drought, and with blasting, and with mildew; and they shall pursue thee until thou perish.	יִכְבֶּה יְהוָה בְּשַׁחֲפַת וּבִקְדָחַת וּבִדְלִקָת וּבְחֻרְחַל וּבְחֻרְב וּבְשִׁדְפוֹן וּבִירְקוֹן וּרְדִפוֹךָ עַד אַבְדּוֹךָ:	וּמְחִינָךָ יְיָ בְּשַׁחֲפַתָּא וּבְקִדְחַתָּא וּבְחֻרְחוּרָא וּבְחֻרְבָּא וּבְשִׁדְפָנָא וּבִירְקָנָא וּרְדִפוּנֶךָ עַד דְתִיבִיד:

(20) המארה. מסרון, כמו זרעת ממארת (ויקרא יג, נא): המהומה. שגשג, קול צהלות:

23	And thy heaven that is over thy head shall be brass, and the earth that is under thee shall be iron.	וַיְהִי שָׁמַיִךְ אֲשֶׁר עַל-רֹאשְׁךָ נְחֹשֶׁת וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר-תַּחְתֶּיךָ בְּרֹזָל: וַיִּהְיוּ שָׁמַיִךְ דְּעַלְיוֹ רִישְׁךָ חֲסִינִין כְּנֹחֶשׁ מְלֹאחָתָא מִטְרָא וְאֶרֶץ דְּתַחוּתָךְ תְּקִיפָא כְּבָרְזֵל מְלֻמְעָבָד פִּירִין:	23
24	The LORD will make the rain of thy land powder and dust; from heaven shall it come down upon thee, until thou be destroyed.	וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת-מִטְרֵךְ אֲרֶצְךָ אֲבָקָא וְעָפָר מִן-הַשָּׁמַיִם יֵרֵד עָלֶיךָ עַד הַשְׁמָדָךְ: וַיִּתֵּן יְהוָה יְיָ נֶגֶף לְפָנֵי אֹיְבֶיךָ בְּדֶרֶךְ אֶחָד תֵּצֵא אֵלָיו וּבִשְׁבָּעָה דְּרָכִים תָּנוּס לְפָנָיו וְהָיִיתָ לְזִעְזֹעַ לְכָל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ:	24
25	The LORD will cause thee to be smitten before thine enemies; thou shalt go out one way against them, and shalt flee seven ways before them; and thou shalt be a horror unto all the kingdoms of the earth.	וְהָיִיתָ נִבְלָתָךְ לְמֹאכָל לְכָל- עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבִהֲמַת הָאָרֶץ וְאִין מִחְרִיד: וְהָיִיתָ יְהוָה יְיָ בְּשָׁחִין מִצָּרִים (כ' וּבַעֲפָלִים) [ק' וּבִטְחָרִים] וּבִגְרָב וּבִחָרָס אֲשֶׁר לֹא-תֻכַּל לְהִרְפָּא:	25
26	And thy carcasses shall be food unto all fowls of the air, and unto the beasts of the earth, and there shall be none to frighten them away.	וְהָיִיתָ יְהוָה יְיָ בְּשָׁחִין מִצָּרִים (כ' וּבַעֲפָלִים) [ק' וּבִטְחָרִים] וּבִגְרָב וּבִחָרָס אֲשֶׁר לֹא-תֻכַּל לְהִרְפָּא: וְהָיִיתָ יְהוָה יְיָ בְּשָׁחִין מִצָּרִים (כ' וּבַעֲפָלִים) [ק' וּבִטְחָרִים] וּבִגְרָב וּבִחָרָס אֲשֶׁר לֹא-תֻכַּל לְהִרְפָּא:	26
27	The LORD will smite thee with the boil of Egypt, and with the emerods, and with the scab, and with the itch, whereof thou canst not be healed.	וְהָיִיתָ יְהוָה יְיָ בְּשָׁחִין מִצָּרִים (כ' וּבַעֲפָלִים) [ק' וּבִטְחָרִים] וּבִגְרָב וּבִחָרָס אֲשֶׁר לֹא-תֻכַּל לְהִרְפָּא: וְהָיִיתָ יְהוָה יְיָ בְּשָׁחִין מִצָּרִים (כ' וּבַעֲפָלִים) [ק' וּבִטְחָרִים] וּבִגְרָב וּבִחָרָס אֲשֶׁר לֹא-תֻכַּל לְהִרְפָּא:	27
28	The LORD will smite thee with madness, and with blindness, and with astonishment of heart.	וְהָיִיתָ יְהוָה יְיָ בְּשָׁחִין מִצָּרִים (כ' וּבַעֲפָלִים) [ק' וּבִטְחָרִים] וּבִגְרָב וּבִחָרָס אֲשֶׁר לֹא-תֻכַּל לְהִרְפָּא: וְהָיִיתָ יְהוָה יְיָ בְּשָׁחִין מִצָּרִים (כ' וּבַעֲפָלִים) [ק' וּבִטְחָרִים] וּבִגְרָב וּבִחָרָס אֲשֶׁר לֹא-תֻכַּל לְהִרְפָּא:	28

(22) בשחפת. שצטרו נשחף ונפוח: ובקדחת. לשון פי אש קדסה צאפי (דברים לב, כז), והוא אש של חולי מלווי צלע"ו שהיא חמה מאוד: ובדלקת. חמה יותר מקדחת, ומיני חלאים הם: ובחרחר. חולי המחממו תוך הגוף ואמא תמיד למים, וצלע"ו אשרינמנ"ט, לשון ועצמי קרה מני חרצ (איזו ל, ל), נסר מפח מאש (ירמיה ו, כט): ובחרב. יציא עליך גייסות: ובשדפון וברקון. מכות תצואה שצצדות. שדפון. רוח קדים אשילד"ה צלע"ו. ירקון. יוצא, ופני התצואה מכסיפין ונהפכין לירקון, קמ"א צלע"ו: עד אבדך. תרגום עד דסיצד, כלומר עד אבדך, שחלה מאליו: (23) והיו שמך אשר על ראשך נחשת. קללות הללו משה מפי עצמו אמרן, ושצהר סיני מפי הקב"ה אמרן כמשמעו, וכן נאמר ואם לא תשמעו לי (ויקרא כו, יד), ואם תלכו עמי קרי (שם כא), וכאן הוא אומר לקול ה' אלהיך, ידבק ה' בך, יככה ה'. הקל משה בקללותיו לאמרן צלשון יחיד, וגם כן בקללה זו הקל, שצראשונות הוא אומר את שמייך פצצול ואת ארצך פצצעה (שם ט), שלא יהיו השמים מויעין כדרך שאין הצרול מויע, ומחוץ כך יהא חורב צעולם, והארץ תהא מויעה כדרך שהנחשת מויע והיא מרקבת פירותיה, וכאן הוא אומר שמך נחשת וארצך צרול, שיהיו שמים מויעין, אע"פ שלא יריקו מטר, מכל מקום לא יהיה חורב של אצדון צעולם, והארץ לא תהיה מויעה כדרך שאין הצרול מויע, ואין הפירות מרקבין, ומכל מקום קללה היא, צין שהיא כנחשת צין שהיא צרול לא חוצא פירות, וכן השמים לא יריקו מטר: (24) מטר ארצך אבך ועפר. זיקא דצחר מטר (תענית ג:), מטר יורד ולא כל צרכו ואין צו כדי להרצין את העפר, והרוח צאה ומעלה את האבק, ומכסה את עשב הזרעים שהן לחים מן המים, ונדבק בהם ונעשה טיט, ומתייבש ומרקבין: (25) לזעודה. לאימה ולזיע, שיזעו כל שומעי מכותיך ממך, ויאמרו אוי לנו שלא יצא עלינו כדרך שצא על אלו: (27) בשחין מצרים. רע היה מאד, לח מצפנים ויצא מצחון, כדאימא צצכורות (מא:). גרב. שחין לח: חרס. שחין יצא כחרס:

29 And thou shalt grope at noonday, as the blind gropeth in darkness, and thou shalt not make thy ways prosperous; and thou shalt be only oppressed and robbed alway, and there shall be none to save thee.	והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה ולא תצלית את דרכיך והיית אף עשוק וגזול כל הימים ואין מושיע:	והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה ולא תצלית את דרכיך והיית אף עשוק וגזול כל הימים ואין מושיע:
30 Thou shalt betroth a wife, and another man shall lie with her; thou shalt build a house, and thou shalt not dwell therein; thou shalt plant a vineyard, and shalt not use the fruit thereof.	אתה תאדש ואיש אחר (כי ישגלנה) ק' ישכבנה בית תבנה ולא תשב בו כרם תטע ולא תחללנו:	אתה תאדש ואיש אחר (כי ישגלנה) ק' ישכבנה בית תבנה ולא תשב בו כרם תטע ולא תחללנו:
31 Thine ox shall be slain before thine eyes, and thou shalt not eat thereof; thine ass shall be violently taken away from before thy face, and shall not be restored to thee; thy sheep shall be given unto thine enemies; and thou shalt have none to save thee.	שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתנות לאיביך ואין לך מושיע:	שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתנות לאיביך ואין לך מושיע:
32 Thy sons and thy daughters shall be given unto another people, and thine eyes shall look, and fail with longing for them all the day; and there shall be nought in the power of thy hand.	בניך ובנותיך נתנים לעם אחר ועיניך ראות וכלות אליהם כל הימים ואין לאל ידך:	בניך ובנותיך נתנים לעם אחר ועיניך ראות וכלות אליהם כל הימים ואין לאל ידך:
33 The fruit of thy land, and all thy labours, shall a nation which thou knowest not eat up; and thou shalt be only oppressed and crushed away:	אבא דארעך וכל ליאותך ייכול עם דלא ידעתה ותהי ברם עשוק ורעוע כל יומיא:	אבא דארעך וכל ליאותך ייכול עם אשר לא ידעתה והיית רק עשוק ורעוע כל הימים:
34 so that thou shalt be mad for the sight of thine eyes which thou shalt see.	ותהי משתטי מחייו עינך דתהי חזי:	והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה:
35 The LORD will smite thee in the knees, and in the legs, with a sore boil, whereof thou canst not be healed, from the sole of thy foot unto the crown of thy head.	יככה יהוה בשתיני רע על הברכים ועל השלמים אשר לא תוכל להרפא מקף רגלך ועד קדקדך:	יככה יהוה בשתיני רע על הברכים ועל השלמים אשר לא תוכל להרפא מקף רגלך ועד קדקדך:

(28) ובתמהון לבב. אטס הלז, אשטורדישן צלעז:

(29) עשוק. צכל מעשיך יהיה ערעור:

(30) ישגלנה. לשון שגל, פילגש, והכחז כינהו לשבח ישכבנה, (מגילה כה) ותקון סופרים הוא זה: תחללנו. צשנה הרביעית לאכול פרוי:

(32) וכלות אליהם. מנפות אליהם שישוצו ואינם שצים, כל תוחלת שאינה צאה קרויה כליון עינים:

36	The LORD will bring thee, and thy king whom thou shalt set over thee, unto a nation that thou hast not known, thou nor thy fathers; and there shalt thou serve other gods, wood and stone.	יֹלֶךְ יְהוָה אִתְּךָ וְאֶת־מֶלֶכְךָ יָגִיל יְיָ יִתְּךָ וְיֵת מֶלֶכְךָ אֲשֶׁר תִּקִּים עָלֶיךָ אֶל־גּוֹי אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתָּ אֹתָהּ וְאֲבֹתֶיךָ וְעַבַּדְתָּ שָׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים עֵץ וְאֶבֶן:	36
37	And thou shalt become an astonishment, a proverb, and a byword, among all the peoples whither the LORD shall lead thee away.	וְהָיִיתָ לְשִׁמָּה לְמִשְׁלַל וּלְשִׁנְיָה בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר־יִנְהֹגְךָ יְהוָה שָׁמָּה:	37
38	Thou shalt carry much seed out into the field, and shalt gather little in; for the locust shall consume it.	זָרַע רַב תּוֹצִיא תִשְׂדֶּה וּמַעַט תִּאָּסֵף כִּי יִחְסְלֶנּוּ הָאַרְבֵּה: בַּר זָרַע סָגִי תִפִּיק לְחֻקְלָא וְזָעִיר תִּכְנוֹשׁ אֲרֵי יִחְסְלֶנּוּ גֹבֵא:	38
39	Thou shalt plant vineyards and dress them, but thou shalt neither drink of the wine, nor gather the grapes; for the worm shall eat them.	כַּרְמִים תִּטָּע וְעַבַּדְתָּ וַיֵּין לֹא תִשְׁתֶּה וְלֹא תִאָּגֵד כִּי תֹאכְלֶנּוּ הַתְּלָעֹת: כַּרְמִין תַּצּוּב וְתִפְלַח וְחֹמֶר לֹא תִשְׁתִּי וְלֹא תִכְנוֹשׁ אֲרֵי תִכְלֶנּוּהוּ תוֹלְעָתָא:	39
40	Thou shalt have olive-trees throughout all thy borders, but thou shalt not anoint thyself with the oil; for thine olives shall drop off.	זֵיתִים יִהְיוּ לְךָ בְּכָל־גְּבוּלְךָ וְשִׁמֶן לֹא תִסּוֹךְ כִּי יִשַׁל זֵיתְךָ: זֵיתִין יִהְיוּ לְךָ בְּכָל תְּחוּמֶיךָ וּמִשְׁחָא לֹא תִסּוֹךְ אֲרֵי יִתְרֹן זֵיתְךָ:	40
41	Thou shalt beget sons and daughters, but they shall not be thine; for they shall go into captivity.	בָּנִים וּבָנוֹת תוֹלִיד וְלֹא־יִהְיוּ לְךָ כִּי יִלְכוּ בַּשָּׁבִי: בָּנִין וּבָנוֹת תִּלְד וְלֹא יִהְיוּ לְךָ אֲרֵי יִהְיוּ בַּשָּׁבִי:	41
42	All thy trees and the fruit of thy land shall the locust possess.	כָּל־עֵצְךָ וּפְרֵי אֲדָמָתְךָ יִירֶשׁ הַצִּלְצַל: כָּל אֵילָנְךָ וְאֶבָא דְּאַרְעֶךָ יִחְסְנֶנּוּהוּ סָקָא:	42
43	The stranger that is in the midst of thee shall mount up above thee higher and higher; and thou shalt come down lower and lower.	הַגֵּר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ יַעֲלֶה עָלֶיךָ מֵעֵלָה מֵעֵלָה וְאַתָּה תִרְדּוּ מִטָּה מִטָּה: תּוֹתֵב עֲרַל דְּבִינְךָ יְהִי סָלִיק עֵיל מִנְךָ לְעֵילָא לְעֵילָא וְאַתָּ תִּהְיִי נָחִית לְתַתָּא לְתַתָּא:	43
44	He shall lend to thee, and thou shalt not lend to him; he shall be the head, and thou shalt be the tail.	הוּא יִלְוֶךָ וְאַתָּה לֹא תִלְוֶנּוּ הוּא יִהְיֶה לְרֹאשׁ וְאַתָּה תִּהְיֶה לְזָנָב: הוּא יִזְכְּנֶךָ וְאַתָּה לֹא תוֹזְכְּנֶה הוּא יְהִי תַקִּיף וְאַתָּה תִּהְיֶה חֲלָשׁ:	44

(37) לשמה. אש"ו אשטורדישו"ן כל הרואה אותך ישום עליך: למשל. כשתצא מכה רעה על אדם, יאמרו זו דומה למכת פלוני: ולשנינה. לשון וְשִׁנְיָה (דברים 1, 1), ידברו בך, וכן תרגומו וּלְשׁוֹעִי, לשון ספור, ואשחתי: (38) יחסלנו. יכלנו, ועל שם כך נקרא חסיל, שמכלה את הכל (ירושלמי תענית פ"ג ה"ו): (40) כי ישל. ישיר פירותיו, לשון וְשִׁל הַצִּרְעָל (שם יט, ה): (42) יירש הצלצל. יעשנו הארצה רש מן הפרי: יירש. יעני: הצלצל. מין ארצה. ואי אפשר לפרש יירש לשון ירושה, שא"כ היה לו לכתוב יירש, ולא לשון הוֹקְשָׁה וגרושין, שא"כ היה לו לכתוב יוריש:

45	And all these curses shall come upon thee, and shall pursue thee, and overtake thee, till thou be destroyed; because thou didst not hearken unto the voice of the LORD thy God, to keep His commandments and His statutes which He commanded thee.	וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל-תְּקֵלָלוֹת הָאֵלֹהִים וַיִּרְדְּפוּךָ וְהִשְׁגִּיחוּךָ עַד הַשְׁמָדָךָ כִּי-לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר צִוָּךָ:	45
46	And they shall be upon thee for a sign and for a wonder, and upon thy seed for ever;	וְהָיוּ בָּךְ לְאוֹת וּלְמוֹפֶת וּבְזִרְעֶךָ עַד-עוֹלָם:	46
47	because thou didst not serve the LORD thy God with joyfulness, and with gladness of heart, by reason of the abundance of all things;	תַּחַת אֲשֶׁר לֹא-עֲבַדְתָּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֹב כֹּל:	47
48	therefore shalt thou serve thine enemy whom the LORD shall send against thee, in hunger, and in thirst, and in nakedness, and in want of all things; and he shall put a yoke of iron upon thy neck, until he have destroyed thee.	וְעֲבַדְתָּ אֶת-אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר יִשְׁלַחְנוּ יְהוָה בָּךְ בָּרָעַב וּבְצָמָא וּבְעִירָם וּבְחֶסֶר כֹּל וְנָתַן עָלֶיךָ בְּרִזָּל עַל-צִנּוּאֶיךָ עַד הַשְׁמִידוֹ אֹתְךָ:	48
49	The LORD will bring a nation against thee from far, from the end of the earth, as the vulture swoopeth down; a nation whose tongue thou shalt not understand;	יֵשָׁא יְהוָה עָלֶיךָ גּוֹי מֵרָחֹק מִקְצֵה הָאָרֶץ כַּאֲשֶׁר יֵדָא הַנָּשֹׂר גּוֹי אֲשֶׁר לֹא-תִשְׁמַע לְשׁוֹנוֹ:	49
50	a nation of fierce countenance, that shall not regard the person of the old, nor show favour to the young.	גּוֹי עַז פָּנִים אֲשֶׁר לֹא-יִשָּׂא פָנִים לְזָקֵן וְנָעַר לֹא יִחַן:	50
51	And he shall eat the fruit of thy cattle, and the fruit of thy ground, until thou be destroyed; that also shall not leave thee corn, wine, or oil, the increase of thy kine, or the young of thy flock, until he have caused thee to perish.	וְאָכַל פְּרִי בְהֶמְתֶּךָ וּפְרִי-אֲדָמָתְךָ עַד הַשְׁמָדָךָ אֲשֶׁר לֹא-יִשְׁאִיר לָךְ דָּגָן תִּירוֹשׁ וְיִצְהָר שֶׂגֶר אֶלְפִיד וְעִשְׂתָּרֶת צֹאנֶךָ עַד הָאֲבִידוֹ אֹתְךָ:	51

(47) מרוב כל. צעוד שהיה לך כל טוב:
 (49) כאשר ידא הנשר. פחאוס, ודרך מזלחת ויקלו קוסיו: לא תשמע לשונו. לא תכיר לשונו, וכן תשמע פלזוס
 לפלר חמו (צראשית מא, טו), וכן פי שמע יוסף (שם מז, כג), אינטינדר"י צלע"ו:

52 And he shall besiege thee in all thy gates, until thy high and fortified walls come down, wherein thou didst trust, throughout all thy land; and he shall besiege thee in all thy gates throughout all thy land, which the LORD thy God hath given thee.	וְהִצָּר לָךְ בְּכָל-שַׁעְרֶיךָ עַד רֶדֶת חֲמֹלֶיךָ הַגְּבוּהוֹת וְהַבְּצֻרוֹת אֲשֶׁר אָתָּה בִטַּח בָּהֶן בְּכָל-אֶרֶץךָ וְהִצָּר לָךְ בְּכָל-שַׁעְרֶיךָ בְּכָל-אֶרֶץךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ:	52 והצר לך בכל-שעריך עד רדת חמולך הגבוהות והבצורות אשר אתה בטח בהן בכל-ארץך והצר לך בכל-שעריך בכל-ארץך אשר נתן יהוה אלֹהֶיךָ לך:
53 And thou shalt eat the fruit of thine own body, the flesh of thy sons and of thy daughters whom the LORD thy God hath given thee; in the siege and in the straitness, wherewith thine enemies shall straiten thee.	וְתִכּוֹל וּלְדָא דְּמַעַךְ בָּשָׂר בָּנְךָ וּבָנֹתֶיךָ דִּיהִב לָךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּצִירָא וּבַעֲקָתָא דִּיעִיק לָךְ שְׁנֹאךָ:	53 ואכלת פרי-בטנך בשר בְּנֶיךָ וּבָנֹתֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר-יֵצִיק לָךְ אִיבֶךָ:
54 The man that is tender among you, and very delicate, his eye shall be evil against his brother, and against the wife of his bosom, and against the remnant of his children whom he hath remaining;	גוּבְרָא דְּרַכִּיף בָּךְ וְדַמְפָּנָא לְחֻדָּא תִּבְאֵשׁ עֵינֵיהּ בְּאַחֵיהּ וּבְאִתָּת קִימָהּ וּבִשְׂאָר בְּנוֹהֵי דִּישְׂאָר:	54 האיש הרך בְּךָ וְהַעֲנָג מֵאֵד תִּלַּע עֵינָיו בְּאָחִיו וּבְאִשְׁתּוֹ חֵיקוֹ וּבִיתֵר בָּנָיו אֲשֶׁר יוֹתִיר:
55 so that he will not give to any of them of the flesh of his children whom he shall eat, because he hath nothing left him; in the siege and in the straitness, wherewith thine enemy shall straiten thee in all thy gates.	מִלְּמַתָּן לְחֵד מִנְהוֹן מִבָּשָׂר בְּנוֹהֵי דִּיכּוֹל מִדְּלָא אֲשֶׁתָּא לִיה פּוֹלָא בְּצִירָא וּבַעֲקָתָא דִּיעִיק לָךְ שְׁנֹאךָ בְּכָל קַרְוֶךָ:	55 מִתַּתּוֹ לְאַחַד מֵהֶם מִבָּשָׂר בָּנָיו אֲשֶׁר יֹאכַל מִבְּלִי הַשְׂאִיר-לוֹ כָּל בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יֵצִיק לָךְ אִיבֶךָ בְּכָל-שַׁעְרֶיךָ:
56 The tender and delicate woman among you, who would not adventure to set the sole of her foot upon the ground for delicateness and tenderness, her eye shall be evil against the husband of her bosom, and against her son, and against her daughter;	דְּרַכִּיכָא בָּךְ וְדַמְפָּנָא דְּלָא נְסִיאַת פְּרַסַּת רַגְלָהּ לְאַחְתָּא עַל אֶרֶעָא מִמְּפוֹנָקוֹ וּמִרְכִּיבּוֹ תִּבְאֵשׁ עֵינֵיהּ בְּגִבּוֹר קִימָהּ וּבְבָרָהּ וּבְבָרַתָּהּ:	56 הָרַכָּה בְּךָ וְהַעֲנָנָה אֲשֶׁר לֹא-נִסְתָּה כַּף-רַגְלָהּ הַצָּג עַל-הָאָרֶץ מִהַתְּעַנָּג וּמִרְךָ תִּלַּע עֵינֶיהָ בְּאִישׁ חֵיקָהּ וּבְבָנָהּ וּבְבָתָּהּ:

(52) עד רדת חמולך. לשון רדוי וכזוש:

(53) ואכלת פרי בטנך בשר בניך וגו' במצור. מחמת שיהיו זרים על העיר, ויהיה שם מזון עקת רעבון; (54) הדרך כך והענוג. הוא הרך הוא הענוג, לשון פינוק, ומהמענג ומרך מוכיח עליהם שניהם אחד, אע"פ שהוא מפונק ודעתו קלה צדבר מאוס, ימתק לו לרעבונו צדבר בניו וצנותיו, עד כי תרע עינו צנניו הנותרים מתת לאחד מהם מצד בניו, אחיהם אשר יאכל. דבר אחר הרך כך, הרחמני ורך הלצצ, מרוב רעצנות יתאכזרו, ולא יתנו מצד צניהם השחוטטים לצניהם הנותרים:

(56) תרע עינה באיש חיקה ובבנה ובבתה. הגדולים:

57	and against her afterbirth that cometh out from between her feet, and against her children whom she shall bear; for she shall eat them for want of all things secretly; in the siege and in the straitness, wherewith thine enemy shall straiten thee in thy gates.	וּבְשִׁלִּיתָהּ הַיּוֹצֵאתָ מִבֵּין רַגְלֶיהָ וּבְבִנֶיהָ אֲשֶׁר תֵּלֵד כִּי-תֹאכְלֶהּ בְּחֶסֶר-כָּל בִּסְתָר בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יֵצִיךָ לָהּ אִיבָהּ בְּשַׁעְרֶיהָ:	57
58	If thou wilt not observe to do all the words of this law that are written in this book, that thou mayest fear this glorious and awful Name, the LORD thy God;	אִם-לֹא תִשְׁמָר לַעֲשׂוֹת אֶת- כָּל-דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת הַכְּתוּבִים בַּסֵּפֶר הַזֶּה לְיִרְאָה אֶת-הַשֵּׁם הַנּוֹכָד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	58
59	then the LORD will make thy plagues wonderful, and the plagues of thy seed, even great plagues, and of long continuance, and sore sicknesses, and of long continuance.	וְהִפְלֵא יְהוָה אֶת-מִכְתָּבְךָ וְאֵת מִכּוֹת זֶרְעֶךָ מִכּוֹת גְּדֹלָה וְנֹאמָנוֹת וְחֳלָיִם רָעִים וְנֹאמָנִים:	59
60	And He will bring back upon thee all the diseases of Egypt, which thou wast in dread of; and they shall cleave unto thee.	וְהָשִׁיב בָּךְ אֶת כָּל-מַדּוּנָה מִצָּרִים אֲשֶׁר יִגְרֶת מִפְּנֵיהֶם וְדָבְקוּ בָּךְ:	60
61	Also every sickness, and every plague, which is not written in the book of this law, them will the LORD bring upon thee, until thou be destroyed.	גַּם כָּל-חֲלִי וְכָל-מָכָה אֲשֶׁר לֹא כְתוּב בַּסֵּפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּאת יַעֲלֶם יְהוָה עָלֶיךָ עַד הַשְׁמָדֶךָ:	61
62	And ye shall be left few in number, whereas ye were as the stars of heaven for multitude; because thou didst not hearken unto the voice of the LORD thy God.	וְנִשְׁאַרְתֶּם בְּמִתֵּי מִעוֹט תַּחַת אֲשֶׁר הָיִיתֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב כִּי-לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:	62

(57) ובשלייתה. צניה הקטנים, ככולן תהא עינה צרה כשתאכל את האחד, מליתן לאשר אכלה מן הבשר:

(59) והפלא ה' את מכתך. מופלאות ומוזדלות משאר מכות: ונאמנות. ליסרך לקיים שליחותך:

(60) אשר יגרת מפניהם. מפני המכות, כשהיו ישראל רואים מכות משונות הבאות על מזרים, היו יראים מהם שלא יבואו גם עליהם, מדע, שכן כתיב וְקִיָּה אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָע וגו' כִּל הַמַּעֲלָה אֲשֶׁר שָׁמַעִי בְּמִצְרַיִם לֹא אֶשֶׁם עָלֶיךָ (שמות טו, כו), אין מִיִּרְאֵי אֵת הַדָּם אֵלָּא דַּבָּר שֶׁהוּא יגור ממנו:

(61) יעלם. לשון עלייה:

(62) ונשאריתם במתי מעט תחת וגו'. מועטין חלוק מרובין:

- 63 And it shall come to pass, that as the LORD rejoiced over you to do you good, and to multiply you; so the LORD will rejoice over you to cause you to perish, and to destroy you; and ye shall be plucked from off the land whither thou goest in to possess it.
- וְהָיָה כַּאֲשֶׁר-שֵׁשׁ יְהוָה עֲלֵיכֶם לְהַיִּיב אֶתְכֶם וּלְהַרְבּוֹת אֶתְכֶם כֵּן יֵשִׁשׁ יְהוָה עֲלֵיכֶם לְהַאֲבִיד אֶתְכֶם וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וּנְסַחֲתֶם מֵעַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-אַתֶּה בָּא-שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:
- 64 And the LORD shall scatter thee among all peoples, from the one end of the earth even unto the other end of the earth; and there thou shalt serve other gods, which thou hast not known, thou nor thy fathers, even wood and stone.
- וְהִפִּיצֶךָ יְהוָה בְּכָל-הָעַמִּים מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד-קְצֵה הָאָרֶץ וְעַבַּדְתָּ שָׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא-יָדַעְתָּ אֹתָהּ וְאֲבֹתֶיךָ עֵץ וָאֶבֶן:
- 65 And among these nations shalt thou have no repose, and there shall be no rest for the sole of thy foot; but the LORD shall give thee there a trembling heart, and failing of eyes, and languishing of soul.
- וּבְגוֹמִים הֵהֱם לֹא תִרְגָּיעַ וּלֹא יִהְיֶה מְנוּחַ לְכַף-רַגְלְךָ וְנָתַן יְהוָה לְךָ שֵׁם לֵב רָגֹז וְכִלְיוֹן עֵינַיִם וְדַאֲבוֹן נַפֶּשׁ:
- 66 And thy life shall hang in doubt before thee; and thou shalt fear night and day, and shalt have no assurance of thy life.
- וְחַיֵּי חַיִּיךָ תִּלָּאִים לְךָ מִנֶּגֶד וּפְחָדְךָ לַיְלָה וְיוֹמָם וְלֹא תֵאֱמִין בְּחַיִּיךָ:
- 67 In the morning thou shalt say: 'Would it were even!' and at even thou shalt say: 'Would it were morning!' for the fear of thy heart which thou shalt fear, and for the sight of thine eyes which thou shalt see.
- בִּבְקָר תֹּאמַר מִי־יִתֵּן עֶרֶב וּבְעֶרֶב תֹּאמַר מִי־יִתֵּן בֹּקֶר מִפְּחַד לִבְבְּךָ אֲשֶׁר תִּפְחֹד וּמִמֶּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

(63) כן ישיש ד'. את אויביכם (מגילה י'): עליכם להאזיד וגו': ונסחתם. לשון עקירה, וכן צית גאים יפסח' (משלי טו, כה):

(64) ועבדת שם אלהים אחרים. כתרומו, לא עבודת אלהות ממש, אלא מעלים מס וגולגוליות לכומרי עבודת אלילים: (65) לא תרגיע. לא תנוח, כמו וזאת המרגעה (ישעיה כה, יז): לב רגז. לב חרד, כתרומו דחיל, כמו שאל מפסת רגזה לך (שם יד, ט), שפעו עמים ירגזון (שמות טו, יד), מוסדות השמים ירגזו (שמואל-ב כז, ח): וכליון עינים. מפסה לישועה ולא תצא:

(66) חייד תלואים לך. על הספק. כל ספק קרוי תלוי, שמא אמות היום צחרצ הצאה עלינו. ורבותינו דרשו, (מנחות קג): זה הלוקח תצואה מן השוק: ולא תאמין בחייד. זה הסומך על הפלטר (שם):

(67) בבוקר תאמר מי יתן ערב. ויהיה הערצ של אמש (סוטה מט.). ובערב תאמר מי יתן בוקר. של שחרית, שהערצ מתחזקת ממיד, וכל שעה מרובה קללה משלפניה (שם):

And the LORD shall bring thee back into Egypt in ships, by the way whereof I said unto thee: 'Thou shalt see it no more again'; and there ye shall sell yourselves unto your enemies for bondmen and for bondwoman, and no man shall buy you.

וְהָשִׁיבְךָ יְהוָה | מִצִּרִים
בְּאֵינֹת בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
לְךָ לֹא-תִסֶּיף עוֹד לִרְאֹתָהּ
וְהִתְמַכְרְתֶם שָׁם לְאִיבֵיהֶם
לְעִבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת וְאֵין
קֹנֶה: (ס)

These are the words of the covenant which the LORD commanded Moses to make with the children of Israel in the land of Moab, beside the covenant which He made with them in Horeb.

אֵלֶּה דְּבָרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר-
צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה לְכַתֵּת
אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מוֹאָב
מִלִּבְד הַבְּרִית אֲשֶׁר-כָּתַת אִתָּם
בְּחֹרֵב: (פ)

And Moses called unto all Israel, and said unto them: Ye have seen all that the LORD did before your eyes in the land of Egypt unto Pharaoh, and unto all his servants, and unto all his land;

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַתֶּם רְאִיתֶם אֵת
כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְעֵינֵיכֶם
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעֹה וּלְכָל-
עֲבָדָיו וּלְכָל-אֶרְצוֹ:

the great trials which thine eyes saw, the signs and those great wonders;

הַמִּסּוֹת הַגְּדֹלֹת אֲשֶׁר רָאוּ
עֵינֶיךָ הָאֵלֶּת וְהַמִּפְתִּים
הַגְּדֹלִים הָהֵם:

but the LORD hath not given you a heart to know, and eyes to see, and ears to hear, unto this day.

וְלֹא-נָתַן יְהוָה לָכֶם לֵב לִדְעַת
וְעֵינַיִם לִרְאוֹת וְאָזְנוֹת לִשְׁמֹעַ
עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

And I have led you forty years in the wilderness; your clothes are not waxen old upon you, and thy shoe is not waxen old upon thy foot.

וְאֹלֶךְ אִתְּכֶם אַרְבָּעִים שָׁנָה
בַּמִּדְבָּר לֹא-בָלוּ שְׁלִמְתֵיכֶם
מַעְלֵיכֶם וְנַעֲלֶיךָ לֹא-בָלְתָה
מַעַל רַגְלֶיךָ:

(68) באניות. כספניות נשציה: והתמכרתם שם לאויביך. אתם מצקשים להיות נמכרים להם לעזדים ולשפחות: ואין קנה. כי יגזרו עליך הרג וכליון: והתמכרתם. כלע"ז איפירוונדרי"ץ ווי"ש. ולא יתכן לפרש והתמכרתם כלשון ונמכרתם ע"י מוכרים אחרים, מפני שנאמר אחריו ואין קונה:
(69) לברות את בני ישראל. שיקבלו עליהם את התורה צאלה ונצצועה: מלבד הברית. קללות שצמורת כהנים שנאמרו כסיני:

(3) ולא נתן ה' לכם לב לדעת. להכיר את חסדי הקצ"ה ולהדבק בו: עד היום הזה. שמעתי שאותו היום שנתן משה ספר התורה לבני לוי, כמ"ש ויטקנה אל הפהנים צגי לוי (לקמן לא, ט), צאו כל ישראל לפני משה ואמרו לו, משה רבינו, אף אנו עמדנו כסיני וקבלנו את התורה ונתנה לנו, ומה אתה משליט את בני שצטך עליה, ויאמרו לנו יום מחר, לא לכם נתנה, לנו נתנה, ושמת משה על הדבר, ועל זאת אמר להם, היום הָיָה נְהִייתָ לְעַם וְגו' (לעיל כז, ט), היום הזה הצנתי שאתם דצקים וחפלים במקום:

5	Ye have not eaten bread, neither have ye drunk wine or strong drink; that ye might know that I am the LORD your God.	לֶחֶם לֹא אָכַלְתֶּם וְיַיִן וְשִׁכָּר לֹא חָמַא לֹא אָכַלְתֶּם וְחֶמֶר לֹא שְׁתִיתֶם לְמַעַן תֵּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:	5
6	And when ye came unto this place, Sihon the king of Heshbon, and Og the king of Bashan, came out against us unto battle, and we smote them.	וּתְבָאוּ אֶל-הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיֵּצֵא סִיחֹן מֶלֶךְ-חֶשְׁבֹן וְעוֹג מֶלֶךְ-בָּשָׁן לִקְרָאתָנוּ לְמִלְחָמָה וַנִּכֵּם:	מפטיר
7	And we took their land, and gave it for an inheritance unto the Reubenites, and to the Gadites, and to the half-tribe of the Manassites.	וַנִּקַּח אֶת-אַרְצָם וַנִּתְּנָהּ לַנַּחֲלָה לְרֵאוּבֵנִי וּלְגָדִי וּלְחֻצֵי שֵׁבֶט הַמְנַשֵּׁי:	7
8	Observe therefore the words of this covenant, and do them, that ye may make all that ye do to prosper.	וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם לְמַעַן תִּשְׁכַּלּוּ אֶת כָּל-אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ: (פ)	קכב פסוקים

The Haftara is Isaiah 60:1 – 60:22 on page 172. This is the Sixth Haftara of Consolation.

9	Ye are standing this day all of you before the LORD your God: your heads, your tribes, your elders, and your officers, even all the men of Israel,	אַתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם כָּלְכֶם אַתֶּם קִיּוּמִין יוֹמָא דִּין כּוּלְכּוֹן לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם רָאשֵׁיכֶם שְׂבִיטֵיכֶם וְקִנִּיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל:	נצבים כג
10	your little ones, your wives, and thy stranger that is in the midst of thy camp, from the hewer of thy wood unto the drawer of thy water;	טַפְּכֶם וְנִשְׁיֵיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ מִחֹטֵב עֵצִיךָ עַד שֹׂאֵב מִמִּידָךְ:	10
11	that thou shouldest enter into the covenant of the LORD thy God—and into His oath—which the LORD thy God maketh with thee this day;	לְעִבְרְךָ בְּבְרִית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבְאֹלֹתָיו אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּרַת עִמָּךְ הַיּוֹם:	11

(6) ותבאו אל המקום הזה. עתה אתם רואים עצמכם בגדולה וכבוד, אל תצטוו צמקום ואל ירום לצדכם, ושמרתם את דברי הצרית הזאת. דבר אחר ולא נתן ה' לכם לצדעם, שאין אדם עומד על סוף דעתו של רצו וחכמת משנתו עד ארבעים שנה (עבודה זרה ה:), ולפיכך לא הקפיד עליכם המקום עד היום הזה, אבל מכאן ואילך יקפיד, ולפיכך: ושמרתם את דברי הברית הזאת וגו':

(9) אתם נצבים. מלמד, שכינס משה לפני הקב"ה ציוס מותו להכניסם בצרית: ראשיכם שבטיכם. ראשיכם לשבטים: זקניכם ושטריכם. החשוב חשוב קודם, ואחר כך כל איש ישראל:

(10) מחוטב עציך. מלמד שצאו כנענים להתגיר צימי משה כדרך שצאו גבעונים צימי יהושע, וזהו האמור בגבעונים, וישע"ג גם הקמה עקמה (יהושע ט, ד), ונתנם משה חוטבי עצים ושוואצי מים (תחומא נצבים פ"ב, יצמות עט):

12 that He may establish thee this day unto Himself for a people, and that He may be unto thee a God, as He spoke unto thee, and as He swore unto thy fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob.	לִמְעַן הָקִים־אֹתְךָ הַיּוֹם ׀ לֹא לְעַם וְהוּא יִהְיֶה־לְךָ לֵאלֹהִים כַּאֲשֶׁר דִּבַּר־לְךָ וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִי־עֶקֶב:	שני למען הקים-אתך היום ׀ לא לעם והוא יהיה-לך לאלהים כאשר דבר-לך וכאשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב:
13 Neither with you only do I make this covenant and this oath;	וְלֹא עִמָּכֶם בְּלַחֲדִיכֶם אֲנִי גֹזֵר יְת קִימָא הַדִּין וְיֵת מוֹמְתָא הַדָּא:	13 וְלֹא אִתְּכֶם לְבַדְכֶם אֲנִי פֹרֵת אֶת־הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֶת־הָאֱלֹהִים הַזֹּאת:
14 but with him that standeth here with us this day before the LORD our God, and also with him that is not here with us this day—	אֲרִי יֵת מִן דְּאִיתוּהִי הֵכָא עִמָּנָא קָאִים יוֹמָא דִּין קָדָם יי אֱלֹהֵנָא וְיֵת מִן דְּלֹא אִיתוּהִי הֵכָא עִמָּנָא יוֹמָא דִּין:	14 כִּי אֶת־אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה עִמָּנוּ עַמָּד הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵת אֲשֶׁר אֵינָנו פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם:
15 for ye know how we dwelt in the land of Egypt; and how we came through the midst of the nations through which ye passed;	אֲרִי אֲתוֹן יִדְעָתוֹן יֵת דִּיתִיבְנָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם וְיֵת דְּעִבְרָנָא בִּינֵי עַמֻּמֵּי דְּעִבְרָתוֹן:	שלישי כִּי־אַתֶּם יֹדְעִתֶם אֵת אֲשֶׁר־יִשְׁכְּנוּ בְּאַרְץ מִצְרַיִם וְאֵת אֲשֶׁר־עָבְרָנוּ בְּקֶרֶב הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָבַרְתֶּם:
16 and ye have seen their detestable things, and their idols, wood and stone, silver and gold, which were with them—	וְחִזִּיתוֹן יֵת שְׁקוּצִיהוֹן וְיֵת טַעֲוִתְהוֹן אֲשָׁא וְאַבְנָא כְּסָפָא וְדָהָבָא דְּעִמָּהוֹן:	16 וְתִרְאוּ אֶת־שְׁקוּצִיהֶם וְאֵת גִּלְיֵיהֶם עֵץ וְאַבֶּן כֶּסֶף וְזָהָב אֲשֶׁר עִמָּהֶם:

(11) לעברך. להיות עוזר צדקתי. ולא יתכן לפרשו כמו להעזירך, אלא כמו לעֲשֶׂתְּךָ אֶתְּךָ (דברים ז, יד): לעברך בברית. דרך העברה, כך היו כורתי צדקות עושין, מחילה מכאן ומחילה מכאן ועוצרים בנתיים, כמו שנאמר הָעֵגֶל הָאֵשֶׁר קָרְתוּ לְשֹׁנֵים וַיַּעֲזְרוּ צִין בְּקֶרְיוֹ (ירמיה לד, יח):

(12) למען הקים אותך היום לו לעם. כל כך הוא נכנס לטרוח, למען קיים אותך לפניו לעם: והוא יהיה לך לאלהים. לפי שדבר לך ונשבע לאבותיך שלא להחליף את זרעם באומה אחרת, לכך הוא אוסר אתכם בשבועות הללו, שלא תקניטוהו, אחר שהוא אינו יכול להצדל מכם, עד כאן פירשתי לפי פשוטו של פרשה. ומדרש אגדה (תנחומא נצבים פ"א), למה נסמכה פרשת אתם נצבים לקללות, לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים חוץ ממ"ט שבמסורת כהנים, הוריקו פניהם, ואמרו מי יוכל לעמוד באלו, התחיל משה לפייסם, אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כלייה, והרי אתם קיימין לפניו: היום. כיום הזה שהוא קיים והוא מאפיל ומאיר, כך האיר לכם וכך עתיד להאיר לכם, והקללות והיסורים מקיימין אתכם ומנציבין אתכם לפניו, ואף הפרשה שלמעלה מזו פיוסין הם, אתם ראייתם את כל וגו'. דבר אחר אתם נצבים, לפי שהיו ישראל יונאין מפרנסם לפרנס, ממשה ליהושע, לפיכך עשה אותם מנצה כדי לזרזם. וכן עשה יהושע, וכן שמואל הקטן וְאֶשְׁכֶּטֶה אֶתְּכֶם (שמואל-א יב, ז), כשיאלו מידו ונכנסו לידו של שאלו:

(14) ואת אשר איננו פה. ואף עם דורות העתידים להיות:

(15) כי אתם ידעתם וגו' ותראו את שקוציהם. לפי שראיתם האומות עוזדי אלילים, ושמה השיא לב אחד מכם אותם ללכת אחריהם:

(16) ותראו את שקוציהם. על שם שהם מאוסים כשקנים: גלוליהם. שמוסרחים ומאוסין כגלל: עץ ואבן. אותם של עמים ושל אנשים ראיתם בגלוי, לפי שאין העוזדי אלילים יראים שמא יגנבו, אצל של כסף וזהב עמהם בחדרי משכיתם הם, לפי שהם יראים שמא יגנבו:

17	lest there should be among you man, or woman, or family, or tribe, whose heart turneth away this day from the LORD our God, to go to serve the gods of those nations; lest there should be among you a root that beareth gall and wormwood;	פְּיִישׁ בְּכֶם אִישׁ אוֹ-אִשָּׁה אוֹ מִשְׁפַּחַת אוֹ-שִׁבְט אֲשֶׁר לִבּוֹ פָּנָה הַיּוֹם מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְלַכֵּת לַעֲבֹד אֶת-אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הָהֵם פְּיִישׁ בְּכֶם שָׁרֵשׁ פִּרְהָ רֹאשׁ וְלַעֲנָה:	17
18	and it come to pass, when he heareth the words of this curse, that he bless himself in his heart, saying: 'I shall have peace, though I walk in the stubbornness of my heart—that the watered be swept away with the dry';	וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת-דְּבָרֵי הָאֱלֹהִים הַזֹּאת וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבּוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יִהְיֶה-לִּי כִּי בִשְׁרָרוֹת לִבִּי אֶלְדָּ לִמְעַן סְפוֹת הָרֹוּחַ אֶת-הַצִּמָּאָה:	18
19	the LORD will not be willing to pardon him, but then the anger of the LORD and His jealousy shall be kindled against that man, and all the curse that is written in this book shall lie upon him, and the LORD shall blot out his name from under heaven;	לֹא יִיבִי יְיָ לְמַשְׁפָּק לִיה אָרִי בְּכֹן יִתְסַף רִגְזָא דִּי וְחַמְתִּיה בְּגִוְבָרָא הָהוּא וְיִדְבְּקוֹן בֵּיה כָּל לְוִטִּיָּא דְכְּתִיבִין בְּסִפְרָא הַדִּין וְיִמְחִי יְיָ יֵת שְׁמִיה מִתַּחַת שָׁמַיָּא:	19
20	and the LORD shall separate him unto evil out of all the tribes of Israel, according to all the curses of the covenant that is written in this book of the law.	וְהִבְדִּילוּ יְהוָה לְרַעְיָה מִכָּל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל כָּכֹל אֲלוֹת הַבְּרִית הַכְּתוּבָה בְּסִפְר הַתּוֹרָה הַזֶּה:	20

(17) פן יש בכם וגו'. לפיכך אני צריך להשזיעכם: פן יש בכם. שמה יש זכס, אשר לצדו פנה היום מלקבל עליו הצרית: שרש פרה ראש ולענה. שרש מנצל עשזמר כגידין שהם מרים, כלומר מפרה ומרצה רשע בקרבכם: (18) והתברך בלבבו. לשון זרעה, יחשוב לצדו זרעה שלום לעצמו לאמר, לא יבואוני קללות הללו, אך שלום יהיה לי: והתברך. כנדיר"א שו"א בלע"ז כמו והתפלל, והתפלל: בשרירות לבי אלך. כמראות לבי, כמו לשוננו ולל קרוז (במדבר כד, יז), כלומר מה שלצירואה לעשות: למען ספות הרוה. לפי שאוסיק ל פורענות על מה שעשה עד הנה בשוגג, והייתי מעזיר עליהם, וגורם עמה שארפס עם המזיד ואפרע ממנו הכל, וכן מרגס אונקלס דליל לאוסקא ליה קטאי פלוקא על וקטקא, שאוסיק לו אני השגגות על הזדונות: הרוה. שוגג, שהוא עושה כאדם שפור, שעושה שלא מדעת: הצמאה. שהוא עושה מדעת וצמאה: (19) יעשן אף ה'. ע"י כעס הגוף מתחמם, והעשן יוצא מן האף, וכן עולה עשן צאפו (שמואל-ב כב, ט), ואע"פ שאין זו לפני המקום, הכחוז משמיע את האוזן כדרך שהיא רגילה ויכולה לשמוע כפי דרך הארץ: וקבאתו. לשון חקמה אנפרטמנט אחיות לבישת נקמה, ואינו מעזיר על המדה: (20) הכתובה בספר התורה הזוה. ולמעלה הוא אומר בספר התורה הזאת, גם כל קלי וכל מפה וגו' (לעיל כח, טא), הזאת לשון נקמה מוסב על התורה, הזה לשון זכר מוסב על הספר, וע"י פיסוק הטעמים הן נחלקין לשתי לשונות, בפרשת הקללות הטפחא נמונה תחת בספר, והתורה הזאת דבוקים זה לזה, לכך אמר הזאת, וכאן הטפחא נמונה תחת התורה, נמצא ספר התורה דבוקים זה לזה, לפיכך לשון זכר נופל אחריו, שהלשון נופל על הספר:

21 And the generation to come, your children that shall rise up after you, and the foreigner that shall come from a far land, shall say, when they see the plagues of that land, and the sicknesses wherewith the LORD hath made it sick;	וַיֹּמַר דָּרָא בְּתִרְאָה בְּנֵיכֹן דִּיקוּמוּן מִבְּתְּרִיכֹן וְכֹר עִמָּמִין דִּי־יִתִּי מֵאַרְעֵי רַחִיקָא וַיַּחֲזִין יָת מַחֲתָה דְאַרְעָא הָהִיא וַיֵּת מַרְעָהָ דְאַמְרַע יֵי בָּהּ:	21 וְאָמַר הַדּוֹר הָאֲחֵרֹן בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר יָקוּמוּ מֵאַחֲרֵיכֶם וְהַנִּכְרִי אֲשֶׁר יָבֹא מֵאַרֶץ רְחוֹקָה וְרָאוּ אֶת־מַכּוֹת הָאָרֶץ הַהִוא וְאֶת־תַּחֲלָאֶיהָ אֲשֶׁר־חָלָה יְהוָה בָּהּ:
22 and that the whole land thereof is brimstone, and salt, and a burning, that it is not sown, nor beareth, nor any grass groweth therein, like the overthrow of Sodom and Gomorrah, Admah and Zeboiim, which the LORD overthrew in His anger, and in His wrath;	גּוֹפְרִיתָא וּמִלְחָא תְּהִי יִקְדָּא כָּל אֶרְעָה לֹא תִזְדַּרַע וְלֹא תַצְמַח וְלֹא יִסַּק בָּהּ כָּל עֵשֶׂב כְּהַפִּיכָתָא דְסֻדּוֹם וְעִמּוֹרָה אַדְמָה וְצִבּוֹיִם דְּהִפְךָ יֵי בְּרוּגְזָהּ וּבְחִמָּתֶיהָ:	22 גִּפְרִית וּמֶלַח שָׂרָפָה כָּל־אֶרְצָהּ לֹא תִזְרַע וְלֹא תִצְמַח וְלֹא־יַעֲלֶה בָּהּ כָּל־עֵשֶׂב כִּמְהִפְכַת סֻדּוֹם וְעִמּוֹרָה אֲדָמָה וְצִבְיִים אֲשֶׁר הִפְךָ יְהוָה בְּאַפּוֹ וּבְחִמָּתוֹ:
23 even all the nations shall say ‘Wherefore hath the LORD done thus unto this land? what meaneth the heat of this great anger?’	וַיֹּמְרוּ כָּל עַמֻּמָּא עַל מָא עֲבַד יֵי כְּדִין לְאַרְעָא הָהִיא מָא תַקּוּף רוּגְזָא רַבָּא הָדִין:	23 וְאָמְרוּ כָּל־הַגּוֹיִם עַל־מַה עָשָׂה יְהוָה כֹּכָה לְאֶרֶץ הַזֹּאת מַה חָרִי הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה:
24 then men shall say: ‘Because they forsook the covenant of the LORD, the God of their fathers, which He made with them when He brought them forth out of the land of Egypt;	וַיֹּמְרוּ עַל דְּשִׁבְקוּ יָת קִיּוּמָא דִּי אֱלֹהָא דְאַבְהֵתְהוֹן דִּגְזַר עִמָּהוֹן בְּאַפְקוּדֵיהּ יִתְהוֹן מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם:	24 וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת־בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּהוֹצִיאֹו אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:
25 and went and served other gods, and worshipped them, gods that they knew not, and that He had not allotted unto them;	וַאֲזָלוּ וּפְלַחוּ לְטַעֲנֵת עַמֻּמָּא וּסְגִידוּ לֵהוֹן דְּחָלָן דְּלֹא יַדְעוּיָן וְלֹא אוֹשִׁיבָא לֵהוֹן:	25 וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לָהֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּם וְלֹא חָלַק לָהֶם:
26 therefore the anger of the LORD was kindled against this land, to bring upon it all the curse that is written in this book;	וַתִּקְיַף רוּגְזָא דִּי בְּאַרְעָא הָהִיא לְאַיְתָאָה עֲלֶיהָ יָת כָּל לְוִשְׁתָּא דְכְּתִיבִין בְּסִפְרָא הָדִין:	26 וַיַּחֲרֹאֲף יְהוָה בְּאַרֶץ הַהִוא לְהָבִיא עָלֶיהָ אֶת־כָּל־הַקְּלָלָה הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַזֶּה:
27 and the LORD rooted them out of their land in anger, and in wrath, and in great indignation, and cast them into another land, as it is this day’.—	וַטְלִילִינוּן יֵי מַעַל אֶרְעָהוֹן בְּרָגְזוֹ וּבְחִמָּא וּבְתַקּוּף רַב וְאַגְלִינוּן לְאַרְעֵי אוּחְרֵי כִיּוּמָא הָדִין:	27 וַיִּתְּשֵׁם יְהוָה מֵעַל אֲדָמָתָם בְּאַף וּבְחִמָּה וּבְקִצְף גָּדוֹל וַיִּשְׁלַכֵם אֶל־אֶרֶץ אַחֶרֶת כִּיּוֹם הַזֶּה:

(25) לא ידעום. לא ידעו זהם גבורת אלהות: ולא חלק להם. לא נתנם לחלקם. ואונקלוס תרגם ולא אוטיבא להון, לא המיבז להם שום טובה, ולשון לא חלק, אותו אלוה שצמחו להם, לא חלק להם שום נחלה ושום חלק: (27) ויתשם ה'. כמרגומו וטלטלניו, וכן הגני נתשם מעל אדמקס (ירמיה יב, יד):

28	The secret things belong unto the LORD our God; but the things that are revealed belong unto us and to our children for ever, that we may do all the words of this law.	הַנְּסֻתֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד-עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: (ס)	ע"כ צחול
XXX	And it shall come to pass, when all these things are come upon thee, the blessing and the curse, which I have set before thee, and thou shalt bethink thyself among all the nations, whither the LORD thy God hath driven thee,	וְהָיָה כִּי-יָבֹאוּ עָלֶיךָ כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֶיךָ וְהִשְׁבַּתָּ אֶל-לִבְבְּךָ בְּכָל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הָדִיתִּיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה:	רביעי
2	and shalt return unto the LORD thy God, and hearken to His voice according to all that I command thee this day, thou and thy children, with all thy heart, and with all thy soul;	וּשְׁבַתְּ עַד-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ כְּכָל אֲשֶׁר-אֲנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם אֹתָהּ וּבְנֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ:	2
3	that then the LORD thy God will turn thy captivity, and have compassion upon thee, and will return and gather thee from all the peoples, whither the LORD thy God hath scattered thee.	וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶיךָ וְשָׁב וְקִבְּצֶיךָ מִכָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפִּיצְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה:	3
4	If any of thine that are dispersed be in the uttermost parts of heaven, from thence will the LORD thy God gather thee, and from thence will He fetch thee.	אִם-יִהְיֶה נִדְחָךָ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶיךָ:	4
5	And the LORD thy God will bring thee into the land which thy fathers possessed, and thou shalt possess it; and He will do thee good, and multiply thee above thy fathers.	וְהֵבִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יִרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וְיִרְשָׁתָּהּ וְהִיטִבְךָ וְהָרַבְךָ מֵאֲבֹתֶיךָ:	5

(28) הנסותרות ליהוה אלהינו. ואם תאמרו מה צדינו לעשות, אתה מעניש את הרבים על ההורוי היחיד, שנאמר (לעיל כ) פן יש צדק איש וגו' ואח"כ וראו את מכות הארץ ההיא, והלא אין אדם יודע מטמונותיו של חצירו, אין אני מעניש אתכם על הנסותרות, שהן לה' אלהינו והוא יפרע מאותו יחיד, אבל הנגלות לנו ולבנינו, לצער הרע מקרבנו, ואם לא נעשה דין צדק, יענוש את הרבים. נקוד על לנו ולבנינו, לדרוש שאף על הנגלות לא ענוש את הרבים עד שעברו את הירדן (סנהדרין מג:), משקבלו עליהם את השבעה צהר גרזים וצהר עיזל, ונעשו ערבים זה לזה:

(3) ושב ה' אלהיך את שבותך. היה לו לכתוב והשיב את שבותך, רבותינו למדו מכאן (מגילה כט.), כזיכול שהשכינה שרויה עם ישראל בצרת גלותם, וכשנגאלין הקטיב גאולה לעצמו שהוא ישוב עמהם. ועוד י"ל שגדול יום קבוץ גלויות, וזקוקי, כאילו הוא עצמו צריך להיות אחוז צדיק ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר וְאִתְּךָ פֶּלֶא וְאִתְּךָ פֶּלֶא וְאִתְּךָ פֶּלֶא (ישעיה כז, יב), ואף בגלויות שאר האומות מצינו כן, וְאִתְּךָ פֶּלֶא וְאִתְּךָ פֶּלֶא וְאִתְּךָ פֶּלֶא (יחזקאל כט, יד):

6 And the LORD thy God will circumcise thy heart, and the heart of thy seed, to love the LORD thy God with all thy heart, and with all thy soul, that thou mayest live.	וּמַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-לִבְּךָ וְאֶת-לִבְבִי זֶרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:	6 וּמַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-לִבְּךָ וְאֶת-לִבְבִי זֶרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:
7 And the LORD thy God will put all these curses upon thine enemies, and on them that hate thee, that persecuted thee.	וְנָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת כָּל-הָאֱלֹת הָאֵלֶּה עַל-אֹיְבֶיךָ וְעַל-שֹׂנְאֶיךָ אֲשֶׁר רָדְפוּךָ:	חמישי 7 וְנָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת כָּל-הָאֱלֹת הָאֵלֶּה עַל-אֹיְבֶיךָ וְעַל-שֹׂנְאֶיךָ אֲשֶׁר רָדְפוּךָ:
8 And thou shalt return and hearken to the voice of the LORD, and do all His commandments which I command thee this day.	וְאַתָּה תָּשׁוּב וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְעָשִׂיתָ אֶת-כָּל-מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם:	8 וְאַתָּה תָּשׁוּב וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְעָשִׂיתָ אֶת-כָּל-מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם:
9 And the LORD thy God will make thee over-abundant in all the work of thy hand, in the fruit of thy body, and in the fruit of thy cattle, and in the fruit of thy land, for good; for the LORD will again rejoice over thee for good, as He rejoiced over thy fathers;	וְהוֹתִירְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדְךָ בְּפִרְיִי בְטָנוֹךָ וּבְפִרְיִי בְהֶמְתָּךְ וּבְפִרְיִי אֲדָמָתְךָ לְטָבָה כִּיּוֹן יָשׁוּב יְהוָה לְשׂוֹשׁ עֲלֶיךָ לְטוֹב כַּאֲשֶׁר-שָׂשׂ עַל-אֲבוֹתֶיךָ:	9 וְהוֹתִירְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדְךָ בְּפִרְיִי בְטָנוֹךָ וּבְפִרְיִי בְהֶמְתָּךְ וּבְפִרְיִי אֲדָמָתְךָ לְטָבָה כִּיּוֹן יָשׁוּב יְהוָה לְשׂוֹשׁ עֲלֶיךָ לְטוֹב כַּאֲשֶׁר-שָׂשׂ עַל-אֲבוֹתֶיךָ:
10 if thou shalt hearken to the voice of the LORD thy God, to keep His commandments and His statutes which are written in this book of the law; if thou turn unto the LORD thy God with all thy heart, and with all thy soul.	כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו הַכְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב אֶל-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ: (ס)	10 כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו הַכְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב אֶל-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ: (ס)
11 For this commandment which I command thee this day, it is not too hard for thee, neither is it far off.	אֲרִי תִפְקִידָתָא הַדָּא דְאַנָּא מְפָשִׁיד לָךְ יוֹמָא דִּין לֹא מְפָרָשָׁא הִיא מִנָּךְ וְלֹא רְחִיקָא הִיא:	ששי כד 11 כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לֹא-נִפְלְאוֹת הִוא מִמָּךְ וְלֹא רְחֹקָה הִוא:
12 It is not in heaven, that thou shouldst say: 'Who shall go up for us to heaven, and bring it unto us, and make us to hear it, that we may do it?'	לֹא בַשָּׁמַיִם הִיא לְמִימַר מִן יְעָלָה לָנוּ הַשְּׁמִימָה וְיִקְחָהּ לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה:	12 לֹא בַשָּׁמַיִם הִוא לְאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמִימָה וְיִקְחָהּ לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה:

(11) לא נפלאת היא ממך. לא מכוסה היא ממך, כמו שנאמר כי יפלא (דברים יז, ח), אֲרִי יִפְסִי, וְתָרַד פְּלִאִים (איכה א, ט), וְתָרַד צִמְמוֹנוֹת, מְכֹסָה, חֲזוּשָׁה צִמְמוֹן:
(12) לא בשמים היא. שאלו הייתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה (עירובין נה.).

13	Neither is it beyond the sea, that thou shouldest say: 'Who shall go over the sea for us, and bring it unto us, and make us to hear it, that we may do it?'	וְלֹא-מֵעֵבֶר לָיָם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲבֹר-לָנוּ אֶל-עֵבֶר הַיָּם וְיִקְחֶהָ לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה:	13
14	But the word is very nigh unto thee, in thy mouth, and in thy heart, that thou mayest do it.	כִּי-קְרוֹב אֵלַיִךְ הַדָּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשֹׂתוֹ: (ס)	14
15	See, I have set before thee this day life and good, and death and evil,	רְאֵה נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת-הַחַיִּים וְאֶת-הַטּוֹב וְאֶת-הַמָּוֶת וְאֶת-הָרָע:	15
16	in that I command thee this day to love the LORD thy God, to walk in His ways, and to keep His commandments and His statutes and His ordinances; then thou shalt live and multiply, and the LORD thy God shall bless thee in the land whither thou goest in to possess it.	אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצִּוְיֹה הַיּוֹם לֵאמֹר אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בְּדַרְכָּיו וּלְשַׁמֵּר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחֵייתָ וּרְבִיתָ וּבִרְכָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר-אֵתָהּ בָּא-שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:	16
17	But if thy heart turn away, and thou wilt not hear, but shalt be drawn away, and worship other gods, and serve them;	וְאִם יִפְּנֶה לְבָבְךָ וְלֹא תִשְׁמַע וְנִדְחַת וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים וַעֲבַדְתָּם:	17
18	I declare unto you this day, that ye shall surely perish; ye shall not prolong your days upon the land, whither thou passest over the Jordan to go in to possess it.	הַגִּדַתִּי לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲבָד תֵּאבְדוּן לֹא-תֵאָרִיכּוּ יָמִים עַל-הָאָדָמָה אֲשֶׁר אֵתָהּ עֹבֵר אֶת-הַיַּרְדֵּן לְבֹא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:	18
19	I call heaven and earth to witness against you this day, that I have set before thee life and death, the blessing and the curse; therefore choose life, that thou mayest live, thou and thy seed;	הַעֲדַתִּי בָכֶם הַיּוֹם אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמָּוֶת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבִחַרְתָּ בַחַיִּים לְמַעַן תְּחִיָּה אֹתָהּ וְזָרַעָךְ:	19

- (14) כי קרוב אליך. המורה נמנה לכם צמתצ וצעל פה:
 (15) את החיים ואת הטוב. זה תלוי צוה, אם תעשה עוז הרי לך חיים ואם תעשה רע הרי לך המות, והכחצ מפרש והולך היאך:
 (16) אשר אנכי מצוך היום לאהבה. הרי המוצצ וצו תלוי: וחיית ורביית. הרי החיים:
 (17) ואם יפנה לבבך. הרי הרע:
 (18) כי אבד תאבדון. הרי המות:
 (19) העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ. שהם קיימים לעולם, וכאשר תקרה אתכם הרעה, יהיו עדים שאני המריתי צכם צכל זאת. דבר אחר העידותי צכם היום את השמים וגו', אמר להם הקצ"ה לישראל, הסתכלו בשמים שצראתי

to love the LORD thy God, to
hearken to His voice, and to cleave
unto Him; for that is thy life, and
the length of thy days; that thou
mayest dwell in the land which the
LORD swore unto thy fathers, to
Abraham, to Isaac, and to Jacob, to
give them.

לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
לְשָׁמֶעַ פְּקֻלּוֹ וּלְדַבְּקָהּ בּוֹ כִּי
הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךָ יָמֶיךָ לְשִׁבְתָּ
עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק לְיִשְׁעָקָב
וּלְיִשְׁעָקָב לָתֵת לָהֶם: (פ)

לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
לְשָׁמֶעַ פְּקֻלּוֹ וּלְדַבְּקָהּ בּוֹ כִּי
הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךָ יָמֶיךָ לְשִׁבְתָּ
עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק לְיִשְׁעָקָב
וּלְיִשְׁעָקָב לָתֵת לָהֶם: (פ)

ל
פסוקים

The Haftara is Isaiah 61:10 – 63:9 on page 174. This is the Seventh (and final) Haftara of Consolation, and is read on the Shabbat before Rosh HaShana.

XXXI And Moses went and spoke these
words unto all Israel.

וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֵת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל:

וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֵת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל:

וילך

And he said unto them: 'I am a
hundred and twenty years old this
day; I can no more go out and come
in; and the LORD hath said unto me:
Thou shalt not go over this Jordan.

וַיֹּאמֶר לָהֶון בֶּר מֵאָה וְעֶשְׂרִין
שָׁנִין אָנֹכִי יוֹמָא דִּין לִית אָנֹכִי
יָכִיל עוֹד לְמַפֵּק וּלְמִיעַל נִי
אָמַר לִי לֹא תַעֲבֹר יֵת יַרְדֵּנָא
הַדִּין:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרִים
שָׁנִים אָנֹכִי הַיּוֹם לֹא־אוּכַל עוֹד
לְצֵאת וּלְבֹא וַיְהִי הָאָמַר אֵלָּי
לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה:

2

The LORD thy God, He will go over
before thee; He will destroy these
nations from before thee, and thou
shalt dispossess them; and Joshua,
he shall go over before thee, as the
LORD hath spoken.

יְיָ אֱלֹהֶיךָ הוּא עֹבֵר לְפָנֶיךָ
וְיִשְׂרָאֵל יֵת עִמָּמִיָּא הָאֵלֶּין מִן
קְדָמָךְ וְתִירְתֵּנּוּן יְהוֹשֻׁעַ הוּא
עֹבֵר קְדָמָךְ כְּמָא דְמִלִּיל יְיָ:

יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּהְיֶה עֹבֵר לְפָנֶיךָ
וְהוּא־יִשְׁמִיד אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה
מִלְּפָנֶיךָ וַיִּרְשָׁתָם יְהוֹשֻׁעַ הוּא
עֹבֵר לְפָנֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

3

And the LORD will do unto them as
He did to Sihon and to Og, the
kings of the Amorites, and unto
their land; whom He destroyed.

וַיַּעֲבִיד יְיָ לָהֶון כְּמָא דְעַבֵּד
לְסִיחֹן וּלְעוֹג מְלָכֵי אַמּוֹרִיָּא
וּלְאַרְעֵהוֹן דְּשִׁינִי יְתֵהוֹן:

וַעֲשֵׂה יְהוָה לָהֶם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה
לְסִיחֹן וּלְעוֹג מְלָכֵי הָאֲמֹרִי
וּלְאַרְצָם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֹתָם:

שני

לשמש אחכם, שמש שנו את מדתם, שמש לא עלה גלגל חמה מן המזרח והאיר לכל העולם, כענין שנאמר וְיָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וַיָּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ
(קהלת א, ה), הסתכלו בארץ שצראתי לשמש אחכם, שמש שנמה מדתה, שמש ארעתם אותה ולא זמחה, או שמש ארעתם חטים
והעלתה שעורים, ומה אלו שנעשו לא לשכר ולא להפסד, אם זוכין אין מקבלין שכר ואם חוטאין אין מקבלין פורענות, לא שנו
את מדתם, אחס, שאם זכיתם תקבלו שכר ואם חטאתם תקבלו פורענות, על אחת כמה וכמה: ובחרת בחיים. אני מורה
לכם שתבחרו בחלק החיים, כאדם האומר לבנו בחר לך חלק יפה בנחלתי, ומעמידו על חלק היפה, ואומר לו את זה ברוך לך,
ועל זה נאמר ה' מִנֵּת קֶלְקֵי וְכֹסֵי אִסָּה פִּזְמִיךְ גֹּזְלִי (תהלים טז, ה), הנחת ידִי על גורל הטוב לומר את זה קח לך:
(2) וילך משה וגר אנכי היום. היום מלאו ימי ושנותי, ביום זה נולדתי וביום זה אמות (סוטה יג): וד' אמר אלי.
זה פירוש לא אוכל עוד ללכת ולצאת לפי שה' אמר אלי: לא אוכל עוד לצאת ולבוא. יכול שתשש כחו, תלמוד לומר לא
קָהַסָּה עֵינָיו וְלֹא נָס לָמָּה (דברים לד, ז), אלא מהו לא אוכל, איני ראוי, שנטלה ממני השרות ונתנה ליהושע. דבר אחר, ללכת
ולצאת בדברי תורה, מלמד שנשמתו ממנו מסורות ומעיונות החכמה (שם):

5 And the LORD will deliver them up before you, and ye shall do unto them according unto all the commandment which I have commanded you.	וַיִּמְסְרוּנֵם לְיָדְכֶם וְעָשִׂיתֶם לָהֶם כְּכָל-הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְכֶם: לְהוֹן כָּל תַּפְקִידָא	5 וַנִּתְּנֵם יְהוָה לְפָנֶיכֶם וַעֲשִׂיתֶם לָהֶם כְּכָל-הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְכֶם:
6 Be strong and of good courage, fear not, nor be affrighted at them; for the LORD thy God, He it is that doth go with thee; He will not fail thee, nor forsake thee.	תִּקְפוּ וְעִילְמוּ לֹא תִדְחַלּוּ וְלֹא תִתְּבָרוּ מִן קִדְמֵיהוֹן אֲרִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִימְרֵיהָ מְדַבֵּר קִדְמָךְ לֹא יִשְׁבַּקְנֶךָ וְלֹא יִרְחַקְנֶךָ:	6 חֲזָקוּ וְאַמְצּוּ אֶל-תִּירְאוֹ וְאַל-תִּעַרְצוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהֹלֵךְ עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ: (ס)
7 And Moses called unto Joshua, and said unto him in the sight of all Israel: 'Be strong and of good courage; for thou shalt go with this people into the land which the LORD hath sworn unto their fathers to give them; and thou shalt cause them to inherit it.	וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְיִהוֹשֻׁעַ וַאֲמַר אֵלָיו לְעֵינֵי כָל-יִשְׂרָאֵל תִּחַזַק וְאַמֶּץ כִּי אַתָּה תִּבּוֹא אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתָּם לָתֵת לָהֶם וְאַתָּה תִּנְחִילֵנָה אוֹתָם:	7 וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְיִהוֹשֻׁעַ וַאֲמַר אֵלָיו לְעֵינֵי כָל-יִשְׂרָאֵל תִּחַזַק וְאַמֶּץ כִּי אַתָּה תִּבּוֹא אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתָּם לָתֵת לָהֶם וְאַתָּה תִּנְחִילֵנָה אוֹתָם:
8 And the LORD, He it is that doth go before thee; He will be with thee, He will not fail thee, neither forsake thee; fear not, neither be dismayed.	יְיָ הוּא מְדַבֵּר קִדְמָךְ מִימְרֵיהָ יְחִי בְּסַעֲדָךְ לֹא יִשְׁבַּקְנֶךָ וְלֹא יִרְחַקְנֶךָ לֹא תִדְחַל וְלֹא תִתְּבָר: תַּחֲבֵר:	8 וַיְהִי יְהוָה הוּא הַהֹלֵךְ לְפָנֶיךָ הוּא יְהִי עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ לֹא תִירָא וְלֹא תַחַת:
9 And Moses wrote this law, and delivered it unto the priests the sons of Levi, that bore the ark of the covenant of the LORD, and unto all the elders of Israel.	וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ אֶל-הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי הַנִּשְׂאִים אֶת-אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה וְאֶל-כָּל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:	9 וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ אֶל-הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי הַנִּשְׂאִים אֶת-אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה וְאֶל-כָּל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:
10 And Moses commanded them, saying: 'At the end of every seven years, in the set time of the year of release, in the feast of tabernacles,	וַיִּצְוֵם מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֵּץ שָׁבַע שָׁנִים בְּזִמְנֵן שְׁמַת בְּחַג הַסֻּכּוֹת:	10 וַיִּצְוֵם מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֵּץ שָׁבַע שָׁנִים בְּמַעַד שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה בְּחַג הַסֻּכּוֹת:
11 when all Israel is come to appear before the LORD thy God in the place which He shall choose, thou shalt read this law before all Israel in their hearing.	בְּיָמֵי כָל יִשְׂרָאֵל לְאַתְחַזָּא קִדְם יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּאַתְרָא דִּיתְרַעֵי תִקְרִי יְת אֲוִרִיתָא הָדָא קִדְם כָּל יִשְׂרָאֵל וְתִשְׁמַעְנֻן:	11 בְּבוֹא כָל-יִשְׂרָאֵל לִרְאוֹת אֶת-פָּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר תִּקְרָא אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּגֹד כָּל-יִשְׂרָאֵל בְּאָזְנֵיהֶם:

- (6) לא ירפך. לא יתן לך רפיון להיות נעזב ממנו:
 (7) כי אתה תבוא את העם הזה. חֲרִי אִסָּפְעוּל עִם עַמָּא דְדִין, מֹשֶׁה אָמַר לְיִהוֹשֻׁעַ, זִקְנִים שְׂדוֹר יִהְיוּ עִמָּךְ, הַכֹּל לְפִי דַעְתִּי וְעִנְיָן, אֲבָל הַקִּדְמָה אָמַר לְיִהוֹשֻׁעַ כִּי אַתָּה תִּבּוֹא אֶת צְנִי יִשְׂרָאֵל אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָהֶם (לְקַח פְּסוּק כג), תִּבְרָא עַל כִּרְחַם, הַכֹּל תִּלְוִי בָךְ, טוֹל מִקַּל וְהֵךְ עַל קִדְקִדָן, דְּבָר אֶחָד לְדוֹר וְלֹא שְׁנֵי דְבָרִים לְדוֹר (סְנֵה דְרִין ח).
 (9) ויכתוב משה וגר ויתנה. כְּשִׁנְגִּמְרָה כוֹלָה נִתְּנָה לְצִנִּי שְׂבָטוֹ:
 (10) מקץ שבע שנים. בְּשָׁנָה רִאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמִטָּה שֶׁהִיא שְׁנֵה שְׁמִינִית, וְלִמָּחָד אוֹתָהּ שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה, שְׁעִדִּין שְׂבִיעִית נוֹהֲגָת בָּהּ, בְּקִצְרֵי שֶׁל שְׂבִיעִית הַיּוֹלָא לְמוֹרָאֵי שְׂבִיעִית (רִאשָׁה הַשָּׁנָה יב):

12 Assemble the people, the men and the women and the little ones, and thy stranger that is within thy gates, that they may hear, and that they may learn, and fear the LORD your God, and observe to do all the words of this law;	הַקָּהָל אֶת־הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנָּשִׁים וְהַטָּף וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וְלִמְדוּ וִירְאוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:	12
13 and that their children, who have not known, may hear, and learn to fear the LORD your God, as long as ye live in the land whither ye go over the Jordan to possess it.'	וּבְנֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ וְלִמְדוּ לִירְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם חַיִּים עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־חַיְתוֹרְךָן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: (פ)	ע"כ כחול
14 And the LORD said unto Moses: 'Behold, thy days approach that thou must die; call Joshua, and present yourselves in the tent of meeting, that I may give him a charge.' And Moses and Joshua went, and presented themselves in the tent of meeting.	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה תֵּן קָרְבִּי יְמֶיךָ לְמוֹת קְרָא אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְהִתְיַצְּבוּ בְּאֹהֶל מוֹעֵד וְאֶצְוֶנּוּ וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ וַיִּתְיַצְּבוּ בְּאֹהֶל מוֹעֵד:	חמישי כה
15 And the LORD appeared in the Tent in a pillar of cloud; and the pillar of cloud stood over the door of the Tent.	וַיֵּרָא יְהוָה בְּאֹהֶל בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֹד עַמּוּד הָעָנָן עַל־פֶּתַח הָאֹהֶל:	15
16 And the LORD said unto Moses: 'Behold, thou art about to sleep with thy fathers; and this people will rise up, and go astray after the foreign gods of the land, whither they go to be among them, and will forsake Me, and break My covenant which I have made with them.	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה שָׁכַב עִם־אֲבֹתֶיךָ וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנָה וְאַחֲרָיו אֱלֹהֵי נֹכְר־הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוּא בָא־שָׁמָּה בְּקִרְבּוֹ וַעֲזָבֵנִי וְהִפְרֹ אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי אִתּוֹ:	16

(11) תקרא את התורה הזאת. המלך היה קורא מתחלת אלה הדברים, כדאיחא במסכת סוטה (דף מא.), על צימה של עץ שהיו עושין צעורה:

(12) האנשים. ללמוד: והנשים. לשמוע: והטף. למה צאו, לתת שכר למציאיהם (חגיגה ג.).

(14) ואצונו. ואזונו:

(16) נכר הארץ. גויי הארץ:

17 Then My anger shall be kindled against them in that day, and I will forsake them, and I will hide My face from them, and they shall be devoured, and many evils and troubles shall come upon them; so that they will say in that day: Are not these evils come upon us because our God is not among us?	וַיִּתְקַף רוּגְזִי בַּהֹן בְּעֵדָנָא הָהוּא וְאֶרְחִיקֶנּוּ וְאֶסְלִיק שְׂכִינָתִי מִנְּהוֹן וַיְהִיו לָמָּז וְעָרְעָן וַתְּהִיוּ בִּישׁוֹן סִגְיָאן וְעָקָן וַיֵּימָר בְּעֵדָנָא הָהוּא הֲלֹא מִדְּלִית שְׂכִינַת אֱלֹהֵי בִינִי עָרְעָנִי בִּישְׁתָּא הָאֵלִין:	17 וַחֲרָה אִפִּי בּוֹ בַּיּוֹם-הַהוּא וְעִזְבֹּתִים וְהִסְתַּרְתִּי פָנַי מֵהֶם וַהֲיָה לָאֵלֶּל וּמִצָּאָהוּ רָעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל כִּי-אֵין אֱלֹהֵי בְּקִרְבִּי מִצָּאֹנִי הָרָעוֹת הָאֵלֶּה:
18 And I will surely hide My face in that day for all the evil which they shall have wrought, in that they are turned unto other gods.	וְאָנָּה סִלְקָא אֶסְלִיק שְׂכִינָתִי מִנְּהוֹן בְּעֵדָנָא הָהוּא עַל כָּל בִּישְׁתָּא דְעִבְדוּ אֲרִי אֶתְפְּנִיאוּ בְּתַר טַעוֹת עַמּוּמָא:	18 וְאֲנֹכִי הִסְתַּר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל-הָרָעָה אֲשֶׁר עָשָׂה כִּי פָנָה אֶל-אֱלֹהִים אֲחֵרִים:
19 Now therefore write ye this song for you, and teach thou it the children of Israel; put it in their mouths, that this song may be a witness for Me against the children of Israel.	וְכַעַן פְּתוּבוּ לְכוֹן יֵת תּוֹשְׁבֵיחָתָא הָדָא וְאֶלְפָּה לְבִנֵּי יִשְׂרָאֵל שׁוֹנִיה בְּפִומְהוֹן בְּדִיל דְּתַהֵי קִדְמֵי תּוֹשְׁבֵיחָתָא הָדָא לְסַהִיד בְּכִנֵּי יִשְׂרָאֵל:	19 וְעַתָּה כְּתֹבוּ לָכֶם אֶת-הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלַמָּדָה אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל שִׁמְמָה בְּפִיהֶם לְמַעַן תִּהְיֶה-לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֵד בְּכִנֵּי יִשְׂרָאֵל:
20 For when I shall have brought them into the land which I swore unto their fathers, flowing with milk and honey; and they shall have eaten their fill, and waxen fat; and turned unto other gods, and served them, and despised Me, and broken My covenant;	אֲרִי אֶעֱלֶנּוּן לְאֶרְעָא דְקִנְיִמִית לְאֶבְרַתְהוֹן עֲבָדָא חֶלֶב וְדָבַשׁ וַיִּכְלוּן וַיִּסְבְּעוּן וַיִּתְפַּנְקוּן וַיִּתְפַּנּוּן בְּתַר טַעוֹת עַמּוּמָא וַיִּפְלְחוּן לַהֹן וַיִּרְגְּזוּן קִדְמֵי וַיִּשְׁנוּן יֵת קִימִי:	ששי כִּי-אָבִיאֲנִי אֶל-הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֹתָיו זִבְתָּ חֶלֶב וְדָבַשׁ וְאָכַל וְשָׂבַע וְדָשַׁן וּפְנָה אֶל-אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַעֲבָדוּם וַנִּצְאֹנִי וְהִפַּר אֶת-בְּרִיתִי:
21 then it shall come to pass, when many evils and troubles are come upon them, that this song shall testify before them as a witness; for it shall not be forgotten out of the mouths of their seed; for I know their imagination how they do even now, before I have brought them into the land which I swore.'	וַהֲיָ אֲרִי עָרְעָן וַתְּהִיוּ בִּישׁוֹן סִגְיָאן וְעָקָן וַתְּהִיב תּוֹשְׁבֵיחָתָא הָדָא קִדְמוֹהִי לְסַהִיד אֲרִי לֹא תַחְנִשִּׁי מִפֶּם בְּנִיהוֹן אֲרִי גְלִי קִדְמֵי יִצְרְהוֹן דְּאֵנּוּן עֲבָדִין יוֹמָא דִּין עַד לֹא אֶעֱלֶנּוּן לְאֶרְעָא דְקִנְיִמִית:	21 וַהֲיָ כִּי-תִמְצָאֵן אֹתוֹ רָעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְעַתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ כִּי יִדְעַתִּי אֶת-יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה הַיּוֹם בְּטָרָם אָבִיאֲנִי אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי:
22 So Moses wrote this song the same day, and taught it the children of Israel.	וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה יֵת תּוֹשְׁבֵיחָתָא הָדָא בַּיּוֹמָא הַהוּא וְאֶלְפָּה לְבִנֵּי יִשְׂרָאֵל:	22 וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת-הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם הַהוּא וַיְלַמְּדָהּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

- (17) והסתרתי פני. כמו שאני רואה צערם:
 (19) את השירה הזאת. האזינו השמים (לקמן לב, א), עד וכפר לדמח עמו (שם מג):
 (20) ונאצוני. והכעיסוני, וכן כל נאון לשון כעס:
 (21) וענתה השירה הזאת לפניו לעד. שהמריית צו צמוכה על כל המוצאות אותו: כי לא תשכח מפִּי זרעו. הרי זו הצטחה לישראל שאין תורה משתכחת מזרעם לגמרי (שבת קלח:):

23 And he gave Joshua the son of Nun a charge, and said: 'Be strong and of good courage; for thou shalt bring the children of Israel into the land which I swore unto them; and I will be with thee.'	וַיִּצֹו אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון וַיֹּאמֶר חֲזַק וְאַמֵץ כִּי אֶתָּה תָבִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לָהֶם וְאֲנֹכִי אֶתְּיָה עִמָּךְ׃	23 וַיִּצֹו אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון וַיֹּאמֶר חֲזַק וְאַמֵץ כִּי אֶתָּה תָבִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לָהֶם וְאֲנֹכִי אֶתְּיָה עִמָּךְ׃
24 And it came to pass, when Moses had made an end of writing the words of this law in a book, until they were finished,	וַהֲיָה כִּד שִׁיעִי מֹשֶׁה לְמַכְתָּב יֵת פְּתֻמֵּי אוֹרֵיתָא הָדָא עַל סִפְרָא עַד דְּשָׁלִימוּ׃	24 וַיְהִי כִכְלֹות מֹשֶׁה לִכְתֹּב אֶת־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת עַל־סֵפֶר עַד תִּמָּן׃
25 that Moses commanded the Levites, that bore the ark of the covenant of the LORD, saying:	וַפִּקֵּיד מֹשֶׁה יֵת לִיוָאֵי נְטָלֵי אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה לֵאמֹר׃	שְׂנֵיעִי וַיִּצֹו מֹשֶׁה אֶת־הַלְוִיִּם נְשָׂאֵי אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה לֵאמֹר׃
26 'Take this book of the law, and put it by the side of the ark of the covenant of the LORD your God, that it may be there for a witness against thee.	סִבּוּ יֵת סִפְרָא דְאוֹרֵיתָא הָדִין וּתְשׁוּיִן יִתְיָה מִסְטֵר אֲרוֹן קִימָא דִּי אֶלְהִכּוֹן וַיְהִי תִמָּן בְּדָ לְסַהִיד׃	26 לָקַח אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וּשְׂמַתָּם אֹתוֹ מִצַּד אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה אֲלֵהֶיכֶם וְהָיָה־שָׁם בְּךָ לְעֵד׃
27 For I know thy rebellion, and thy stiff neck; behold, while I am yet alive with you this day, ye have been rebellious against the LORD; and how much more after my death?	אֲרִי אֲנֹא יָדַעְנָא יֵת סִרְבּוּתְךָ וַיֵּת קִדְלָךְ קִשְׂיָא הָא עַד דְּאֲנֹא קַיִּים עִמָּכּוֹן יּוֹמָא דִּין מִסְרָבִין תְּוִיתּוֹן קָדָם יְיָ וְאַף בְּתַר דְּאַמּוּת׃	27 כִּי אֲנֹכִי יָדַעְתִּי אֶת־מִרְיָךְ וְאֶת־עֲרֻפְךָ תִקְשָׁה תָן בְּעוֹדֵנִי חַי עִמָּכֶם הַיּוֹם מִמֶּרִים הָיִתָּם עִם־יְהוָה וְאַף כִּי־אַחֲרַי מוֹתִי׃
28 Assemble unto me all the elders of your tribes, and your officers, that I may speak these words in their ears, and call heaven and earth to witness against them.	כְּנוּשׁוּ לְוִתִּי יֵת כָּל סְבִי שְׁבִטִיכּוֹן וְסִרְכִיכּוֹן וְאַמְלִיל קְדָמִיהוֹן יֵת פְּתֻמָּא הָאֲלִין וְאַסְהִיד בְּהוֹן יֵת שְׁמִיָּא וַיֵּת אֲרַעָא׃	מִפְטִיעִי תִקְהִילוּ אֵלַי אֶת־כָּל־זְקֵנֵי שְׁבִטֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם וְאַדְבָּרְהָ בְּאָזְנוֹהֶם אֶת דְּבָרַיִם הָאֵלֶּה וְאַעֲיִדָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ׃

(23) ויצו את יהושע בן נון. מוסב למעלה כלפי שכינה, כמו שמפורש אל הארץ אשר נשבעתי להם: (26) לקוח. כמו זכור, שמור, הלוך: מצד ארון ברית ה'. נחלקו צו חכמי ישראל בצבא צתרא (יד); יש מהם אומרים דף היה בולט מן הארון מצחוץ ושם היה מונח, ויש אומרים מצד הלוחות היה מונח צחוץ הארון: (28) הקהילו אלי. ולא תקעו אותו היום בחצוצרות להקהיל את הקהל, לפי שנאמר עֲשֵׂה לָךְ (צמדצרי י, צ), ולא השליט יהושע עליהם, ואף בחייו נגזרו קודם יום מותו (ס"א ציוס מותו), לקיים מה שנאמר, וְאִין שְׁלִטוֹן צִיוס הַקְּנוֹת (קהלת ח, ח): ואעידה בם את השמים ואת הארץ. ואם חאמר הרי כבר העיד למעלה העידתי בְּקָם הַיּוֹם וגו' (לעיל ל, יט), התם לישראל אמר, אכל לשמים ולארץ לא אומר האזינו השמים וגו':

For I know that after my death ye
will in any wise deal corruptly, and
turn aside from the way which I
have commanded you; and evil will
befall you in the end of days;
because ye will do that which is evil
in the sight of the LORD, to provoke
Him through the work of your
hands.'

29

כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי־
הִשָּׁחַת תִּשְׁחַתּוּן וְסַרְתֶּם מִן־
הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם
וְקִלְאֵת אֶתְכֶם הִרְעָה בְּאַחֲרֵית
הַיָּמִים כִּי־תַעֲשׂוּ אֶת־הִרְעָה
בְּעֵינֵי יְהוָה לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה
יָדֵיכֶם:

29

And Moses spoke in the ears of all
the assembly of Israel the words of
this song, until they were finished:

30

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָל־קְהָל
יִשְׂרָאֵל אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה
הַזֹּאת עַד תָּמָּם: (פ)

קיצ
פסוקים

This is the Haftara for the Shabbat between Rosh HaShana and Yom Kippur. Customs vary for what is read. All begin with Hosea 14:2 – 10. Some add Micah 7:18–20 when this Shabbat coincides with Vayelech and Joel 2:15 – 27 when it coincides with Ha'azinu. Others always read the passage from Micah, or the passage from Joel, or both.

For brevity, the layout of the Song of Moses is not noted here. For the proper formatting for this passage, see page 158.

Give ear, ye heavens, and I will
speak; And let the earth hear the
words of my mouth.

XXXII

הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאִדְבַּרְהָ
וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי:
אֲזִיתוּ שָׁמַיָא וְאִמְלִיל וְתִשְׁמַע
אֶרֶצָא מִימְרֵי פִּימִי:

האזינו
כו

My doctrine shall drop as the rain,
My speech shall distil as the dew;
As the small rain upon the tender grass,
And as the showers upon the herb.

2

יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחֵי תִגֵּל פֶּטֶל
אִמְרָתִי כַשְׁעִירִם עַל־דָּשָׁא
וְכַרְבִּיבִים עַל־עֵשֶׂב:
יִבְסֹם כַּמָּטָר אֹלִפְנֵי יִתְקַבֵּל
כַּטְלָא מִימְרֵי כְרוּחֵי מִטְרָא
דְּנִשְׁבִּין עַל דְּחֹאֶה וְכַרְסִיסֵי
מִלְקוּשָׁא דְעַל עֵשֶׂב:

2

(29) אחרי מותי כי השחת תשחיתון. והרי כל ימות יהושע לא השחיתו, שנאמר ויעצד ישקאל את ה' כל ימי יהושע (יהושע כד, לא), מכאן שתלמידו של אדם חציב עליו כגופו, כל זמן שיהושע חי, היה נראה למשה כאילו הוא חי: (1) האזינו השמים. שאני מתרה בזה בישראל, ותהיו אתם עדים בדבר שכן אמרתי להם שאתם תהיו עדים, וכן ותשמע הארץ. ולמה העיד בזה שמים וארץ, אמר משה, אני בשר ודם למחר אני מת, אם יאמרו ישראל לא קבלנו עלינו הברית מי בל ומכחישם, לפיכך העיד בזה שמים וארץ, עדים שהם קיימים לעולם, ועוד שאם יזכו יצואו העדים ויתנו שכרם, הַגִּפְן תִּפְּן פְּרִיָּה וְהָאֶרֶץ תִּפְּן אֶת יְבוּלָהּ וְהַשָּׁמַיִם יִתְּנוּ טֶלֶם (זכריה ח, יז), ואם יתחייבו, תהיה בזה יד העדים תחלה, וְעַתָּה אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מִטָּר וְהָאֶרֶץ לֹא תִפְּן אֶת יְבוּלָהּ (דברים יא, יז), ואח"כ וְהָאֶרֶץ תִּפְּן אֶת הַשָּׁמַיִם (על ידי האומות: (2) יערוף כמטר לקחי. זו היא העדות, שתעידו שאני אומר בפניכם תורה שנתי לישראל שהיא חיים לעולם, כמטר הזה שהוא חיים לעולם (ספרי שו) כאשר יעורפו השמים טל ומטר: יערוף. לשון יטיף, וכן יַעֲרֹפֶן דָּשָׁן (תהלים סה, יז), יַעֲרֹפֶן טֶל (לקמן לג, כח): תזל כטל. שהכל שמחים בו, לפי שהמטר יש בו ענצים לצריות (ס"א יש ענצים בו), כגון הולכי דרכים ומי שהיה צורו מלא יין (ספרי שו): כשעירם. לשון רוח סערה, כתרומתו פְּרוּשֵׁי מִטְרָא, מה הרוחות הללו מחזיקין את העשבים ומגדלין אותם, אף דברי תורה מגדלין את לומדיהן: וכרביבים. טיפי מטר, ונראה לי על שם שורה כחץ נקרא רביב, כמה דאם אמר לָכֶּה קָשָׁת (בראשית כא, כ): דשא. ארצרי"ץ. עטיפת הארץ מכוסה צירק: עשב. קלח אחד קרוי עשב, וכל מין ומין לעצמו קרוי עשב:

3	For I will proclaim the name of the LORD; Ascribe ye greatness unto our God.	כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא הָבוּ גָדֹל לֹאֲלֹהֵינוּ:	אֲרִי בִשְׁמֵא דִּי אֲנִי מַצְלִי הָבוּ רַבּוּתָא קֳדָם אֱלֹהֵנָא:
4	The Rock, His work is perfect; For all His ways are justice; A God of faithfulness and without iniquity, Just and right is He.	הַצּוּר תָּמִים פָּעָלוֹ כִּי כָל-דְּרָכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עוֹל צְדִיק וְיֵשֶׁר הוּא:	תְּקִיפָא דְשְׁלֵמִין עוֹבְדוּהִי אֲרִי כָל אוֹרְחָתִיהָ דִּינָא אֱלֹהָא מְהִימָנָא דְמִן קִדְמוּהִי עוֹלָא לֹא נָפִיק מִן קֳדָם דְּזָכָא וְקָשִׁיט הוּא:
5	Is corruption His? No; His children's is the blemish; A generation crooked and perverse.	שָׁחַת לוֹ לֹא בָנָיו מוֹמָם דּוֹר עָקֹשׁ וּפְתִלְתֵּל:	חֲבִילוֹ לָהוֹן לֹא לִיה בְּנֵינָא דְפִלְחוֹ לְטַעוּתָא דְרָא דְאִשְׁנִי עוֹבְדוּהִי וְאִשְׁתַּנּוּ:
6	Do ye thus requite the LORD, O foolish people and unwise? Is not He thy father that hath gotten thee? Hath He not made thee, and established thee?	הַ לְיִהְיֶה (בספרי תימן הליהנה בתיבה אחת) תִּגְמְלוּ-זֹאת עִם נָבֵל וְלֹא חֶכֶם הָלֹא-הוּא אָבִיךָ קִנְיֶךָ הוּא עָשָׂךָ וַיְכַנְנֶךָ:	הָא קֳדָם יְיָ אֶתוֹן גְּמִלִין דָּא עָמָא דְקָבִילוּ אוֹרִיתָא וְלֹא חֲכִימוּ הָלֹא הוּא אָבוּךָ אֵת דִּילִיָּה הוּא עָבִדְךָ וְאִתְקַנְךָ:
7	Remember the days of old, Consider the years of many generations; Ask thy father, and he will declare unto thee, Thine elders, and they will tell thee.	זְכֹר יָמֹת עוֹלָם בֵּינוּ שָׁנוֹת דֹּר-וָדֹר שְׁאֵל אָבִיךָ וַיְגַדֶּךָ זְקֵנֶיךָ וַיֹּאמְרוּ לָךְ:	אֲדַכֵּר יוֹמִין דְּמִן עֲלָמָא אֶסְתַּפֵּל בְּשַׁנֵּי דֹר וָדֹר שְׁאֵל אָבוּךָ וַיַּחֲזִי לָךְ סִבְךָ וַיִּמְרוּן לָךְ:

(3) כי שם ה' אקרא. הרי כי משמש בלשון כאשר, כמו פי קצאו אל הארץ (ויקרא כג, י), כשאקרא ואזכיר שם ה', אתם הצו גדל לאלהינו וזכרו שמו (יומא לז), מכאן אמרו, שעונין ברוך שם כבוד מלכותו אחר ברכה שבמקדש (תענית טז):

(4) הצור תמים פעלו. אע"פ שהוא חזק, כשמציא פורענות על עוברי רצונו, לא בשטף הוא מציא, כי אם צדיק, כי תמים פעלו: אל אמונה. לשלם לצדיקים דקתם לעולם הבא, ואע"פ שמאחר את תגמולם, סופו לאמן את דבריו: ואין עול. אף לרשעים משלם שכר דקתם בעולם הזה: צדיק וישר הוא. הכל מצדיקים עליהם את דינו, וכך ראוי וישר להם, צדיק מפי הצדיות, וישר הוא וראוי להצדיקו:

(5) שחת לו וגר. כתרוממו מצילו להון לא ליה: בניו מומם. בניו היו, והשחתה שהשחיתו היא מומם: בניו מומם. מומם של בניו היה, ולא מומם: דור עקש. עקום ומעוקל, כמו ואת כל הישרה יעקשו (מיכה ג, ט), ובלשון משנה, חולדה ששיניה עקומות ועקושות: ופתלתל. אנטורטי"ליש כפתיל הזה שגודליו אותו ומקיפין אותו סביבות הגדיל. פתלתל, מן המיצות הכפולות, כמו ירקרק, אדמדם, סחרחר, סגלגל:

(6) ה' לה' תגמלו זאת. לשון תימה, וכי לפניו אתם מעציצין, שיש צידו להפרע מכם ושהיטיב לכם בכל הטובות: עם נבל. ששכחו את העשוי להם: ולא חכם. להצין את הנולדות שיש צידו להיטיב ולהרע: הלא הוא אביך קנך. שקנאך, שקנך צקן הסלעים וצארץ חזקה, שתקנך בכל מיני תקנה: הוא עשך. אומה באומות: ויכננך. אחרי כן בכל מיני בסיס וכן. מכם כהנים, מכם נביאים, ומכם מלכים, כרך שהכל חלוי בו:

(7) זכור ימות עולם. מה עשה בראשונים שהכעיסו לפניו: בינו שנות דור ודור. דור אנוש שהציף עליהם מי אוקינוס, ודור המבול ששטפם. דבר אחר, לא נתחם לצדכם על שער, בינו שנות דור ודור, להכיר להבא, שיש צידו להיטיב לכם ולהנחיל לכם ימות המשיח והעולם הבא: שאל אביך. אלו הנביאים שנקראים אבות, כמו שנאמר באלהיה אבי רבב ישראל (מלכים-ב, יז): זקניך. אלו החכמים: ויאמרו לך. הראשונות:

8	When the Most High gave to the nations their inheritance, when He separated the children of men, He set the borders of the peoples according to the number of the children of Israel.	8 בַּהֲנַחַל עֲלִיּוֹן גּוֹיִם בַּהֲפָרִידוֹ בְּנֵי אָדָם יָצַב גְּבֻלֹת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
9	For the portion of the LORD is His people, Jacob the lot of His inheritance.	9 כִּי חֶלֶק יְהוָה עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ:
10	He found him in a desert land, and in the waste, a howling wilderness; He compassed him about, He cared for him, He kept him as the apple of His eye.	10 יִמְצָאֵהוּ בְּאַרְצָן מִדְבָּר וּבְתֵהוּ יִלָּל יִשְׁמֹן יִסְבְּנָהוּ יִבּוֹנְנָהוּ יִצְרְנָהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינָיו:
11	As an eagle that stirreth up her nest, Hovereth over her young, Spreadeth abroad her wings, taketh them, Beareth them on her pinions—	11 כְּנֹשֶׁר יַעִיר קִנּוּ עַל-גּוֹזְלָיו יִרְחֹף יִפְרֹשׁ כַּנְפָּיו יִקְחֵהוּ יִשְׁאָהוּ עַל-אַבְרָתוֹ:

(8) בהנחל עליון גוים. כשהנחיל הקד"ה למכעיסיו את חלק נחלתם, הציפס ושטפס: בהפרידו בני אדם. כשהפיץ דור הפלגה היה בידו להעבירם מן העולם, ולא עשה כן, אלא יצב גבולות עמים, קיימם ולא אבדם: למספר בני ישראל. כשציל מספר בני ישראל שעתידין לנאת מבני שם, ולמספר שצעים נפש של בני ישראל שירדו למצרים, הציב גבולות עמים. שצעים לשון:

(9) כי חלק ה' עמו. למה כל זאת, לפי שהיה חלקו כבוש צנייהם, ועמיד לנאת, ומי הוא חלקו, עמו, ומי הוא עמו. יעקב חבל נחלתו. והוא השלישי בצמות, המשולש בשלש זכיות, זכות אבי אביו וזכותו, הרי ג', כחצל הזה שהוא עשוי צג' גדלים, והוא וצניו היו לו לנחלה, ולא ישמעאל צן אברהם ולא עשו צנו של יצחק:

(10) ימצאהו בארץ מדבר. אותם מנא לו נאמנים בארץ המדבר, שקצלו עליהם תורתו ומלכותו ועולו, מה שלא עשו ישמעאל ועשו, שנאמר וְרַחַם מִשְׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מֶהָר פֶּאֶרְזָן (לקמן לג, ז): ובתהו ילל ישמון. ארץ ציה ושממה, מקום יללת תנינים וצנות יענה, אף שם נמשכו אחר האמונה, ולא אמרו למשה היאך ננא למדברות מקום ציה ושממון, כענין שנאמר לְקַפֵּץ אֲחִירִי צִמְדָּךְ (ירמיה ז, ז): יסבבנהו. שם סבבם והקיפם בענגים, וסבבם בדגלים לארבע רוחות, וסבבם בתחית ההר שכתבו עליהם כגייגית: יבוננהו. שם צמורה וצינה: יצרנהו. מנחם שרף ועקרב ומן האומות: כאישון עינו. הוא השחור שציען שהמאור יואל הימנו, ואונקלוס תרגם ימצאהו, יספיקהו כל צרכו צמדצר, כמו ומָצָא לָהֶם (צמדצר יא, כז), לא יִמָּצָא לָנוּ הָהָר (יהושע יז, טז). יסבבנהו. אֲשֶׁרֶנוּן סָחֹר סָחֹר לְשִׁכְנָה, אוהל מועד צאמצע וארבעה דגלים לארבע רוחות: (11) כנשר יעיר קנו. נהגם צרחמים וצחמלה, כנשר הזה, רחמני על צניו ואינו נכנס לקנו פתאום, עד שהוא מקשקש ומטרף על צניו כנפיו צין אילן לאלן, צין שוכה לצחמה, כדי שֶׁיַּעֲוִר צניו ויהא בהם כח לקבלו: יעיר קנו. יעורר צניו:

על גוזליו ירחף. אינו מכביד עצמו עליהם, אלא מחופף, נוגע ואינו נוגע, אף הקב"ה שְׂדֵי לֹא מִצְאָהוּ שְׂדֵי לֹא (איוב לז, כג), כשצא ליתן תורה לא נגלה עליהם מרוח אחת אלא מארבע רוחות, שנאמר ה' מְסִינִי צִאצִּינֶךָ מִשְׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מֶהָר פֶּאֶרְזָן וְאִתָּה מְרֻצֶּת קֶדֶשׁ (לקמן לג, ז), לָלוֹה מְסִימֶן צֹא (מצדקו ג, ג) וְרוח רביעית: יפרוש כנפיו יקחהו. כשצא ליטלן ממקום למקום, אינו נוטלן צרגליו כשאר עופות, לפי ששאר עופות יראים מן הנשר, שהוא מגביה לעוף ופורח עליהם, לפיכך נושאן צרגליו מפני הנשר, אבל הנשר אינו ירא אלא מן החץ, לפיכך נושאן על כנפיו, אומר, מוטב שיכנס החץ צי ולא יכנס צניו, אף הקב"ה, וְאִשָּׁא אֶתְכֶם עַל פְּנֵי גְּפָרִים (שמות יט, ד), כשנשעו מצרים אחריהם והשיגום (חונים) על הים, היו זורקים בהם חלים ואבני בליטותאות, מיד וישע מלֶסֶף הָאֱלֹהִים וגו' וַיֵּצֵא צִין מִתְּהֵא מִצְרַיִם וגו' (שם יד, יט-כ):

12	The LORD alone did lead him, And there was no strange god with Him.	יְיָ בְּלַחֲדִיהוֹן עָתִיד לְאַשְׁרֵי־יִתְּהוֹן בְּעֶלְמָא דְּהוּא עָתִיד לְחַדְתָּא וְלֹא יִתְקַיֵּים קְדָמוּהִי פוֹלְחַן טַעֲנִין:	יְהוָה בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֶכֶד:	ע"כ צחול
13	He made him ride on the high places of the earth, And he did eat the fruitage of the field; And He made him to suck honey out of the crag, And oil out of the flinty rock;	אֲשֶׁרִינוּן עַל תּוֹקְפֵי אֶרֶעָא אוֹכִילֵנוּן בִּזְת שְׁנְאִיהוֹן יִתְב לְהוֹן בִּזְת שְׁלִישִׁי קְרוּיִן וְנִכְסִי יִתְבִּי פְרָכִין תְּקִיפִין:	יִרְכַּבְהוּ עַל- (כ' במותי) ק' בְּמִתִּין אֶרֶץ וַיֹּאכֵל תְּנוּבַת שְׂדֵי וַיִּנְקְהוּ דְּבַשׁ מִסַּלְע וְשֶׁמֶן מִחֲלָמִישׁ צוּר:	שלישי
14	Curd of kine, and milk of sheep, With fat of lambs, And rams of the breed of Bashan, and he-goats, With the kidney-fat of wheat; And of the blood of the grape thou drankest foaming wine.	יִתְב לְהוֹן בִּזְת מִלְכִּיהוֹן וּשְׁלִישִׁיהוֹן עִם עוֹתָר רְכַרְבִּיהוֹן וְתִקְיִיהוֹן עִמָּא דְּאַרְעֵהוֹן אַחְסָנְתֵּהוֹן עִם בִּזְת חִילִּיהוֹן וּמִשְׁרִיתֵהוֹן וְדַם גְּבַרִיהוֹן אֲתֹאשֵׁד כְּמִיָּא:	חֲמָאֵת בְּקָר וַחֲלָב צֹאן עִם- חֲלָב כְּרִים וַאֲיִלִּים בְּנֵי-בִשָּׁן וְעִתוּדִים עִם-חֲלָב כְּלִיֹּת חֲטָה וְדַם-עֲנַב תִּשְׁתֶּה-חֲמָר:	14
15	But Jeshurun waxed fat, and kicked— Thou didst wax fat, thou didst grow thick, thou didst become gross— And he forsook God who made him, And contemned the Rock of his salvation.	עֲתֵר יִשְׂרָאֵל וּבָעֵט אֶצְלַח תְּקוּף קָנָא נִכְסִין שְׂבַק פּוֹלְחַן אַלְהָא דְּעִבְדִּיהּ אֲרִיזִי קָדָם תְּקִיפָא פְרָקִיָּה:	וַיִּשְׁמַן יִשְׁרוּן וַיִּבְעֹט שְׁמִנָּת עֲבִית כְּשִׁית וַיַּטֵּשׁ אֱלֹהֶה עֲשֵׂהוּ וַיִּנְבֵּל צוּר יִשְׁעָתוֹ:	15

(12) ד' בדר. ה' 777 וצטט נהגס צמדצר: ואין עמו אל נבר. לא היה כח באחד מכל אלהי הגויים להראות כח ו ולהלחם עמהם. ורצותינו דרשוהו על העמיד (ספרי שט"ו), וכן תרגם אונקלוס. ואני אומר דברי תוכחה הם, להעיד השמים והארץ, ותהא השירה להם לעד, שסופן לצגוד ולא יזכרו הראשונות שעשה להם ולא הנולדות שהוא עמיד לעשות להם. לפיכך צריך ליישב הדבר לכאן ולכאן, וכל הענין מוסב על זכור ימות עולם כינו שנות דור ודור, כן עשה להם וכן עמיד לעשות, כל זה היה להם לזכור:

(13) ירכבהו על במותי ארץ. כל המקרא כתרוממו: ירכבהו וגו'. על שם שארץ ישראל גבוה מכל הארצות (ספרי שט"ז): ויאכל תנובת שדי. אלו פירות ארץ ישראל, שקלים לנגוד ולהתצטל מכל פירות הארצות: וינקהו דבש מסלע. מעשה באחד שאמר לצנו צסיכני, הצא לי קציעות מן החצית, הלך ומצא הדבש צף על פיה, אמר לו זו של דבש הוא, אמר לו השקע ידך לחוכה ואתה מעלה קציעות מתוכה (ספרי שט"ז): במותי ארץ. לשון גובה: שדי. לשון שדה: חלמיש צור. תקפו וחזקו של סלע. כשאני דבוק לחיבה שלאחריו נקוד תלמיש, וכשהוא דבוק נקוד תלמיש: ושמן מחלמיש צור. אלו זיתים של גוש חלב:

(14) חמאת בקר וחלב צאן. זה היה צימי שלמה, שנאמר עֲשֶׂה צֶדֶק צְדָאִים וְעֲשֶׂה צֶדֶק רְעִי וּמִאֲהָ צֶאֱן (מלכים"א ה, ג): עם חלב כרים. זה היה צימי עשרת השצטים, שנאמר וְאֶלְכִּים קָרִים מֵאֶלָן (עמוס ו, ד): חלב כליות חטה. זה היה צימי שלמה, שנאמר וַיְהִי לָסֵם שְׁלֹמֹה וְגו' (מלכים"א ה, ז): ודם ענב תשתה חמר. צימי עשרת השצטים השמים צמון קי יין (עמוס ו, ו): חמאת בקר. הוא שומן הנקלט מעל גבי הקלב: וחלב צאן. קלב של צאן, וכשהוא דבוק נקוד תלב, כמו פֶּתֶלֶץ אֱמוֹ: כרים. כצטים: ואילים. כמשמעו: בני בשן. שמנים היו: כליות חטה. חטים שמנים כחלב כליות וגסין ככוליא: ודם ענב. היה שומה יין טוב, וטעם יין חסוב: חמר. יין בלשון ארמי: חמר. אין זה שם דבר, אלא לשון משבח צטעס, ווי"ש בלע"ז, ועוד יש לפרש שני מקראות הללו אחר תרגום של אונקלוס, אֲשֶׁרִינוּן עַל פְּקָפִי אֶרֶעָא וגו':

(15) עבית. לשון עוצי: כשית. כמו פסיק, לשון פי קפה פָּקִי וְצִלְצוֹ (איוב טו, כז), כאדם ששמן מצפנים וכסליו נכפלים מבחוץ, וכן הוא אומר וַיַּעַשׂ פִּימָה עָלָי קָקֵל (שם): כשית. יש לשון קל בלשון כסוי, כמו וְלָסָה קָלָן עָרוֹם (משלי יב, טז), ואם כתב פִּשִּׁית דגוש היה נשמע פִּסִּית את אחרים, כמו פי קפה פָּקִי (איוב טו, כז): וינבל צור יצועתו. גנוה וצוהו, כמו

16	They roused Him to jealousy with strange gods, With abominations did they provoke Him.	יִקְנְאוּהוּ בְּזָרִים בְּתוֹעֵבֹת יִכְעִסוּהוּ: אֶקְנִיאוּ קְדְמוֹהִי בְּפוֹלְחַן טָעוֹן בְּתוֹעֵבֹתָא אֶרְגִּיזוּ קְדְמוֹהִי:	16
17	They sacrificed unto demons, no-gods, Gods that they knew not, New gods that came up of late, Which your fathers dreaded not.	יִזְבְּחוּ לְשֵׁדִים לֹא אֱלֹהִים אֱלֹהִים לֹא יָדְעוּם חֲדָשִׁים מִקֶּרֶב בָּאוּ לֹא שְׁעָרוֹם אֲבֹתֵיכֶם: דְּבַחוּ לְשִׁידִין דְּלִית בְּהוֹן צְרוּךְ דְּחֻלָּן דְּלֹא יָדְעִינָן חֲדָתָן דְּמִקְרִיב אֲתַעְבִּידָא דְּלֹא אֲתַעְסְקוּ בְּהוֹן אֲבֹתְהוֹן:	17
18	Of the Rock that begot thee thou wast unmindful, And didst forget God that bore thee.	צוּר יִלְדָךְ תָּשִׁי וְתִשְׁכַּח אֵל מִחֻלָּלָךְ: דְּחֻלַּת תְּקִיפָא דִּי אֲתַנְשִׁיתָא שְׁבִקְתָּא פּוֹלְחַן אֱלֹהָא דְּעַבְדָּךְ:	18
19	And the LORD saw, and spurned, Because of the provoking of His sons and His daughters.	וַיֵּרָא יְהוָה וַיִּנָּאץ מִפְּעַס בָּנָיו וּבְנֹתָיו: וְגַלִּי קָדָם יְיָ וּתְקִיף רוּגְזָה מִדְּאֶרְגִּיזוּ קְדְמוֹהִי בָנָיו וּבָנָן:	רביעי 19
20	And He said: 'I will hide My face from them, I will see what their end shall be; For they are a very froward generation, Children in whom is no faithfulness.	וַיֹּאמֶר אֶסְתִּירָה פָנַי מֵהֶם אֲרֹאָה מָה אַחֲרֵיתָם כִּי דוֹר תַּהֲפֹכֹת הֵמָּה בָּנִים לֹא-אֱמֵן בָּם: וְאָמַר אֶסְלִיק שְׁכִינָתִי מִנְּהוֹן גַּלִּי קְדָמִי מָה יְהִי בְּסוֹפְהוֹן אֲרִי דְרָא דְאֲשֵׁנִי אֲמוֹן בְּנִיָּא דְּלִית בְּהוֹן חֵימָנוּ:	20
21	They have roused Me to jealousy with a no-god; They have provoked Me with their vanities; And I will rouse them to jealousy with a no-people; I will provoke them with a vile nation.	הֵם קִנְאוּנִי בְּלֹא-אֵל כְּעֶסְוֹנִי בְּהַבְלִיָּהֶם וְאֲנִי אֶקְנִיָּאֻם בְּלֹא- עַם בְּגוֹי נָבֵל אֲכַעִיסֵם: אֲנוֹן אֶקְנִיאוּ קְדָמִי בְּלֹא דְחֻלָּא אֶרְגִּיזוּ קְדָמִי בְּטַעֲוִתְהוֹן וְאֲנִי אֶקְנִינֹן בְּלֹא עַם בְּעַמָּא טַפְשָׁא אֶרְגִּיזֹנוּן:	21
22	For a fire is kindled in My nostril, And burneth unto the depths of the nether-world, And devoureth the earth with her produce, And setteth ablaze the foundations of the mountains.	כִּי-אֵשׁ קִדְחָהּ בְּאַפִּי וְתִיקַד עַד-שְׂאוֹל תַּחְתִּית וְתֹאכַל אֶרֶץ וַיִּבְלָה וְתִלְהַט מוֹסְדֵי הָרִים: אֲרִי קָדִים תְּקִיף כְּאִישָׁא נָפֵק מִן קְדָמִי בְּרִגְזוֹ שִׁיזִי עַד שְׂאוֹל אֲרַעֲיָתָא אֲסִיף אֲרַעָא וְעִלְלָתָהּ שִׁיזִי עַד סִדְפֵי טוֹרְיָא:	22

שנאמר אחריהם אל היכל ה' וגו' (יחזקאל ח, טז), אין נבול גדול מזה:
 (16) יקנאוהו. הצעירו חמתו וקנאוהו: בתועבות. צמעים תעובים, כגון משכב זכור וכשפים שנאמר זהם תועבה:
 (17) לא אלה. כתרומתו דלית בהו צרוף, אילו היה זהם צרוף לא היה קנאה כפולה כמו עכשיו: חדשים מקרוב באו.
 אפילו האומות לא היו רגילים זהם (ספרי שיח), נכרי שהיה רואה אותם היה אומר, זה כלם יהודי: לא שערות אבותיכם.
 לא יראו מהם, לא עמדה שערקס מפניהם, דרך שערות האדם לעמוד מחמת יראה, כך נדרש צספרי (שם). ויש לפרש עוד,
 שערות, לשון ופעירים קדקדו קם (ישעיה יג, כא). שערות הם שדים, לא עשו אבותיכם שערות הללו:
 (18) תשי. תשכח. ורבותינו דרשו, כשצא להיטיב לכם, אחס מעניסין לפניו ומחשבים כחו מלהיטיב לכם (ספרי שי"ט):
 אל מחוללך. מוציאך מרחם, לשון וחולל חללות (תהלים כט, ט), חיל פילולה (שם מח, ז):
 (20) מה אחריהם. מה תעלה זהם כסופם: כי דור תהפוכות המה. מהפכין רגזי לכעם: לא אמון בם. אין
 גדולי נקדים זהם, כי הוריתם דרך טובה וסרו ממנה: אמון. לשון ויהי אמן (אסתר ז, ז), נודריתור"ה בלע"ז. דבר אחר
 אמון, לשון אמונה כתרומתו, אמרו צסיני נעשה ונשמע, ובשעה קלה צטלו הצטחתם ועשו העגל:
 (21) קנאוני. הצעירו חמתם: בלא אל. צדכר שאינו אלוה: בלא עם. שנאמר הן קרן פשדים
 זה העם לא יהיה (ישעיה כג, יג), ובשעו הוא אומר צזוי חספה מאל (עובדיה א, ז): בגוי נבל אכעיסם. אלו הכופרים, וכן
 הוא אומר אמר קנל קנל צלצו צלצו צלצו צלצו (תהלים יד, א):

23	I will heap evils upon them; I will spend Mine arrows upon them;	אֶסְפֶּה עֲלֵימֹם רָעוֹת חֲצִי אֶסִּיף עֲלֵיהֶן בִּישׁוֹן מִכְתָּשִׁי אֲשִׁיצי בָּהֶן:	23
24	The wasting of hunger, and the devouring of the fiery bolt, And bitter destruction; And the teeth of beasts will I send upon them, With the venom of crawling things of the dust.	מִזֵּי רָעָב וּלְחָמִי רֶשֶׁף וְקָטָב מְרִירִי וְשׁוֹן-בְּהֵמַת אֲשֶׁלַח-בָּם עַם-חֲמַת זֹחֲלֵי עֹפָר:	24
25	Without shall the sword bereave, And in the chambers terror; Slaying both young man and virgin, The suckling with the man of gray hairs.	מִחוּץ תִּשְׁכַּל-חֶרֶב וּמִחֲדָרִים אִמָּה גַם-בָּחוּר גַּם-בְּתוּלָה יוֹנֵק עִם-אִישׁ שִׁיבָה:	25
26	I thought I would make an end of them, I would make their memory cease from among men;	אֲמַרְתִּי אֶפְאַיֵּהֶם אֲשַׁבֵּיתָהּ מֵאֲנוּשׁ זָכָרָם:	26
27	Were it not that I dreaded the enemy's provocation, Lest their adversaries should misdeem, Lest they should say: Our hand is exalted, And not the LORD hath wrought all this.'	לֹא־יִכְעַס אֵיבִי אֲזֹר פֶּן-יִנְכָּרוּ צָרֵימֹם פֶּן-יֹאמְרוּ יַדְנוּ רָמָה וְלֹא יְהוָה פָּעַל כָּל-זֹאת:	27

(22) קדחה. צערה: ותיקד. זכס עד היסוד: ותאכל ארץ ויבולה. ארנכס ויצולה: ותלהט. ירושלים המיוסדת על ההרים, שנאמר יְרוּשָׁלַם הָרִים סָבִיב לָהּ (שם קכה, ז):

(23) אספה עלימו רעות. אחזיר רעה על רעה, לשון ספוי שָׁנָה על שָׁנָה (ישעיה כט, א), ספוט קָנוֹה (לעיל כט, יח), עלותיקס ספוי על וצִיָּקֶס (ירמיה ז, כא). דבר אחר, אספה, אכלה, כמו פֶּן תִּסָּפֶה (צראשית יט, טו): חצי אכלה בם. כל חצי אשלים זהם, וקללה זו לפי הפורענות לצרכה היא, חצי פֶּלִים והם אינם פֶּלִים:

(24) מזי רעב. אונקלוס תרגם נְפִיחֵי קָפָן, ואין לי עד מוכיח עליו, ומשמו של רבי משה הדרשן מטולושא שמעתי, שעירי רעב, אדם כחוש מגדל שער על צפרו: מזי. לשון ארמי שער מִנְיָא, דהוה מהפך צְמִינָא (מגילה יח): ולחומי רשף. השדים נלחמו זהם, שנאמר וְגַיִי קָשָׁף יִגְדִּיֵהוּ עוֹף (איוב ה, ז), והם שדים: וקטב מרירי. וכריחות שד ששמו מרירי (פסחים קיא:). קטב. כריחה, כמו תָּהִי קָטָבָה שְׁאוֹל (הושע יג, ד): ושון בהמות. מעשה היה, והיו הרחלים נושכין וממיתין (ספרי שחא): חמת זוחלי עפר. ארס נחשים, המהלכים על גחונם על העפר כמים הזוחלים על הארץ. זחילה, לשון מרוצת המים על העפר, וכן כל מרוצת דבר המשפסף על העפר והולך:

(25) מחוץ תשכל חרב. מחוץ לעיר תשכל חרב גייסות: ומחדרים אימה. כשצורח ונמלט מן החרב, חדרי לצו נוקפים עליו מחמת אימה, והוא מת והולך זה. דבר אחר, ומחדרים אימה, שצבית תהיה אימת דָּבָר, כמו שנאמר פִּי עָלָה מְנוֹחַ צְחֻלֹיָנוּ (ירמיה ט, כ), וכן תרגם אונקלוס. דבר אחר מחוץ תשכל חרב, על מה שעשו צחורות, שנאמר ומקפּר לָלוֹת יְרוּשָׁלַם שְׁמָתָם מִזְצָחוֹת לְצָשֶׁת (שם יא, יג ספרי שם): ומחדרים אימה. על מה שעשו צחורות חדרי, שנאמר אֲשֶׁר יִקְנִי בַּיִת יִשְׂרָאֵל עֲשִׂים צְחָשָׁף אֵיִשׁ צְחָדָרִי מִשְׁפִּיתוֹ (יחזקאל ח, יב):

(26) אמרתי אפאיהם. אמרתי צלצי אפאה אותם, ויש לפרש אפאיהם אשיתם פאה, להשליכם מעלי הפקר, ודוגמתו מִזֵּנוּ צעורה, ופֶסֶן לָהֶם מִמְּלִכּוֹת וְעַמִּים וְסִפְלָקָם לְפָנָה (נחמיה ט, כב), להפקר, וכן חזרו מנחם. ויש פותרים אותו כחרגומו. יחול רוגזי עליהן, ולא יתכן, שאם כן היה לו לכחוצ אפאיהם, אחת לשמוש ואחת ליסוד, כמו תִּפְלָאָךְ (ישעיה מה, ה), תִּפְלָאָךְ צָמוּ פִי (איוב מז, ה), והאל"ף התיכונה אינה ראויה צו כלל, ואונקלוס תרגם אחר לשון הצרייחא השנויה בספרי (שכב), החולקת תיבה זו לשלשה תיבות, אמרתי אף אי הם, אמרתי צאפי אָפְסִים כאילו אינם, שיאמרו רואיהם עליהם איה הם:

28	For they are a nation void of counsel, And there is no understanding in them.	כִּי־גוֹי אֲבָד עֲצוֹת הָמָּה וְאֵין בָּהֶם תְּבוּנָה: אֲרִי עִם מְאֲבָדֵי עֵינָה אֲנִי וְלִית בְּהוֹן סוּכְלָתָנּוּ:	28
29	If they were wise, they would understand this, They would discern their latter end.	לֹא חֲכָמוֹ יִשְׁכִּילוּ זֹאת יָבִינוּ לְאַחֲרֵיתָם: אֱלוֹ חֲכִימוֹ אִסְתַּכְּלוּ בְּדָא סִפְרוּ מָא יְהִי בְּסוּפָהוֹן:	חמישי
30	How should one chase a thousand, And two put ten thousand to flight, Except their Rock had given them over And the LORD had delivered them up?	אֵיכָה יִרְדֹּף אֶחָד אֶלֶף וּשְׁנַיִם יָנִיסוּ רֶבֶבָה אִם־לֹא כִּי־צוּרָם מִכָּרָם וַיְהִי הַסְּגִירָם: אֵיכָדִין יִרְדֹּף חֵד לְאַלְפָא וּתְרִין יַעֲרִקוּן לְרִבּוּתָא אֱלֹהִין תִּקְיִפְהוֹן מְסֻרָנּוֹן נִי אֲשַׁלִּימָנּוֹן:	30
31	For their rock is not as our Rock, Even our enemies themselves being judges.	כִּי לֹא כְצוּרָנוּ צוּרָם וְאֵיבֵינוּ פְּלִילִים: אֲרִי לֹא כְתוּקַפְנָא תוּקַפְהוֹן וּבַעֲלֵי דְכַבְנָא הוּוּ דִּי־יִנְנָא:	31
32	For their vine is of the vine of Sodom, And of the fields of Gomorrah; Their grapes are grapes of gall, Their clusters are bitter;	כִּי־מִגְפָן סֹדֶם גִּפְנָם וּמִשְׁדֵּמָת עֲמֹרָה עֲנַבְמוֹ עֲנַב־רוֹשׁ אֲשַׁכְּלַת מִרְרָת לָמוֹ: אֲרִי כְפּוּרְעָנוֹת עֲמָא דְסֹדֶם כֶּס פּוּרְעָנוֹתָהוֹן וְלִקְוֵתָהוֹן כַּעַם עֲמֹרָה מִחֲתָהוֹן בִּישָׁן כְּרִישֵׁי חוּין וְתוֹשְׁלָמַת עוֹבְדֵיהוֹן כְּמִרְרוֹתָהוֹן:	32
33	Their wine is the venom of serpents, And the cruel poison of asps.	חֲמַת תַּיִנִּים יֵינָם וְרֹאשׁ פְּתָנִים אֲכֹר: הָא כְּמִרְת תַּיִנִּיא כֶּס פּוּרְעָנוֹתָהוֹן וּכְרִישׁ פְּתָנֵי חוּין אֲכֹרָאִין:	33
34	'Is not this laid up in store with Me, Sealed up in My treasures?	הֲלֹא־הוּא כְּמָס עֲמָדֵי חֲתוּם בְּאֻצְרֹתַי: הֲלֹא כָל עוֹבְדֵיהוֹן גִּלְן קְדָמִי גְנִיזִין לְיוֹם דִּינָא בְּאֻצְרֵי:	34

(27) לולי כעס אויב אגור. אם לא שכעס אויב כנוס עליהם להשחית, ואם יוכל להם וישחיתם, יתלה הגדלה צו וצאלהיו ולא יתלה הגדלה צי, וזהו שנאמר פן ינכרו צרימו, ינכרו הדצר לתלות גבורתם צנכרי שאין הגדולה שלו. פן ינכרו צרימו, ינכרו הדצר לתלות גבורתם צנכרי שאין הגדולה שלו.

(28) פן יאמרו ידנו רמה וגו'. כי אותם גוי אונד עזות המה. ואין זהם תצונה. שאלו היו חכמים, ישכילו זאת איכה ירדוף וגו'.

(29) יבינו לאחריתם. יתנו לב להתצונן לסוף פורענותם של ישראל:

(30) איכה ירדוף אחד. ממנו אלף מישראל: אם לא כי צורם מכרם וד' הסגירם. מכרם ומסרם צידנו דילצר"ר צלעו:

(31) כי לא כצורנו צורם. כל זה היה להם לאויבים להצין, שהשם הסגירם ולא להם ולאליהם הנחמן, שהרי עד הנה לא יכלו כלום אליהם כנגד צורנו, כי לא פסלענו סלקעס, כל צור שמקרא לשון סלע: ואויבנו פלילים. ועכשיו אויבנו שופטים אותנו, שהרי צורנו מכרנו להם. (ס"א הרי שצורנו מכרנו להם):

(32) כי מגפן סדום גפנם. מוסק למעלה, אמרתי בלצי אפאיהם ואשצית זכרם, לפי שמעשיהם מעשה קדוש ועמורה: שדמות. שדה תצורה, כמו ופעמות לא עשה חקל (חצקוק ג, י), צשצמות קדרון (מלכים-ב כג, ד): ענבי רוש. עשז מר: אשכלות מרורות למו. משקה מר ראוי להם, לפי מעשיהם פורענותם, וכן תרגם אונקלוס וְתִשְׁלַמַת עוֹבְדֵיהוֹן כְּמִרְרוֹתָהוֹן:

(33) חמת תנינם יינם. כתרגומו הא קמרת פניניא כס פורענותהו, הנה כמרירות נחשים כוס משתה פורענותם: וראש פתנים. כוס, שהוא אכזר לשון, אויב אכזרי יבא ויפרע מהם:

(34) הלא הוא כמס עמדי. כתרגומו, כצוריהם ששכחתי מעשיהם, כולם גנוזים ושמורים לפני: הלא הוא. פרי גפנם ותצואת שדמותם כמס עמדי:

- 35 Vengeance is Mine, and recompense,
Against the time when their foot
shall slip; For the day of their
calamity is at hand, And the things
that are to come upon them shall
make haste.
- 36 For the LORD will judge His people,
And repent Himself for His
servants; When He seeth that their
stay is gone, And there is none
remaining, shut up or left at large.
- 37 And it is said: Where are their gods,
The rock in whom they trusted;
- 38 Who did eat the fat of their
sacrifices, and drank the wine of
their drink-offering? Let him rise up
and help you, Let him be your
protection.
- 39 See now that I, even I, am He, And
there is no god with Me; I kill, and I
make alive; I have wounded, and I
heal; And there is none that can
deliver out of My hand.
- לִי נָקָם וְשָׁלָם לְעֵת תִּמּוּט רַגְלָם
כִּי קָרוֹב יוֹם אִידֵם וְחָשׁ עֲתִידָת
לָמוֹ:
- כִּי־יִדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנַחֵם כִּי יֵרָאֶה כִּי־אָזְלָת יָד
וְאָפֶס עֲצוּר וְעָזוֹב:
- וְאָמַר אֵי אֱלֹהֵימוֹ צוּר חֲסִיו
בּוֹ:
- אֲשֶׁר חָלַב וּבְחִימוֹ יֹאכְלוּ יִשְׁתּוּ
יֵינן נְסִיכָם יְקוּמוּ וְיַעֲזֹרְכֶם יְהִי
עֲלֵיכֶם סִתְרָה:
- רָאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי הוּא וְאֵין
אֱלֹהִים עִמָּדִי אֲנִי אֲמִית וְאַחִיָּה
מִחַצְתִּי וְאֲנִי אֲרָפָא וְאֵין מִיָּדִי
מִצִּיל:

(35) לִי נָקָם וְשָׁלָם. עמי נכון ומזומן פורענות נקם, וישלם להם כמעשיהם, הנקם ישלם להם גמולם. ויש מפרשים ושלם, שם דבר, כמו ושלום, והוא מגזרת וְהִצֵּר אֵין צָהָם (ירמיה ה, יג), כמו וְהִצֵּר. ואימתי אשלם להם: לעת תמוט רגלם. כְּשֶׁתִּפְּסֹם זְכוּת אֲבוֹתָם שֶׁהֵם סְמוּכִין עֲלָיו: כִּי קָרוֹב יוֹם אִידֵם. כשארצה להציא עליהם יום אידם, קרוב ומזומן לפני להציא על ידי שלוחים הרצה: וחש עתדות למו. ומהר יצאו העמידות להם: וחש. כמו וְהָיָה (ישעיה ה, יט). עד כאן העיד עליהם משה דברי תוכחה, להיות השירה הזאת לעד, כשתצא עליהם הפורענות ידעו שאני הודעתים מראש, מכאן ואילך העיד עליהם דברי תנחומין שיצאו עליהם ככלות הפורענות, ככל אשר אמר למעלה, וְהָיָה כִּי יֵצְאוּ עֲלֵיךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַדְּבָרָה וְהַקְלָלָה וְגו' (לעיל ל, א) וְשָׁז ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְגו' (שם ג):

(36) כִּי יִדִין ה' עמו. כשישפוט אותם דיסורין הללו האמורים עליהם, כמו פִּי צָם יְדִין עַמִּים (איוב לו, לא), כי זה אינו משמש בלשון דהא, לתת טעם לדברים של מעלה, אלא לשון תחלת דבור, כמו פִּי תִצָּא אֶל הָאָרֶץ (ויקרא כה, ז), כשיצאו עליהם משפטים הללו, ויתנחם הקב"ה על עבדיו לשוֹב ולרחם עליהם: יתנחם. לשון הפך מחשבה, להיטיב או להרע: כִּי יֵרָאֶה כִּי אָזְלָת יָד. כשיראה כי יד האויב הולכת וחוזקת מאד עליהם, ואפס בהם עזר ועוזב: עזר. נוסע ע"י עוזר ומושל שיעזור בהם: עזוב. ע"י עוזב. עזר, הוא המושל העוזר בהם שלא ילכו מפוזרים בנחתם לצבא על האויב, בלשון לע"ז מיינטינדור. עזר, הוא הנושע במעור המושל. עזוב, מחזק, כמו וְיַעֲזֹבוּ יְרוּשָׁלַם עַד הַחוּמָה (נחמיה ג, ח), אֵיךְ לֹא עָזָה עִיר תְּהִלָּה (ירמיה מט, כה). עזר, מייטונד"ר. עזוב, אינפורצ"ד:

(37) ואמר. הקב"ה עליהם: אֵי אֱלֹהֵימוֹ. עבדות אלילים שעבדו: צוּר חֲסִיו בו. הסלע שהיו מתכסין בו מפני החמה והאנה, כלומר שהיו בטוחין בו להגן עליהם מן הרעה:

(38) אשר חלב וזבחימו. היו אותם אלהות אוכלים, שהיו מקריבין לפנייהם ושומין יין נסיכס: יְהִי עֲלֵיכֶם סִתְרָה. אותו הנזר יהיה לכם מחסה ומסתור:

(39) ראו עתה. הצינו מן הפורענות שהצאתי עליכם ואין לכם מושיע, ומן התשועה שאושיעכם ואין מוחה בידי: אֲנִי

40	For I lift up My hand to heaven, And say: As I live for ever,	אֲרִי אֶתְקִינִית בְּשָׁמַיָא בֵּית שְׁכִינָתִי וְאָמַרְתִּי קָיָם אֲנִי לְעֶלְמִין:	כִּי־אֲשֶׁא אֶל־שָׁמַיִם יָדִי וְאָמַרְתִּי חַי אֲנֹכִי לְעֹלָם:	ששי
41	If I whet My glittering sword, And My hand take hold on judgment; I will render vengeance to Mine adversaries, And will recompense them that hate Me.	אִם עַל חֵד תִּרְיִן כְּחִיזוֹ בִּרְקָא מִסּוּף שְׁמַיָא וְעַד סוּף שְׁמַיָא תִּתְּנִלִי חֲרָבִי וְתִתְּקַף בְּדִינָא יָדִי אֶתִּיב פּוֹרְעָנוּתָא לְשָׂנְאִי וּלְבַעַלִי דְּבָבִי אֲשֵׁלִים:	אִם־שְׁנוּתִי בִּרְקַח חֲרָבִי וְתִתְּנִי בְּמִשְׁפַּט יָדִי אֲשִׁיב נָקָם לְצָרָי וּלְמִשְׁנְאֵי אֲשֵׁלִים:	41
42	I will make Mine arrows drunk with blood, And My sword shall devour flesh; With the blood of the slain and the captives, From the long-haired heads of the enemy.'	אֲרִי גִרְרִי מִדָּמָא וְחֲרָבִי תִּקְטִיל בְּעַמְמַיָא מִדָּם קְטִילִין וְשָׁבֵן לְאַעְדָּאָה כְּתָרִין מִרִישׁ שְׁנָאָה וּבַעַלִי דְּבָבָא:	אֲשַׁכֵּיר חֲצֵי מִדָּם וְחֲרָבִי תֹאכַל בָּשָׂר מִדָּם חָלָל וְשִׁבְיָה מֶרֶאֶשׁ פְּרָעוֹת אוֹיֵב:	42
43	Sing aloud, O ye nations, of His people; For He doth avenge the blood of His servants, And doth render vengeance to His adversaries, And doth make expiation for the land of His people.	שִׁבְּחוּ עַמְמַיָא עִמְיָה אֲרִי פּוֹרְעָנוּת עֲבָדֵיהִי צְדִיקָיָא יִתְּפָרַע וּפּוֹרְעָנוּתָא יִתִּיב לְשָׁנְאוֹתָי וּכְפָר עַל אֶרְעִיהָ וְעַל עִמְיָה:	הִרְנִינוּ גוֹיִם עִמּוֹ כִּי דָם־עֲבָדָיו יָקוּם וְנָקָם יִשִּׁיב לְצָרָיו וּכְפָר אֲדַמְתּוֹ עִמּוֹ: (פ)	43

אני הוא. אני להשפיל ואני להרים: ואין אלהים עמדי. עומד כנגדי למחות: עמדי. דוגמתי וכמוני: ואין מירי מציל. הפושעים צי:

(40) כי אשא אל שמים ידי. כי צחרון אפי אשא ידי אל עמי צצועה: ואמרת חיי אנכי. לשון צצועה הוא, [כמו חיי אני נאם ה' אם לא פאשר צצקס צאזני (צמדצר יד, כח), אף כאן] אני נצצע חיי אנכי:

(41) אם שנותי ברק חרבי. אם אשנן את להצחרצי, כמו למען יהיה לה צצק (יחזקאל כא, טו) פלנדור: ותאחז במשפט ידי. להניח מדת רחמים צצויצי שהרעו לכם, אָשֶׁר הָיָה מִשְׁפַּטִּי מִשְׁפַּטִּי וְהָיָה לְךָ צָרָה (זכריה א, טו). ד"א, ותאחז ידי את מדת המשפט, להחזיק צה ולנקום נקם: אשיב נקם וגו'. למדו רצותינו צצגדה מתוך לשון המקרא שאמר ותאחז במשפט ידי, לא כמדת צצר ודס מדת הקצ"ה, מדת צצר ודס זורק חן ואינו יכול להשיצו, והקצ"ה זורק חציו ויש צידו להשיצן כאליו אוחזן צידו, שהרי צצק הוא חצו, שנאמר כאן צצק חרצי ותאחז במשפט ידי, והמשפט הזה לשון פורענות הוא צצע"ו יושטיאל"ה:

(42) אשכיר חצי מדם. האויצ: וחרבי תאכל בשר. צצס: מדם חלל ושבִּיָּה. זאת תהיה להם מעון דס חללי (ס"א חללי דס) ישראל וצציה שצצו מהם: מראש פרעות אויב. מפשע תחלת פרצות האויצ, כי כשהקצ"ה נפרע מן האומות, פוקד עליהם עונם ועונות אצותיהם, מראשית פרציה שפרצו צצשראל:

(43) הרנינו גוים עמו. לאותו הזמן יצצחו האומות את ישראל, ראו מה שצחה של אומה זו, שצצקו צצקצ"ה צכל התלאות שעצרו עליהם ולא עצצוהו, יודעים היו צצווצו וצצצחו: כי דם עבדיו יקום. שפיקות דמיהם כמשמעו: ונקם ישיב לצריו. על הגזל ועל החמס, כענין שנאמר מִצָּרִים לְשָׁמְרָה תִּהְיֶה וְלִדְרוֹס לְמַדְצָר שְׁמֶרָה תִּהְיֶה מִתְּמַם צָנִי יְהוּדָה (ויאל ד, יט), ואומר מִתְּמַם אֲחִיךָ יַעֲקֹב וגו' (עוצדיה א, י): וכפר אדמתו עמו. ויפייס אדמתו ועמו על הצרות שעצרו עליהם ושעשה להם האויצ: וכפר. לשון רצוי ופיוס, כמו לְכַפֵּרָה סָנְיוֹ (צראשית לצ, כא), לְכַתִּיבָה לְרוּפְיָיָה: וכפר אדמתו. ומה היא אדמתו, עמו, כשעמו מתנחמים ארצו מתנחמת, וכן הוא אומר רָצִיתָ ה' אֶרְצֶךָ (תהלים פה, צ), צמה רצית ארצך, שֶׁצָּרָה צִצִית יַעֲקֹב (שס). צפנים אחרים היא נדרשת צצפרי (צכו), ונחלקו צה רצי יהודה ורצי נחמיה, רצי יהודה דורש כולה כנגד ישראל ורצי נחמיה דורש כולה כנגד האומות, רצי יהודה דורשה כלפי ישראל, אמרתי אפאיהם כמו שפירשתי עד ולא ה' פעל כל זאת. כי גוי אצד עצות המה, אצדו תורתי שהיא להם עצה נכונה. ואין צהם תצונה, להצצונן איכה ירדוך אחד מן האומות אלך מהם, אם לא כי צורם מכרם. כי לא כצורנו צורם, הכל כמו שפירשתי עד תכליתו. ורצי נחמיה דורשה כלפי האומות עוצדי אלילים, כי גוי אצד עצות המה, כמו שפירשתי תחלה עד ואויצינו פלילים: כי מוגפן סדום גפנם. של אומות עוצדי אלילים: ומשדמת עמורה וגו'. ולא ישימו לצם לתלות הגדולה צי: ענבמו ענבי רוש. הוא שאמר לוֹלִי כעס אויב אגור על ישראל, להרעילם ולהמריצם, לפיכך אשכלות מרורות למו, להלעיט אותם על מה שעשו לָצְנִי: חמת תנינים יינבם.

44	And Moses came and spoke all the words of this song in the ears of the people, he, and Hoshea the son of Nun.	וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה־הַזֹּאת בְּאָזְנֵי הָעָם הוּא וְהוֹשֵׁעַ בֶּן־נֹון׃	סביעי
45	And when Moses made an end of speaking all these words to all Israel,	וַיִּכַּל מֹשֶׁה לְדַבֵּר אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל׃	45
46	he said unto them: 'Set your heart unto all the words wherewith I testify against you this day; that ye may charge your children therewith to observe to do all the words of this law.	וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שִׁמּוּ לִבְכֶּם לְכָל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־אֲנִי מַעֲיִד בְּכֶם הַיּוֹם אֲשֶׁר תִּצְוּם אֶת־בְּנֵיכֶם לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃	46
47	For it is no vain thing for you; because it is your life, and through this thing ye shall prolong your days upon the land, whither ye go over the Jordan to possess it.'	כִּי לֹא־דָבָר רֵק הוּא מִכֶּם כִּי־הוּא חַיֵּיכֶם וּבְדַבְּרֵי הַזֶּה תִּאָּרְכוּ יָמִים עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ (פ)	47

מוכן להשקותם על מה שעושין להם: כמזכיר עמדי. אותו הכוס שנאמר כי כוס צידה' וגו' (תהלים עה, ט): לעת תמוט רגלם. כענין שנאמר תְּרַמְסְנָה רָגְלָא (ישעיה כו, ו): כי ידין ה' עמו. כלשון זה משמש כי ידין כלשון דהא, ואין ידין לשון יסורין, אלא כמו כי יריצ את ריצת מיד עושיהם, כי יראה כי אולת יד וגו'. ואמר אי אלהימו. האויז יאמר אי אלהימו של ישראל, כמו שאמר טיטוס הרשע כשגידר את הפרוכת (גיטין נו:), כענין שנאמר וְיִצְחָק אֲבִיכִי וְכַסְפָּר בִּגְשָׁה הָאִמְרָה אֵלַי אִיז' ה' אֱלֹהֶיךָ (מכילתא, י): ראו עתה כי אני וגו'. אז יגלה הקציה ישועתו ויאמר, ראו עתה כי אני הוא, מאתי זאת עליהם הרעה, ומאתי תצא עליהם הטובה: ואין מידי מציל. מי שניצל אחסן מן הרעה אשר אביא עליכם: כי אשא אל שמים ידי. כמו כי נשאתי, תמיד אני משרה מקום שכינתי בשמים, כהרגומו, אפילו חלש למעלה וגבור למטה, אימת העליון על החסותו, וכל שכן שגבור מלמעלה וחלש מלמטה: ידי. מקום שכינתי, כמו אֵישׁ עַל יָדוֹ (במדבר ז, יז), והיה צידי להפרע מכס, אבל אמרתי שחי אנכי לעולם, איני ממחר לפרוע לפי שיש לי שהות בדבר, כי אני חי לעולם, ובדורות אחרונים אני נפרע מהם, והיכולת צידי להפרע מן המתים ומן החיים, מלך בשר ודם שהוא הולך למות ממחר נקמתו להפרע בחייו, כי שמא ימות הוא או אויבו, ונמצא שלא ראה נקמתו ממנו, אבל אני חי לעולם, ואם ימותו הם ואיני נפרע בחייהם, אפרע במותם: אם שנותי ברק חרבי. הרצה אם יש שאינם תלויין, כשאשנן ברק חרבי ותאחז במשפט ידי וכו', כמו שפירשתי למעלה: (44) הוא והושע בן נון. שבת של דיוןגי היתה, נטלה רשות מזה ונתנה לזה (סוטה יג:), העמיד לו משה מתורגמן ליהושע שיהא דורש בחייו, כדי שלא יאמרו ישראל בחיי רבך לא היה לך להרים ראש, ולמה קורא כאן הושע, לומר שלא זזה דעתו עליו, שאע"פ שניתנה לו אגלה, השפיל עצמו כאשר מתחלתו (ספרי שלד): (46) שימו לבבכם. צריך אדם שיהיו עיניו ואזניו ולבו מכוונים לדברי תורה, וכן הוא אומר בְּכָל־הַיּוֹם וּבְכָל־הַלַּיְלָה וּבְכָל־הַיּוֹם וּבְכָל־הַלַּיְלָה (ישעיה מ, ד), הרי דברים קל וחומר, ומה תצנית הצית שהוא נראה לעינים וגמול צקנה, צריך אדם שיהיו עיניו ואזניו ולבו מכוונים להצין, דברי תורה שהן כהררין התליון בשערה על אחת כמה וכמה: (47) כי לא דבר רק הוא מכם. לא לחנם אתם יגיעים זה, כי הרצה שכר תלוי זה, כי היא חייכם. דבר אחר, אין לך דבר ריקן בתורה שאם תדרשנו שאין בו מתן שכר, מדע לך שכן אמרו וְאִתּוֹם לֹטֵן תִּמְנַע (בראשית לו, כב), וְתִמְנַע הָיְתָה פִּלְגָשׁ וגו' (שם יז), לפי שאמרה איני כדאי להיות לו לאשה, הלא היא ואהיה פילגשו, וכל כך למה, להודיע שבחו של אברהם שהיו שלמונים ומלכים מתאווים לידבק בזרעו:

48	And the LORD spoke unto Moses that selfsame day, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר:	מפטיר
49	'Get thee up into this mountain of Abarim, unto mount Nebo, which is in the land of Moab, that is over against Jericho; and behold the land of Canaan, which I give unto the children of Israel for a possession;	עֲלֵה אֶל-הָהָר הָעֲבָרִים הַזֶּה הִרְגֵּבוּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מוֹאָב אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרִיחוֹ וּרְאוּהָ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֻחֻזָּה:	49
50	and die in the mount whither thou goest up, and be gathered unto thy people; as Aaron thy brother died in mount Hor, and was gathered unto his people.	וּמָת בְּהָר אֲשֶׁר אָתָּה עֹלֶה שָׁמָּה וְהֵאָסַף אֶל-עַמֶּיךָ כְּאֲשֶׁר-מָת אַהֲרֹן אַחִיךָ בְּהָר הָהָר וַיֵּאָסַף אֶל-עַמּוֹ:	50
51	Because ye trespassed against Me in the midst of the children of Israel at the waters of Meribath-kadesh, in the wilderness of Zin; because ye sanctified Me not in the midst of the children of Israel.	עַל אֲשֶׁר מַעֲלַתֶּם בִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי-מְרִיבַת קֹדֶשׁ מִדְּבַר-צִין עַל אֲשֶׁר לֹא-קִדְשַׁתֶּם אוֹתִי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:	51
52	For thou shalt see the land afar off; but thou shalt not go thither into the land which I give the children of Israel.'	כִּי מִמָּגֵד תִּרְאֶה אֶת-הָאָרֶץ וְשָׁמָּה לֹא תֵבֹא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: (פ)	52 פסוקים 52

(48) וידבר ה' אל משה בעצם היום הזה. בשלושה מקומות נאמר בעצם היום הזה, נאמר בנחצ'קס היום הזה צא נח וגו' (שם ז, יג), במראית אורו של יום, לפי שהיו בני דורו אומרים, בכך וכך אם אתה מרגישין בו אין אתה מניחין אותו ליכנס במצבה, ולא עוד, אלא אתה נוטלין כשילין וקרדומות ומצקעין את המצבה, אמר הקב"ה, הריני מכניסו בחצי היום וכל מי שיש בידו כח למחות יצא וימחה, במצרים נאמר צֶעֱקָם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצִיָה ה' (שמות יב, נא), לפי שהיו מצרים אומרים, בכך וכך אם אתה מרגישין בהם אין אתה מניחין אותם ללכת, ולא עוד, אלא אתה נוטלין סייפות וכלי זיין והורגין בהם, אמר הקב"ה, הריני מוסיף בחצי היום, וכל מי שיש בו כח למחות יצא וימחה, אף כאן במיתתו של משה נאמר בעצם היום הזה, לפי שהיו ישראל אומרים, בכך וכך אם אתה מרגישין בו אין אתה מניחין אותו, אדם שהוציאו ממצרים, וקרע לנו את היס, והוריד לנו את המן, והגיו לנו את השליו, והעלה לנו את הבאר, ונתן לנו את התורה, אין אתה מניחין אותו, אמר הקב"ה, הריני מכניסו בחצי היום וכו'.

(50) כאשר מת אהרן אחיך. באותה מיתה שראית וחמדת אותה, שהפשיט משה את ההרן בגד ראשון והלבישו ללעזור וכן שני וכן שלישי, וראה בנו כדודו, אל משה, אהרן אחי, עולה למטה, ועלה, פשוט ידיך, ופשוט, פשוט רגליך, ופשוט, עזום עיניך, ועצם, קמוץ פיך, וקמוץ והלך לו, אמר משה אשרי מי שמת במיתה זו:

(51) על אשר מעלתם בי. גרמתם למעול בי: על אשר לא קדשתם אותי. גרמתם לי שלא אתקדש, אמרתי לכם ודצקסם קל הסלע (במדבר כ, ח), והם הכוהו, והוצרכו להכותו פעמים, ואלו דצרו עמו ונתן מימיו בלא הכאה, היה מתקדש שם שמים, שהיו ישראל אומרים, ומה הסלע הזה שאינו לשכר ולא לפורענות, אם זכה אין לו מתן שכר, ואם חטא אינו לוקה, כך מקיים מצות בוראו, את כל שכן:

The Haftara is II Samuel 22:1 - 22:51 on page 186. This Haftara is only read on the Shabbat between Yom Kippur and Sukkot, if there is one. If it is the Shabbat between Rosh HaShana and Yom Kippur, read the Haftara for Shabbat Shuva on page 184.

XXXIII

And this is the blessing wherewith
Moses the man of God blessed the
children of Israel before his death.

וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה
אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לִפְנֵי מוֹתוֹ:

וזאת
הברכה
כו

2

And he said: The LORD came from
Sinai, And rose from Seir unto
them; He shined forth from mount
Paran, And He came from the
myriads holy, At His right hand was
a fiery law unto them.

וַיֹּאמֶר יְיָ מִסִּינַי אֶתְגַּלִּי וְיִזְרַח
מִשְׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מִזֶּהר פָּאֲרָן
וְאַתָּה מִרְבֶּבֶת קֹדֶשׁ מִיְמִינוֹ (כ)
אֲשֶׁר־תָּה [ק' אֵשׁ דָּת] לָמוֹ:
וַיֹּאמֶר יְיָ מִסִּינַי אֶתְגַּלִּי וְיִזְרַח
מִשְׁעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מִזֶּהר פָּאֲרָן
וְאַתָּה מִרְבֶּבֶת קֹדֶשׁ מִיְמִינוֹ (כ)
אֲשֶׁר־תָּה [ק' אֵשׁ דָּת] לָמוֹ:
וְאֵת חֲבִיבֵינוּ לְשִׁבְטֵי אֵל
קְדִישׁוֹהֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָא
אֲפִיק מִמַּצְרַיִם וְאֶנּוּן מִדְּבָרִין
תַּחֲנוּת עֲנֻדָּה נְטֻלִין עַל מִימְרָךְ:
וְאֵת חֲבִיבֵינוּ לְשִׁבְטֵי אֵל
קְדִישׁוֹהֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָא
אֲפִיק מִמַּצְרַיִם וְאֶנּוּן מִדְּבָרִין
תַּחֲנוּת עֲנֻדָּה נְטֻלִין עַל מִימְרָךְ:

2

3

Yea, He loveth the peoples, All His
holy ones—they are in Thy hand;
And they sit down at Thy feet,
Receiving of Thy words.

אֵת חֲבִיבֵינוּ לְשִׁבְטֵי אֵל
קְדִישׁוֹהֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָא
אֲפִיק מִמַּצְרַיִם וְאֶנּוּן מִדְּבָרִין
תַּחֲנוּת עֲנֻדָּה נְטֻלִין עַל מִימְרָךְ:
אֵת חֲבִיבֵינוּ לְשִׁבְטֵי אֵל
קְדִישׁוֹהֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָא
אֲפִיק מִמַּצְרַיִם וְאֶנּוּן מִדְּבָרִין
תַּחֲנוּת עֲנֻדָּה נְטֻלִין עַל מִימְרָךְ:

3

4

Moses commanded us a law, An
inheritance of the congregation of
Jacob.

תּוֹרָה צִוִּיתָ לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרֶשֶׁה
קִהַלְתָּ יַעֲקֹב:
תּוֹרָה צִוִּיתָ לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרֶשֶׁה
קִהַלְתָּ יַעֲקֹב:

4

(52) כי מנגד. מרחוק: תראה וגו'. כי אם לא תראה עכשיו לא תראה עוד צחיך: ושמה לא תבוא. וידעתי כי חצינה היא לך, על כן אני אומר לך עלה וראה:

(1) וזאת הברכה. לפני מותו. סמוך למיתתו (ספרי שמג), שאם לא עכשיו אימתי:
(2) ויאמר ה' מסיני בא. פתח תחלה בשבחו של מקום ואחר כך פתח בצרכיהם של ישראל (ספרי שמג) ובשבח שפתח צו יש צו הזכרת זכות לישראל, וכל זה דרך רצוי הוא, כלומר, כדאי הם אלו שחול עליהם צרכה: מסיני בא. יאל לקראתם כשבאו להתייצב בתחתית ההר, כחתן היואל להקציל פני כלה, שנאמר לקראת האלהים (שמות יט, יז) למדנו שאל כנגדס: וזרח משעיר למו. שפתח לבני עשו שיקבלו את התורה ולא ראו (ספרי שמג): הופיע. להם: מזהר פארן. שהלך שם ופתח לבני ישמעאל שיקבלוה ולא ראו (שם): ואתה. לישראל: מרבבות קדש. ועמו מקצת רבבות מלאכי קדש, ולא כולם ולא רובם, ולא כדרך צהר ודם שמראה כל כבוד עשרו ופתאומם ציוס חופתו: אש דת. שהיתה כמוזה מאז לפניו באש שחורה על גבי אש לבנה, נתן להם בלוחות כתב יד ימינו. דבר אחר, אש דת, כתרוממו, שנתנה להם מתוך האש:
(3) אף חובב עמים. גם חנה יתירה חצצ את השבטים, כל אחד ואחד קרוי עס, שהרי בנימין לבדו היה עמיד להוולד כשאמר הקב"ה ליעקב גוי וקהל גוים יקה ממך (בראשית לה, יא): כל קדשיו בידך. נפשות הנדיקים גנוזות אחר, כענין שנאמר, וקהל נפש גלגלני קרוקה בצרור הסיים את ה' אללהיך (שמואל א כה, כט): והם תבו לרגלך. והם ראויים לכך, שהרי תכו עצמן לתוך תחתית ההר לרגלך צמיני, תכו לשון פועלו, והתנופו לתוך מרגלותיך: ישא מדברתיך. נשאו עליהם עול תורתך: מדברתיך. המ"ס צו קרוב ליסוד, כמו וישמע את הקול מדבר אליו (במדבר ז, פט), וקשמע את מדבר אליו (יחזקאל ב, ז), כמו מתדבר אלי, אף זה מדברתיך, מה שהיית מדבר להשמיעני לאמר להם טישפורפלידור"ש בלע"ז, ואונקלוס תרגם שהיו נוסעים על פי דבריך, והמ"ס צו שמוש משמשת לשון מן. דבר אחר, אף חצצ עמים, אף בשעת חצתן של אומות העולם, שהראית להם פנים שוחקות ומסרת את ישראל צידם: כל נדיקיהם וטוביהם דצקו צך ולא משו מאחריך, ואתה שומרם: והם תבו לרגלך. והם מתמנעים ומתכנסים לתחת ללך: ישא מדברותיך. מקצלין גזרותיך ודמותיך בשמחה. ואלה דצריהם:
(4) תורה. אשר נזה לנו משה, מורשה היא לקהלת יעקב, אחזניה ולא נעוצנה:

5	And there was a king in Jeshurun, When the heads of the people were gathered, All the tribes of Israel together.	וַיְהִי בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ בְּהַתְּאֶסֶף בְּאַתְּכַנְשׁוֹת רִישֵׁי עַמָּא כְּחֶדָא שְׁבִטֵיא דִישְׂרָאֵל:	וַיְהִי בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ בְּהַתְּאֶסֶף רִאשֵׁי עַם יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל:	5
6	Let Reuben live, and not die In that his men become few.	יִיחִי רְאוּבֵן בְּחַיֵּי עֲלָמָא וּמוֹתָא תִּנְיָנָא לֹא יָמוּת וּיקְבֹלוֹן בְּנוֹהֵי אַחֲסָנְתָּהוֹן בְּמִנְיָנָהוֹן:	יִיחִי רְאוּבֵן וְאֶל־יָמוּת וַיְהִי מִתִּיּו מִסְפָּר: (ס)	6
7	And this for Judah, and he said: Hear, LORD, the voice of Judah, And bring him in unto his people; His hands shall contend for him, And Thou shalt be a help against his adversaries.	וְדָא לִיהוּדָה וְאָמַר קְבִיל יְיָ צְלוֹתֶיהָ דִיהוּדָה בְּמִפְקִיָּה לְקַרְבָּא וּלְעֵמִיָּה תְּתִיבְנִיָּה בְּשָׁלֵם יְדוּחֵי יַעֲבֹדֵן לִיה פוֹדְעָנֹתָא מִשְׁנֹאוֹהֵי וְסַעֲיד מִבְּעִיל דְּבָבָא הָוִי לִיה:	וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שְׁמַע יְהוָה קוֹל יְהוּדָה וְאֶל־עַמּוֹ תְּבִיאֵנּוּ יְדִיּוֹ קִבְּ לֹא וְעֹזֶר מִצָּרָיו תִּתֶּינָה: (פ)	7
8	And of Levi he said: Thy Thummim and Thy Urim be with Thy holy one, Whom Thou didst prove at Massah, With whom Thou didst strive at the waters of Meribah;	וּלְלוֹי אָמַר תּוֹמִיָּא וְאוּרִיָּא אַלְבִּישְׁתָּא לְגַבְרָא דְאַשְׁתַּכַּח חֲסִיד קְדָמָךְ דְּנִסִּיתָהִי בְּנִסִּיתָא וְהוּא שְׁלֵמִים בְּחִנְתָּהִי עַל מִי מִצִּוְתָא וְאַשְׁתַּכַּח מִהֵימֵן:	וּלְלוֹי אָמַר תּוֹמִיָּא וְאוּרִיָּא לְאִישׁ חֲסִידְךָ אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמַסָּה תְּרִיבָהוּ עַל־מִי מְרִיבָה:	8
9	Who said of his father, and of his mother: 'I have not seen him'; Neither did he acknowledge his brethren, Nor knew he his own children; For they have observed Thy word, And keep Thy covenant.	דְּעַל אָבוּהִי וְעַל אִמִּיָּה לֹא רַחִים כִּד חֲבֹו מִן דִּינָא וְאַפִּי אַחוּהִי וּבְנוֹהִי לֹא נָסִיב אָרִי נָטְרוּ מִטְּרַת מִימְרְךָ וּקְיָמְךָ לֹא אֲשַׁנְיָאוּ:	הָאָמַר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רָאִיתִיו וְאֶת־אָחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת־בָּנָיו לֹא יָדַע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתְךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצְרוּ:	9

(5) ויהי. הקצ"ה: בישרון מלך. תמיד עול מלכותו עליהם: בהתאסף. בכל התאסף ראשי חשבון אסיפתם: ראשי. כמו כי תשא את ראש (שמות ל, יז), ראוי אלו שאזכרם. דבר אחר, צהתאסף. צהתאסף יחד צאגודה אחת ושלום ביניהם, הוא מלכם, ולא כשיש מחלוקת ביניהם:

(6) יחי ראובן. צעולם הזה: ואל ימות. לעולם הצא. שלא יזכר לו מעשה צלה: ויהי מתיו מספר. נמנין צמנין

שאר אחיו, דוגמא היא זו, כענין שנאמר וישפצ את צלָהָ, ויהיו צני יעקב שנים עשר (צראשית לה, כז), שלא יאח מן המנין:

(7) וזאת ליהודה. סמך יהודה לראובן, מפני ששניהם הודו על קלקול שצידם שנאמר אֲשֶׁר תִּקְּמִים יִגִּידוּ וגו' (איוז טו, יח) לָהֶם לְצִדָם וגו' וְלֹא עָבַר זָר צָחוּקָם (שם יט) ועוד פירשו רבותינו, (מכות יא: צבא קמא צב) שכל מ' שנה שהיו ישראל צמדצב, היו עצמות יהודה מחגלגלין צארוֹן, מפני נדוי שקבל עליו, שנאמר וְקָטַף אֶת־יָדָיו כָּל הַיָּמִים (צראשית מד, לב), אמר משה, מי גרם לראובן שיודה, יהודה וכו': שמע ה' קול יהודה. תפלת דוד ושלמה ואסא מפני הכושים, ויהושפט מפני העמונים וחזקיה מפני סנחריב: ואל עמו תביאנו. לשלום מפני המלחמה (ס"א מן המלחמה): ידיו רב לו. יריבו ריבו וינקמו נקמתו: ועזר מצריו תדיה. על יהושפט התפלל, על מלחמת רמות גלעד ויַעֲקֹב יְהוֹשָׁפָט וְה' עָזְרוּ (דברי הימים-ב יח, לא). דבר אחר, שמע ה' קול יהודה, כאן רמז צרכה לשמעון מתוך צרכותיו של יהודה (ספרי שמח), ואף כשחלקו ארץ ישראל נטל שמעון מתוך גורלו של יהודה, שנאמר מִקְּבֶל צָנִי יְהוּדָה נִתְּלַת צָנִי שְׁמַעוֹן (יהושע יט, ט) (ומפני מה לא ייחד לו צרכה צפני עצמו, שהיה צלצו עליו על מה שעשה צשטים, כ"ב צאגדת תהלים (מדרש תהלים ז, ג)):

(8) וללוי אמר. ועל לוי אמר: תומיך ואוריך. כלפי שכינה הוא מדבר: אשר נסיתו במסח. שלא נתלוננו עם שאר המלינים: תריבהו וגו'. כתרמומו. דבר אחר תריבהו על מי מריבה, נקפאקפא לו לצוא צעלילה, אם משה אמר שִׁמְעוּ נָא הַמְּלִיכִים (צמדצב כ, י) אהרן ומרים מה עשו:

10	They shall teach Jacob Thine ordinances, And Israel Thy law; They shall put incense before Thee, And whole burnt-offering upon Thine altar.	כְּשִׁרְיוֹ אֵלָיו דִּילְפוֹן דִּינָךְ לִיעֲקֹב וְאוֹרִיתֶךָ לְיִשְׂרָאֵל יִשְׁוֹן קִטְרֶת בּוֹסְמִין קִדְמָךְ וְגִמִּיר לְרַעְיָא עַל מִדְבַּחֶךָ:	יִוְרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לִיעֲקֹב וְתוֹרָתֶךָ לְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמֹו קִטּוֹרֶה בְּאַפֶּךָ וְכָלִיל עַל-מִזְבְּחֶךָ:	10
11	Bless, LORD, his substance, And accept the work of his hands; Smite through the loins of them that rise up against him, And of them that hate him, that they rise not again.	בְּרִיךְ יי נִכְסוֹהֵי וְקוֹרְבָן יְדוּהֵי קִבִּיל בְּרַעְיָא תִּבְרַח חֲרָצָא דְשִׁנְאוֹהֵי וְדִבְעָלֵי דְבִבּוּהֵי דְלֹא יִקּוּמוּן:	בְּרִיךְ יְהוָה חֵילוֹ וּפְעָל יָדָיו תִּרְצֶה מִחֵץ מְתַנִּים קִמְיוֹ וּמִשְׁנְאָיו מִן-יְקוּמוֹן: (ס)	11
12	Of Benjamin he said: The beloved of the LORD shall dwell in safety by Him; He covereth him all the day, And He dwelleth between his shoulders.	לְבִנְיָמִן אָמַר רַחֲמָא דִּי יִשְׂרָי לְרוּחָצֵן עֲלוּהֵי יְהִי מְגִין עֲלוּהֵי כָּל יוֹמָא וּבִאֲרַעִיהָ תִשְׁרִי שְׂכִינְתָּא:	לְבִנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְהוָה יִשְׁכֵּן לְבִטַּח עָלָיו חֲפֶף עָלָיו כָּל-הַיּוֹם וּבֵין כְּתָפָיו שָׁכֵן: (ס)	12
13	And of Joseph he said: Blessed of the LORD be his land; For the precious things of heaven, for the dew, And for the deep that coucheth beneath,	וּלְיוֹסֵף אָמַר מְבָרַכָא מֶן קִדָּם יי אֲרַעִיהָ עֲבָדָא מְגִדְנִין מִטְּלָא דְשָׁמַיָא מְלַעִילָא וּמִמְבּוּעֵי עֵינָוֹן וְתַהוֹמִין דְּנִגְדִין מִמַּעַמְקֵי אֲרַעָא מִלְּרַע:	וּלְיוֹסֵף אָמַר מְבָרַכַת יְהוָה אֲרָצוֹ מִמְּגֵד שָׁמַיִם מִטָּל וּמִתַּהוֹם רִבְצַת תַּחַת:	שלישי
14	And for the precious things of the fruits of the sun, And for the precious things of the yield of the moons,	עֲבָדָא מְגִדְנִין וְעִלְלָן מִיְבוּל שְׁמֶשׁ עֲבָדָא מְגִדְנִין מִרִישׁ יְרַח בִּירַח:	וּמִמְּגֵד תְּבוּאוֹת שְׁמֶשׁ וּמִמְּגֵד גֶּרֶשׁ יְרַחִים:	14

(9) האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו. כשחטאו בעגל ואמרתי מי לה' אֵלֵי (שמות לב, כו), נאספו אלי כל בני לוי, וזויתם להרוג את אבי אמו והוא מִיִּשְׂרָאֵל, או את אחיו מאמו או בן בתו וכן עשו, ואי אפשר לפרש אצוי ממש ואחיו מאביו וכן בניו ממש, שהרי לויים הם, ומשצט לוי לא חטא אחד מהם, שנאמר קָל גָּנִי לֹוי (ס): כי שמדו אמרתך. לא יהיה לך אלהים אחרים: ובריתך יצורו. צריט מילה, שאותם שנולדו צמדצר, של ישראל לא מלו את צניהם, והם היו מולין ומלין את צניהם, (ס"א) אותם שנולדו צמדצר, שישראל לא מלו את צניהם והם היו מולין):

(10) יורו משפטיך. ראויין אלו לכך: וכליל. עולה (יומא כו):

(11) מחץ מתנים קמיו. מחץ קמיו מכת מתנים, כענין שנאמר וּמִתְנִיָקָם קָמִיד הַמַּעַד (תהלים סט, כד), ועל המעוררין על הכהונה אמר כן. דבר אחר, ראה שעתידין חשמונאי וצניו להלחם עם היונים, והתפלל עליהם לפי שהיו מועטים, י"ב בני חשמונאי ואלעזר כנגד כמה רבצות, לכך נאמר צרך ה' חילו ופועל ידיו תרצה: ומשנאו מן יקומו. מחץ קמיו ומשנאו מהיות להם תקומה:

(12) לבנימן אמר. לפי שצרכת לוי צעזודת הקרצנות, ושל צנימין צצנין בית המקדש צחלקו, סמכן זה לזה, וסמך יוסף אחריו, שאף הוא משכן שילה היה צנוי צחלקו, שנאמר וַיִּמָּאֵס צָחֶלֶל יוֹסֵף וגו' (שם עח, סז), ולפי שצית עולמים צצני מִשִּׁילָה, לכך הקדים צנימין ליוסף: חופף עליו. מכסה אותו ומגין עליו: כל היום. לעולם, משנצחרה ירושלים לא שרתה שכינה צמקוס אחר: ובין כחפיו שכן. צגוצה ארצו היה צית המקדש צנוי, אלא שנמוך עשרים ושלש אמה מעין עיטס (יומא לא), ושם היה דעתו של דוד לצנותו, כדאיתא צשחִיטַת קדשים (וצחים נד:), אמרי נחתי ציה פורתא משום דכתיב וצין כחפיו שכן, אין לך נאה צשור יותר מכתפיו:

(13) מברכת ד' ארצו. שלא היתה צנחלת השצטים ארץ מלאה כל טוב כארצו של יוסף: מוגד. לשון עדינים וּמִקְסָק: ומתהום. שהתהום עולה ומלחלת אותה מלמטה. אמה מוצא בכל השצטים צרכתו של משה מעין צרכתו של יעקב:

(14) וממגד תבואות שמש. שהיתה ארצו פתוחה לחמה וממתקת הפירות: גרש ירחים. יש פירות שהלצנה מצשלחן, ואלו הן קשואין ודלועין. דבר אחר, גרש ירחים, שהארץ מגרשת ומוציאה מחודש לחודש:

15	And for the tops of the ancient mountains, And for the precious things of the everlasting hills,	וּמֵרָאשׁ הַרְרֵי־קָדֶם וּמִמְּגֹד וּמֵרִישׁ טוֹרֵיָא בְּפִירְיָא וּמִטוֹב רָמָן דְּלָא פִסְקִין:	15	וּמֵרָאשׁ הַרְרֵי־קָדֶם וּמִמְּגֹד וּמֵרִישׁ טוֹרֵיָא בְּפִירְיָא וּמִטוֹב רָמָן דְּלָא פִסְקִין:
16	And for the precious things of the earth and the fulness thereof, And the good will of Him that dwelt in the bush; Let the blessing come upon the head of Joseph, And upon the crown of the head of him that is prince among his brethren.	וּמִטוֹב אֲרָעָא וּמִלְאָה רְעִי לִיהַּ דְּשִׁכְנִיתִיהּ בְּשִׁמְיָא וְעַל מִשְׁחָה אֲתִגְלִי בְּאַסְנָא יִיתֵן כָּל אֱלִין לְרִישָׁא דִּי־יוֹסֵף גּוֹבְרָא פְּרִישָׁא דְאַחוּהִי:	16	וּמִמְּגֹד אֲרָץ וּמִלְאָה וּרְצוֹן שִׁכְנִי סִנֵּה תְבוּאָתָהּ לְרִאשׁ יוֹסֵף וּלְקִדְקֹד נָזִיר אַחִיו:
17	His firstling bullock, majesty is his; And his horns are the horns of the wild-ox; With them he shall gore the peoples all of them, even the ends of the earth; And they are the ten thousands of Ephraim, And they are the thousands of Manasseh.	רְבֵּא דְבִנְהוּי זִינָא לִיהַּ וּגְבוּרָן אֲתַעְבִּידָא לִיהַּ מִן קָדָם דְּתוֹקְפָא וְרוּמָא דִּילִיהַּ בְּגִבוּרְתִּיהּ עִמְמָיָא יִקְטִיל כְּחָדָא עַד סִפֵּי אֲרָעָא וְאַנְוִין רַבּוּתָא דְּבֵית אֲפֵרַיִם וְאַנְוִין אֲלֵפִיָּא דְּבֵית מְנַשֶּׁה:	17	בְּכוֹר שׁוֹרׇוּ הַדֶּר לוֹ וְקַרְנֵי רֹאשׁ קַרְנָיו בָּהֶם עַמִּים יִנְגַּח יַחְדּוֹ אֲפִס־אֲרָץ וְהֵם רַבְבוֹת אֲפֵרַיִם וְהֵם אֲלֵפֵי מְנַשֶּׁה: (ס)
18	And of Zebulun he said: Rejoice, Zebulun, in thy going out, And, Issachar, in thy tents.	וּלְזִבּוּלֹן אָמַר חֲדִי זְבוּלֹן בְּמִפְקָדָא לְאַנְחָא קִרְבָּא עַל בְּעָלֵי דְבִבְקָד וְיִשְׁשַׁכָּר בְּמִחְקָדָא לְמַעַבְד זְמַנֵּי מוֹעֲדֵיָא בִּירוּשָׁלַם:	18	וּלְזִבּוּלֹן אָמַר שִׂמְחָה זְבוּלֹן בְּצֵאתָהּ וְיִשְׁשַׁכָּר בְּאֹהֲלֶיהָ:

ע"כ צחול

רביעי

(15) ומראש הררי קדם. ומצורכת מראשית צישול הפירות, שההריה מקדימין לצכר צישול פירותיהם. דבר אחר, מגיד שקדמה צריאתן לשאר הרים: גבעות עולם. גבעות העושות פירות לעולם ואין פוסקות מעורר הגשמים: (16) ורצון שוכני סנה. כמו שוכן סנה, ותהא ארצו מצורכת מרצונו ונחת רוחו של הקצ"ה, הנגלה עלי תחלה בסנה: רצון. נחת רוח ופיוס, וכן כל רצון שצמקרא: תבואתה. צרכה זו לראש יוסף: נזיר אחיו. שהופרש מאחיו צמכירמו: (17) בכור שורו. יש צכור שהוא לשון גדולה ומלכות, שנאמר אף אני צכור אֶתְנָהוּ (תהלים פט, כח), וכן צני צכרי יֶשְׁרָאֵל (שמות ד, כז): בכור. מלך היוצא ממנו, והוא יהושע: שורו. שכתו קשה כשור לכבוש כמה מלכים: הדר לו. נתון לו, שנאמר וְנִסְתָּה מִהוֹדֶק עָלָיו (צמדז כז, כ): וקרני ראם קרניו. שור כמו קשה ואין קרניו נאות, אבל ראם קרניו נאות ואין כמו קשה, נתן ליהושע כמו של שור ויופי קרני ראם: אפסי ארץ. שלשים ואחד מלכים, אפשר שכולם מארץ ישראל היו, אלא אין לך כל מלך ושלטון שלא קנה לו פלטרין ואחווה בארץ ישראל, שחשבה לכולם היא, שנאמר נָתַתְּ לָנוּ צִדְקָה וְיָסוּד (ירמיה ג, יט): והם רבבות אפרים. אותם המנוגחים הם הרצוצות שהרג יהושע שצא מאפרים: והם אלפי מנשה. הם האלפים שהרג גבעון צמדין, שנאמר וְצִדְקָה וְלִמְנָע צִקְקָר וגו' (שופטים ח, י): (18) ולזבולן אמר. אלו חמשה שבטים שצרך באחרונה, וזבולן גד דן נפתלי ואשר, כפל שמותיהם לחזקם ולהגבירם, לפי שהיו חלשים שצכל השבטים, הם הם שהוליך יוסף לפני פרעה, שנאמר וּמִקְנֵה חֲתָיו לָקַח מִמֶּנֶּה חֲנָשִׁים (בראשית מז, ז), לפי שנראים חלשים ולא ישים אותם לו שרי מלחמתו: שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך. וזבולן ויששכר עשו שותפות, וזבולן לחוף ימים ישכון ויוצא לפרקמטיא בספינות, ומשחקר ונותן לתוך פיו של יששכר, והם יושבים ועוסקים צמורה. לפיכך הקדים וזבולן ליששכר, שחורמו של יששכר על ידי וזבולן היתה: שמח זבולן בצאתך. הלל צאתך לסחורה: ויששכר. הלל ציטת אהלך לתורה לישב ולעבד שנים ולקצוץ חדשים כמו שנאמר וּמִצְנֵי יֶשְׁשַׁכָּר יוֹדְעֵי צִינָה לְעֵתִים רָאשֵׁיהֶם מֵאֲתָם (דברי הימים א יב, לג), ראשי סנהדרות היו עוסקים צכך. ועל פי קציעות עתיהם ועצוריהם:

19	They shall call peoples unto the mountain; There shall they offer sacrifices of righteousness; For they shall suck the abundance of the seas, And the hidden treasures of the sand.	שְׁבִטֵי־יִשְׂרָאֵל לְטוֹר בֵּית מִקְדָּשָׁא וּתְפַנְשׁוּן תַּמָּן יִכְסֹון נִכְסֵת קוֹדֶשִׁין לְרַעְנָא אַרְי נִכְסֵי עַמְמֵיָא יִכְלֹון וְסִימָן דְּמִטְמָרָן בְּחֵלָא מִתְגַּלָּין לְהוֹן:	עַמִּים הֶרֶץ יִקְרְאוּ שֵׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק כִּי שֹׁפַע יָמִים יִינָקוּ וּשְׁפָנֵי טְמוּנֵי חוֹל: (ס)	19
20	And of Gad he said: Blessed be He that enlargeth Gad; He dwelleth as a lioness, And teareth the arm, yea, the crown of the head.	וּלְגָד אָמַר בְּרוּךְ מִרְחִיב גָּד כְּלִיָּא שָׁכֵן וְטָרַף זְרוּעַ אֶף־ קֶדְקֶד: עִם מַלְכִין:	וּלְגָד אָמַר בְּרוּךְ מִרְחִיב גָּד כְּלִיָּא שָׁכֵן וְטָרַף זְרוּעַ אֶף־ קֶדְקֶד:	20
21	And he chose a first part for himself, For there a portion of a ruler was reserved; And there came the heads of the people, He executed the righteousness of the LORD, And His ordinances with Israel.	וַאֲחַקְבֵּל בְּקֶדְמִיתָא דִּילִיה אַרְי תַּמָּן בְּאַחֲסָנֶתִיה מִשָּׁה סִפְרָא רִבָּא דִּישְׂרָאֵל קָבִיר הוּא נָפַק וְעָאֵל בְּרִישׁ עָמָא זִכְוֹן גְּדָם יִי עֲבַד וְדִינוּהִי עִם יִשְׂרָאֵל:	וַיֵּרָא רֵאשִׁית לוֹ כִּי־שֵׁם חִלְקֶת מִחֶקֶק סִפּוֹן וַיֵּתֵאֵל רֵאשִׁי עִם צִדְקַת יְהוָה עֲשֵׂה וּמִשְׁפָּטָיו עִם־יִשְׂרָאֵל: (ס)	21
22	And of Dan he said: Dan is a lion's whelp, That leapeth forth from Bashan.	וּלְדָן אָמַר דָּן תְּקִיף כְּגוֹר אַרְיָן אֶרְעִיהָ שְׁתִּיָּא מִן נַחֲלִיָּא דִּנְגַדִּין מִן מִתְנָן:	וּלְדָן אָמַר דָּן גִּיּוֹר אֶרְיָהּ יִזְנֵק מִן־הַבָּשָׁן:	חמישי

(19) עמים. של שבטי ישראל: הר יקראו. להר המוריה יאספו, כל אספיפה ע"י קריאה היא, ושם יזכו צִדְקָנִים וזבחי צדק: כי שפע ימים יינקו. ישכר וזולן, ויהא להם פנאי לעסוק בחורה: ושפני טמוני חול. כסויי טמוני חול, טְרִית וחלון וזכוכית לבנה היוצאים מן הים ומן החול, וזחלקו של ישכר וזולן היה, כמ"ש במסכת מגילה (ו), וְזָלוֹן עִם חֶרֶף נִפְשׁוֹ לְמוֹת (שופטים ה, יח), משום דנִפְשָׁלִי עַל מְרוֹמֵי עֲדָה (שם), שהיה מתרעס וזולן על חלקו, לאחי נחת שדות וכרמים וכו': ושפני. לשון כסוי, כמו שנאמר וַיִּסְפֹּן אֶת הַצִּיַּת (מלכים א' ו, ט), וַיִּסְפֹּן אֶתְּךָ (שם ז, ג), ותרגומו ומטלל כביורי (ס"א בכסוי) ארזא. דבר אחר, עמים הר יקראו, ע"י פרקמטיא של זולן, תגרי אומות העולם באים אל ארצו, והוא עומד על הסֶפֶר, והם אומרים, הואיל ונִשְׁטַעְרֵנוּ עַד כֵּאֵן, נלך עד ירושלים ונראה מה יראתה של אומה זו ומה מעשיה, והם רואים כל ישראל עוזדים לאלוה אחד ואוכלים מאכל אחד, לפי שהעכו"ם אלוהות של זה לא כאלוהות של זה, ומאכלו של זה לא כמאכלו של זה, והם אומרים, אין אומה כשרה כזו ומתגייירין שם, שנאמר שם יזכו וזבחי צדק: כי שפע ימים יינקו. זולן וישכר, הים נותן להם ממון בשפע:

(20) ברוך מרחיב גד. מלמד, שהיה תחומו של גד מרחיב והולך כלפי מזרח: כלביא שכן. לפי שהיה סמוך לִסְפֶּר, לפיכך נמשל כאריות, שכל הסמוכים לִסְפֶּר צריכים להיות גבורים: וטרף זרוע אף קדקד. הרוגיהם היו ניכרין, חותכים הראש עם הזרוע במכה אחת:

(21) וירא ראשית לו. ראה ליטול לו חלק בארץ סיחון ועוג, שהיא ראשית כבוש הארץ: כי שם חלקת מחקק. כי ידע אשר שם בנחלתו חלקת שדה קצורת מחוקק, והוא משה: ספון. אומה חלקה, ספונה וטמונה מכל צריה, שנאמר וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קֶצְרָתוֹ (לקמן לד, ו). ויחא. גד: ראשי עם. הם היו הולכים לפני החלון בכבוש הארץ לפי שהיו גבורים, וכן הוא אומר וְאֶסֶס טַעֲצָרוּ תְלוּזִים לִפְנֵי אֶחָיִקְס וְגו' (לעיל ג, יח): צדקת ד' עשה. שהאמינו דצריהם, ושמרו הבטחתם לעבור את הירדן עד שכבשו וחלקו. דבר אחר, ויחא משה, ראשי עם. צדקת ה' עשה. על משה אמור:

(22) דן גור אריה. אף הוא היה סמוך לִסְפֶּר, לפיכך מושלו כאריות: יזנק מן הבשן. כתרגומו, שהיה הירדן יוצא מחלקו ממערת פמייאס והיא לָשֶׁם, שהיא בחלקו של דן, שנאמר וַיִּקְרָאָהּ לָשֶׁם דָּן (יהושע יט, מז), וזינוקו וקילוחו מן הבשן. דבר אחר, מה זינוק זה יוצא ממקום אחד ונחלק לשני מקומות, כך שבטו של דן נטלו חלק בשני מקומות, תחלה נטלו בצפונית מערבית עקרון וצפוניתה, ולא ספקו להם, ובאו ונלחמו עם לשם שהיא פמייאס, והיא בצפונית מזרחית, שהרי הירדן יוצא

23	And of Naphtali he said: O Naphtali, satisfied with favour, And full with the blessing of the LORD: Possess thou the sea and the south.	וּלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שֶׁבַע רְצוֹן וּמְלֵא בְרַכַּת יְהוָה יָם וְדָרוֹם יִרְשֶׁה: (ס)	וּלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שֶׁבַע רְצוֹן וּמְלֵא בְרַכַּת יְהוָה יָם וְדָרוֹם יִרְשֶׁה: (ס)
24	And of Asher he said: Blessed be Asher above sons; Let him be the favoured of his brethren, And let him dip his foot in oil.	וּלְאַשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנִים אֲשֶׁר יְהִי רְצוֹן אֲשֶׁר יִתְּנוּ לְאָחִיו וְיִתְּרָבָא בְּתַפְנוּקֵי מֶלֶךְ: (ס)	וּלְאַשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנִים אֲשֶׁר יְהִי רְצוֹן אֲשֶׁר יִתְּנוּ לְאָחִיו וְיִתְּרָבָא בְּתַפְנוּקֵי מֶלֶךְ: (ס)
25	Iron and brass shall be thy bars; And as thy days, so shall thy strength be.	בְּרֹזֶל וּנְחָשֶׁת מְנַעֲלָה וְכִימוֹךְ מוֹתָבֵךְ וְכִימוֹי עוֹלִימוֹתָךְ תִּקְיֵךְ כְּבָרְזֵלָא וְכִנְחָשָׁא בֵּית מוֹתָבֵךְ וְכִימוֹי עוֹלִימוֹתָךְ תִּקְיֵךְ: (ס)	בְּרֹזֶל וּנְחָשֶׁת מְנַעֲלָה וְכִימוֹךְ מוֹתָבֵךְ וְכִימוֹי עוֹלִימוֹתָךְ תִּקְיֵךְ כְּבָרְזֵלָא וְכִנְחָשָׁא בֵּית מוֹתָבֵךְ וְכִימוֹי עוֹלִימוֹתָךְ תִּקְיֵךְ: (ס)
26	There is none like unto God, O Jeshurun, Who rideth upon the heaven as thy help, And in His excellency on the skies.	אֵין כָּאֵל יִשְׁרוּן רֹכֵב שָׁמַיִם בְּעֶזְרָהּ וּבְגִבּוֹתָיו שְׁחָקִים: (ס)	לֵית אֱלֹהִי אֱלֹהִי אֱלֹהִי דִישְׁרָאֵל דְּשִׁכְנִיתִיה בְּשָׁמַיָא בְּסַעֲדָהּ וּתְקִיפִיה בְּשָׁמַיָא: (ס)
27	The eternal God is a dwelling-place, And underneath are the everlasting arms; And He thrust out the enemy from before thee, And said: 'Destroy.'	מְעִנָּה אֱלֹהִי קֹדֶם וּמִתַּחַת זְרֻעֹת עוֹלָם וַיִּגְרֹשׁ מִפְּנֵיהֶם אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׁמַד: (ס)	מְעִנָּה אֱלֹהִי קֹדֶם וּמִתַּחַת זְרֻעֹת עוֹלָם וַיִּגְרֹשׁ מִפְּנֵיהֶם אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׁמַד: (ס)

ממערב פמיאס, והוא צמורה של ארץ ישראל, וצא מהפזון לדרום ופלה צקצה ים המלח, שהוא צמורה יהודה שנטל צדדומה של ארץ ישראל, כמו שפורש בספר יהושע, והוא שנאמר ויגדל גבול צני דן מהם ויעלו צני דן וילקחמו עם לשם וגו' (שס), ילא גבולם מכל אותו הרוח שהתחילו לנחול צו:

(23) שבע רצון. שהיתה ארצו שבעה כל רצון וישיבה: ים ודרום ירשה. ים כנרת נפלה בחלקו, ונטל מלא חבל חקם צדדומה (צ"ק פא): לפרוש חרמים ומכמורות: ירשה. לשון צווי, כמו עלה רש (לעיל א, כא), והטעם שלמעלה צרי"ש מוכיח, כמו ירש, ידע, לקח, שמע, כשמוסיף צו ה"א יהיה הטעם למעלה, שמה, ידעה, לקחה, לקחה, אף כאן ירשה לשון צווי, ובמסורת הגדולה מצינו באלפא ביתא לשון צווי דטעמיהון מלעיל:

(24) ברוך מבנים אשר. ראיתי בספרי (שנה) אין לך בכל השבטים שנתצרך צננים כאשר, ואיני יודע כיצד: יהי רצוני אחיו. שהיה מתרצה לאחיו בשמן אנפיקינו וצקפלאות, והם מרצין לו בתבואה. דבר אחר, יהי רצוני אחיו, שהיו צננותו נאות, והוא שנאמר בצדרי הימים (ח"א ז, לא) הוא חצי צדדומה, שהיו צננותו נאות לכהנים גדולים הנמשחים בשמן זית: וטובל בשמן רגלו. שהיתה ארצו מושכת שמן כמעין, ומעשה שנצטרכו אנשי לודקיא לשמן, מנו להם פולמוסקטום אחד וכו' (ספרי שנה), כדאיתא צמנחות (פה):

(25) ברזל ונחשת מנעליך. עכשיו הוא מדבר נגד כל ישראל, שהיו גבורים יושבים צערי הספר, ונועלים אותה שלא יוכלו האויבים ליכנס בה כאלו היא סגורה צמנעולים וצריחים של ברזל ונחשת. דבר אחר, ברזל ונחשת מנעליך, ארצם נעולה צהרים שחוצצין מהם ברזל ונחשת, וארצו של אשר היתה מנעולה של ארץ ישראל: וכימך דבאך. וכימך שהם טובים לך, שהן ימי תחלתך ימי נעורך, כך יהיו ימי זקנתך, שהם דואצים וצדים ומתמוטטים. דבר אחר, וכימך דבאך, וכימך שהם טובים לך כמנין ימך, כל הימים אשר אחס עושים רצונו של מקום יהיו דבאך, שכל הארצות דואצות כסף והזה לארץ ישראל, שתהא מצורכת בפירות וכל הארצות מתפרנסות הימנה וממשיכות לה כספם והצם, אשקולני"ט, הכסף והזהב קלה מהם שהם מזיבות אותם לארצם:

(26) אין כאל ישרון. דע לך ישרון, שאין כאל בכל אלהי העמים, ולא כנורץ צורם: רוכב שמים. הוא אותו אלוה צבעורך, ובגאותו הוא רוכב שחקים:

(27) מעונה אלהי קדם. למען הם השחקים לאלהי קדם, שקדם לכל אלהים, וצירר לו שחקים לשבתו ומעונתו, ומתחת

28 And Israel dwelleth in safety, The fountain of Jacob alone, In a land of corn and wine; Yea, his heavens drop down dew.

וְיִשְׂכֵן יִשְׂרָאֵל בְּטָח בְּדָד עֵין
יַעֲקֹב אֶל-אֶרֶץ דָּגָן וְתִירֹשׁ
אֶף-שָׁמָיו יַעֲרֹפוּ טֹל:
וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכַּן בְּטָח
בְּדָד עֵין יַעֲקֹב
אֶל-אֶרֶץ דָּגָן וְתִירֹשׁ
אֶף-שָׁמָיו יַעֲרֹפוּ טֹל:
בְּטָח:

28 וְיִשְׂכֵן יִשְׂרָאֵל בְּטָח בְּדָד עֵין
יַעֲקֹב אֶל-אֶרֶץ דָּגָן וְתִירֹשׁ
אֶף-שָׁמָיו יַעֲרֹפוּ טֹל:

29 Happy art thou, O Israel, who is like unto thee? A people saved by the LORD, The shield of thy help, And that is the sword of thy excellency! And thine enemies shall dwindle away before thee; And thou shalt tread upon their high places.

טוֹבָה יִשְׂרָאֵל לִית דְּכֻתָּהּ
עַמָּא דְּפוּדְקִינִיה מִן קִדָּם יִי
תְּקוּף בְּסַעֲדָהּ וּדְמִן קִדְמוּהִי
נִצָּחוֹן גְּבוּרָתָהּ וַיִּתְּכֶדְבִּין סְנָאָהּ
לָךְ וְאַתָּה עַל פִּרְקֵת צוּרֵי
מַלְכֵיהוֹן תִּדְרוּךְ:

29 אֲשֶׁרִיךְ (בספרי תימן אֲשֶׁרִיךְ
באל"ף גדולה) יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךְ
עִם נוֹשָׁע בִּיהוָה מִגֵּן עֶזְרֶךָ
וְאֲשֶׁר-חָרַב גְּאוֹתֶיךָ וַיִּכְחָשׁוּ
אִיְבֹיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל-בְּמוֹתֵימוֹ
תִּדְרוּךְ: (ס)

XXXIV And Moses went up from the plains of Moab unto mount Nebo, to the top of Pisgah, that is over against Jericho. And the LORD showed him all the land, even Gilead as far as Dan;

וּסְלִיק מֹשֶׁה מִמִּישְׁרַיָּא דְּמוֹאָב
לְטוּרָא דְּנִבּוֹ רִישׁ רְמָתָא דְּעַל
אֲפִי יְרִיחוֹ וְאַחֲזִינִיה יִי יְת כָּל
אֶרֶעָא יְת גִּלְעָד עַד דָּן:

שביעי וַיַּעַל מֹשֶׁה מִעֲרֶבֶת מוֹאָב אֶל-
הָר נֹבֹ וְרֹאשׁ הַפְּסִגָּה אֲשֶׁר עַל-
פְּנֵי יְרִיחוֹ וַיִּרְאֶהוּ יְהוָה אֶת-כָּל-
הָאָרֶץ אֶת-הַגִּלְעָד עַד-דָּן:

2 and all Naphtali, and the land of Ephraim and Manasseh, and all the land of Judah as far as the hinder sea;

וְיְת כָּל נַפְתָּלִי וְיְת אֶרֶע
אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְיְת כָּל אֶרֶע
יְהוּדָה עַד יָמָא מַעַרְבָאָה:

2 וְאֶת כָּל-נַפְתָּלִי וְאֶת-אֶרֶץ
אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְאֶת כָּל-אֶרֶץ
יְהוּדָה עַד הַיָּם הָאֲחֵרֹן:

מעונות כל צעלי זרוע שוכנים: זרעת עולם. סיחון ועוג ומלכי כנען שהיו תקפו וגבורתו של עולם, לפיכך על כרחם יחרדו ויזעו וכחם חלש מפניו, לעולם אימת הגבורה על הנמוך, והוא שהכח והגבורה שלו בעזרך: ויגרש מפניך אויב. ויאמר לך השמד אותם: מענה. כל חיצה שזריכה למ"ד בתחלתה הטיל לה ה"א בצופה (יצמות יג):
(28) בשח בדד. כל יחיד ויחיד, איש תחת גפנו ותחת תאננו מפוזרין, ואין זריכין להתאסף ולישז יחד מפני האויב: עין יעקב. כמו וְעֵינוּ פָּעִין הַדָּלָח (במדבר יא, ז), כעין הזכרה שזכרם יעקב, לא כדד שאמר ירמיה דָּד יִשְׁבְּתִי (ירמיה טו, ז), אלא כעין הצטחה שהצטיחם יעקב, וְהָיָה אֱלֹהִים עִמָּכֶם וְהִשִּׁיב אֶתְכֶם אֶל אֶרֶץ חַבְתִּיקָם (צראשית מח, כא): יערפו. יטיפו: אף שמיז יערפו טל. אף זרכתו של יחזק נוספת על זרכתו של יעקב, וְיָסֵן לָךְ הָאֱלֹהִים מִטֹּל הַשָּׁמַיִם וגו' (שם כז, כח):
(29) אשריך ישראל. לאחר שפרט להם הזכרות, אמר להם מה לי לפרוט לכם, קָלָל דָּבָר הַכֹּל שְׁלָכֶם: אשריך ישראל מי כמוך. תשועתך צה' אשר הוא מגן עזרך (ואשר הוא) חרב גאותך: ויכחשו איביך לך. כגון הגזעונים שאמרו מִקָּרָן קְחוּקָה מֵאֵד צָאוּ עֲדִיקָה וגו' (יהושע ט, ט): ואתה על במוותימו תדרוך. כענין שנאמר שִׁמּוֹ אֶת רַגְלֶיְכֶם עַל לְאֻגֵּי הַמִּלְכִּים הָאֵלֶּה (שם י, כד):

(1) מערבות מואב אל הר נבו. כמה מעלות היו, ופסען משה בפסיעה אחת (סוטה יג): את כל הארץ. הראהו את כל ארץ ישראל דְּשִׁלְטָנָה, והמציקין העמידים להיות מציקין לה: עד דן. הראהו בני דן עוזדים עבודה זרה שנאמר ויקימו להם בני דן את הפסל (שופטים יח, ל), והראהו שמשון שעתיד לנחם ממנו למושיע:
(2) ואת כל נפתלי. הראהו ארצו בשלומה וחורבנה, והראהו דבורה וזרק מקדש נפתלי, נלחמים עם סיסרא וחיילותיו: ואת ארץ אפרים ומנשה. הראהו ארצם בשלומה וחורבנה, והראהו יהושע נלחם עם מלכי כנען שצא מאפרים, וגדעון שצא ממנשה נלחם עם מדין ועמלק: ואת כל ארץ יהודה. בשלומה וחורבנה, והראהו מלכות דוד ונחוש: עד הים האחרון. ארץ המערב בשלומה וחורבנה. דבר אחר אל תקרי הים האחרון אלא היום האחרון הראהו הקצ"ה כל המאורעות שעתידין ליארע לישראל עד שיחיו המתים:

3	and the South, and the Plain, even the valley of Jericho the city of palm-trees, as far as Zoar.	וְיַתְּרוֹ אֶרֶץ הַתְּמָרִים עַד-צֹעַר: וְיַתְּרוֹ דְרֹמָא וְיַת מִישָׁרָא בְקַעַת יִרְיָחוֹ קִרְיַת דְּקַלְיָא עַד צֹעַר:	וְיַתְּרוֹ אֶרֶץ הַתְּמָרִים עַד-צֹעַר: וְיַתְּרוֹ דְרֹמָא וְיַת מִישָׁרָא בְקַעַת יִרְיָחוֹ קִרְיַת דְּקַלְיָא עַד צֹעַר:
4	And the LORD said unto him: "This is the land which I swore unto Abraham, unto Isaac, and unto Jacob, saying: I will give it unto thy seed; I have caused thee to see it with thine eyes, but thou shalt not go over thither."	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר לְזֶרְעֶךָ אֶתְנַנָּה הִרְאִיתִיךָ בְּעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר:	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר לְזֶרְעֶךָ אֶתְנַנָּה הִרְאִיתִיךָ בְּעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר:
5	So Moses the servant of the LORD died there in the land of Moab, according to the word of the LORD.	וַיָּמָת מֹשֶׁה עֶבֶד-יְהוָה בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל-יַד יְרֵיחוֹ:	וַיָּמָת מֹשֶׁה עֶבֶד-יְהוָה בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל-יַד יְרֵיחוֹ:
6	And he was buried in the valley in the land of Moab over against Beth-peor; and no man knoweth of his sepulchre unto this day.	וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּגִל בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית פְּעֹר וְלֹא-יָדַע אִישׁ אֶת-קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה:	וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּגִל בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית פְּעֹר וְלֹא-יָדַע אִישׁ אֶת-קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה:
7	And Moses was a hundred and twenty years old when he died: his eye was not dim, nor his natural force abated.	וּמֹשֶׁה בֶּן-מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בָּמָתוֹ לֹא-כָהָתָה עֵינָיו וְלֹא-גָס לָחָה:	וּמֹשֶׁה בֶּן-מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בָּמָתוֹ לֹא-כָהָתָה עֵינָיו וְלֹא-גָס לָחָה:
8	And the children of Israel wept for Moses in the plains of Moab thirty days; so the days of weeping in the mourning for Moses were ended.	וַיִּבְכּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-מֹשֶׁה בְּעֶרְבַת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים יוֹם וַיִּתְּמֻוּ יְמֵי בְּכִי אֲבֶל מֹשֶׁה:	וַיִּבְכּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-מֹשֶׁה בְּעֶרְבַת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים יוֹם וַיִּתְּמֻוּ יְמֵי בְּכִי אֲבֶל מֹשֶׁה:

- (3) ואת הנגב. ארץ הדרום. דבר אחר, מערת המכפלה, שנאמר ויעלו צנגב ויצא עד קצרון (צמדבר יג, כה): ואת הכבר. הראהו שלמה יואב כלי בית המקדש, שנאמר צכפר הירצון יקום המלך צמעצה האדמה (מלכים-א ז, מו):
- (4) לאמר לזרעך אתננה הראיתך. כדי שחלך ותאמר לאברהם ליצחק וליעקב, שזוהי שנסבע לכם הקצ"ה קיימה, וזהו לאמר, לכן הראיתיה לך, אבל גזרה היא מלפני ששמה לא תעבור, שאלולי כך, הייתי מקיימך עד שתראה אותם נטועים וקבועים זה, וחלך ותגיד להם:
- (5) וימת שם משה. אפשר משה מת וכתב וימת שם משה, אלא עד כאן כתב משה מכאן ואילך כתב יהושע. רבי מאיר אומר אפשר ספר התורה חסר כלום, והוא אומר לקוח את ספר התורה הזה (לעיל לא, כו), אלא הקצ"ה אומר, ומשה כותב צדמע (צבא צמרא טו.): על פי ד'. צנשיקה (שם יז.):
- (6) ויקבור אותו. הקצ"ה צכודו (סוטה יד.). רבי ישמעאל אומר הוא קבר את עצמו, וזה הוא אחד משלשה אחין שהיה רבי ישמעאל דורש כן, וכיוצא בו ציוס מלאת ימי נזרו יצא אחרו (צמדבר ו, יג), הוא מביא את עצמו, כיוצא בו והשיאו אוקסן עון אשמה (ויקרא כז, טו), וכי אחרים משיאים אותם, אלא הם משיאים את עצמם: מול בית פעור. קברו היה מוכן שם משת ימי צראשית לכפר על מעשה פעור (שם), וזה אחד מן הדברים שנצטוו צערב צין השמשות (אבות פ"ה מ"א):
- (7) לא בהתה עינו. אף משמת: ולא נס לחה. לחלוטית שבו, לא שלט צו רקצון ולא נהפך תואר פניו:
- (8) בני ישראל. הזכרים, אבל צאהרן, מתוך שהיה רודף שלום ונותן שלום צין איש לרעהו וצין אשה לבעלה, נאמר כל צית יקראל (צמדבר כ, כט), זכרים ונקבות:

9 And Joshua the son of Nun was full of the spirit of wisdom; for Moses had laid his hands upon him; and the children of Israel hearkened unto him, and did as the LORD commanded Moses.	וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן מָלֵא רוּחַ חָכְמָה כִּי-סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת-יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמָעוּ אֵלָיו בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ כְאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:	9 וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן מָלֵא רוּחַ חָכְמָה כִּי-סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת-יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמָעוּ אֵלָיו בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ כְאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:
10 And there hath not arisen a prophet since in Israel like unto Moses, whom the LORD knew face to face;	וְלֹא-קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדָעוּ יְהוָה פָּנִים אֶל-פָּנִים:	10 וְלֹא-קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדָעוּ יְהוָה פָּנִים אֶל-פָּנִים:
11 in all the signs and the wonders, which the LORD sent him to do in the land of Egypt, to Pharaoh, and to all his servants, and to all his land;	לְכָל-הָאֲתֹת וְהַמוֹפְתִּים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעָה וּלְכָל עַבְדֹּהִי וּלְכָל אֶרְצָהּ:	11 לְכָל-הָאֲתֹת וְהַמוֹפְתִּים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעָה וּלְכָל עַבְדֹּהִי וּלְכָל אֶרְצָהּ:
12 and in all the mighty hand, and in all the great terror, which Moses wrought in the sight of all Israel.	וּלְכָל הַיָּד הַחֲזָקָה וּלְכָל הַמִּוֶּרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָל-יִשְׂרָאֵל:	מא פסוקים וּלְכָל הַיָּד הַחֲזָקָה וּלְכָל הַמִּוֶּרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָל-יִשְׂרָאֵל:

The Haftara is Joshua 1:1 – 1:18 on page 181. Sepharadim read Joshua 1:1 – 1:9.

חזק חזק ונתחזק

(10) אשר ידעו ה' פנים אל פנים. שהיה לצו גס צו ומדצר אליו בכל עת שרועה, כענין שנאמר וְעָשָׂה אֵלָּה אֵל ה' (שמות לז, ל), עָמְדוּ וְאֶשְׁמָעָה מִה' וְנֹה ה' לָכֶם (צמדצר ט, ח):
(12) ולכל היד החזקה. שקבל את המורה כלומות צידיו: ולכל המורא הגדול. נסים וגבורות שצמדצר הגדול והנורא: לעיני כל ישראל. שנאמר לצו לשזור הלומות לעיניהם, שנאמר וְאֶשְׁצָרֶם לְעֵינֵיכֶם (דברים ט, יז), והסכימה דעת הקב"ה לדעתו, שנאמר אֲשֶׁר שָׁצַרְפָּ (שמות לד, א), יישר כחך ששצרת (שבת פז):

עשרת הדברות והאזינו

עשרת הדברות בטעם עליון

אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים
אַחֲרָיִם עַל-פָּנַי לֹא תַעֲשֶׂה-לְךָ פֶסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבְאֶרֶץ מִתְחַת
וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתְחַת לָאָרֶץ לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל
קָנָא פֶקֶד עֵינֵי אַבּוֹת עַל-בָּנִים וְעַל-שְׁלֵשִׁים וְעַל-רִבְעִים לְשָׁנָאִי וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּים לְאֹהֲבֵי
וּלְשֹׂמְרֵי (כ' מִצְוֹתוֹ) [ק' מִצְוֹתַי]: (ס) לֹא תִשָּׂא אֶת-שֵׁם-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנְקָה יְהוָה
אֶת אֲשֶׁר-יִשָּׂא אֶת-שְׁמוֹ לְשׁוֹא: שְׁמֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁשַׁת
יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלָאכָתְךָ וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּתוֹ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָל-מְלָאכָה
אֲתָה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וְשׁוֹרְךָ וַחֲמֹרְךָ וְכָל-בְּהֶמְתְּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לְמַעַן
יָנוּחַ עַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ כָּמוֹךָ וְזָכַרְתָּ כִּי-עָבַד הֵינִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּצֵאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה עַל-כֵּן צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת: (ס) כִּבְדֹּךָ
אֶת-אֲבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן יֵאָרִיכוּ יָמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטִב לְךָ עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: (ס) לֹא תִרְצָח: (ס) וְלֹא תִנָּאֵף: (ס) וְלֹא תִגְנוֹב: (ס)
וְלֹא-תַעֲנֶה בְּרֵעֶךָ עֵד שׁוֹא: וְלֹא תַחֲמֹד אִשֶּׁת רֵעֶךָ (ס) וְלֹא תִתְּאוּף בֵּית רֵעֶךָ שְׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ
וַאֲמָתוֹ שׁוֹרְךָ וַחֲמֹרְךָ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: (ס)

האזינו

Ha'azinu is printed here in the 70-line layout found in Ashkenazic and Sephardic Sifrei Torah. Yemenite Sifrei Torah and the Aleppo Codex have a 67-line layout.

וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי-פִי:
תִּזְלַל כְּטַל אִמְרָתִי
וּכְרִבִּיבִים עַל־יַעֲשֹׁב:
הִבּוּ גִדְל לֹאֲלֵהִינוּ:
כִּי כָל-דֹּרְכָיו מִשְׁפָּט
צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא:
דֹּר עֲקָשׁ וּפְתִלְתֵּל:

הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה
יַעֲרֹף כְּמָטָר לִקְחֵי
כְּשֹׁעִירָם עַל־יְדֹשָׁא
כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא
הַצִּוֹר תָּמִים פִּעֲלֹ
אֵל אֲמוֹנָה וְאֵין עֹל
שַׁחַת לוֹ לֹא בָּנִיו מוֹמָם

ה לִיְהוָה תִּגְמְלוּ-זֹאת
 הֲלוֹא-הוּא אֲבִיךָ קִנְיָה
 זְכֹר יְמֹת עוֹלָם
 שָׁאַל אֲבִיךָ וַיִּגְדֶּךָ
 בְּהִנָּחֵל עֲלִיוֹן גּוֹיִם
 יִצְבַּב גְּבֻלַּת עַמִּים
 כִּי חָלַק יְהוָה עִמּוֹ
 יִמְצָאֵהוּ בָּאָרֶץ מִדְּבָר
 יִסְבְּכֶנּוּהוּ יִבּוֹנְנֶהוּ
 כְּנֹשֶׁר יַעִיר קִנּוֹ
 יַפְרֹשׁ כְּנָפָיו יִקְחֵהוּ
 יִהְיֶה בְּדָד יִנְחֶנּוּ
 יִרְכְּבֵהוּ עַל- (כ' במוות) [ק' בַּמָּתִי] אֶרֶץ
 וַיִּנָּקֵהוּ דָּבֶשׁ מִסֹּלֶעַ
 חָמָאֵת בָּקָר וַחֲלָב צֹאן
 וְאֵילִים בְּנֵי-בָשָׁן וְעֵתוּדִים
 וְדָם-עֵגֶב תִּשְׁתַּה-חֹמֶר:
 שְׂמַנְתָּ עֲבִית כִּשְׂיֹת
 וַיִּנָּבֵל צֹרֶר יִשְׁעָתוּ:
 בַּתּוֹעֵבָת יִכְעִסְהוּ:
 אֱלֹהִים לֹא יִדְעוּם
 לֹא שְׁעָרוֹם אֲבֹתֵיכֶם:
 וַתִּשְׁכַּח אֵל מַחֲלָלָה:
 מִכַּעַס בָּנָיו וּבְנֹתָיו:
 אֲרָאָה מָה אַחֲרֵיתָם
 בָּנִים לֹא-אֱמָן בָּם:
 כַּעֲסוֹנִי בַּהֲבִלֵיהֶם
 בָּגוּי נָבֵל אֲכַעִיסָם:
 וַתִּיָּקֶד עַד-שָׂאוֹל תַּחֲתֵית
 וַתִּלָּהֵט מוֹסְדֵי הָרִים:
 חֲצִי אֲכַלֶּה-בָּם:
 וְקָטַב מִדִּירֵי
 עַם-חֲמַת זֹחֲלֵי עֶפְרַי:

עִם נָבֵל וְלֹא חֲכָם
 הוּא עֹשֶׂה וַיִּכְנַנְךָ:
 בֵּינוּ שָׁנוֹת דֹּר-דֹּר
 זִמְנִיָּה וַיֹּאמְרוּ לָךְ:
 בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם
 לְמִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 יַעֲקֹב חָבֵל נִחֲלָתוֹ:
 וּבִתָּהּ יִלֵּל יִשְׁמֹן
 יִצְרָנָהּ כְּאִישׁוֹן עֵינָיו:
 עַל-גּוֹזְלָיו יִרְחֹק
 יִשְׁאַחֵהוּ עַל-אֲבֹתָיו:
 וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֶכֶד:
 וַיֹּאכַל תְּנוּבָת שָׂדֵי
 וַיִּשְׁמֹן מִחֲלָמִישׁ צֹרֶר:
 עַם-חֲלָב כָּרִים
 עַם-חֲלָב כְּלִיֹּת חֲטָה
 וַיִּשְׁמֹן יִשְׁרוּן וַיִּבְעֹט
 וַיִּטַּשׁ אֱלֹהֵי עֲשָׂהוּ
 יִקְנָאֵהוּ בְּזָרִים
 יִזְבַּחַו לְשָׂדִים לֹא אֱלֹהֵי
 חֲדָשִׁים מִקְרָב כָּאוּ
 צֹרֶר יִלְדֶּךָ תִּשִּׁי
 וַיִּרְא יְהוָה וַיִּנְאֹץ
 וַיֹּאמֶר אֲסִתִּירָה פָנַי מֵהֶם
 כִּי דֹר תַּחֲפֹכֶת הֵמָּה
 הֵם קִנְאוּנִי בְּלֹא-אֵל
 וְאֲנִי אֲקִנְיָאֵם בְּלֹא-עֵם
 כִּי-אֵשׁ קִדְחָה בְּאִפִּי
 וַתֹּאכַל אֶרֶץ וַיִּבְלָה
 אֲסִפָּה עֲלִימוֹ רַעוֹת
 מִזֵּי רָעַב וּלְחָמִי רִשָּׁף
 וְשֹׁן-בְּהֵמַת אֲשַׁלַּח-בָּם
 מִחוּץ תִּשְׁכַּל-חֶרֶב

וּמַחְדָּרִים אִמָּה
 יוֹנֵק עִם-אִשׁ שִׁיבָה:
 אֲשֶׁר־יִתֶּה מֵאֲנוּשׁ זָכָר:
 פֶּן-יִנָּכְרוּ צָרֵימוֹ
 וְלֹא יִהְיֶה פֶּעַל כָּל-זֹאת:
 וְאִין בָּהֶם תְּבוּנָה:
 יִבְיִנוּ לְאַחֲרֵיתָם:
 וּשְׁנַיִם יִנָּסוּ רִבְכָּה
 וַיִּהְיֶה הַסְּגִירָם:
 וְאִבְיָנוּ פְּלִילִים:
 וּמִשְׁדַּמַּת עַמָּה
 אֲשֶׁר־לֹת מִרְרַת לָמוֹ:
 וְרֹאשׁ פְּתָנִים אַכְזֹר:
 חֲתוּם בְּאוֹצְרֹתַי:
 לַעֲת תִּמְוֹשׁ רִגְלָם
 וְחֹשׁ עֲתֶדֶת לָמוֹ:
 וְעַל-עֲבָדָיו יִתְנַחֵם
 וְאַפֶּס עֲצוֹר וְעֶזֶב:
 צוֹר חֲסִיו בּוֹ:
 יִשְׁתּוּ יַיִן נְסִיכָם
 יִהְיֶה עֲלֵיכֶם סִתְרָה:
 וְאִין אֱלֹהִים עֲמָדִי
 מִחֲצֵתִי וְאִנִּי אֶרְפָּא
 כִּי-אֲשֶׁא אֶל-שָׁמַיִם יָדִי
 אִם-שְׁנוּתִי בִּרְק חֲרָבִי
 אֲשִׁיב נָקֵם לְצָרִי
 אֲשֶׁפִיר חֲצִי מִדָּם
 מִדָּם חָלָל וְשִׁבְיָה
 תִּרְגִּינוּ גוֹיִם עַמּוֹ
 וְנָקֵם יִשִּׁיב לְצָרָיו

גַּם-בְּחֹר' גַּם-בְּתוּלָה
 אֲמַרְתִּי אֶפְאִיָּהֶם
 לְוִלִי כַּעַס אוֹיֵב אֶגּוֹר
 פֶּן-יֵאמְרוּ יִדְּנוּ רָמָה
 כִּי-גֹוִי אֶבֶד עֲצוֹת הַמָּה
 לֹו חֲכָמוֹ יִשְׁכִּילוּ זֹאת
 אִיכָּה יִרְדֹּף אֶחָד אֶלָּה
 אִם-לֹא כִי-צוּרָם מְכָרָם
 כִּי לֹא כְצוּרָנוּ צוּרָם
 כִּי-מִגֶּפֶן סֹדֶם גִּפְנָם
 עֲנִבְמוּ עֲנִב־רוּשׁ
 חֲמַת תַּנִּינִם יִינָם
 הֲלֹא-הוּא כָמֶס עֲמָדִי
 לִי נָקֵם וְשָׁלֵם
 כִּי קְרוֹב יוֹם אִידָם
 כִּי-יִדִּין יִהְיֶה עַמּוֹ
 כִּי יִרְאֶה כִּי-אֲזִלַּת יָד
 וְאֲמַר אִי אֶלְהִימוֹ
 אֲשֶׁר חֲלָב זִבְחִימוֹ יֵאכְלוּ
 יִקְוִמוּ וַיַּעֲזָרְכֶם
 רָאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא
 אֲנִי אֲמִית וְאַחִיָּה
 וְאִין מִיָּדִי מִצִּיל:
 וְאֲמַרְתִּי חִי אֲנֹכִי לְעֹלָם:
 וְתֹאחֲזוּ בְּמִשְׁפַּט יָדִי
 וְלִמְשָׁנָאִי אֲשָׁלֵם:
 וְחֲרָבִי תֹאכַל בָּשָׂר
 מִרֹאשׁ פְּרָעוֹת אוֹיֵב:
 כִּי דָם-עֲבָדָיו יִקְוֹם
 וְכִפֹּר אֲדַמְתּוֹ עַמּוֹ:

הפטרות

הפטרת דברים

The Haftara is Isaiah 1:1 – 1:27. This is the Third Haftara of Rebuke.

I:1	חֲזוֹן יִשְׁעִיָּהוּ בֶן-אֲמוֹץ אֲשֶׁר חָזָה עַל- יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם בְּיָמֵי עֲזִיָּהוּ יוֹתָם אֲחָז יְחִזְקִיָּהוּ מְלָכֵי יְהוּדָה:	The Vision of Isaiah the son of Amoz, which he saw concerning Judah and Jerusalem, in the days of Uzziah, Jotham, Ahaz, and Hezekiah, kings of Judah.
2	שִׁמְעוּ שָׁמַיִם וְהֶאֱזִינִי אֶרֶץ כִּי יְהוָה דִּבֶּר בָּנִים גִּדְּלָתִי וְרוֹמַמְתִּי וְהֵם פָּשְׁעוּ בִּי:	Hear, O heavens, and give ear, O earth, For the LORD hath spoken: Children I have reared, and brought up, And they have rebelled against Me.
3	יָדַע שׁוֹר קִנְיָהּ וַחֲמֹר אֲבוֹס בְּעָלָיו יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע עַמִּי לֹא הִתְבּוֹנֵן:	The ox knoweth his owner, And the ass his master's crib; But Israel doth not know, My people doth not consider.
4	הָיוּ גֹי חַטָּא עַם כְּבֹד עָוֹן זָרַע מְרֵעִים בָּנִים מִשְׁחִיתִים עֲזָבוּ אֶת-יְהוָה נֹאצֵּוּ אֶת- קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל נָזְרוּ אַחֲרָיו:	Ah sinful nation, A people laden with iniquity, A seed of evil-doers, Children that deal corruptly; They have forsaken the LORD, They have contemned the Holy One of Israel, They are turned away backward.
5	עַל מָה תִּכּוּ עוֹד תוֹסִיפוּ סָרָה כָּל-רֹאשׁ לְחָלִי וְכָל-לֵבב דָּוִי:	On what part will ye yet be stricken, Seeing ye stray away more and more? The whole head is sick, And the whole heart faint;
6	מִכַּף-רֶגֶל וְעַד-רֹאשׁ אֵין-בּוֹ מָתָם פָּצַע וַחֲבוּרָה וּמָכָה טָרִיָּה לֹא-זָרוּ וְלֹא חִפְּשׁוּ וְלֹא רִפְּקָה בַשֶּׁמֶן:	From the sole of the foot even unto the head There is no soundness in it; But wounds, and bruises, and festering sores: They have not been pressed, neither bound up, Neither mollified with oil.
7	אַרְצְכֶם שְׁמָמָה עָרֵיכֶם שָׂרָפוֹת אֵשׁ אֲדַמְתֶּכֶם לְנֹגְדֶכֶם זָרִים אֲכָלִים אֹתָהּ וּשְׁמָמָה כְּמַהֲפַכַת זָרִים:	Your country is desolate; Your cities are burned with fire; Your land, strangers devour it in your presence, And it is desolate, as overthrown by floods.
8	וְנוֹתָרָה בַת-צִיּוֹן כְּסֻכָּה בְּכָרֶם כְּמִלּוּנָה בְּמִקְשָׁה כְּעִיר נְצוּרָה:	And the daughter of Zion is left As a booth in a vineyard, As a lodge in a garden of cucumbers, As a besieged city.
9	לִוְלֵי יְהוָה צָבָאוֹת הוֹתִיר לָנוּ שְׂרִיד כְּמַעֲט כְּסֹדֶם הָיִינוּ לַעֲמָרָה דְּמִינוּ: (פ)	Except the LORD of hosts Had left unto us a very small remnant, We should have been as Sodom, We should have been like unto Gomorrah.
10	שִׁמְעוּ דְּבַר-יְהוָה קִצְיָנֵי סֹדֶם הֶאֱזִינִי תוֹרַת אֱלֹהֵינוּ עִם עַמָּרָה:	Hear the word of the LORD, Ye rulers of Sodom; Give ear unto the law of our God, Ye people of Gomorrah.
11	לְמַה-לִּי רַב-זִבְחֵיכֶם יֹאמַר יְהוָה שְׁבַעֲתִי עֹלֹת אֵילִים וַחֲלֵב מְרִיאִים וְדָם פָּרִים וּכְבָּשִׁים וְעִתוּדִים לֹא חִפְּצָתִי:	To what purpose is the multitude of your sacrifices unto Me? Saith the LORD; I am full of the burnt-offerings of rams, And the fat of fed beasts; And I delight not in the blood Of bullocks, or of lambs, or of he-goats.

כִּי תָבֹאוּ לִרְאוֹת פָּנַי מִי־בִקֵּשׁ זֹאת מִיָּדְכֶם
רָמַס חֲצָרַי:

12 When ye come to appear before Me, Who hath required this at your hand, To trample My courts?

לֹא תוֹסִיפוּ הָבִיא מִנְחַת־שָׁוָא קִטְרֶת
תוֹעֵבָה הִיא לִי חֹדֶשׁ וּשְׁבַת קָרָא מִקְרָא
לֹא־אוּכַל אֲנִי וְעֲצֻרָה:

13 Bring no more vain oblations; It is an offering of abomination unto Me; New moon and sabbath, the holding of convocations— I cannot endure iniquity along with the solemn assembly.

חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שָׂנְאָה נַפְשִׁי הֵיוּ עָלַי
לְטָרַח נִלְאִיתִי נֶשֶׂא:

14 Your new moons and your appointed seasons My soul hateth; They are a burden unto Me; I am weary to bear them.

וּבִפְרֹשְׁכֶם כַּפֵּיכֶם אֶעֱלִים עֵינַי מִכֶּם גַּם
כִּי־תִרְבוּ תַפְלָה אֵינְנִי שֹׁמֵעַ יְדֵיכֶם דָּמִים
מִלֵּאוּ:

15 And when ye spread forth your hands, I will hide Mine eyes from you; Yea, when ye make many prayers, I will not hear; Your hands are full of blood.

רַחֲצוּ הַנְּפוֹ הִסִּירוּ רָע מֵעַלְלֵיכֶם מִנְּגֵד
עֵינַי חֲדָלוּ הָרַע:

16 Wash you, make you clean, Put away the evil of your doings From before Mine eyes, Cease to do evil;

לִמְדוּ הֵיטֵב דַּרְשׁוּ מִשְׁפָּט אֲשֶׁרוֹ חֲמוּץ
שִׁפְטוּ יָתוֹם רִיבוֹ אֶלְמָנָה: (ס)

17 Learn to do well; Seek justice, relieve the oppressed, Judge the fatherless, plead for the widow.

לְכוּ־נָא וְנִדְבָחָה יֹאמַר יְהוָה אִם־יִהְיוּ
חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כְּשֶׁלֶג וְלִבֵּינוֹ אִם־יֵאָדִימוּ
כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יִהְיוּ:

18 Come now, and let us reason together, Saith the LORD; Though your sins be as scarlet, They shall be as white as snow; Though they be red like crimson, They shall be as wool.

אִם־תֵּאָבִו וּשְׁמַעְתֶּם טוֹב הָאָרֶץ תֹּאכְלוּ:

19 If ye be willing and obedient, Ye shall eat the good of the land;

וְאִם־תִּמָּאֲנוּ וּמָרִיתֶם חֶרֶב תֹּאכְלוּ כִּי פִי
יְהוָה דִּבֶּר: (פ)

20 But if ye refuse and rebel, Ye shall be devoured with the sword; For the mouth of the LORD hath spoken.

אֵיכָה הִיטָה לְזוֹנָה קִרְיָה נְאֻמָּנָה מִלֵּאֲתֵי
מִשְׁפָּט צָדֵק יֵלִין בָּהּ וְעֵתָה מִרְצָחִים:

21 How is the faithful city Become a harlot! She that was full of justice, Righteousness lodged in her, But now murderers.

כֶּסֶף הָיָה לְסִיגִים סָבָא מְהוּל בְּמִים:

22 Thy silver is become dross, Thy wine mixed with water.

שָׂרֵיךָ סוֹרְרִים וְחֻבְרֵי גִנְבִים כָּלֹא אֶתְבּ
שָׁחַד וְרֹדֵף שְׁלֵמָנִים יָתוֹם לֹא יִשְׁפֹּטוּ
וְרִיב אֶלְמָנָה לֹא־יָבוֹא אֲלֵיהֶם: (ס)

23 Thy princes are rebellious, And companions of thieves; Every one loveth bribes, And followeth after rewards; They judge not the fatherless, Neither doth the cause of the widow come unto them.

לָכֵן נֹאם הָאֱדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת אֱבִיר
יִשְׂרָאֵל הוּא אֲנַחֵם מִצָּרֵי וְאֶנְקָמָה מֵאוֹיְבָי:

24 Therefore saith the Lord, the LORD of hosts, The Mighty One of Israel: Ah, I will ease Me of Mine adversaries, And avenge Me of Mine enemies;

וְאֶשִׁיבָה יָדִי עָלֶיךָ וְאַצְרֹף כֶּבֶר סִיגֶיךָ
וְאַסִּירָה כָּל־בְּדִילֶיךָ:

25 And I will turn My hand upon thee, And purge away thy dross as with lye, And will take away all thine alloy;

וְאֶשְׁיבָהּ שְׁפִטֶיהָ כְּבִרְאשְׁנָה וְיַעֲצִינָהּ
כְּבִתְחִלָּה אַחֲרֵי-כֵן יִקְרָא לָהּ עִיר
הַצֶּדֶק קִרְיָה נְאֻמָּנָה:

26 And I will restore thy judges as at the first, And thy
counsellors as at the beginning; Afterward thou shalt
be called The city of righteousness, The faithful city.

צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדָּה וְשׁוֹבֶיהָ בְּצֶדֶקָה:

27 Zion shall be redeemed with justice, And they that
return of her with righteousness.

הפסרת ואתחנן

The Haftara is Isaiah 40:1 – 40:26. This is the First Haftara of Consolation.

נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי יֹאמַר אֱלֹהֵיכֶם:

XL:1 Comfort ye, comfort ye My people, saith your God.

דַּבְּרוּ עַל-לֵב יְרוּשָׁלַם וּקְרְאוּ אֵלֶיהָ כִּי
מָלְאָה צִבְאוֹתָהּ כִּי נִרְצָה עֲוֹנָהּ כִּי לָקַחְתָּ
מִיָּד יְהוָה כָּפָלִים בְּכָל-חַטֹּאתֶיהָ: (ס)

2 Bid Jerusalem take heart, and proclaim unto her, that
her time of service is accomplished, that her guilt is
paid off; that she hath received of the LORD's hand
double for all her sins.

קוֹל קוֹרֵא בַּמִּדְבָּר פָּנוּ דֶּרֶךְ יְהוָה יִשְׁרֹוּ
בְּעֶרְבָה מִסְלָה לְאֵלֵינוּ:

3 Hark! one calleth: 'Clear ye in the wilderness the way
of the LORD, make plain in the desert a highway for
our God.

כָּל-גֵּיא יִנָּשָׂא וְכָל-הָר וּגְבַעַת יִשְׁפָּלוּ
וְהָיָה הָעֻקֵּב לְמִישׁוֹר וְהָרְכָסִים לְבִקְעָה:

4 Every valley shall be lifted up, and every mountain and
hill shall be made low; and the rugged shall be made
level, and the rough places a plain;

וְנִגְלָה כְבוֹד יְהוָה וְרָאוּ כָל-בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי
כִּי יְהוָה דִּבֶּר: (פ)

5 And the glory of the LORD shall be revealed, and all
flesh shall see it together; for the mouth of the LORD
hath spoken it.'

קוֹל אֹמֵר קוֹרֵא וְאֹמֵר מֶה אֶקְרָא כָּל-
הַבָּשָׂר חֲצִיר וְכָל-חֲסִדּוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה:

6 Hark! one saith: 'Proclaim!' And he saith: 'What shall
I proclaim?' 'All flesh is grass, And all the goodness
thereof is as the flower of the field;

יִבֶּשׂ חֲצִיר נָבֵל צִיץ כִּי רֵיחַ יְהוָה נִשְׁבָּה
בּוֹ אֲכָן חֲצִיר הָעֵם:

7 The grass withereth, the flower fadeth; Because the
breath of the LORD bloweth upon it— Surely the
people is grass.

יִבֶּשׂ חֲצִיר נָבֵל צִיץ וְדִבְרֵ-אֱלֹהֵינוּ יָקוּם
לְעוֹלָם: (ס)

8 The grass withereth, the flower fadeth; But the word
of our God shall stand for ever.'

עַל הַר-גִּבְעָה עָלִי-לָךְ מִבְּשֻׁרַת צִיּוֹן
הָרִימִי בְּכַח קוֹלְךָ מִבְּשֻׁרַת יְרוּשָׁלַם
הָרִימִי אֶל-תִּירְאִי אֹמְרִי לְעָרֵי יְהוּדָה
הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם:

9 O thou that tellest good tidings to Zion, Get thee up
into the high mountain; O thou that tellest good
tidings to Jerusalem, Lift up thy voice with strength;
Lift it up, be not afraid; Say unto the cities of Judah:
'Behold your God!'

הִנֵּה אֲדֹנֵי יְהוָה בְּחֹזֶק יָבוֹא וּזְרָעוֹ מִשְׁלָה
לּוֹ הִנֵּה שְׂכָרוֹ אִתּוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו:

10 Behold, the Lord GOD will come as a Mighty One,
And His arm will rule for Him; Behold, His reward is
with Him, And His recompense before Him.

כִּרְעָה עֲדָרוֹ יִרְעֶה בְּזֶרְעוֹ יִקְבֹּץ טְלָאִים
וּבְחִיקוֹ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהָל: (ס)

11 Even as a shepherd that feedeth his flock, That gathereth the lambs in his arm, And carrieth them in his bosom, And gently leadeth those that give suck.

מִי־מָדַד בְּשַׁעְלֹ מַיִם וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תִּכְּנֹן
וְכָל בְּשָׁלֹשׁ עֶפְרָה הָאָרֶץ וְשָׁקַל בַּפֶּלֶס
הָרִים וּגְבָעוֹת בְּמֵאזְנַיִם:

12 Who hath measured the waters in the hollow of his hand, And meted out heaven with the span, And comprehended the dust of the earth in a measure, And weighed the mountains in scales, And the hills in a balance?

מִי־תִכְּנֹן אֶת־רוּחַ יְהוָה וְאִישׁ עֲצָתוֹ
יִוְדִיעֵנִי:

13 Who hath meted out the spirit of the LORD? Or who was His counsellor that he might instruct Him?

אֶת־מִי נִוְעֵץ וַיְבִינֵהוּ וַיְלַמְּדֵהוּ בְּאֶרֶח
מִשְׁפָּט וַיְלַמְּדֵהוּ דַּעַת וַיְדַרְךְ תְּבוּנוֹת
יִוְדִיעֵנִי:

14 With whom took He counsel, and who instructed Him, And taught Him in the path of right, And taught Him knowledge, And made Him to know the way of discernment?

הֵן גּוֹיִם כְּמַר מִדְּלִי וּכְשֹׁחַק מֵאֲזֵנִים
נִחְשְׁבוּ הֵן אֵיִים כְּדָק יִשּׁוּל:

15 Behold, the nations are as a drop of a bucket, And are counted as the small dust of the balance; Behold the isles are as a mote in weight.

וְלִבְנֹן אֵין דֵּי בָעַר וְחִיתוֹ אֵין דֵּי
עוֹלָה: (פ)

16 And Lebanon is not sufficient fuel, Nor the beasts thereof sufficient for burnt-offerings.

כָּל־הַגּוֹיִם כְּאֵין נִגְדּוֹ מֵאַפָּס וְתֵהוּ נִחְשְׁבוּ־
לֹ:

17 All the nations are as nothing before Him; They are accounted by Him as things of nought, and vanity.

וְאֶל־מִי תִדְמִינוּן אֵל וּמַה־דְּמוּת תַּעֲרֹכוּ
לֹ:

18 To whom then will ye liken God? Or what likeness will ye compare unto Him?

הַפֶּסֶל נִסָּךְ חָרָשׁ וְצִרְף בְּזִתָּב יִרְקַעֵנִי
וְרִתְקוֹת כֶּסֶף צוּרָף:

19 The image perchance, which the craftsman hath melted, And the goldsmith spread over with gold, The silversmith casting silver chains?

הַמִּסְכָּן תְּרוּמָה עֵץ לֹא־יִרְקַב יִבְחָר
חָרָשׁ חָכֵם יִבְקֹשׁ־לֹ לְהַכִּין פֶּסֶל לֹא
יָמוּט: (ס)

20 A holm-oak is set apart, He chooseth a tree that will not rot; He seeketh unto him a cunning craftsman To set up an image, that shall not be moved.

הֲלֹא תִדְעוּ הֲלֹא תִשְׁמְעוּ הֲלֹא הֵגַד
מֵרֵאשׁ לָכֶם הֲלֹא הִבִּינוּתְּם מוֹסְדוֹת
הָאָרֶץ:

21 Know ye not? hear ye not? Hath it not been told you from the beginning? Have ye not understood the foundations of the earth?

הַיֹּשֵׁב עַל־חֻג הָאָרֶץ וַיִּשְׁבִּיהָ כַּחַגְבִּים
הַנוֹמֵה כְּדֹק שָׁמַיִם וַיִּמְתָּחַם כְּאֹהֶל
לִשְׁבֹּת:

22 It is He that sitteth above the circle of the earth, And the inhabitants thereof are as grasshoppers; That stretcheth out the heavens as a curtain, And spreadeth them out as a tent to dwell in;

הַנוֹתֵן רוֹזְנִים לְאֵין שְׁפָטִי אֶרֶץ כְּתֵהוּ
עֲשָׂה:

23 That bringeth princes to nothing; He maketh the judges of the earth as a thing of nought.

אֶף בַּל־נִטְעוּ אֶף בַּל־זָרְעוּ אֶף בַּל־שָׂרַשׁ
בָּאָרֶץ גִּזְעָם וְגַם־נִשָּׁף בָּהֶם וַיִּכְשׁוּ וַיִּסְעֲרָה
בִּקְשׁ תִּשָּׂאֵם: (ס)

וְאַל־מִי תִדְמִינִי וְאַשׁוּהָ יֹאמֶר קְדוֹשׁ:

שְׂאוּ־מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי־בָרָא אֱלֹהִים
הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם לְכֹל־שֵׁם
יִקְרָא מְרֹב אוֹנִים וְאִמִּין כֹּחַ אִישׁ לֹא
נִעְדָּר: (ס)

24 Scarce are they planted, Scarce are they sown, Scarce
hath their stock taken root in the earth; When He
bloweth upon them, they wither, And the whirlwind
taketh them away as stubble.

25 To whom then will ye liken Me, that I should be
equal? Saith the Holy One.

26 Lift up your eyes on high, And see: who hath created
these? He that bringeth out their host by number, He
calleth them all by name; By the greatness of His
might, and for that He is strong in power, Not one
faileth.

הפטרות עקב

The Haftara is Isaiah 49:14 – 51:3. This is the Second Haftara of Consolation.

וַתֹּאמֶר צִיּוֹן עֲזַבְנִי יְהוָה וְאֵדְנִי שְׁכַחְנִי:

XLIX:14 But Zion said: 'The LORD hath forsaken me, And the
Lord hath forgotten me.'

הֲתִשְׁכַּח אִשָּׁה עוֹלָהּ מִרְחֹם בֶּן־בִּטְנָהּ גַּם־
אֱלֹהִים תִּשְׁכַּחְנָה וְאֲנֹכִי לֹא אֲשַׁכַּח:

15 Can a woman forget her sucking child, That she
should not have compassion on the son of her womb?
Yea, these may forget, Yet will not I forget thee.

הֵן עַל־כַּפַּיִם חֲקַתִּיךָ חוֹמֹתֶיךָ נִגְדִי תָמִיד:

16 Behold, I have graven thee upon the palms of My
hands; Thy walls are continually before Me.

מִהֲרֵי בְנִיךָ מִהֲרִסֶיךָ וּמִחֲרִיבֶיךָ מִמָּוֶה
יֵצְאוּ:

17 Thy children make haste; Thy destroyers and they that
made thee waste shall go forth from thee.

שְׂאִי־סְבִיב עֵינֶיךָ וּרְאִי כָל־שֵׁם נִקְבְּצוּ בְּאוֹר־
לֵךְ חֵי־אֲנִי נֹאֵם־יְהוָה כִּי כָל־שֵׁם כְּעַדִּי
תִּלְבָּשִׁי וְתִקְשְׁרִים כַּפְלָה:

18 Lift up thine eyes round about, and behold: All these
gather themselves together, and come to thee. As I live,
saith the LORD, Thou shalt surely clothe thee with
them all as with an ornament, And gird thyself with
them, like a bride.

כִּי חֲרִבְתִּיךָ וְשִׁמְמֹתֶיךָ וְאֶרֶץ הִרְסָתְךָ כִּי
עָתָה תִּצְרִי מִיּוֹשֵׁב וְרִחְקוֹ מִבְּלָעֶיךָ:

19 For thy waste and thy desolate places And thy land
that hath been destroyed— Surely now shalt thou be
too strait for the inhabitants, And they that swallowed
thee up shall be far away.

עוֹד יֹאמְרוּ בְּאֶזְנוֹךָ בְּנֵי שְׂכָלֶיךָ צֹר־לִי
הַמָּקוֹם גֹּשֶׁה־לִּי וְאַשְׁבָּה:

20 The children of thy bereavement Shall yet say in thine
ears: 'The place is too strait for me; Give place to me
that I may dwell.'

וְאָמַרְתָּ בְּלִבְּךָ מִי גִלְדִּי לִי אֶת־אֱלֹהִים וְאֲנִי
שְׂכוּלָה וְגִלְמוּדָה גְּלוּהָ וְסוֹרָה וְאַלֹהִים מִי
גִדְּלָה הֵן אֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבַדִּי אֱלֹהִים אֵיפָה
הֵם: (פ)

21 Then shalt thou say in thy heart: 'Who hath begotten
me these, Seeing I have been bereaved of my children,
and am solitary, An exile, and wandering to and fro?
And who hath brought up these? Behold, I was left
alone; These, where were they?'

כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוֹה הִנֵּה אֲשָׂא אֶל-גּוֹיִם
יָדַי וְאֶל-עַמִּים אֲרִים נָסִי וְהִבִּיאוּ בְנֵי
בְחָצֵן וּבְנֹתַיְךָ עַל-כַּתְּף תִּנְשָׂאנָה:

וְהָיוּ מְלָכִים אֲמִנִּיךָ וּשְׂרוּתֵיהֶם מִיְּנִיקֶיךָ
אֲפִים אֶרֶץ יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ וְעַפְר רַגְלֶיךָ
יִלְחֲכוּ וַיִּדְעוּל כִּי-אֲנִי יְהוֹה אֲשֶׁר לֹא-יִבָּשׁוּ
קָנִי: (ס)

הִיָּקַח מִגְבוּר מַלְקוֹת וְאִם-שָׁבִי צָדִיק
יִמְלֹט: (ס)

כִּי-כֵהוּ אָמַר יְהוֹה גַּם-שָׁבִי גִבּוֹר יִקָּח
וּמַלְקוֹת עָרִיץ יִמְלֹט וְאֶת-יְרִיבֶךָ אֲנִכִּי
אֲרִיב וְאֶת-בְּנֵיךָ אֲנִכִּי אוֹשִׁיעַ:

וְהֵאכְלֵתִי אֶת-מוֹנֵיךָ אֶת-בָּשָׂרָם וְכַעֲסִים
דָּמָם יִשְׁכְּרוּן וַיִּדְעוּ כָּל-בָּשָׂר כִּי אֲנִי יְהוֹה
מוֹשִׁיעֶךָ וְגֹאֲלֶךָ אֲבִיר יַעֲקֹב: (ס)

כֵּהוּ אָמַר יְהוֹה אֵי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוֹת
אֲמַכֶּם אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיהָ אוֹ מִי מְנוּשֵׁי אֲשֶׁר-
מָכַרְתִּי אֶתְכֶם לֹו הֵן בַּעֲוֹנוֹתֵיכֶם נִמְכַּרְתֶּם
וּבַפִּשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אֲמַכֶּם:

מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ קָרָאתִי וְאֵין עֹנֶה
הִקְצֹוֹר קִצְרָה יָדַי מִפְּדוּת וְאִם-אֵין-כִּי
כֹחַ לְהַצִּיל הֵן בְּגַעַרְתִּי אֲחֲרִיב יָם אֲשִׁים
נְהָרוֹת מִדְּבַר תִּבְאֵשׁ דָּגָתָם מֵאֵין מַיִם
וְתָמַת בַּצָּמָא:

אֶלְבִּישׁ שָׁמַיִם קַדְרוֹת וְשֹׁק אֲשִׁים
פְּסוּתָם: (פ)

אֲדַנִּי יְהוֹה נָתַן לִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים לְדַעַת
לְעוֹת אֶת-יָעַף דְּבַר יַעִיר בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר
יַעִיר לִי אֲזֵן לִשְׁמֹעַ פִּלְמוּדִים:

אֲדַנִּי יְהוֹה פָּתַח-לִי אָזֶן וְאֲנִכִּי לֹא מָרִיתִי
אֲחֹזֵר לֹא נִסּוּגְתִּי:

22 Thus saith the Lord GOD: Behold, I will lift up My hand to the nations, And set up Mine ensign to the peoples, And they shall bring thy sons in their bosom, And thy daughters shall be carried upon their shoulders.

23 And kings shall be thy foster-fathers, And their queens thy nursing mothers; They shall bow down to thee with their face to the earth, And lick the dust of thy feet; And thou shalt know that I am the LORD, For they shall not be ashamed that wait for Me.

24 Shall the prey be taken from the mighty, Or the captives of the victorious be delivered?

25 But thus saith the LORD: Even the captives of the mighty shall be taken away, And the prey of the terrible shall be delivered; And I will contend with him that contendeth with thee, And I will save thy children.

26 And I will feed them that oppress thee with their own flesh; And they shall be drunken with their own blood, as with sweet wine; And all flesh shall know that I the LORD am thy Saviour, And thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

L:1 Thus saith the LORD: Where is the bill of your mother's divorcement, Wherewith I have put her away? Or which of My creditors is it To whom I have sold you? Behold, for your iniquities were ye sold, And for your transgressions was your mother put away.

2 Wherefore, when I came, was there no man? When I called, was there none to answer? Is My hand shortened at all, that it cannot redeem? Or have I no power to deliver? Behold, at My rebuke I dry up the sea, I make the rivers a wilderness; Their fish become foul, because there is no water, And die for thirst.

3 I clothe the heavens with blackness, And I make sackcloth their covering.

4 The Lord GOD hath given me The tongue of them that are taught, That I should know how to sustain with words him that is weary; He wakeneth morning by morning, He wakeneth mine ear To hear as they that are taught.

5 The Lord GOD hath opened mine ear, And I was not rebellious, Neither turned away backward.

גוֹי נָתַתִּי לְמַכִּים וּלְחַנִּי לְמַרְטִים פָּנִי לֹא
הִסְתַּרְתִּי מִכָּל־מוֹת וְרָק:

6 I gave my back to the smiters, And my checks to them
that plucked off the hair; I hid not my face from
shame and spitting.

וְאֲדֹנִי יְהוָה יַעֲזֹר־לִי עַל־כֵּן לֹא נִכְלַמְתִּי
עַל־כֵּן שָׁמַתִּי פָנִי כַח־לְמִישׁ וְאֵדַע כִּי־לֹא
אֲבוֹשׁ:

7 For the Lord GOD will help me; Therefore have I not
been confounded; Therefore have I set my face like a
flint, And I know that I shall not be ashamed.

קָרוֹב מִצַּדִּיקִי מִי־יָרִיב אֹתִי נִעְמְדָה יַחַד
מִי־בָעַל מִשְׁפָּטִי יִגֹּשׁ אֵלַי:

8 He is near that justifieth me; Who will contend with
me? let us stand up together; Who is mine adversary?
let him come near to me.

הֵן אֲדֹנִי יְהוָה יַעֲזֹר־לִי מִי־הוּא יִרְשִׁיעֵנִי
הֵן כָּל־ם כַּפְּגֹד יִבְלֹו עַשׂ יֹאכְלֻם: (ס)

9 Behold, the Lord GOD will help me; Who is he that
shall condemn me? Behold, they all shall wax old as a
garment, The moth shall eat them up.

מִי בָכֶם יִרָא יְהוָה שְׁמַע בְּקוֹל עַבְדּוֹ אֲשֶׁר
הִלְךְ חֹשְׁכִים וְאֵין נֹגֵה לֹו יִבְטַח בְּשֵׁם
יְהוָה וְיִשָּׁעַן בְּאַלְהֵיו: (ס)

10 Who is among you that feareth the LORD, That
obeyeth the voice of His servant? Though he walketh
in darkness, And hath no light, Let him trust in the
name of the LORD, And stay upon his God.

הֵן כָּל־כֶּם קִדְחִי אֵשׁ מֵאֲזֵרִי זִיקוֹת
לָכוּ בְּאוּר אֲשַׁכֶּם וּבְזִיקוֹת בַּעֲרֹתֶם
מִיָּדִי הִיתָה־נָּאֹת לָכֶם לְמַעַצְבָּה
תִּשְׁכְּבוּן: (ס)

11 Behold, all ye that kindle a fire, That gird yourselves
with firebrands, Begone in the flame of your fire, And
among the brands that ye have kindled. This shall ye
have of My hand; Ye shall lie down in sorrow.

שְׁמַעוּ אֵלַי רְדָפִי צֶדֶק מִבְּקִשֵּׁי יְהוָה
הַבִּיטוּ אֶל־צִוֵּר חֲצִבְתֶּם וְאֶל־מַקְבַּת בּוֹר
נִקְרְתֶּם:

LI:1 Hearken to Me, ye that follow after righteousness, Ye
that seek the LORD; Look unto the rock whence ye
were hewn, And to the hole of the pit whence ye were
dug.

הַבִּיטוּ אֶל־אַבְרָהָם אָבִיכֶם וְאֶל־שָׂרָה
תַּחֲוֹל לָכֶם כִּי־אַחַד קָרָאתִיו וְאַבְרָכָהוּ
וְאַרְבָּהוּ:

2 Look unto Abraham your father, And unto Sarah that
bore you; For when he was but one I called him, And I
blessed him, and made him many.

כִּי־נָחַם יְהוָה צִיּוֹן נָחַם כָּל־חֲרֻבֹתֶיהָ
וַיִּשֶׂם מִדְּבָרָהּ כְּעֵדֶן וְעַרְבָתָהּ כִּגְן־יְהוָה
שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִמָּצֵא בָּהּ תוֹדָה וְקוֹל
זִמְרָה: (ס)

3 For the LORD hath comforted Zion; He hath
comforted all her waste places, And hath made her
wilderness like Eden, And her desert like the garden of
the LORD; Joy and gladness shall be found therein,
Thanksgiving, and the voice of melody.

הפטרות ראה

*The Haftara is Isaiah 54:11 – 55:5. This is the Third Haftara of Consolation. On Rosh Hodesh, read the Maftir on page 189.
Most read the Haftara for Rosh Hodesh when that occurs (and combine this Haftara with Ki Tetze), but the special
Haftara for Erev Rosh Hodesh is not read when this week is Erev Rosh Hodesh.*

עֲנִיָּה סַעְרָה לֹא נִחַמָּה הִנֵּה אֲנֹכִי מִרְבִּיץ
בַּפּוֹךְ אֲבִנָיִךְ וַיִּסְדֵּתִיךָ בַּסַּפִּירִים:

LIV:11

O thou afflicted, tossed with tempest, and not comforted, behold, I will set thy stones in fair colours, And lay thy foundations with sapphires.

וְשִׁמְתִי כְדָכֶד שְׁמֹשֹׁתֶיךָ וְשַׁעֲרֶיךָ לְאַבְנֵי
אֶקְדָּח וְכָל-גְּבוּלֶךָ לְאַבְנֵי-חֹפֶץ:

12

And I will make thy pinnacles of rubies, and thy gates of carbuncles, and all thy border of precious stones.

וְכָל-בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְהוָה וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ:

13

And all thy children shall be taught of the LORD; and great shall be the peace of thy children.

בַּצְדִּיקָה תִּפְוֹנָנִי רַחֲמֵי מַעֲשֶׂק פִּי-לֹא
תִירָאִי וּמִמְחָתָה כִּי לֹא-תִקְרַב אֵלַיךְ:

14

In righteousness shalt thou be established; be thou far from oppression, for thou shalt not fear, And from ruin, for it shall not come near thee.

הֵן גֹּזֵר יִגְוֵר אָפֶס מֵאוֹתֵי מִי-גָר אֶתָּה עָלֶיךָ
יָפֹל:

15

Behold, they may gather together, but not by Me; Whosoever shall gather together against thee shall fall because of thee.

(כ' הן) [ק' הנה] אֲנֹכִי בְרָאתִי חֶרֶשׁ נֶפֶחַ
בָּאֵשׁ פָּחָם וּמוֹצִיא כָּלִי לְמַעֲשָׂהוּ וְאֲנֹכִי
בְרָאתִי מִשְׁחִית לְחַבֵּל:

16

Behold, I have created the smith That bloweth the fire of coals, And bringeth forth a weapon for his work; And I have created the waster to destroy.

כָּל-כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלַח וְכָל-
לְשׁוֹן תִּקּוּם-אֶתָּה לְמִשְׁפָּט תִּרְשִׁיעֵי זֹאת
נִחַלַת עַבְדִּי יְהוָה וְצִדְקָתָם מֵאֵתִי נָא-
יְהוָה: (ס)

17

No weapon that is formed against thee shall prosper; And every tongue that shall rise against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the LORD, And their due reward from Me, saith the LORD.

הוּא כָל-צִמָּא לָכוּ לָמִים וְאֲשֶׁר אֵין-לוֹ
כֶּסֶף לָכוּ שִׁבְרוּ וְאֲצִלּוּ וּלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא-
כֶּסֶף וּבְלוֹא מַחִיר גֵּין וְחָלָב:

LV:1

Ho, every one that thirsteth, come ye for water, And he that hath no money; Come ye, buy, and eat; Yea, come, buy wine and milk Without money and without price.

לָמָּה תִּשְׁקְלוּ-כֶּסֶף בְּלוֹא-לֶחֶם וַיִּגִּיעְכֶּם
בְּלוֹא לְשִׁבְעָה שְׂמֵעוּ שְׂמֹעַ אֵלַי וְאֲכַלּוּ-
טוֹב וְתִתְעַנֵּג בְּדָשׁן נַפְשְׁכֶם:

2

Wherefore do ye spend money for that which is not bread? And your gain for that which satisfieth not? Hearken diligently unto Me, and eat ye that which is good, And let your soul delight itself in fatness.

הִטּוּ אָזְנוֹכֶם וּלְכוּ אֵלַי שְׂמֵעוּ וְתִחִי נַפְשְׁכֶם
וְאֶכְרַתָּה לָכֶם בְּרִית עוֹלָם חֶסֶדִי דָוִד
הַנְּאֻמָּנִים:

3

Incline your ear, and come unto Me; Hear, and your soul shall live; And I will make an everlasting covenant with you, Even the sure mercies of David.

הֵן עַד לְאוֹמִים נִתְּתִיו נָגִיד וּמִצְוָה
לְאֻמִּים:

4

Behold, I have given him for a witness to the peoples, A prince and commander to the peoples.

הֵן גֹּי לֹא-תִדְעַ תִּקְרָא וְגֹי לֹא-יִדְעוּךָ
אֵלֶיךָ יָרוּצוּ לְמַעַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְקָדוֹשׁ
יִשְׂרָאֵל כִּי פִאֲרָךְ: (ס)

5

Behold, thou shalt call a nation that thou knowest not, And a nation that knew not thee shall run unto thee; Because of the LORD thy God, And for the Holy One of Israel, for He hath glorified thee.

הפטרות שופטים

The Haftara is Isaiah 51:12 – 52:12. This is the Fourth Haftara of Consolation.

אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מְנַחֲמֶכֶם מִי־אֶת וַתִּירָאִי
מֵאֲנָשׁ יָמוּת וּמִבֶּן־אָדָם הַצֵּיר יִנָּתֵן:

LI:12

I, even I, am He that comforteth you: Who art thou, that thou art afraid of man that shall die, And of the son of man that shall be made as grass;

וַתִּשְׁכַּח יְהוָה עֹשֶׂה נֹטָה שָׁמַיִם וְיִסְדָּ
אֶרֶץ וַתִּפְחֹד תָּמִיד כָּל־הַיּוֹם מִפְּנֵי חֲמַת
הַמַּצִּיק כַּאֲשֶׁר כּוֹנֵן לְהַשְׁחִית וְאֵיהָ חֲמַת
הַמַּצִּיק:

13

And hast forgotten the LORD thy Maker, That stretched forth the heavens, And laid the foundations of the earth; And fearest continually all the day Because of the fury of the oppressor, As he maketh ready to destroy? And where is the fury of the oppressor?

מִהָרָצָה לְהִפָּתֵחַ וְלֹא־יָמוּת לִשְׁחַת וְלֹא
יִחָסֵר לַחֲמוֹ:

14

He that is bent down shall speedily be loosed; And he shall not go down dying into the pit, Neither shall his bread fail.

וְאֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ רֹגֵעַ הַיָּם וַיִּהְיוּ גִלְיוֹ
יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ:

15

For I am the LORD thy God, Who stirreth up the sea, that the waves thereof roar; The LORD of hosts is His name.

וְאֲשֶׁם דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבִצֵּל יָדִי כִסִּיתִיךָ
לִנְטֹעַ שָׁמַיִם וְלִיסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן
עֲמִי־אֵתָה: (ס)

16

And I have put My words in thy mouth, And have covered thee in the shadow of My hand, That I may plant the heavens, And lay the foundations of the earth, And say unto Zion: 'Thou art My people.'

הַתְּעוֹרְרִי הַתְּעוֹרְרִי קוֹמִי יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר
שָׁתִית מִיַּד יְהוָה אֶת־כּוֹס חֲמָתוֹ אֵת־
קִבְעַת כּוֹס הַתַּרְעֵלָה שָׁתִית מְצִית:

17

Awake, awake, Stand up, O Jerusalem, That hast drunk at the hand of the LORD The cup of His fury; Thou hast drunken the beaker, even the cup of staggering, And drained it.

אֵין־מְנַתֵּל לָהּ מִכָּל־בָּנִים יִלְדָּה וְאֵין
מַחְזִיק בְּיָדָהּ מִכָּל־בָּנִים גִּדְּלָה:

18

There is none to guide her Among all the sons whom she hath brought forth; Neither is there any that taketh her by the hand Of all the sons that she hath brought up.

שְׁתֵּים הֵנָּה קָרָאתִיךָ מִי יָנוּד לָךְ הַשָּׂדֶה
וְהַשֶּׁבֶר וְהָרָעָב וְהַחֶרֶב מִי אֲנַחֲמֶיךָ:

19

These two things are befallen thee; Who shall bemoan thee? Desolation and destruction, And the famine and the sword; How shall I comfort thee?

בָּנֶיךָ עָלְפוּ שָׁכְבוּ בְּרֹאשׁ כָּל־חוּצוֹת
כְּתוּא מִכְמָר הַמְּלָאִים חֲמַת־יְהוָה גְּעֵרַת
אֱלֹהֶיךָ:

20

Thy sons have fainted, they lie at the head of all the streets, As an antelope in a net; They are full of the fury of the LORD, The rebuke of thy God.

לִכֵּן שְׁמַע־נָא זֹאת עֲנִיָּה וּשְׁכַרְתָּ וְלֹא
מִיּוֹן: (פ)

21

Therefore hear now this, thou afflicted, And drunken, but not with wine;

כֹּה־אָמַר אֲדֹנָיִךְ יְהוָה וְאֱלֹהֶיךָ יִרְיֵב עִמּוֹ
הִנֵּה לִקְחָתִי מִיָּדְךָ אֶת־כּוֹס הַתַּרְעֵלָה
אֶת־קִבְעַת כּוֹס חֲמָתִי לֹא־תוֹסִיפִי
לִשְׁתוֹתָה עוֹד:

22

Thus saith thy Lord the LORD, And thy God that pleadeth the cause of His people: Behold, I have taken out of thy hand The cup of staggering; The beaker, even the cup of My fury, Thou shalt no more drink it again;

וּשְׁמַתִּיהָ בְּיַד-מוֹלִיךְ אֲשֶׁר-אָמְרוּ לְנַפְשָׁךְ
שְׁחִי וְנִעְבְּרָה וְנַשִּׁימִי כְּאָרֶץ גִּדּוֹל וְכַחוּץ
לְעֹבְרִים: (פ)

23 And I will put it into the hand of them that afflict thee; That have said to thy soul: 'Bow down, that we may go over'; And thou hast laid thy back as the ground, And as the street, to them that go over.

עוֹרֵי עוֹרֵי לְבָשִׂי עֹד צִיּוֹן לְבָשִׂי בְּגָדֵי
תַּפְאֲרֶתָךְ יְרוּשָׁלַם עִיר הַקֹּדֶשׁ כִּי לֹא
יִסִּיף יְבֹא-בָךְ עוֹד עָרֵל וְטָמֵא:

LII:1 Awake, awake, Put on thy strength, O Zion; Put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; For henceforth there shall no more come into thee The uncircumcised and the unclean.

הַתְּנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם (כ)
הַתַּפְתְּחִי [ק' הַתַּפְתְּחִי] מוֹסְרֵי צִנּוֹרְךָ
שְׁבִיָּה בַת-צִיּוֹן: (ס)

2 Shake thyself from the dust; Arise, and sit down, O Jerusalem; Loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

כִּי-כֹה אָמַר יְהוָה חֲנֹם נִמְכַּרְתֶּם וְלֹא
בְּכֶסֶף תִּגְאָלוּ: (ס)

3 For thus saith the LORD: Ye were sold for nought; And ye shall be redeemed without money.

כִּי כֹה אָמַר אֱדֹנֵי יְהוָה מִצְרַיִם יִרְדּוּ-עָמִי
בְּרָאשְׁנָה לְגֹר שָׁם וְאֲשׁוּר בְּאַפְסַ עֲשָׁקוּ:

4 For thus saith the Lord GOD: My people went down aforetime into Egypt to sojourn there; And the Assyrian oppressed them without cause.

וְעַתָּה מַה-לִּי-פֹה נְאֻם-יְהוָה כִּי-לָקַח עָמִי
חֲנֹם מִשְׁלֹו יְהִלִּילוּ נְאֻם-יְהוָה וְתִמִּיד
כָּל-הַיּוֹם שְׁמִי מִנְאָץ:

5 Now therefore, what do I here, saith the LORD, Seeing that My people is taken away for nought? They that rule over them do howl, saith the LORD, And My name continually all the day is blasphemed.

לִכֵּן יֵדַע עָמִי שְׁמִי לִכֵּן בֵּינוֹם הַהוּא כִּי-
אֲנִי-הוּא הַמְדַּבֵּר הַגָּנִי: (ס)

6 Therefore My people shall know My name; Therefore they shall know in that day That I, even He that spoke, behold, here I am.

מַה-נָּאוּ עַל-הַהָרִים רַגְלֵי מְשִׁמֵּעַ
שְׁלוֹם מְבַשֵּׂר טוֹב מְשִׁמֵּעַ יְשׁוּעָה אָמַר
לְצִיּוֹן מִלֶּךְ אֱלֹהֶיךָ:

7 How beautiful upon the mountains Are the feet of the messenger of good tidings, That announceth peace, the harbinger of good tidings, That announceth salvation; That saith unto Zion: 'Thy God reigneth!'

קוֹל צִפְיֶיךָ נִשְׁאֹו קוֹל יַחְדּוֹ יִרְנְנוּ כִּי עֵין
בְּעֵין יִרְאוּ בָשׁוּב יְהוָה צִיּוֹן:

8 Hark, thy watchmen! they lift up the voice, Together do they sing; For they shall see, eye to eye, The LORD returning to Zion.

בִּצְחֹו רִנְנוּ יַחְדּוֹ חֲרָבוֹת יְרוּשָׁלַם כִּי-נָחַם
יְהוָה עַמּוֹ גָּאֹל יְרוּשָׁלַם:

9 Break forth into joy, sing together, Ye waste places of Jerusalem; For the LORD hath comforted His people, He hath redeemed Jerusalem.

חֲשָׁף יְהוָה אֶת-זְרוֹעַ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָל-
הַגּוֹיִם וְרָאוּ כָל-אַפְסֵי-אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת
אֱלֹהֵינוּ: (ס)

10 The LORD hath made bare His holy arm In the eyes of all the nations; And all the ends of the earth shall see The salvation of our God.

סוּרוּ סוּרוּ צֵאוּ מִשָּׁם טָמֵא אַל-תִּגְעוּ צֵאוּ
מִתּוֹכָהּ הַבְּרוּ נִשְׂאֵי כָלִי יְהוָה:

11 Depart ye, depart ye, go ye out from thence, Touch no unclean thing; Go ye out of the midst of her; be ye clean, Ye that bear the vessels of the LORD.

כִּי לֹא בְחַפְזוֹן תֵּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן
כִּי־הוֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם יְהוָה וּמֵאַסְפְּכֶם אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל: (ס)

12 For ye shall not go out in haste, Neither shall ye go by flight; For the LORD will go before you, And the God of Israel will be your rearward.

הפטרת כי תצא

The Haftara is Isaiah 54:1 – 54:10. This is the Fifth Haftara of Consolation. If the Haftara from Re'eh was not read because it fell on Rosh Hodesh, combine it with this Haftara. It is on page 167.

רְנֵי עֲקָרָה לֹא יִלְדָּה פִּצְחֵי רִנָּה וְצַהֲלֵי
לֹא־חָלָה כִּי־רַבִּים בְּנֵי־שׁוֹמְמָה מִבְּנֵי
בְּעוּלָה אָמַר יְהוָה:

LIV:1 Sing, O barren, thou that didst not bear, Break forth into singing, and cry aloud, thou that didst not travail; For more are the children of the desolate Than the children of the married wife, saith the LORD.

הִרְחִיבִי מְקוֹם אֹהֶלְךָ וִירִיעוֹת
מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ וְשׁוּ אֶל־תַּחֲשִׁכֵי הָאֲרִיצִי
מִיתְרֶיךָ וַיִּתְּחַדּוּ חֲזָקִי:

2 Enlarge the place of thy tent, And let them stretch forth the curtains of thy habitations, spare not; Lengthen thy cords, and strengthen thy stakes.

כִּי־יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרָצִי וְיָרֵעַ גּוֹיִם יְיָשׁ
וְעָרִים נִשְׁמֹות יוֹשִׁיבוּ:

3 For thou shalt spread abroad on the right hand and on the left; And thy seed shall possess the nations, And make the desolate cities to be inhabited.

אֵל־תִּירָאִי כִּי־לֹא תִבוֹשִׁי וְאֵל־תִּכְלָמִי כִּי
לֹא תַחֲפִירִי כִּי בָשֶׁת עַל־וִמָּךְ תִּשְׁכַּחִי
וְחִרְפַּת אֶלְמְנוּתְךָ לֹא תִזְכְּרִי־עוֹד:

4 Fear not, for thou shalt not be ashamed. Neither be thou confounded, for thou shalt not be put to shame; For thou shalt forget the shame of thy youth, And the reproach of thy widowhood shalt thou remember no more.

כִּי בַעֲלֶיךָ עֲשִׂיךָ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ וְגֹאֲלֶךָ
קִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי כָל־הָאָרֶץ יִקְרָא:

5 For thy Maker is thy husband, The LORD of hosts is His name; And the Holy One of Israel is thy Redeemer, The God of the whole earth shall He be called.

כִּי־כָאִשָּׁה עֲזוּבָה וְעֲצוּבַת רוּחַ קָרָאךָ
יְהוָה וְאִשָּׁת נְעוּרִים כִּי תִמָּאֵס אָמַר
אֱלֹהֶיךָ:

6 For the LORD hath called thee As a wife forsaken and grieved in spirit; And a wife of youth, can she be rejected? Saith thy God.

בְּרֵגע קָטָן עֲזַבְתִּיךָ וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים
אֶקְבֹּצְךָ:

7 For a small moment have I forsaken thee; But with great compassion will I gather thee.

בְּשַׁעַף קָצֵף הִסְתַּרְתִּי פָנִי רָגע מְמוֹךְ
וּבְחֶסֶד עוֹלָם רַחֲמֶיךָ אָמַר גֹּאֲלֶךָ
יְהוָה: (ס)

8 In a little wrath I hid My face from thee for a moment; But with everlasting kindness will I have compassion on thee, Saith the LORD thy Redeemer.

כִּי־מִי נָח נָתַת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעַבְר
מִי־נָח עוֹד עַל־הָאָרֶץ כִּן נִשְׁבַּעְתִּי מִקֶּצֶף
עָלֶיךָ וּמִגֶּעֶר־כָּבֵד:

9 For this is as the waters of Noah unto Me; for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth, so have I sworn that I would not be wroth with thee, nor rebuke thee.

כִּי הַהָרִים יִמּוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תִּמּוּטְיֶנָּה
וְחֶסְדִּי מֵאַתָּה לֹא יִמּוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא
תִמּוּט אָמַר מֶרְחֶמֶךָ יְהוָה: (ס)

10 For the mountains may depart, and the hills be removed; but My kindness shall not depart from thee, neither shall My covenant of peace be removed, saith the LORD that hath compassion on thee.

הפטרת כי תבוא

The Haftara is Isaiah 60:1 – 60:22. This is the Sixth Haftara of Consolation.

קוֹמִי אֲרִי כִּי בָא אֹרֶךְ וּכְבוֹד יְהוָה
עָלֶיךָ זָרַח:

LX:1 Arise, shine, for thy light is come, And the glory of the LORD is risen upon thee.

כִּי־הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִכְסֶה־אֶרֶץ וְעֶרְפֹּל
לְאֻמִּים וְעָלֶיךָ יִזְרַח יְהוָה וּכְבוֹדוֹ עָלֶיךָ
יִרְאֶה:

2 For, behold, darkness shall cover the earth, And gross darkness the peoples; But upon thee the LORD will arise, And His glory shall be seen upon thee.

וְהָלְכוּ גוֹיִם לְאוֹרְךָ וּמְלָכִים לְנֹגַהּ וְרָחֶךָ:

3 And nations shall walk at thy light, And kings at the brightness of thy rising.

שְׂאֵי־סָבִיב עֵינֶיךָ וּרְאֵי כָל־מְקַבְּצֵי בָאוֹ־
לְךָ בְּנוֹת מֶרְחֹק יָבֹאוּ וּבָנוֹתֶיךָ עַל־צֶדֶד
תֵּאֱמָנָה:

4 Lift Up thine eyes round about, and see: They all are gathered together, and come to thee; Thy sons come from far, And thy daughters are borne on the side.

אִז תִּרְאִי וְנִתְרַת וּפָתַד וְרָחֵב לְבָבְךָ כִּי־
יִהְיֶה עָלֶיךָ הַמָּוֶן יָם חֵיל גּוֹיִם יָבֹאוּ לָךְ:

5 Then thou shalt see and be radiant, And thy heart shall throb and be enlarged; Because the abundance of the sea shall be turned unto thee, The wealth of the nations shall come unto thee.

שְׂפֹעַת גַּמְלִים תִּכְסֹּף בְּכָרֵי מִדְיָן וְעִפָּה
כָּל־מְשַׁבָּא יָבֹאוּ זָהָב וּלְבוֹנָה וְיִשְׂאוּ
וּתְהַלֵּלְתָּ יְהוָה יְבַשְׂרוּ:

6 The caravan of camels shall cover thee, And of the young camels of Midian and Ephah, All coming from Sheba; They shall bring gold and incense, And shall proclaim the praises of the LORD.

כָּל־צֹאן קֶדָר יִקְבְּצוּ לָךְ אֵילֵי נִבְיוֹת
יִשְׁרְתוּנֶךָ יַעֲלוּ עַל־רָצוֹן מִזְבְּחִי וּבֵית
תִּפְאֶרְתִּי אֶפְאֵר:

7 All the flocks of Kedar shall be gathered together unto thee, The rams of Nebaioth shall minister unto thee; They shall come up with acceptance on Mine altar, And I will glorify My glorious house.

מִי־אֵלֶּה כְּעָב תַּעֲוִפְיֶנָּה וְכִיוֹנִים אֶל־
אֲרֻבֵּיהֶם:

8 Who are these that fly as a cloud, And as the doves to their cotes?

כִּי־לִי אֵיִים יִקְוּ וְאֶנְיוֹת תַּרְשִׁישׁ בְּרֵאשִׁיטָה
לְהָבִיא בְּנוֹת מֶרְחֹק כְּסָפָם וְזָהָבָם אִתָּם
לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְקֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי
פֶאֶרְךָ:

9 Surely the isles shall wait for Me, And the ships of Tarshish first, To bring thy sons from far, Their silver and their gold with them, For the name of the LORD thy God, And for the Holy One of Israel, because He hath glorified thee.

וּבְנוּ בְנֵי־נֹכַר חֻמֹּתֶיךָ וּמִלְכֵיהֶם יִשְׁרְתוּנֶךָ
כִּי בְקֶצֶפִי הִכִּיתִיךָ וּבְרַצוֹנִי רַחֵמְתִּיךָ:

10 And aliens shall build up thy walls, And their kings shall minister unto thee; For in My wrath I smote thee, But in My favour have I had compassion on thee.

וּפְתָחוּ שַׁעְרֶיךָ תָמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה לֹא
יִסְגְּרוּ לְהָבִיא אֵלֶיךָ חֵיל גּוֹיִם וּמַלְכֵיהֶם
נְהוּגִים:

11 Thy gates also shall be open continually, Day and night, they shall not be shut; That men may bring unto thee the wealth of the nations, And their kings in procession.

כִּי־הַגּוֹי וְהַמְּמַלְכָּה אֲשֶׁר לֹא־יַעֲבֹדוּךָ
יֵאָבְדוּ וְהַגּוֹיִם חָרֵב יִחָרְבוּ:

12 For that nation and kingdom that will not serve thee shall perish; Yea, those nations shall be utterly wasted.

כְּבוֹד הַלְבָנוֹן אֵלֶיךָ יָבֹא בְרוֹשׁ תְּדַהֵר
וּתְאֲשׁוּר יִחָדּוּ לְפָאֵר מְקוֹם מִקְדָּשִׁי וּמְקוֹם
רַגְלִי אֲכַבֵּד:

13 The glory of Lebanon shall come unto thee, The cypress, the plane-tree and the larch together; To beautify the place of My sanctuary, And I will make the place of My feet glorious.

וְהַלְכוּ אֲלֶיךָ שָׁחוֹת בְּנֵי מַעֲנִיָּה וְהַשְׁתַּחֲוּוּ
עַל־כַּפְּפוֹת רַגְלֶיךָ כָּל־מִנְאֲצִיָּה וְקִרְאוּ לְךָ
עִיר יְהוָה צִיּוֹן קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

14 And the sons of them that afflicted thee Shall come bending unto thee, And all they that despised thee shall bow down At the soles of thy feet; And they shall call thee The city of the LORD, The Zion of the Holy One of Israel.

תַּחַת הָיִיתָךְ עֲזוּבָה וְשִׁנוּאָה וְאֵין עוֹבֵר
וְשִׁמְתִּיךָ לְגִזְיוֹן עוֹלָם מְשׁוֹשׁ דָּוָר וְדָוָר:

15 Whereas thou hast been forsaken and hated, So that no man passed through thee, I will make thee an eternal excellency, A joy of many generations.

וְיִנְקָה חֶלֶב גּוֹיִם וְשֵׁד מַלְכִּים תִּינָקֵי
וְיִדְעַתָּ כִּי אֲנִי יְהוָה מוֹשִׁיעֶיךָ וְגֹאֲלֶךָ אֲבִיר
יַעֲקֹב:

16 Thou shalt also suck the milk of the nations, And shalt suck the breast of kings; And thou shalt know that I the LORD am thy Saviour, And I, the Mighty One of Jacob, thy Redeemer.

תַּחַת הִנָּחֶשֶׁת אָבִיא זָהָב וְתַחַת הַבְּרֹזֶל
אָבִיא כֶּסֶף וְתַחַת הָעִצִּים נָחֶשֶׁת וְתַחַת
הָאֲבָנִים בְּרֹזֶל וְשִׁמְתִּי פְקֻדָתְךָ שָׁלוֹם
וְנִגְשִׁיךָ צְדָקָה:

17 For brass I will bring gold, And for iron I will bring silver, And for wood brass, And for stones iron; I will also make thy officers peace, And righteousness thy magistrates.

לֹא־יִשְׁמָע עוֹד חֲמָס בְּאַרְצֶיךָ שָׁד וְשֹׁבֵר
בְּגִבּוֹלֶיךָ וְקִרְאָת יְשׁוּעָה חוֹמָתֶיךָ וּשַׁעְרֶיךָ
תִּהְיֶה:

18 Violence shall no more be heard in thy land, Desolation nor destruction within thy borders; But thou shalt call thy walls Salvation, And thy gates Praise.

לֹא־יִהְיֶה־לְךָ עוֹד הַשֶּׁמֶשׁ לְאוֹר יוֹמָם
וְלַלַּיְלָה תִּהְיֶה לֹא־יָאִיר לְךָ וְהַיָּה־לְךָ יְהוָה
לְאוֹר עוֹלָם וְאֵלֶיךָ לְתַפְאֲרָתְךָ:

19 The sun shall be no more thy light by day, Neither for brightness shall the moon give light unto thee; But the LORD shall be unto thee an everlasting light, And thy God thy glory.

לֹא־יָבֹא עוֹד שֶׁמֶשׁ וְיָרַח לֹא יִאָּסֵף כִּי
יְהוָה יִהְיֶה־לְךָ לְאוֹר עוֹלָם וְשָׁלְמוֹ יָמֵי
אֲבֶלְךָ:

20 Thy sun shall no more go down, Neither shall thy moon withdraw itself; For the LORD shall be thine everlasting light, And the days of thy mourning shall be ended.

וְעַמְּךָ כָּל־מִצְדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ
נֶצֶד (כ' מַטְעוֹ) [ק' מַטְעִי] מַעֲשֵׂה יָדַי
לְתַפְאֲרָה:

21 Thy people also shall be all righteous, They shall inherit the land for ever; The branch of My planting, the work of My hands, Wherein I glory.

הַקָּטָן יִהְיֶה לְאַלְפָּה וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם אֲנִי
יְהוָה בְּעֵתָהּ אֲחִישָׁנָה: (ס)

22

The smallest shall become a thousand, And the least a mighty nation; I the LORD will hasten it in its time.

הפטרת נצבים

The Haftara is Isaiah 61:10 – 63:9. This is the Seventh (and final) Haftara of Consolation, and is read on the Shabbat before Rosh HaShana.

שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בִּיהוָה תִּגְלַל נַפְשִׁי בְּאֱלֹהֵי כִי
הִלְבִּישָׁנִי בְּגָדֵי-יֹשֻׁעַ מָעִיל צְדָקָה יַעֲמִנִי
כִּחְתָּן יִכְתֹּן פָּאֵר וְכַפְלָה תַעֲדָה כְּלִיהָ:

LXI:10

I will greatly rejoice in the LORD, My soul shall be joyful in my God; For He hath clothed me with the garments of salvation, He hath covered me with the robe of victory, As a bridegroom putteth on a priestly diadem, And as a bride adorneth herself with her jewels.

כִּי כְאֶרֶץ תּוֹצִיא צִמְחָהּ וּכְגִנָּה זְרוּעֶיהָ
תִּצְמִיחַ כֶּן אֲדֹנָי יְהוָה יִצְמִיחַ צְדָקָה
וְתִהְיֶה נִגַּד כָּל-הַגּוֹיִם:

11

For as the earth bringeth forth her growth, And as the garden causeth the things that are sown in it to spring forth; So the Lord GOD will cause victory and glory To spring forth before all the nations.

לִמְעַן צִיּוֹן לֹא אֶחְשָׁה וּלְמַעַן יְרוּשָׁלַם
לֹא אֲשַׁקּוּט עַד-יֵצֵא כְּנֹגֶה צְדָקָה וְיִשְׁעָתָהּ
כָּל-פֶּיֶד יִבְרָר:

LXII:1

For Zion's sake will I not hold My peace, And for Jerusalem's sake I will not rest, Until her triumph go forth as brightness, And her salvation as a torch that burneth.

וְרָאוּ גוֹיִם צְדָקָתְךָ וְכָל-מְלָכִים כְּבוֹדְךָ
וְקָרָא לְךָ שֵׁם חָדָשׁ אֲשֶׁר פִּי יְהוָה יִקְבְּנוּ:

2

And the nations shall see thy triumph, And all kings thy glory; And thou shalt be called by a new name, Which the mouth of the LORD shall mark out.

וְהָיִיתָ עֲטֹרַת תְּפָאֶרֶת בְּיַד-יְהוָה (כ')
וְצִנּוּר [ק' וְצִנּוּר] מְלִיכָה בְּכַף-אֱלֹהֶיךָ:

3

Thou shalt also be a crown of beauty in the hand of the LORD, And a royal diadem in the open hand of thy God.

לֹא-יֵאמָר לְךָ עֹד עֲזוּבָה וּלְאֶרֶצְךָ לֹא-
יֵאמָר עֹד שְׁמָמָה כִּי לְךָ יִקְרָא חֲפָצִי-
כָּה וּלְאֶרֶצְךָ בְּעוֹלָה כִּי-חֲפָץ יִהְיֶה בְּךָ
וְאֶרֶצְךָ תִּבְעַל:

4

Thou shalt no more be termed Forsaken, Neither shall thy land any more be termed Desolate; But thou shalt be called, My delight is in her, And thy land, Espoused; For the LORD delighteth in thee, And thy land shall be espoused.

כִּי-יִבְעַל בַּחֹרֶב בְּתוֹלָה יִבְעֻלוּךָ בְּנֵיךָ
וּמִשׁוֹשׁ חֲתָן עַל-כָּלָה יֵשִׁישׁ עָלֶיךָ
אֱלֹהֶיךָ:

5

For as a young man espouseth a virgin, So shall thy sons espouse thee; And as the bridegroom rejoiceth over the bride, So shall thy God rejoice over thee.

עַל-חֻמְתֶּיךָ יְרוּשָׁלַם הִפְקַדְתִּי שָׁמָרִים
כָּל-חַיּוֹם וְכָל-לַיְלָה תָּמִיד לֹא יִחַשּׁוּ
הַמִּזְכָּרִים אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי דָמִי לָכֶם:

6

I have set watchmen Upon thy walls, O Jerusalem, They shall never hold their peace Day nor night: 'Ye that are the LORD's remembrancers, Take ye no rest,

וְאַל-תִּתְּנוּ דָּמִי לוֹ עַד-יִכּוֹנֵן וְעַד-יֵשִׁים
אֶת-יְרוּשָׁלַם תְּהִלָּה בְּאֶרֶץ:

7

And give Him no rest, Till He establish, And till He make Jerusalem A praise in the earth.'

נִשְׁבַּע יְהוָה בְּיָמִינוּ וּבִזְרוֹעַ עֲזוֹ אִם־אֶתֶּן
אֶת־דִּגְלֶךָ עוֹד מֵאֲכָל לְאֹיְבֶיךָ וְאִם־יִשְׁתּוּ
בְנֵי־נֹכַר תִּירוּשָׁךְ אֲשֶׁר יִגְעֶתָ בּוֹ:

כִּי מֵאֲסָפוֹ יֹאכְלֶהוּ וְהִלְלוּ אֶת־יְהוָה
וּמִקְבָּצָיו יִשְׁתּוּהוּ בְּחִצְרוֹת קִדְשֵׁי: (ס)

עֲבְרוּ עֲבְרוּ בִשְׁעָרִים פָּנוּ דֶרֶךְ הָעָם סֹלוּ
סֹלוּ הַמִּסְלָה סִקְלוּ מֵאֶבֶן הָרִימוּ גֹס עַל־
הָעַמִּים:

הִנֵּה יְהוָה הַשְׁמִיעַ אֶל־קִצֵּה הָאָרֶץ אָמְרוּ
לְבַת־צִיּוֹן הִנֵּה יִשְׁעֶךָ בָּא הִנֵּה שָׂכְרוּ אֹתוֹ
וּפְעֻלָּתוֹ לִפְנֵינוּ:

וְקִרְאוּ לָהֶם עַם־הַקֹּדֶשׁ גְּאוּלֵּי יְהוָה וְלֵךְ
יִקְרָא דְרוּשָׁה עִיר לֹא נִעְזָבָה: (ס)

מִי־זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה
זֶה הַדּוֹר בְּלָבוּשׁוֹ צִעָה בָּרָב כַּחוֹ אֲנִי
מְדַבֵּר בְּצִדְקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מִדּוֹעַ אָדָם לְלָבוּשׁוֹ וּבְגָדָיו כְּדֶרֶךְ בִּגְתָּ:

פּוֹרְקוּ דְרָכָתִי לְבָדִי וּמַעֲמִים אֵין־אִישׁ
אֹתִי וְאֶדְרָכָם בְּאַפִּי וְאֶרְמָסֶם בְּחִמָּתִי וְזוֹ
נִצָּחָם עַל־בְּגָדִי וְכָל־מְלָבוּשִׁי אֶגָּאֲלָתִי:

כִּי יוֹם נָקָם בְּלִבִּי וּשְׁנַת גְּאוּלֵּי בָּאָה:

וְאֶבִּיט וְאֵין עֹזֵר וְאֶשְׁתּוֹמֵם וְאֵין סוֹמֵךְ
וְתוֹשַׁע לִי זֶרְעִי וְחִמָּתִי הִיא סִמְכָתִנִּי:

וְאֶבּוֹס עַמִּים בְּאַפִּי וְאֶשְׁכָּרֶם בְּחִמָּתִי
וְאֶזְרִיד לְאָרֶץ נִצָּחָם: (ס)

חֲסִדֵּי יְהוָה וְאֶזְכֹּר תַּחֲלֹת יְהוָה כְּעֹל כָּל
אֲשֶׁר־גִּמְלָנוּ יְהוָה וְרַב־טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר־גִּמְלָם כְּרַחֲמָיו וּכְרַב חֲסִדָּיו:

The LORD hath sworn by His right hand, And by the
arm of His strength: Surely I will no more give thy
corn To be food for thine enemies; And strangers shall
not drink thy wine, For which thou hast laboured;

But they that have garnered it shall eat it, And praise
the LORD, And they that have gathered it shall drink it
In the courts of My sanctuary.

Go through, go through the gates, Clear ye the way of
the people; Cast up, cast up the highway, Gather out
the stones; Lift up an ensign over the peoples.

Behold, the LORD hath proclaimed Unto the end of
the earth: Say ye to the daughter of Zion: 'Behold, thy
salvation cometh; Behold, His reward is with Him,
And His recompense before Him.'

And they shall call them 'The holy people, The
redeemed of the LORD; And thou shalt be called
Sought out, A city not forsaken.'

LXIII:1 'Who is this that cometh from Edom, with crimsoned
garments from Bozrah? This that is glorious in his
apparel, stately in the greatness of his strength?'— 'I
that speak in victory, mighty to save.'

2 'Wherefore is Thine apparel red, and Thy garments like
his that treadeth in the winevat?'—

3 'I have trodden the winepress alone, and of the
peoples there was no man with Me; yea, I trod them in
Mine anger, and trampled them in My fury; and their
lifeblood is dashed against My garments, and I have
stained all My raiment.

4 For the day of vengeance that was in My heart, and My
year of redemption are come.

5 And I looked, and there was none to help, and I
beheld in astonishment, and there was none to
uphold; therefore Mine own arm brought salvation
unto Me, And My fury, it upheld Me.

6 And I trod down the peoples in Mine anger, and made
them drunk with My fury, and I poured out their
lifeblood on the earth.'

7 I will make mention of the mercies of the LORD, and
the praises of the LORD, according to all that the
LORD hath bestowed on us; and the great goodness
toward the house of Israel, which He hath bestowed
on them according to His compassions, and according
to the multitude of His mercies.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי-עַמִּי הֲמָה בָּנִים לֹא יִשְׁקְרוּ וַיְהִי
לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ:

8 For He said: 'Surely, they are My people, children that will not deal falsely'; so He was their Saviour.

בְּכָל-צָרָתָם (כִּי לֹא) [ק' לֵו] צָר וּמְלָאָה
פָּנָיו הוֹשִׁיעֵם בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחַמְלָתוֹ הָיָה
גֹּאֲלָם וַיִּנְטָלֵם וַיִּנְשָׂאֵם כָּל-יְמֵי עוֹלָם:

9 In all their affliction He was afflicted, and the angel of His presence saved them; in His love and in His pity He redeemed them; And He bore them, and carried them all the days of old.

הפטרת שובה

The Haftara is Hosea 14:2 – 14:10 & Micah 7:18 – 7:20. This is the Haftara for the Shabbat between Rosh HaShana and Yom Kippur. Customs vary for what is read. All begin with Hosea 14:2 – 10. Some add Micah 7:18–20 when this Shabbat coincides with Vayelech and Joel 2:15 – 27 when it coincides with Ha'azinu. Others always read the passage from Micah, or the passage from Joel, or both.

שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ
בְּעֹנֶךָ:

XIV:2 Return, O Israel, unto the LORD thy God; For thou hast stumbled in thine iniquity.

קַח עִמָּךְ דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל-יְהוָה אֱמָרוּ
אֵלָיו כָּל-תְּשׂא עוֹן וְקַח-טוֹב וְנִשְׁלַמָּה
פְּרִים שְׂפִיתֵינוּ:

3 Take with you words, And return unto the LORD; Say unto Him: 'Forgive all iniquity, And accept that which is good; So will we render for bullocks the offering of our lips.

אֲשׁוּרוֹ לֹא יוֹשִׁיעֵנו עַל-סוֹס לֹא נִרְכָּב
וְלֹא-נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לַמַּעֲשֶׂה יִדְּגֵנוּ
אֲשֶׁר-בָּךְ יִרְחַם יְתוֹם:

4 Asshur shall not save us; We will not ride upon horses; Neither will we call any more the work of our hands our gods; For in Thee the fatherless findeth mercy.'

אֲרַפֵּא מִשׁוֹבָתָם אֶהְבֵּם נִדְבָה כִּי שָׁב אִפִּי
מִמֶּנּוּ:

5 I will heal their backsliding, I will love them freely; For Mine anger is turned away from him.

אֶהְיֶה כִּטְלִי לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כִּשְׁוֹשָׁנָה וְיִהְיֶה
שָׂרְשׁוֹ כִּלְבָּנוֹן:

6 I will be as the dew unto Israel; He shall blossom as the lily, And cast forth his roots as Lebanon.

יִלְכֹּל וְיִנְקוּתָיו וַיְהִי כְזֵית הוֹדוֹ וְרִיחֵה לּוֹ
כִּלְבָּנוֹן:

7 His branches shall spread, And his beauty shall be as the olive-tree, And his fragrance as Lebanon.

יִשְׁבְּלוּ יֹשְׁבֵי בְצֻלּוֹ יַחֲזִי דָגָן וַיִּפְרְחוּ כִגְפָן
וְזָכוּ כִּיֵּין לְבָנוֹן:

8 They that dwell under his shadow shall again Make corn to grow, And shall blossom as the vine; The scent thereof shall be as the wine of Lebanon.

אֶפְרַיִם מַה-לִּי עוֹד לַעֲצָבִים אֲנִי עֲנִיתִי
וְאֲשׁוּרָנוּ אֲנִי כִּבְרוֹשׁ רַעֲזָן מִמֶּנִּי פְרִיָהּ
נִמְצָא:

9 Ephraim [shall say]: 'What have I to do any more with idols?' As for Me, I respond and look on him; I am like a leafy cypress-tree; From Me is thy fruit found.

מִי חָכָם וַיֵּבֶן אֱלֹה נִבּוֹן וַיִּדְעֵם כִּי־יִשְׁרָאִים
דִּרְכֵי יְהוָה וְצַדִּיקִים יֵלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים
יִכָּשְׁלוּ בָּם:

10 Whoso is wise, let him understand these things,
Whoso is prudent, let him know them. For the ways
of the LORD are right, And the just do walk in them;
But transgressors do stumble therein.

מִי־אֵל כְּמוֹד נִשָּׂא עֹן וְעִבֵּר עַל־פֶּשַׁע
לְשֹׂאֲרֵית נִחְלָתוֹ לֹא־הִחְזִיק לְעַד אַפּוֹ כִּי־
חֲפֵץ חֶסֶד הוּא:

VII:18 Who is a God like unto Thee, that pardoneth the
iniquity, And passeth by the transgression of the
remnant of His heritage? He retaineth not His anger
for ever, Because He delighteth in mercy.

יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ יִכָּשֶׁשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ
בְּמַצְלוֹת יָם כָּל־חַטָּאוֹתָם:

19 He will again have compassion upon us; He will
subdue our iniquities; And Thou wilt cast all their sins
into the depths of the sea.

תִּתֵּן אֱמֶת לַיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּרָנוּ מִימֵי קֶדֶם:

20 Thou wilt show faithfulness to Jacob, mercy to
Abraham, As Thou hast sworn unto our fathers from
the days of old.

תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן קִדְשׁוּ־צֹם קִרְאוּ
עֲצָרָה:

II:15 Blow the horn in Zion, Sanctify a fast, call a solemn
assembly;

אֲסֹפוּ־עָם קִדְּשׁוּ קָהָל קִבְּצוּ זָקֵנִים אֲסֹפוּ
עוֹלָלִים וַיָּגִי שְׂדֵי־יֵצֵא חֲתָן מִחֲדָרוֹ
וּכְלָה מִחֻפָּתָהּ:

16 Gather the people, Sanctify the congregation,
Assemble the elders, Gather the children, And those
that suck the breasts; Let the bridegroom go forth
from his chamber, And the bride out of her pavilion.

בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ יִכְבּוּ הַכֹּהֲנִים
מִשְׁרְתֵי יְהוָה וַיֹּאמְרוּ חוֹסֶה יְהוָה עַל־
עַמּוֹךְ וְאֵל־תִּתֵּן נִחְלָתָךְ לְחִרְפָּה לְמִשְׁלַל־
בָּם גּוֹיִם לָמָּה יֹאמְרוּ בְּעַמִּים אֵיךְ
אֵל־הֵיחָם:

17 Let the priests, the ministers of the LORD, Weep
between the porch and the altar, And let them say:
'Spare thy people, O LORD, And give not Thy heritage
to reproach, That the nations should make them a
byword: Wherefore should they say among the
peoples: Where is their God?'

וַיִּקְנֵא יְהוָה לְאַרְצוֹ וַיִּחַמַּל עַל־עַמּוֹ:

18 Then was the LORD jealous for His land, And had pity
on His people.

וַיַּעַן יְהוָה וַיֹּאמֶר לְעַמּוֹ הִנְנִי שֹׁלַח לָכֶם
אֶת־הַדָּגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיֶּצֶהָר וּשְׁבַעְתֶּם
אֹתוֹ וְלֹא־אֶתֶן אֶתְכֶם עוֹד חִרְפָּה בְּגוֹיִם:

19 And the LORD answered and said unto His people:
'Behold, I will send you corn, and wine, and oil, And
ye shall be satisfied therewith; And I will no more
make you a reproach among the nations;

וְאֶת־הַצֹּפוֹנִי אֶרְתִּיק מֵעֲלִיכֶם וְהִדַּחְתִּיוֹ
אֶל־אֶרֶץ צִיָּה וּשְׁמָמָה אֶת־פָּנָיו אֶל־הַיָּם
הַקִּדְמֹנִי וְסָפוּ אֶל־הַיָּם הָאַחֲרֹון וְעָלָה
בָּאֲשׁוֹ וְתַעַל צַחְנָתוֹ כִּי הִגְדִּיל לַעֲשׂוֹת:

20 But I will remove far off from you the northern one,
And will drive him into a land barren and desolate,
With his face toward the eastern sea, And his hinder
part toward the western sea; that his foulness may
come up, and his ill savour may come up, because he
hath done great things.'

אֶל־תִּירָאִי אֶדְמָה גִּילִי וּשְׂמַחִי כִּי־הִגְדִּיל
יְהוָה לַעֲשׂוֹת:

21 Fear not, O land, be glad and rejoice; for the LORD
hath done great things.

אֶל־תִּירְאוּ בַּהֲמוֹת שָׂדֵי כִּי דָשְׂאוּ נָאוֹת
מִדְּבַר כִּי־עֵץ נָשָׂא פִּרְיוֹ תֵּאֲנֶה וְגִפֶּן נָתַן
חֵילָם:

22 Be not afraid, ye beasts of the field; for the pastures of the wilderness do spring, for the tree beareth its fruit, the fig-tree and the vine do yield their strength.

וּבְנֵי צִיּוֹן גִּילוּ וְשִׂמְחוּ בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם
כִּי־נָתַן לָכֶם אֶת־הַמּוֹרָה לְצִדְקָה וַיּוֹרֵד
לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בְּרֵאשׁוֹן:

23 Be glad then, ye children of Zion, and rejoice in the LORD your God; For He giveth you the former rain in just measure, And He causeth to come down for you the rain, the former rain and the latter rain, at the first.

וּמִלְאוּ חֲגֵרֹנוֹת בָּרֶ וַהֲשִׁיקוּ הַיִּקְבִּים
תִּירוֹשׁ וַיִּצְהָר:

24 And the floors shall be full of corn, and the vats shall overflow with wine and oil.

וְשִׁלַּמְתִּי לָכֶם אֶת־הַשָּׁנִים אֲשֶׁר אָכַל
הָאַרְבֶּה הַיֵּלֶק וְהַחֲסִיל וְהַגִּזְמֹם חֵילִי
הַגָּדוֹל אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּי בְכֶם:

25 And I will restore to you the years that the locust hath eaten, the canker-worm, and the caterpillar, and the palmer-worm, My great army which I sent among you.

וְאָכַלְתֶּם אֱכֹל וְשָׂבֹעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת־
שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּכֶם
לְהַפְלִיא וּלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם:

26 And ye shall eat in plenty and be satisfied, and shall praise the name of the LORD your God, that hath dealt wondrously with you; and My people shall never be ashamed.

וַיֵּדְעוּתָם כִּי בִקְרֵב יִשְׂרָאֵל אָנִי וְאָנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאֵין עוֹד וּלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי
לְעוֹלָם: (פ)

27 And ye shall know that I am in the midst of Israel, and that I am the LORD your God, and there is none else; and My people shall never be ashamed.

הפסרת האזינו

The Haftara is II Samuel 22:1 – 22:51. This Haftara is only read on the Shabbat between Yom Kippur and Sukkot, if there is one. If it is the Shabbat between Rosh HaShana and Yom Kippur, read the Haftara for Shabbat Shuva on page 184.

וַיִּדְבֹר דָּוִד לִיהוָה אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה
הַזֹּאת בַּיּוֹם הַצֵּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל־
אֹיְבָיו וּמִכַּף שָׂאוֹל:

XXII:1 And David spoke unto the LORD the words of this song in the day that the LORD delivered him out of the hand of all his enemies, and out of the hand of Saul;

וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלְעִי וּמִצְדָּתִי וּמִפְלִטִי־לִי:

2 and he said: The LORD is my rock, and my fortress, and my deliverer;

אֱלֹהֵי צוּרִי אֲחֻסֶּה־בּוֹ מִגֹּדִי וְקִרְן וְשִׁעִי
מִשְׁגָּבִי וּמִנוֹסֵי מִשְׁעִי מִחֲמַס תִּשְׁעֵנִי:

3 The God who is my rock, in Him I take refuge; My shield, and my horn of salvation, my high tower, and my refuge; My saviour, Thou savest me from violence.

מִהֲלֵל אֶקְרָא יְהוָה וּמֵאֹיְבֵי אֲנִשֶּׁע:

4 Praised, I cry, is the LORD, and I am saved from mine enemies.

כִּי אֶפְפְּנִי מִשְׁבְּרֵי־מָוֶת נִחַלִי בְלִיעַל
יִבְעֲתֵנִי:

5 For the waves of Death compassed me. The floods of Belial assailed me.

חֲבִלֵי שְׂאוֹל סָבְנוּ קִדְמוֹנִי מִקְשֵׁי מוֹת:	6	The cords of Sheol surrounded me; the snares of Death confronted me.
בְּצַר־לִי אָקְרָא יְהוָה וְאֶל־אֱלֹהֵי אֲקִרָא וַיִּשְׁמַע מִהִיכָלוֹ קוֹלִי וְשׁוֹעֲתִי בְּאָזְנוֹי:	7	In my distress I called upon the LORD, yea, I called unto my God; and out of His temple He heard my voice, and my cry did enter into His ears.
(כ' וּתְגַעַשׁ) [ק' וַיִּתְגַּעַשׁ] וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ וַיִּתְגַּעַשׁוּ כִּי־חָרָה לוֹ:	8	Then the earth did shake and quake, the foundations of heaven did tremble; they were shaken, because He was wroth.
עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו תֹּאכַל גִּחְלִים בָּעֲרוֹ מִמֶּנּוּ:	9	Smoke arose up in His nostrils, and fire out of His mouth did devour; coals flamed forth from Him.
וַיִּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרַפֵּל תַּחַת רַגְלָיו:	10	He bowed the heavens also, and came down; and thick darkness was under His feet.
וַיִּרְכַּב עַל־כְּרוּב וַיִּעָף וַיֵּרָא עַל־כַּנְּפֵי־ רוּחַ:	11	And He rode upon a cherub, and did fly; Yea, He was seen upon the wings of the wind.
וַיַּשֵּׁת חֹשֶׁךְ סְבִיבֹתָיו סָפוֹת חֲשֵׁר־תַּמִּים עָבֵי שָׁחֳקִים:	12	And He made darkness pavilions round about Him, gathering of waters, thick clouds of the skies.
מִנְּגֵה נִגְדּוֹ בָּעֲרוֹ גִּחְלֵי־אֵשׁ:	13	At the brightness before Him coals of fire flamed forth.
יִרְעַם מִן־שָׁמַיִם יְהוָה וְעֲלִיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ:	14	The LORD thundered from heaven, and the Most High gave forth His voice.
וַיִּשְׁלַח חֲצִיצִים וַיִּפְּצֵם בָּרָק (כ' וַיַּהֲמֵם) [ק' וַיַּהֲמֵם]:	15	And He sent out arrows, and scattered them; lightning, and discomfited them.
וַיֵּרָא אֲפָקֵי יָם וַיִּגְלוּ מוֹסְדוֹת תְּבֵל בְּגַעַרְת יְהוָה מִנִּשְׁמַת רוּחַ אָפּוֹ:	16	And the channels of the sea appeared, the foundations of the world were laid bare by the rebuke of the LORD, at the blast of the breath of His nostrils.
יִשְׁלַח מִמָּרוֹם יִקְחֵנִי וַיִּמְשְׁנִי מִמַּיִם רַבִּים:	17	He sent from on high, He took me; He drew me out of many waters;
וַיִּצִּילֵנִי מֵאִיבֵי עֶז מִשְׁנֹאֵי כִי אֲמָצוּ מִמֶּנִּי:	18	He delivered me from mine enemy most strong, from them that hated me, for they were too mighty for me.
יִקְדְּמוּנִי בַּיּוֹם אִידִי וַיְהִי יְהוָה מִשְׁעֹן לִי:	19	They confronted me in the day of my calamity; but the LORD was a stay unto me.
וַיֵּצֵא לְמִדְבָּר אֹתִי וַיַּחֲלִצֵנִי כִּי־חָפֵץ בִּי:	20	He brought me forth also into a large place; He delivered me, because He delighted in me.
וַיִּמְלֵנִי יְהוָה כְּצִדְקָתִי כְּכֹר יְדֵי יוֹשִׁיב לִי:	21	The LORD rewarded me according to my righteousness; According to the cleanness of my hands hath He recompensed me.
כִּי שָׁמַרְתִּי דִרְכֵי יְהוָה וְלֹא רָשָׁעִתִּי מֵאֱלֹהֵי:	22	For I have kept the ways of the LORD, And have not wickedly departed from my God.

כִּי כָל־מִשְׁפָּטוֹ לִנְגִדִי וְחֻקֹּתָיו לֹא־אֶסּוּר מִמֶּנָּה:	23	For all His ordinances were before me; And as for His statutes, I did not depart from them.
וְאֵתִיהָ תָמִים לוֹ וְאֶשְׁתַּמְרָה מֵעוֹנִי:	24	And I was single-hearted toward Him, And I kept myself from mine iniquity.
וַיִּשָּׁב יְהוָה לִי כַצְדִּיקָתִי כְּכָרִי לִנְגִיד עֵינָיו:	25	Therefore hath the LORD recompensed me according to my righteousness, According to my cleanness in His eyes.
עִם־חֲסִיד תִּתְחַסֵּד עִם־גִּבּוֹר תִּתָּמַם:	26	With the merciful Thou dost show Thyself merciful, With the upright man Thou dost show Thyself upright,
עִם־נָכָר תִּתְכַּבֵּר וְעִם־עָקֹשׁ תִּתְחַל:	27	With the pure Thou dost show Thyself pure; And with the crooked Thou dost show Thyself subtle.
וְאֶת־עַם עָנִי תוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל־רָמִים תִּשְׁפִּיל:	28	And the afflicted people Thou dost save; But Thine eyes are upon the haughty, that Thou mayest humble them.
כִּי־אַתָּה יְיָ יְהוָה וַיְהִי וַיְהִי חֹשֶׁךְ:	29	For Thou art my lamp, O LORD; And the LORD doth lighten my darkness.
כִּי בָכָה אֶרְוֶן גִּדּוּד בְּאַלְהֵי אֲדָלָג־שׁוֹר:	30	For by Thee I run upon a troop; By my God do I scale a wall.
הָאֵל תָּמִים דְּרָכּוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרוּפָה מִגֵּן הוּא לְכָל הַחֹסִים בּוֹ:	31	As for God, His way is perfect; The word of the LORD is tried; He is a shield unto all them that take refuge in Him.
כִּי מִי־אֵל מִבִּלְעָדִי יְהוָה וּמִי צוֹר מִבִּלְעָדִי אֱלֹהֵינוּ:	32	For who is God, save the LORD? And who is a Rock, save our God?
הָאֵל מְעוֹזִי חֵיל וַיִּתֵּר תָּמִים (כ' דרכו) [ק' דרכי]:	33	The God who is my strong fortress, And who letteth my way go forth straight;
מְשׁוֹנָה (כ' רגליו) [ק' רגלי] כְּאַיִלּוֹת וְעַל בְּמַתִּי יַעֲמִדֵנִי:	34	Who maketh my feet like hinds', And setteth me upon my high places;
מְלַמֵּד יָדַי לַמִּלְחָמָה וְנִתַּחַת קֶשֶׁת־נְחוּשָׁה זָרַעְתִּי:	35	Who traineth my hands for war, So that mine arms do bend a bow of brass.
וַתִּתֵּן־לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַעֲנִתָּה תִרְבִּנִי:	36	Thou hast also given me Thy shield of salvation; And Thy condescension hath made me great.
תִּרְחִיב צַעְדִּי תַחְתָּנִי וְלֹא מַעְדּוֹ קָרַסְלִי:	37	Thou hast enlarged my steps under me, And my feet have not slipped.
אֶרְדֹּפָה אֵיבֵי וְאֶשְׁמִידֵם וְלֹא אָשׁוּב עַד־כְּלוֹתָם:	38	I have pursued mine enemies, and destroyed them; Neither did I turn back till they were consumed.
וְאֶכְלֵם וְאֶמְחָצֵם וְלֹא יִקְוּמוּן וַיִּפְּלוּ תַחַת רַגְלִי:	39	And I have consumed them, and smitten them through, that they cannot arise; Yea, they are fallen under my feet.

40	ותַּזְרֵנִי חֵיל לַמִּלְחָמָה תִּכְרִיעַ קִמִּי תַּחְתָּנִי:	For Thou hast girded me with strength unto the battle; Thou hast subdued under me those that rose up against me.
41	וְאֵיבֵי תַּתָּה לִּי עָרַף מִשְׁנְאֵי וְאַצְמִיתֵם:	Thou hast also made mine enemies turn their backs unto me; Yea, them that hate me, that I might cut them off.
42	יִשְׁעוּ וְאֵין מוֹשִׁיעַ אֶל־יְהוָה וְלֹא עָנָם:	They looked, but there was none to save; Even unto the LORD, but He answered them not.
43	וְאַשְׁחַקֵם כַּעֲפַר־אָרֶץ כְּטִיט־חוּצוֹת אֲדָקֵם אֲרָקֵם:	Then did I beat them small as the dust of the earth, I did stamp them as the mire of the streets, and did tread them down.
44	וְתַפְלִטֵנִי מִרִיבֵי עַמִּי תִשְׁמְרֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עִם לֹא־יָדַעְתִּי יַעֲבֹדֵנִי:	Thou also hast delivered me from the contentions of my people; Thou hast kept me to be the head of the nations; A people whom I have not known serve me.
45	בְּנֵי נָכָר יִתְכַּחֲשׁוּ־לִי לִשְׁמוֹעַ אֲזֵן וְיִשְׁמָעוּ לִי:	The sons of the stranger dwindle away before me; As soon as they hear of me, they obey me.
46	בְּנֵי נָכָר יִבָּלֻ וְיִחַגְּרוּ מִמִּסְגְּרוֹתָם:	The sons of the stranger fade away, And come halting out of their close places.
47	חַי־יְהוָה וּבָרְכוּךָ צוּרִי וַיְרֹם אֱלֹהֵי צוּר יִשְׁעִי:	The LORD liveth, and blessed be my Rock; And exalted be the God, my Rock of salvation;
48	הָאֵל הַנֶּתֵּן נִקְמַת לִי וּמָרִיד עַמִּים תַּחְתָּנִי:	Even the God that executeth vengeance for me, And bringeth down peoples under me,
49	וּמוֹצִיאֵי מֵאִיבֵי וּמִקְמִי תִרְוַמְנִי מֵאִישׁ חֲמָסִים תַּצִּילֵנִי:	And that bringeth me forth from mine enemies; Yea, Thou liftest me up above them that rise up against me; Thou deliverest me from the violent man.
50	עַל־כֵּן אֲזַמְּרָה יְהוָה בְּגוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמְּרָה:	Therefore I will give thanks unto Thee, O LORD, among the nations, And will sing praises unto Thy name.
51	(כ' מגדיל) [ק' מַגְדֹּל] יִשְׁעוֹת מַלְכּוֹ וְעִשָּׂה־חֶסֶד לְמִשְׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזֶרְעוֹ עַד־ עוֹלָם: (פ)	A tower of salvation is He to His king; And showeth mercy to His anointed, To David and to his seed, for evermore.

הפטרת וזאת הברכה

The Haftara is Joshua 1:1 – 1:18.

I:1	וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוֹן מִשְׁרֵת מֹשֶׁה לֵאמֹר:	Now it came to pass after the death of Moses the servant of the LORD, that the LORD spoke unto Joshua the son of Nun, Moses' minister, saying:

מֹשֶׁה עַבְדִּי מָתָּה וְעַתָּה קוּם עֲבֹר אֶת־
הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אֹתָהּ וְכָל־הָעָם הַזֶּה אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָהֶם לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

כָּל־מָקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף־רַגְלְךָ בּוֹ
לָכֶם נִתְּנָהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־מֹשֶׁה:

מִהַמִּדְבָּר וְהַלְבָנוֹן הַזֶּה וְעַד־הַנָּהָר
הַגָּדוֹל נְהַר־פָּרָת כָּל אֶרֶץ הַחִתִּים
וְעַד־הַיָּם הַגָּדוֹל מִבּוֹא הַשָּׁמֶשׁ יִהְיֶה
גְּבוּלְכֶם:

לֹא־יִתְנַצֵּב אִישׁ לִפְנֵיךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ
כַּאֲשֶׁר הָיִיתִי עִם־מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךָ לֹא
אֶרְפֶּךָ וְלֹא אֶעְזֹבֶךָ:

חֲזַק וְאַמֵּץ כִּי אֹתָהּ תַּנְחִיל אֶת־הָעָם הַזֶּה
אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבוֹתָם לָתֵת
לָהֶם:

רַק חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכָל־
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוֶּךָ מֹשֶׁה עַבְדִּי אֶל־תִּסּוּר
מִמֶּנּוּ יָמִין וּשְׂמָאוֹל לְמַעַן תִּשְׁכִּיל בְּכָל־
אֲשֶׁר תֵּלֵךְ:

לֹא־יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהָגִיתָ
בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה לְמַעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
כְּכָל־הַכְּתוּב בּוֹ כִּי־אָז תִּצְלִיחַ אֶת־
דְּרָכְךָ וְאָז תִּשְׁכִּיל:

הֲלוֹא צִוִּיתִיךָ חֲזַק וְאַמֵּץ אֶל־תַּעֲרֹץ וְאֶל־
תַּחַת כִּי עִמָּךְ יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר
תֵּלֵךְ: (פ)

וַיֵּצֵאוּ יְהוֹשֻׁעַ אֶת־שָׂטְרֵי הָעָם לֵאמֹר:

עֲבְרִי בְּקֶרֶב הַמַּחֲנֶה וַיִּצְווּ אֶת־הָעָם
לֵאמֹר הִכִּינוּ לָכֶם צִידָה כִּי בַעֲדוֹ שְׁלֹשֶׁת
יָמִים אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה לְבוֹא
לָרֶשֶׁת אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
נָתַן לָכֶם לְרִשְׁתָּהּ: (פ)

2 'Moses My servant is dead; now therefore arise, go over this Jordan, thou, and all this people, unto the land which I do give to them, even to the children of Israel.

3 Every place that the sole of your foot shall tread upon, to you have I given it, as I spoke unto Moses.

4 From the wilderness, and this Lebanon, even unto the great river, the river Euphrates, all the land of the Hittites, and unto the Great Sea toward the going down of the sun, shall be your border.

5 There shall not any man be able to stand before thee all the days of thy life; as I was with Moses, so I will be with thee; I will not fail thee, nor forsake thee.

6 Be strong and of good courage; for thou shalt cause this people to inherit the land which I swore unto their fathers to give them.

7 Only be strong and very courageous, to observe to do according to all the law, which Moses My servant commanded thee; turn not from it to the right hand or to the left, that thou mayest have good success whithersoever thou goest.

8 This book of the law shall not depart out of thy mouth, but thou shalt meditate therein day and night, that thou mayest observe to do according to all that is written therein; for then thou shalt make thy ways prosperous, and then thou shalt have good success.

9 Have not I commanded thee? Be strong and of good courage; be not affrighted, neither be thou dismayed: for the LORD thy God is with thee whithersoever thou goest.

10 Then Joshua commanded the officers of the people, saying:

11 'Pass through the midst of the camp, and command the people, saying: Prepare you victuals; for within three days ye are to pass over this Jordan, to go in to possess the land, which the LORD your God giveth you to possess it.'

וְלִרְאוּבֵנִי וְלִגָּדִי וְלַחֲצִי שִׁבְטֵי הַמְּנַשֶּׁה אָמַר יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר:	12 And to the Reubenites, and to the Gadites, and to the half-tribe of Manasseh, spoke Joshua, saying:
זָכוֹר אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם מֹשֶׁה עַבְד־יְהוָה לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מְנִיחַ לָכֶם וְנָתַן לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת:	13 'Remember the word which Moses the servant of the LORD commanded, you, saying: The LORD your God giveth you rest, and will give you this land.
נְשִׁיכֶם טַפְּכֶם וּמִקְנֵיכֶם יֵשְׁבוּ בָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם מֹשֶׁה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וְאַתֶּם תַּעֲבְרוּ חֲמֹשִׁים לִפְנֵי אַחֵיכֶם כָּל גְּבוּרֵי הַחֵיִל וְעֲזַרְתֶּם אוֹתָם:	14 Your wives, your little ones, and your cattle, shall abide in the land which Moses gave you beyond the Jordan; but ye shall pass over before your brethren armed, all the mighty men of valour, and shall help them;
עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יְהוָה לְאַחֵיכֶם כָּכֶם וְיָרְשׁוּ גַם־הֵמָּה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם וּשְׁבָתָם לְאָרֶץ יְרֻשָּׁתְכֶם וְיָרְשִׁתֶּם אוֹתָהּ אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם מֹשֶׁה עַבְד־יְהוָה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן מִזֶּרֶחַ הַשָּׁמֶשׁ:	15 until the LORD have given your brethren rest, as unto you, and they also have possessed the land which the LORD your God giveth them; then ye shall return unto the land of your possession, and possess it, which Moses the servant of the LORD gave you beyond the Jordan toward the sunrising.'
וַיַּעֲנוּ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר כָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתָנוּ נַעֲשֶׂה וְנִאֲלֶה כָּל־אֲשֶׁר תִּשְׁלַחְנוּ נִלְוֶה:	16 And they answered Joshua, saying: 'All that thou hast commanded us we will do, and whithersoever thou sendest us we will go.
כָּכֹל אֲשֶׁר־שָׁמַעְנוּ אֶל־מֹשֶׁה כֵּן נִשְׁמָע אֵלֶיךָ רַק יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ עִמָּךְ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם־מֹשֶׁה:	17 According as we hearkened unto Moses in all things, so will we hearken unto thee; only the LORD thy God be with thee, as He was with Moses.
כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־יִמְרָה אֶת־פִּיךָ וְלֹא־יִשְׁמָע אֶת־דְּבָרֶיךָ לְכֹל אֲשֶׁר־תִּצְוֶנּוּ וְיָמָת רַק חֲזָק וְאַמֵּץ: (פ)	18 Whosoever he be that shall rebel against thy commandment, and shall not hearken unto thy words in all that thou commandest him, he shall be put to death; only be strong and of good courage.'

הפטרת שבת שובה

This is the Haftara for the Shabbat between Rosh HaShana and Yom Kippur. Customs vary for what is read. All begin with Hosea 14:2 – 10. Some add Micah 7:18 – 20 when this Shabbat coincides with Vayelech and Joel 2:15 – 27 when it coincides with Ha'azinu. Others always read the passage from Micah, or the passage from Joel, or both.

שׁוּבוּהָ יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ
בְּעֹנֶךָ:

XIV:2

Return, O Israel, unto the LORD thy God; For thou hast stumbled in thine iniquity.

קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וּשׁוּבוּ אֶל־יְהוָה אֱמַרְוּ
אֵלָיו כָּל־חַטָּאת עוֹן וְקַח־טוֹב וְנִשְׁלַמְתָּ
פָּרִים שְׁפָתֵינוּ:

3

Take with you words, And return unto the LORD; Say unto Him: 'Forgive all iniquity, And accept that which is good; So will we render for bullocks the offering of our lips.

אֲשׁוּרוֹ לֹא יוֹשִׁיעֵנוּ עַל־סוּס לֹא נִרְכָּב
וְלֹא־נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לַמַּעֲשֵׂה יְדֵינוּ
אֲשֶׁר־בָּךְ יִרְחַם יְתוֹם:

4

Asshur shall not save us; We will not ride upon horses; Neither will we call any more the work of our hands our gods; For in Thee the fatherless findeth mercy.'

אֲרַפֵּא מְשׁוֹכְתָם אֲהַבֵּם נִדְבָה כִּי שָׁב אִפִּי
מִמֶּנּוּ:

5

I will heal their backsliding, I will love them freely; For Mine anger is turned away from him.

אֶהְיֶה כְּטֵל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כְּשׁוֹשְׁנָה וְיִדָּ
שָׁרְשָׁיו כְּלִבְנוֹן:

6

I will be as the dew unto Israel; He shall blossom as the lily, And cast forth his roots as Lebanon.

יִלְכֹּל וְיִנְקוּתָיו וְיִתִּי כִנֹּת הַזֵּיף וְרִיחַ לוֹ
כְּלִבְנוֹן:

7

His branches shall spread, And his beauty shall be as the olive-tree, And his fragrance as Lebanon.

יִשְׁכּוּ יֹשְׁבֵי בְצֻלּוֹ יִחְיוּ דָגֵן וַיִּפְרְחוּ כִגְלֵן
זָכְרוּ כִי־יֵין לִבְנוֹן:

8

They that dwell under his shadow shall again Make corn to grow, And shall blossom as the vine; The scent thereof shall be as the wine of Lebanon.

אֶפְרַיִם מַה־לִּי עוֹד לַעֲצָבִים אֲנִי עֲנִיתִי
וְאֲשׁוּרֵנוּ אֲנִי כִבְרוֹשׁ רַעֲנָן מִמֶּנִּי פִרְיָהּ
נִמְצָא:

9

Ephraim [shall say]: 'What have I to do any more with idols?' As for Me, I respond and look on him; I am like a leafy cypress-tree; From Me is thy fruit found.

מִי חָכָם וַיֵּבֶן אֱלֹה נִבּוֹן וַיִּדְעֵם כִּי־יִשְׁאִרִים
דְּרָכָי יְהוָה וְצַדִּיקִים יֵלְכוּ בָּם וּפֹשְׁעִים
יִכָּשְׁלוּ בָּם:

10

Whoso is wise, let him understand these things, Whoso is prudent, let him know them. For the ways of the LORD are right, And the just do walk in them; But transgressors do stumble therein.

Micah 7:18 – 20, read by some every occurrence of Shabbat Shuva, or on Parshat Vayelech only:

מִ־אֵל כָּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל־פֶּשַׁע
לִשְׂאֵרִית נִחַלְתָּ לֹא־הִחְזִיק לְעַד אָפוּ כִּי־
חַפֵּץ חַסֵּד הוּא:

VII:18

Who is a God like unto Thee, that pardoneth the iniquity, And passeth by the transgression of the remnant of His heritage? He retaineth not His anger for ever, Because He delighteth in mercy.

יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ יִכַּפֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ
בְּמַצְלֹת יָם כָּל־חַטָּאוֹתָם:

19

He will again have compassion upon us; He will subdue our iniquities; And Thou wilt cast all their sins into the depths of the sea.

תִּתֵּן אֱמֶת לַיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּרָנוּ מִיְּמֵי קֶדֶם:

20 Thou wilt show faithfulness to Jacob, mercy to Abraham, As Thou hast sworn unto our fathers from the days of old.

Joel 2:15 – 27, read by some every occurrence of Shabbat Shuva, or on Parshat Ha'azinu only:

תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן קִדְּשׁוּ צוֹם קִרְאוּ
עֲצֵרָה:

II:15 Blow the horn in Zion, Sanctify a fast, call a solemn assembly;

אֲסֹפוּ־עָם קִדְּשׁוּ קָהָל קִבְּצוּ זָקֵנִים אֲסֹפוּ
עוֹלָלִים וַיְנַקֵּי שָׂדִים יֵצֵא חֲתָן מִחֲדָרֹו
וּכְלָה מִחֻפָּתָהּ:

16 Gather the people, Sanctify the congregation, Assemble the elders, Gather the children, And those that suck the breasts; Let the bridegroom go forth from his chamber, And the bride out of her pavilion.

בֵּין הָאוֹלָם וּלְמִזְבֵּחַ יִבְכּוּ הַכֹּהֲנִים
מִשְׁרָתִי יִהְיֶה וַיֹּאמְרוּ חֲסֹסָה יְהוָה עַל־
עַמּוֹד וְאֶל־תִּתֵּן נִחֲלָתְךָ לְחִרְפָּה לְמַשָּׁל־
בָּם גּוֹיִם לָמָּה יֹאמְרוּ בְּעַמִּים אֵיחָה
אֱלֹהֵיהֶם:

17 Let the priests, the ministers of the LORD, Weep between the porch and the altar, And let them say: 'Spare thy people, O LORD, And give not Thy heritage to reproach, That the nations should make them a byword: Wherefore should they say among the peoples: Where is their God?'

וַיִּקְנֵא יְהוָה לָאָרֶץ וַיַּחֲמַל עַל־עַמּוֹ:

18 Then was the LORD jealous for His land, And had pity on His people.

וַיַּעַן יְהוָה וַיֹּאמֶר לְעַמּוֹ הִנְנִי שֹׁלַח לָכֶם
אֶת־חֲדָגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיִּצְהָר וּשְׁבַעְתֶּם
אֹתוֹ וְלֹא־אֶתֶן אֶתְכֶם עוֹד חֲרֻפָּה בְּגוֹיִם:

19 And the LORD answered and said unto His people: 'Behold, I will send you corn, and wine, and oil, And ye shall be satisfied therewith; And I will no more make you a reproach among the nations;

וְאֶת־הַצִּפּוֹנִי אֲרַחֵק מֵעֲלֵיכֶם וְהַדְּחִיתִיו
אֶל־אֶרֶץ צִיָּה וּשְׁמָמָה אֶת־פָּנָיו אֶל־הַיָּם
הַקִּדְמֹנִי וּסְפוּ אֶל־הַיָּם הָאֲחֵרֹון וְעָלָה
בָּאֵשׁ וְתַעַל צִחְנָתוֹ כִּי הִגְדִּיל לַעֲשׂוֹת:

20 But I will remove far off from you the northern one, And will drive him into a land barren and desolate, With his face toward the eastern sea, And his hinder part toward the western sea; that his foulness may come up, and his ill savour may come up, because he hath done great things.'

אֶל־תִּירָאִי אֲדָמָה גִּילִי וּשְׂמָחִי כִּי־הִגְדִּיל
יְהוָה לַעֲשׂוֹת:

21 Fear not, O land, be glad and rejoice; for the LORD hath done great things.

אֶל־תִּירָאוּ בְּהֵמֹת שָׂדֵי כִּי דָשְׁאוּ נֶאֱזוּת
מִדְּבַר כִּי־עֵץ נִשְׂא פִרְיוֹ תֹאנֶה וַגָּפֹן נָתַן
חֵילָם:

22 Be not afraid, ye beasts of the field; for the pastures of the wilderness do spring, for the tree beareth its fruit, the fig-tree and the vine do yield their strength.

וּבְנֵי צִיּוֹן גִּילוּ וּשְׂמְחוּ בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם
כִּי־נָתַן לָכֶם אֶת־הַמּוֹרָה לְצִדְקָה וַיִּנְרַד
לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בְּרִאשׁוֹן:

23 Be glad then, ye children of Zion, and rejoice in the LORD your God; For He giveth you the former rain in just measure, And He causeth to come down for you the rain, the former rain and the latter rain, at the first.

וּמִלָּאוּ הַגִּרְנוֹת בָּר וְהִשְׁקוּ הַיִּקְבִּים
תִּירוֹשׁ וַיִּצְהָר:

24 And the floors shall be full of corn, and the vats shall overflow with wine and oil.

וּשְׁלַמְתִּי לָכֶם אֶת־הַשָּׁנִים אֲשֶׁר אָכַל
הָאֲרָבָה הַיֵּלֶק וְהַחֲסִיל וְהַגִּזְמֹם חִילִי
הַגָּדוֹל אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי בָכֶם:

25 And I will restore to you the years that the locust hath eaten, the canker-worm, and the caterpillar, and the palmer-worm, My great army which I sent among you.

וְאָכַלְתֶּם אֱכֹל' וְשָׂבוּעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת־
שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּכֶם
לְהַפְלִיא וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם:

26 And ye shall eat in plenty and be satisfied, and shall praise the name of the LORD your God, that hath dealt wondrously with you; and My people shall never be ashamed.

וַיֵּדְעוּתָם כִּי בִקְרֵב יִשְׂרָאֵל אָנִי וְאָנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאֵין עוֹד וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי
לְעוֹלָם: (פ)

27 And ye shall know that I am in the midst of Israel, and that I am the LORD your God, and there is none else; and My people shall never be ashamed.

הפסרת האזינו

The Haftara is II Samuel 22:1 – 22:51. This Haftara is only read on the Shabbat between Yom Kippur and Sukkot, if there is one. If it is the Shabbat between Rosh HaShana and Yom Kippur, read the Haftara for Shabbat Shuva on page 184.

וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהוָה אֶת־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה
הַזֹּאת בַּיּוֹם הַצֵּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל־
אֹיְבָיו וּמִכַּף שָׂאוֹל:

XXII:1 And David spoke unto the LORD the words of this song in the day that the LORD delivered him out of the hand of all his enemies, and out of the hand of Saul;

וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלְעִי וּמִצְדָּתִי וּמִפְלִטִי־לִי:

2 and he said: The LORD is my rock, and my fortress, and my deliverer;

אֱלֹהֵי צוּרִי אֲחֻסָּה־בּוֹ מִגָּדִי וְקֶרֶן יִשְׁעִי
מִשְׁגָּבִי וּמִנוֹסֵי מִשְׁעִי מִחֲמַס תִּשְׁעֵנִי:

3 The God who is my rock, in Him I take refuge; My shield, and my horn of salvation, my high tower, and my refuge; My saviour, Thou savest me from violence.

מִהָלָל אֶקְרָא יְהוָה וּמֵאֹיְבֵי אֲנִשֶּׁע:

4 Praised, I cry, is the LORD, and I am saved from mine enemies.

כִּי אֶפְפָּנִי מִשִּׁבְרֵי־מוֹת נַחֲלִי בַלְיַעַל
יִבְעֲתָנִי:

5 For the waves of Death compassed me. The floods of Belial assailed me.

חֲבָלֵי שָׂאוֹל סָבְנוּ קַדְמֹנִי מִקְשֵׁי מוֹת:

6 The cords of Sheol surrounded me; the snares of Death confronted me.

בְּצָר־לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֶל־אֱלֹהֵי אֶקְרָא
וַיִּשְׁמַע מִהִיכָלֹו קוֹלִי וַיִּשְׁוּעַתִּי בְּאָזְנוֹ:

7 In my distress I called upon the LORD, yea, I called unto my God; and out of His temple He heard my voice, and my cry did enter into His ears.

(כ' וּתְגַעַשׁ) [ק' וַיִּתְגַּעַשׁ] וּתְרַעַשׁ הָאָרֶץ
מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ וַיִּתְגַּעַשׁוּ כִּי־חָרָה
לוֹ:

8 Then the earth did shake and quake, the foundations of heaven did tremble; they were shaken, because He was wroth.

עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו תֹּאכַל גִּחְלִים
בָּעָרוֹ מִמֶּנּוּ:

9 Smoke arose up in His nostrils, and fire out of His mouth did devour; coals flamed forth from Him.

וַיִּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ וַעֲרַפֵּל תַּחַת רַגְלָיו:	10	He bowed the heavens also, and came down; and thick darkness was under His feet.
וַיִּרְכַּב עַל-כְּרוּב וַיַּעֲף וַיֵּרָא עַל-כַּנְפֵי-רוּחַ:	11	And He rode upon a cherub, and did fly; Yea, He was seen upon the wings of the wind.
וַיַּשֶּׁת חֹשֶׁךְ סְבִיבֹתָיו סָפוֹת חֹשֶׁרֶת-מַיִם עָבֵי שָׁחֳקִים:	12	And He made darkness pavilions round about Him, gathering of waters, thick clouds of the skies.
מִנְהָ נִגְדּוּ בָּעָרוּ גִחְלֵי-אֵשׁ:	13	At the brightness before Him coals of fire flamed forth.
יָרַעַם מִן-שָׁמַיִם יְהוָה וְעֲלִיזוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ:	14	The LORD thundered from heaven, and the Most High gave forth His voice.
וַיִּשְׁלַח חֲצִיצִים וַיִּפְּצֵם בָּרָק (כ' וַיַּחֲמֵם) [ק' וַיַּחֲמֵם]:	15	And He sent out arrows, and scattered them; lightning, and discomfited them.
וַיִּרְאֻ אַפְקֵי יָם וַיִּגְלוּ מַסְדּוֹת תִּבְלָל בְּגַעֲרַת יְהוָה מִנִּשְׁמַת רוּחַ אָפוֹ:	16	And the channels of the sea appeared, the foundations of the world were laid bare by the rebuke of the LORD, at the blast of the breath of His nostrils.
יִשְׁלַח מִמָּרוֹם יִקְחֵנִי יִמְשְׁנֵי מַמִּים רַבִּים:	17	He sent from on high, He took me; He drew me out of many waters;
יִצִּילֵנִי מֵאִיְבֵי עַז מִשְׁנְאֵי כִי אֲמָצוּ מִמֶּנִּי:	18	He delivered me from mine enemy most strong, from them that hated me, for they were too mighty for me.
יִקְדָּמֵנִי בַיּוֹם אִיְדִי וַיְהִי יְהוָה מִשְׁעֵן לִי:	19	They confronted me in the day of my calamity; but the LORD was a stay unto me.
וַיֵּצֵא לְמִרְחָב אֹתִי יַחֲלֹצֵנִי כִי-חָפֵץ בִּי:	20	He brought me forth also into a large place; He delivered me, because He delighted in me.
וַיִּמְלֵנִי יְהוָה כְּצַדִּיקְתִּי כְּכֹר יָדַי וַיֵּשֶׁב לִי:	21	The LORD rewarded me according to my righteousness; According to the cleanness of my hands hath He recompensed me.
כִּי שָׁמַרְתִּי דִרְכֵי יְהוָה וְלֹא רָשָׁעִתִּי מֵאֱלֹהֵי:	22	For I have kept the ways of the LORD, And have not wickedly departed from my God.
כִּי כָל-מִשְׁפָּטוֹ לִנְגִדִי וְחֻקֹּתָיו לֹא-אֶסּוּר מִמֶּנִּה:	23	For all His ordinances were before me; And as for His statutes, I did not depart from them.
וְאֶהְיֶה תָמִים לוֹ וְאֶשְׁתַּמְרָה מֵעוֹנִי:	24	And I was single-hearted toward Him, And I kept myself from mine iniquity.
וַיִּשָּׁב יְהוָה לִי כְּצַדִּיקְתִּי כְּבָרִי לִנְגִיד עֵינָיו:	25	Therefore hath the LORD recompensed me according to my righteousness, According to my cleanness in His eyes.
עִם-חֲסִיד תִּתְחַסֵּד עִם-גִּבּוֹר תִּתְמַם:	26	With the merciful Thou dost show Thyself merciful, With the upright man Thou dost show Thyself upright,

עם-נָבֵר תִּתְבָּר וְעַם-עֶקֶשׁ תִּתְפַּל:	27	With the pure Thou dost show Thyself pure; And with the crooked Thou dost show Thyself subtle.
וְאֶת-עַם עֲנִי תוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל-רָמִים תִּשְׁפִּיל:	28	And the afflicted people Thou dost save; But Thine eyes are upon the haughty, that Thou mayest humble them.
כִּי-אַתָּה יְיָרִי יְהוָה וְיִהְיֶה יְגִית חֹשֶׁכִי:	29	For Thou art my lamp, O LORD; And the LORD doth lighten my darkness.
כִּי בָכָה אֲרוּץ גָּדוֹד בְּאַלְהֵי אֲדָלְג־שׁוֹר:	30	For by Thee I run upon a troop; By my God do I scale a wall.
הָאֵל תָּמִים דְּרָכּוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחֹסִים בּוֹ:	31	As for God, His way is perfect; The word of the LORD is tried; He is a shield unto all them that take refuge in Him.
כִּי מִי־אֵל מִבִּלְעָדִי יְהוָה וּמִי צִוֵּר מִבִּלְעָדִי אֱלֹהֵינוּ:	32	For who is God, save the LORD? And who is a Rock, save our God?
הָאֵל מְעוֹזִי חֵיל וַיִּתֵּר תָּמִים (כ' דרכו) [ק' דרכי]:	33	The God who is my strong fortress, And who letteth my way go forth straight;
מְשֻׁנָּה (כ' רגליו) [ק' רגלי] כְּאַיִלּוֹת וְעַל בְּמַתִּי יַעֲמִדֵנִי:	34	Who maketh my feet like hinds', And setteth me upon my high places;
מִלְמַד יָדַי לַמִּלְחָמָה וְנִתַּחַת קֶשֶׁת-נְחוּשָׁה זָרַעְתִּי:	35	Who traineth my hands for war, So that mine arms do bend a bow of brass.
וַתִּתֵּן-לִי מָגֵן יִשְׁעֶךָ וַעֲנִתָּהּ תִּרְבֵּנִי:	36	Thou hast also given me Thy shield of salvation; And Thy condescension hath made me great.
תִּרְחִיב צַעְדִּי תַחְתָּנִי וְלֹא מַעְדּוֹ קִרְסָלִי:	37	Thou hast enlarged my steps under me, And my feet have not slipped.
אֲרִדָּפָה אֹיְבֵי וְאַשְׁמִידֵם וְלֹא אָשׁוּב עַד-כְּלוֹתָם:	38	I have pursued mine enemies, and destroyed them; Neither did I turn back till they were consumed.
וְאֶכְלֵם וְאַמְחָצֵם וְלֹא יִקְוּמוּן וַיִּפְּלוּ תַּחַת רַגְלִי:	39	And I have consumed them, and smitten them through, that they cannot arise; Yea, they are fallen under my feet.
וַתִּזְרֵנִי חֵיל לַמִּלְחָמָה תִּכְרִיעַ קִמִּי תַחְתָּנִי:	40	For Thou hast girded me with strength unto the battle; Thou hast subdued under me those that rose up against me.
וְאֹיְבֵי תַתָּה לִי עָרַף מִשְׁנְאֵי וְאַצְמִיתָם:	41	Thou hast also made mine enemies turn their backs unto me; Yea, them that hate me, that I might cut them off.
יִשְׁעוּ וְאִין מוֹשִׁיעַ אֶל-יְהוָה וְלֹא עֲנָם:	42	They looked, but there was none to save; Even unto the LORD, but He answered them not.
וְאַשְׁחָקֵם כַּעֲפַר-אָרֶץ כְּשִׁיט-חוֹצוֹת אֲדָקֵם אֲרָקֵם:	43	Then did I beat them small as the dust of the earth, I did stamp them as the mire of the streets, and did tread them down.

וְתַפְּלִטֵנִי מִרִיבֵי עַמִּי תִשְׁמְרֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עִם לֹא־יָדְעֵתִי יַעֲבֹדֵנִי:	44	Thou also hast delivered me from the contentions of my people; Thou hast kept me to be the head of the nations; A people whom I have not known serve me.
בְּנֵי נָכָר יִתְפַּחֲשׁוּ־לִי לְשִׁמּוֹעַ אֲזֶן וְשָׁמְעוּ לִי:	45	The sons of the stranger dwindle away before me; As soon as they hear of me, they obey me.
בְּנֵי נָכָר יִבָּלּוּ וַיִּחַגְּרוּ מִמִּסְגְּרוֹתָם:	46	The sons of the stranger fade away, And come halting out of their close places.
חַי־יְהוָה וּבָרְכוּךָ צוּרִי וַיְרֶם אֱלֹהֵי צוּר יִשְׁעִי:	47	The LORD liveth, and blessed be my Rock; And exalted be the God, my Rock of salvation;
הָאֵל הַנֶּתֵּן נִקְמָת לִי וּמָרִיד עַמִּים תַּחֲתָנִי:	48	Even the God that executeth vengeance for me, And bringeth down peoples under me,
וּמוֹצִיאִי מֵאֹיְבֵי וּמִקְּמֵי תְרוֹמָמֵנִי מֵאִישׁ חֲמָסִים תַּצִּילֵנִי:	49	And that bringeth me forth from mine enemies; Yea, Thou liftest me up above them that rise up against me; Thou deliverest me from the violent man.
עַל־כֵּן אֲזַדֶּה יְהוָה בְּגוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמֵּר:	50	Therefore I will give thanks unto Thee, O LORD, among the nations, And will sing praises unto Thy name.
(כ' מגדיל) [ק' מגדול] יְשׁוּעוֹת מְלָכֻּ וְעִשָׂה־חֶסֶד לְמִשְׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזֶרְעוֹ עַד־ עוֹלָם: (פ)	51	A tower of salvation is He to His king; And showeth mercy to His anointed, To David and to his seed, for evermore.

מפטיר לשבת ראש חודש

The Maftir for Shabbat Rosh Hodesh is Numbers 28:9 – 15.

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיט שְׁנֵי־כִבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרִינָם סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ:	XXVIII:9	And on the sabbath day two he-lambs of the first year without blemish, and two tenth parts of an ephah of fine flour for a meal-offering, mingled with oil, and the drink-offering thereof.
עֹלֹת שַׁבָּת בְּשִׁבְתּוֹ עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד וְנִסְכָּה: (פ)	10	This is the burnt-offering of every sabbath, beside the continual burnt-offering, and the drink-offering thereof.
וּבִרְאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:	11	And in your new moons ye shall present a burnt-offering unto the LORD: two young bullocks, and one ram, seven he-lambs of the first year without blemish;
וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינָם סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לֶפָר הָאֶחָד וּשְׁנֵי עֶשְׂרִינָם סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאַיִל הָאֶחָד:	12	and three tenth parts of an ephah of fine flour for a meal-offering, mingled with oil, for each bullock; and two tenth parts of fine flour for a meal-offering, mingled with oil, for the one ram;

וְעֶשְׂרֵן עֶשְׂרוֹן סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד עָלָה רֵיחַ נִיחַח אֲשֶׁה
לַיהוָה:

13 and a several tenth part of fine flour mingled with oil
for a meal-offering unto every lamb; for a
burnt-offering of a sweet savour, an offering made by
fire unto the LORD.

וְנֹסְכֵיהֶם חֲצִי הַהֵין יְהִיָּה לַפָּר וּשְׁלִישֶׁת
הַהֵין לְאֵיל וּרְבִיעֶת הַהֵין לִכְבֹּשׁ יֵין זֹאת
עֹלֹת חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה:

14 And their drink-offerings shall be half a hin of wine
for a bullock, and the third part of a hin for the ram,
and the fourth part of a hin for a lamb. This is the
burnt-offering of every new moon throughout the
months of the year.

וְשֶׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת לַיהוָה
עַל-עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנֹסְכּוֹ: (ס)

15 And one he-goat for a sin-offering unto the LORD; it
shall be offered beside the continual burnt-offering,
and the drink-offering thereof.

הפטרת שבת ראש חודש

The Mafkir for Shabbat Rosh Hodesh is Numbers 28:9 – 15. The Haftara is Isaiah 66:1 – 24.

כֹּה אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ תַּחֲתִי
וְהָאֵיזָה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ-לִי וְאִיזָה
מָקוֹם מְנוּחָתִי:

LXVI:1 Thus saith the LORD: The heaven is My throne, and
the earth is My footstool; where is the house that ye
may build unto Me? And where is the place that may
be My resting-place?

וְאֵת-כָּל-אֵלֶּה יָדִי עָשָׂתָה וַיְהִי כָל-אֵלֶּה
נֶאֱמַר-יְהוָה וְאֵלִיזָה אֶבִּישׁ אֶל-עֲנִי
וְנִבְה־רוּחַ וְחָרַד עַל-דְּבָרִי:

2 For all these things hath My hand made, and so all
these things came to be, saith the LORD; but on this
man will I look, even on him that is poor and of a
contrite spirit, and trembleth at My word.

שׁוֹחֵט תְּשׁוּר מִכָּה-אִישׁ זֹבֵחַ תִּשָּׂה עֶרְפָּה
כָּלֵב מַעַלָּה מִנְחָה דָם-תְּחִיר מִזֶּכֶר לִבְנֵה
מִבְרָךְ אֲנִי גַם-הֵמָּה בָּחֲרוּ בְּדַרְכֵיהֶם
וּבִשְׁקִוְצֵיהֶם נַפְשָׁם חִפְצָה:

3 He that killeth an ox is as if he slew a man; he that
sacrificeth a lamb, as if he broke a dog's neck; He that
offereth a meal-offering, as if he offered swine's blood;
he that maketh a memorial-offering of frankincense, as
if he blessed an idol; according as they have chosen
their own ways, and their soul delighteth in their
abominations;

גַּם-אֲנִי אֶבְחַר בַּתְּעַלְלֵיהֶם וּמִגִּוֹרֹתָם
אֶבְיֵא לָהֶם יַעַן קָרָאתִי וְאֵין עֹנָה דְּבַרְתִּי
וְלֹא שָׁמְעוּ וַיַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינֵי וּבִאֲשֶׁר
לֹא-חִפְצָתִי בָּחֲרוּ: (ס)

4 Even so I will choose their mockings, And will bring
their fears upon them; Because when I called, none did
answer; When I spoke, they did not hear, But they did
that which was evil in Mine eyes, And chose that in
which I delighted not.

שָׁמְעוּ דְּבַר-יְהוָה הַחֲרָדִים אֶל-דְּבָרִי
אָמְרוּ אֲחֵיכֶם שְׂנְאִיכֶם מִנְּדִיכֶם לְמַעַן שְׁמִי
יִכְבֹּד יְהוָה וְנִרְאָה בְּשִׂמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ:

5 Hear the word of the LORD, Ye that tremble at His
word: Your brethren that hate you, that cast you out
for My name's sake, have said: 'Let the LORD be
glorified, That we may gaze upon your joy', But they
shall be ashamed.

קוֹל שָׁאוֹן מֵעִיר קוֹל מִהִיכָל קוֹל יְהוָה
מִשְׁלֵם גְּמוּל לְאֵיבָיו:

6 Hark! an uproar from the city, Hark! it cometh from
the temple, Hark! the LORD rendereth recompense to
His enemies.

7	בְּטָרֶם תַּחֲוִיל יִלְדָּה בְּטָרֶם יָבֹוא תִּבֶּל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר:	Before she travailed, she brought forth; Before her pain came, She was delivered of a man-child.
8	מִי־שָׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאַלֶּה הֵיוּחַל אַרְץ בְּנוֹם אֶחָד אִם־יִנְלַד גּוֹי פַּעַם אַחַת כִּי־תֵלֶה גַם־יִלְדָּה צִיּוֹן אֶת־בְּנֶיהָ:	Who hath heard such a thing? Who hath seen such things? Is a land born in one day? Is a nation brought forth at once? For as soon as Zion travailed, She brought forth her children.
9	הֲאֲנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אוֹלִיד יֹאמֶר יְהוָה אִם־אֲנִי הַמוֹלִיד וְעָצַרְתִּי אֹמֶר אֱלֹהִים: (ס)	Shall I bring to the birth, and not cause to bring forth? Saith the LORD; Shall I that cause to bring forth shut the womb? Saith thy God.
10	שִׂמְחוּ אֶת־יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל־אֲהֻבֶיהָ שִׂישׁוּ אֶתְהָ מְשׁוֹשׁ כָּל־הַמְתַּאבְּלִים עָלֶיהָ:	Rejoice ye with Jerusalem, And be glad with her, all ye that love her; Rejoice for joy with her, All ye that mourn for her;
11	לְמַעַן תִּינָקוּ וּשְׂבַעְתֶּם מִשָּׂד תִּנְחַמֶּיהָ לְמַעַן תִּמְצְוּ וְהִתְעַנְּגֶתֶם מְזִיז כְּבוֹדָהּ: (ס)	That ye may suck, and be satisfied With the breast of her consolations; That ye may drink deeply with delight Of the abundance of her glory.
12	כִּי־כֹה אֹמֶר יְהוָה הִנְנִי נֹטֶה־אֲלֶיהָ כְּנָהָר שָׁלוֹם וּכְנַחַל שׁוֹטֵף כְּבוֹד גּוֹיִם וַיִּנְקֶתֶם עַל־צֵד' תִּנְשְׂאוּ וְעַל־בְּרָכִים תִּשְׁעֲשְׂעוּ:	For thus saith the LORD: Behold, I will extend peace to her like a river. And the wealth of the nations like an overflowing stream, and ye shall suck thereof: Ye shall be borne upon the side, and shall be dandled upon the knees.
13	כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תִּנְחַמֶּנּוּ כֵן אֲנִכִּי אֲנַחֲמֶכֶם וּבִירְוִשָׁלַם תִּנְחַמּוּ:	As one whom his mother comforteth, So will I comfort you; and ye shall be comforted in Jerusalem.
14	וּרְאִיתֶם וְשִׂשׁ לִבְכֶּם וְעִצְמוֹתֵיכֶם כִּדְשָׁא תִּפְרַחְנָה וְנוֹדַעַה יַד־יְהוָה אֶת־עַבְדָּיו וְזַעַם אֶת־אֹיְבָיו: (ס)	And when ye see this, your heart shall rejoice, and your bones shall flourish like young grass; and the hand of the LORD shall be known toward His servants, and He will have indignation against His enemies.
15	כִּי־הִנֵּה יְהוָה בָּאֵשׁ יָבֹוא וְכִסּוּפָה מִרְכָּבָתוֹ לְהִשִּׁיב בַּחֲמָה אָפוּ וּגְעַרְתּוֹ בְּלֶהֱבִיאֵשׁ:	For, behold, the LORD will come in fire, And His chariots shall be like the whirlwind; to render His anger with fury, And His rebuke with flames of fire.
16	כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט וּבַחֶרֶב אֶת־כָּל־בָּשָׂר וּרְבּוֹ חֲלָלִי יְהוָה:	For by fire will the LORD contend, And by His sword with all flesh; And the slain of the LORD shall be many.
17	הַמְתַּקְדְּשִׁים וְהַמְטַהֲרִים אֶל־הַגְנוֹת אַחַר (כ' אַחַד) [ק' אַחַת] בַּתּוֹךְ אֲכָלִי בָשָׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהָעֶבְרָ וַיִּחָדּוּ יִסְפוּ נַאֲם־יְהוָה:	They that sanctify themselves and purify themselves to go unto the gardens, behind one in the midst, Eating swine's flesh, and the detestable thing, and the mouse, Shall be consumed together, saith the LORD.

וְאֶנֶכִי מַעֲשֵׂיהֶם וּמַחְשַׁבְתֵּיהֶם בָּאָה לִקְבֹּץ
אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם וְהַלְשָׁנוֹת וַיָּבֹאוּ וַיֵּרְאוּ
אֶת־כְּבוֹדִי:

18 For I [know] their works and their thoughts; [the time] cometh, that I will gather all nations and tongues; and they shall come, and shall see My glory.

וְשִׁמְתִי בָהֶם אוֹת וּשְׁלַחְתִּי מֵהֶם פְּלִיטִים
אֶל־הַגּוֹיִם תַּרְשִׁישׁ פּוּל וְלֹד וְתֻבַּל וְיָוָן
הַבְּל וַיִּגָּן הָאֵלִים הִרְחִיקִים אֲשֶׁר לֹא־שָׁמְעוּ
אֶת־שְׁמִיעִי וְלֹא־רָאוּ אֶת־כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ
אֶת־כְּבוֹדִי בַּגּוֹיִם:

19 And I will work a sign among them, and I will send such as escape of them unto the nations, to Tarshish, Pul and Lud, that draw the bow, to Tubal and Javan, to the isles afar off, that have not heard My fame, neither have seen My glory; and they shall declare My glory among the nations.

וְהֵבִיאוּ אֶת־כָּל־אֲחֵיכֶם מִכָּל־הַגּוֹיִם
מִנְחָה לַיהוָה בְּסוּסִים וּבְרֶכֶב וּבַצִּבּוֹרִים
וּבַפָּרָדִים וּבַפְּרָכוֹת עַל הַר קָדְשִׁי
יְרוּשָׁלַם אָמַר יְהוָה כֹּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמִּנְחָה בְּכֵלִי טָהוֹר בֵּית
יְהוָה:

20 And they shall bring all your brethren out of all the nations for an offering unto the LORD, upon horses, and in chariots, and in fitters, and upon mules, and upon swift beasts, to My holy mountain Jerusalem, saith the LORD, as the children of Israel bring their offering in a clean vessel into the house of the LORD.

וְגַם־מֵהֶם אֶקַּח לַכֹּהֲנִים לְלוֹיִם אָמַר
יְהוָה:

21 And of them also will I take for the priests and for the Levites, saith the LORD.

כִּי כֹאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ
הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּדִים לִפְנֵי
נַאֲם־יְהוָה כֵּן יַעֲמִד זַרְעֲכֶם וְשִׁמְכֶם:

22 For as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before Me, saith the LORD, so shall your seed and your name remain.

וְהָיָה מִדֵּי־חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ וּמִדֵּי שָׁבָת
בְּשַׁבְּתוֹ יָבֹא כָל־בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי
אָמַר יְהוָה:

23 And it shall come to pass, that from one new moon to another, and from one sabbath to another, shall all flesh come to worship before Me, Saith the LORD.

וַיֵּצְאוּ וַיֵּרְאוּ בַּפִּגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים כִּי
כִּי תוֹלַעֲתָם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכָּבֵּה
וְהָיָה דְרָאוֹן לְכָל־בָּשָׂר: וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ
בְּחֹדְשׁוֹ וּמִדֵּי שָׁבָת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֹא כָל בָּשָׂר
לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי יְהוָה

24 And they shall go forth, and look Upon the carcasses of the men that have rebelled against Me; For their worm shall not die, Neither shall their fire be quenched; And they shall be an abhorring unto all flesh.

הפטרת שבת מחר חודש

The Haftara for Shabbat Maḥar Ḥodesh is I Samuel 20:18 – 42.

וַיֹּאמֶר־לוֹ יְהוֹנָתָן מָחָר חֹדֶשׁ וּנִפְקְדָתָ כִּי
יִפְקֹד מוֹשָׁבְךָ:

XX:18 And Jonathan said unto him: 'To-morrow is the new moon; and thou wilt be missed, thy seat will be empty.

וּשְׁלֹשֶׁת תָּרֵד מְאֹד וּבָאתָ אֶל־הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר־נִסְתַּרְתָּ שָׁם בְּיוֹם הַמַּעֲשֶׂה וַיִּשְׁבֶּתָּ
אֶצֶל הָאֵבֶן הָאֵזֶל:

19 And in the third day thou shalt hide thyself well, and come to the place where thou didst hide thyself in the day of work, and shalt remain by the stone Ezel.

וְאֲנִי שְׁלֹשֶׁת הַחֲצִים צִדָּה אוֹרֶה
לְשַׁלַּח־לִי לְמִטְרָה:

20 And I will shoot three arrows to the side-ward, as though I shot at a mark.

וְהִנֵּה אֶשְׁלַח אֶת־הַנָּעַר לְךָ מֵצָא
אֶת־הַחֲצִים אִם־אָמַר אֶמֶר לְנֶעַר הִנֵּה
הַחֲצִים מִמֶּנִּי וְהִנֵּה קָחְנוּ וּבָאָה כִּי־שָׁלוֹם
לָךְ וְאִין דָּבָר חַיִּי־יִהְיֶה:

21 And, behold, I will send the lad: Go, find the arrows. If I say unto the lad: Behold, the arrows are on this side of thee; take them, and come; for there is peace to thee and no hurt, as the LORD liveth.

וְאִם־כֹּה אֶמֶר לְעֹלָם הִנֵּה הַחֲצִים מִמֶּנִּי
וְתִלָּאָה לְךָ כִּי שְׁלַחְךָ יִהְיֶה:

22 But if I say thus unto the boy: Behold, the arrows are beyond thee; go thy way; for the LORD hath sent thee away.

וְהִדְבָּר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֲנִי וְאַתָּה הִנֵּה יִהְיֶה
בֵּינִי וּבֵינֶךָ עַד־עוֹלָם: (ס)

23 And as touching the matter which I and thou have spoken of, behold, the LORD is between me and thee for ever.'

וַיִּסְתֵּר דָּוִד בַּשָּׂדֶה וַיְהִי הַחֹדֶשׁ וַיָּשֶׁב
הַמֶּלֶךְ (כ') (על) [ק' אֶל־] הַלֶּחֶם לֶאֱכֹל:

24 So David hid himself in the field; and when the new moon was come, the king sat him down to the meal to eat.

וַיָּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עַל־מוֹשְׁבּוֹ כַּפְּעַם כַּפְּעַם
אֶל־מוֹשֵׁב הַקִּיר וַיָּקֶם יְהוֹנָתָן וַיָּשֶׁב אַבְנֵר
מִצֵּד שָׁאוּל וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד:

25 And the king sat upon his seat, as at other times, even upon the seat by the wall; and Jonathan stood up, and Abner sat by Saul's side; but David's place was empty.

וְלֹא־דִבֶּר שָׁאוּל מֵאוֹמָה בְּיוֹם הַהוּא כִּי
אָמַר מִקֵּרָה הוּא בִלְתִּי טָהוֹר הוּא כִּי־לֹא
טָהוֹר: (ס)

26 Nevertheless Saul spoke not any thing that day; for he thought: 'Something hath befallen him, he is unclean; surely he is not clean.'

וַיְהִי מִמָּחָרֶת הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי וַיִּפְקֹד מְקוֹם
דָּוִד (פ) וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל־יְהוֹנָתָן בְּנוֹ
מִדָּוִעַ לֹא־בָּא בֶן־יִשִּׁי גַם־תָּמוּל גַּם־חַיִּים
אֶל־הַלֶּחֶם:

27 And it came to pass on the morrow after the new moon, which was the second day, that David's place was empty; and Saul said unto Jonathan his son: 'Wherefore cometh not the son of Jesse to the meal, neither yesterday, nor to-day?'

וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת־שָׁאוּל נִשְׁאֵל נִשְׁאֵל דָּוִד
מֵעַמָּדִי עַד־בֵּית לָחֶם:

28 And Jonathan answered Saul: 'David earnestly asked leave of me to go to Beth-lehem;

וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי נָא כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה
לָנוּ בָּעִיר וְהוּא צִוָּה־לִּי אֲחִי וְעַתָּה
אִם־מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ אֶמְלֹטָה נָא וְאַרְאֶה
אֶת־אֲחִי עַל־כֵּן לֹא־בָּא אֶל־שֻׁלְחַן
הַמֶּלֶךְ: (ס)

29 and he said: Let me go, I pray thee; for our family hath a sacrifice in the city; and my brother, he hath commanded me; and now, if I have found favour in thine eyes, let me get away, I pray thee, and see my brethren. Therefore he is not come unto the king's table.'

וַיִּחַר-אַף שְׂאוּל בִּיהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר לוֹ
בֶּן-נִעוּת הַמֶּרְדּוּת הֲלוֹא יָדַעְתִּי כִּי-בָחַר
אַתָּה לְבֶן-יִשִׁי לְבָשְׁתְּךָ וּלְבָשֶׁת עֲרֹנֹת
אִמֶּךָ:

30 Then Saul's anger was kindled against Jonathan, and he said unto him: 'Thou son of perverse rebellion, do not I know that thou hast chosen the son of Jesse to thine own shame, and unto the shame of thy mother's nakedness?

כִּי כָל-הַיָּמִים אֲשֶׁר בֶּן-יִשִׁי תִי
עַל-הָאָדָמָה לֹא תִכּוֹן אַתָּה וּמַלְכוּתְךָ
וְעַתָּה שְׁלַח וְקַח אֹתוֹ אֵלַי כִּי בֶן-מָוֶת
הוא: (ס)

31 For as long as the son of Jesse liveth upon the earth, thou shalt not be established, nor thy kingdom. Wherefore now send and fetch him unto me, for he deserveth to die.'

וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת-שְׂאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו
לָמָּה יוּמָת מֵה עֲשָׂה:

32 And Jonathan answered Saul his father, and said unto him: 'Wherefore should he be put to death? what hath he done?'

וַיִּטֵּל שְׂאוּל אֶת-הַחֲנִית עָלָיו לְהַכָּתוּ וַיָּדַע
יְהוֹנָתָן כִּי-כָלָה הָיָא מֵעַם אָבִיו לְהָמִית
אֶת-דָּוִד: (ס)

33 And Saul cast his spear at him to smite him; whereby Jonathan knew that it was determined of his father to put David to death.

וַיָּקָם יְהוֹנָתָן מֵעַם הַשְּׁלָחַן בְּחַר־אָף
וּלֹא-אָכַל בַּיּוֹם-הַהוּא הַשֵּׁנִי לֶחֶם כִּי
נִעְצַב אֶל-דָּוִד כִּי הִכְלִמוֹ אָבִיו: (ס)

34 So Jonathan arose from the table in fierce anger, and did eat no food the second day of the month; for he was grieved for David, and because his father had put him to shame.

וַיְהִי בַּבֹּקֶר וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשָּׂדֶה לְמוֹעֵד
דָּוִד וְנָעַר קָטָן עִמּוֹ:

35 And it came to pass in the morning, that Jonathan went out into the field at the time appointed with David, and a little lad with him.

וַיֹּאמֶר לְנָעָרוֹ רֵץ מֵצֵא נָא אֶת-הַחֲצִים
אֲשֶׁר אָנֹכִי מוֹרֶה הַנָּעַר רֵץ וְהוּא-יָרָה
הַחֲצִי לְהַעֲבֹרוֹ:

36 And he said unto his lad: 'Run, find now the arrows which I shoot.' And as the lad ran, he shot an arrow beyond him.

וַיָּבֹא הַנָּעַר עַד-מְקוֹם הַחֲצִי אֲשֶׁר יָרָה
יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנָּעַר וַיֹּאמֶר
הֲלוֹא הַחֲצִי מִמֶּנּוּ וְהִלָּאָה:

37 And when the lad was come to the place of the arrow which Jonathan had shot, Jonathan cried after the lad, and said: 'Is not the arrow beyond thee?'

וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנָּעַר מְהֵרָה חֲוָשָׁה
אֶל-תַּעֲמֹד וַיִּלָּקֹט נָעַר יְהוֹנָתָן אֶת-(כ)
הַחֲצִי(ק) [תַּחֲצִים] וַיָּבֹא אֶל-אֲדֹנָיו:

38 And Jonathan cried after the lad: 'Make speed, hasten, stay not.' And Jonathan's lad gathered up the arrows, and came to his master.

וְהַנָּעַר לֹא-יָדָע מֵאוֹמֶה אֵךְ יְהוֹנָתָן וְדָוִד
יָדְעוּ אֶת-הַדָּבָר: (ס)

39 But the lad knew not any thing; only Jonathan and David knew the matter.

וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת-כִּלָּיו אֶל-הַנָּעַר אֲשֶׁר-לוֹ
וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ הִבֵּיָה הָעִיר:

40 And Jonathan gave his weapons unto his lad, and said unto him: 'Go, carry them to the city.'

הַנֶּעֱרָ בָּא וַדָּוִד קָם מֵאַצֵּל הַנָּגֶב וַיִּפֹּל
לְאַפָּיו אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
וַיִּשָּׁקוּ אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וַיִּבְכּוּ אִישׁ
אֶת־רֵעֵהוּ עַד־דָּוִד הִגְדִּיל:

41

And as soon as the lad was gone, David arose out of a place toward the South, and fell on his face to the ground, and bowed down three times; and they kissed one another, and wept one with another, until David exceeded.

וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵךְ לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר
יְהוָה יִהְיֶה בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעִי וּבֵין
זֶרְעֶךָ עַד־עוֹלָם: (פ)

42

And Jonathan said to David: 'Go in peace, forasmuch as we have sworn both of us in the name of the LORD, saying: The LORD shall be between me and thee, and Between my seed and thy seed, for ever.'